

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ve
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Askin Sarkısı

Kylie Scott

Aşkın Şarkısı

Özgün Adı | *Lead*

Kylie Scott

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Kapak Tasarım | Aslihan Kopuz

Grafik Uygulama | Özge Boz

Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Ekim 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-56-2

Türkçe Çeviri © Tuğçe Nida Sevin, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Kylie Scott, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sertifika No: 29652

Kylie Scott

AŞKIN ŞARKISI

Çeviren

Tuğçe Nida Sevin

Jo Wylde, Sali Pow ve Natasha Tomic'e çok özel
teşekkürlerimle.

Avustralya Romans Okurları Birliği'ne ithaf edilmiştir.

Öndeyiş

İKİ AY ÖNCE...

Adamın ağzı hareket etmeye devam ediyordu ama ben uzun süre önce dinlemeyi bırakmıştım.

Bu iş için bana yeterince para ödemiyorlardı. İmkânsız. İşteki ikinci günümdü ve kendimi pencereden aşağıya atmaya hazırdım. Müzik endüstrisi eğlenceli olur, demişlerdi. Cazibeli olur, demişlerdi. Yalan söylemişler.

“... anlaması o kadar zor mu? Derdimi sana anlatabiliyor muyum? Ekler dediğin, uzun, üzeri çikolata kaplı, ortası krema dolgulu bir tatlıdır. Bu şey değil, bu... bana getirdiği yuvarlak şey. TEKRAR,” diye kükredi ahmak, gıdısı titrerken.

Masasında oturan kişisel asistanı, koltuğunda daha da derinlere gömüldü; belli ki bir sonraki hedef olmamak için elinden geldiğince çabalıyordu. Haklıydı. Muhtemelen o da bu muameleyi hak etmek için yeterince maaş almıyordu. Saatte yüz dolara sadece bir mazoşist bu işten keyif alabilirdi. Çoğunlukla birkaç ay kadar süren geçici işlerde çalışırdım. Yeterince para biriktirebileceğim kadar uzun, herhangi bir duygusal bağ oluşturmayacak kadar kısa süreli işler.

Çoğunlukla.

“Beni dinliyor musun sen?” Asabiyeti arttıkça solar-

yumda yanmış cildi turuncudan şoke edici bir mora dönüştürmeye başlamıştı. Eğer bir kalp krizi geçirirse ona suni tenefüs yapmaya hiç niyetim yoktu. Başka bir cesur ruh bu fedakârlığı yapabiliirdi.

“Bayan... adın her neyse,” dedi adam. “O dükkâna geri dön ve bu defa senden ne istedimse onu getir bana!”

“Morrissey. Adım Lena Morrissey.” Kendisine dokunmamaya özen göstererek bir peçete uzattım; ne de olsa bir profesyonel mesafesini her zaman korumalıydı. Ayrıca adam tek kelimeyle iğrençti. “Bu sizin için.”

“Nedir o?”

“Pastanenin görevli müdüründen ellerinde uzun, lezzetli, erkeklik organına benzeyen şekilde eklerleri olmadığı için özür mesajı,” dedim. “Size dün de bunu açıklamaya çalıştığım da bana inanmadığınız için, tatlı camiasında daha yüksek mercideki bir otoriteden gelecek mesaja inanma ihtimalinizin daha yüksek olabileceğini düşündüm.”

Şaşkınlıktan neye uğradığını şaşırarak asistanı bir peçeteye bir bana bakıyordu.

“Adı Pete. İyi birisine benziyordu, daha fazla doğrulamaya ihtiyacınız varsa onu aramalısınız. Elinizdeki peçetenin alt kısmında numarasını da görebilirsiniz.” Söz konusu numaralara işaret etmeye çalışıyordum, fakat Adrian elini hızla geri çekip peçeteyi avucunun içinde buruşturarak topak haline getirdi. Eh, pekâlâ, en azından denedim.

Gibi.

Ofisin köşesinden bir kahkaha yükseldi. Uzun sarı saçlı, yakışıklı bir herif köşeden bana sırıtıyordu. Sarışının eğlenmesine memnun olmuşum. Bense muhtemelen az sonra kovulacaktım.

Bir dakika, o, Stage Dive’dan Mal Ericson değil miydi?

Hadi canım! Ta kendisiydi.

Diğer üçü de grubun geri kalanı olmalıydı. Bakışlarını başka yöne çevirmeyi denedim ama gözlerimin başka planları vardı. Ünlü insanlar. Ha. En azından kıcıma tekme yemeden önce birkaç tanesini yakından görme şansım olmuş oldu. Biz normal insanlardan pek de farklı görünmüyorlardı, sadece, belki biraz daha hoşlardı. Erkeklerle tövbe etmiş halimle bile etkileyiciliklerini inkâr etmem pek mümkün değildi. Kafa kafaya vermiş bazı dosyalara bakan iki koyu renk saçlı ve açık tenli adam Ferris kardeşler olmalıydı: David ve Jimmy Ferris. En irileri olan basgitarist Ben Nicholson ayaklarını uzatmış, elleri başının arkasında uyukluyordu. Kendisine tebrikler. Bir toplantıyı atlatmak için fena bir yöntem değildi.

Mal parmaklarını ileri geri oynatarak bana selam verdi. "Demek, Lena Morrissey, öyle mi?"

"Evet."

"Senden hoşlandım. Komiksin."

"Teşekkürler," dedim duygusuzca.

"Mal, dostum." Adrian araya girdi. "Bekle de şundan... şu kadından kurtulayım. Ve işimizi bitirelim."

Kurumsal canavar küçük gözlerini bana geri çevirdi. "Kovuldun. Defol buradan."

Ve işte beklediğim an. Büyük rahatlama.

"O kadar çabuk değil." Mal ayağa kalkıp hafifçe kırtarak ilerledi. Oynak kalçalardan mı bahsetmişsiniz? "Burada yönetsel işler yapıyorsun, değil mi?"

"Evet, yapıyordum."

Yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Benden pek etkilenmiş görünmüyorsun Lena. Sence etkileyici değil miyim?"

"Elbette öylesin. Sanırım şu anda kovuluyor olmam bu ânın etkileyiciliğinin boyutunu tam olarak anlamama

engel oluyor." Ellerim kalçalarımın gözlerinin içine baktım. Sevimliydi ve eminim o gülümseme bir sürü kadında işe yarıyordu. Ama bende işe yaramayacaktı. "Emin olun, daha sonra aklımı kaybediyor olacağım."

Adam kapının pervazına doğru yaslandı. "Bu konuda bana söz verdiğini kabul ediyorum."

"Kesinlikle."

"Bu konuda sana güveniyorum."

"Buna müteşekkirim Bay Ericson. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Hazır cevap birisin. Bundan hoşlandım."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." İşaret parmağını düşünür gibi bir ifadeyle dudaklarına hafifçe vururken başını yana doğru eğdi. "Bekâr mısın Lena?"

"Ve bunu soruyorsunuz, çünkü?"

"Sadece merak. Yüzündeki somurtkan ifadeye baksam olursam, cevabın evet olduğunu varsayıyorum. Ve her yerdeki kardeşlerimin senin gibi güzel bir kızı gözden kaçırmış olmaları utanç verici bir durum."

Oldukça fazla sayıdaki "kardeşleri" beni gözden kaçırmamıştı, bunun yerine bana yamuk yapmışlardı, somurtkan ifadem bundan ötürüydü. Ama bunu ona söylemeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

"Ah, Mal?" Adrian boynunda adeta bir tasma gibi duran kalın zinciri çekti.

"Bir saniye Adrian." Mal beni tepeden tırnağa yavaşça bir süzdü; gözleri göğüslerim üzerinde biraz fazla oyalanmıştı. Büyük göğüsler, kısa boy ve geniş kalçalar aileden geliyordu. Annem de tıpkı benim gibiydi, bu nedenle bu noktada yapabileceğim pek fazla bir şey yoktu. Ancak, aşk alanındaki talihsizlikler bana özgü gibi görü-

nüyordu. Annem ve babam neredeyse otuz yıldır evliy-
diler ve kız kardeşim de evlenmek üzereydi; benimse o
düğüne katılmaya pek niyetim yoktu. Uzun hikâye. Ya
da pek uzun değil ama boktan bir tanesi, siz seçin.

Her halükarda, tek başıma son derece iyi ve mutluy-
dum.

"Aradığımız kişinin sen olduğuna neredeyse eminim
Lena," dedi davulcu, beni düşüncelerimden çekip çık-
arak.

Gözlerimi kırıştırdım. "Öyle mi?"

"Aynen öyle. Demek istediğim, kendine bir baks-
na, sevimli ve kıvrımlısın. Ama özellikle hoşuma giden,
o seksi gözlüklerin ardından bana attığın git-ne-bok-
yersen-ye bakışların."

"Bu hoşuna gitti, öyle mi?" Ağzım kulaklarımda sın-
tıyordum.

"Ah, evet. Hem de nasıl. Ama benim için değilsin."

"Değil miyim?"

"Ne yazık ki, hayır." Başını iki yana sallıyordu.

"Kahretsin."

"Evet, biliyorum. Gerçekten çok şey kaçırıyorsun."
İçini çekerek yüzüne dökülen saçlarını kulaklarının ar-
kasına yeniden sıkıştırdı. Sonra omzunun üzerinden ar-
kasına doğru baktı. "Beyler, daha önce konuştuğumuz o
sorun vardı ya. Sanırım ona bir çözüm buldum."

David Ferris bakışlarını Mal'den bana ve sonra tekrar
ona çevirdi; alnı merak içerisinde kırışmıştı. "Emin mi-
sin?"

"Yüzde yüz on."

"Onu duydun, o bir sekreter." Ferris kardeşlerin bü-
yük olanı Jimmy, kafasını önündeki kâğıtlardan kaldır-
madı bile. Sesi yumuşak, tok ama fazlasıyla ilgisizdi.
"Hiçbir vasfı yok."

Mal burnundan güldü. “Çünkü tüm o süslü diplomalar lanet olası harika işler çıkardılar ya. Şimdiye kadar kaç tanesini kovdun ya da kendisi kaçtı? Elimizdeki soruna farklı bir açıdan bakma zamanı dostum. Harika Bayan Lena Morrissey için açık fikirli olmalısın.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum, şaşkına dönmüş bir halde.

“Çocuklar, çocuklar.” Şerefsiz herif Adrian panik vaziyette ellerini çırpmaya başladı. “Ciddi olmazsınız. Durun ve şunu bir düşünün.”

“Bize bir dakika müsaade eder misin Adrian?” diye sordu David. “Birlikte yaşaması pek kolay biri değil. Sence üstesinden gelebilir mi?”

Bu defa burnundan gülme sırası Jimmy’deydi.

“Evet, bence becerebilir,” dedi Mal, heyecandan yerinde duramayan çocuklar gibi topuklarının üzerinde yaylanıyordu. Kavgaya hazırlanmış gibi gardını aldı. “Ne yapabilirsin göster bana Lena. Şaşırt beni. Hadi şampiyon. Yapabilirsin. İplere yapıştır beni!”

Ne deli ama. Bana doğru uzattığı yumruğunu yüzüm-den uzaklaştırdım. “Bay Ericson, söylediklerinizin bir anlam ifade eder hale gelmesi için toplam beş saniyeniz var, yoksa buradan gidiyorum.”

David Ferris bana küçük bir gülümseme verdi. Bu bir onaylama mıydı? Emin değildim ve önemli de değildi. Bu saçmalık yeterince uzun sürmüştü. Geçici eleman bürosuna yapmam gereken bir açıklama vardı. Bunun iş esnasında bir ahmakla ilk kez karşı karşıya gelişim olmadığını düşünürsek, bağışlanma umudum oldukça düşüktü. Davranışlarımı kontrol altında tutmam konusunda bir iki kere uyarılmış olabilirim. Ama gerçekten, hayat bu tip boktan muamelelere katlanmak için fazla kısaydı. İnsanların tepene çıkmalarına izin verisen başına geleni

de hak edersin. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Mal omuzları düşmüş bir halde içini çekti. "Tamam, tamam. Benimle oynama o zaman. Umurumda olmaz."

O ve David birbirlerine baktılar. Sonra David ağabeyi-ni dirseğiyle dürttü. "Düşünmeye değer olabilir."

"Adrian'a dünyanın kaç bucak olduğunu gösteriyor ve aniden aradığımız kişi o mu oluyor?" diye sordu Jimmy. "Cidden mi?"

"Mal haklı, o farklı."

Adrian küçük bir umutsuzluk nidası attı. Umutsuz ya da değil, bu sesi duyduğuma heyecanlanmışım. Belki de bugün tamamen boşa gitmiş bir gün değildi.

"Söyle bana Lena," dedi Mal, otuz iki diş sırtarak. "Portland hakkında ne düşünüyorsun?"

"Orada sürekli yağmur yağmıyor mu?" diye sordum. İşin aslı Kuzeybatı Pasifik'te o kadar uzağa gitmek pek de cazip gelmiyordu.

Mal hafifçe homurdandı. "Biliyorum, sevgili Lena, biliyorum. İnan bana, onları LA'ye geri taşınmaları için ikna etmeye çalıştım ama hiç umut yok. Portland bugünlerde Ferris kardeşlerin takıldığı yer. Hatta koca Benny bile oraya yerleşti."

Basgitarist Ben, gözlerini aralayarak bize yorgun bir ifadeyle baktıktan sonra gözlerini yeniden kapatarak uyuklamaya devam etti.

"Hadi ama Jimbo," dedi Mal, olduğu yerde yeniden yaylanarak. "Portland'ın tamamen boktan bir yer olmadığına onu ikna etmem için bana yardımcı ol."

Nihayet, uzun bir zaman sonra Jimmy içini çekerek bakışlarını bana doğru kaldırdı.

Mal'in içimde harekete geçiremediği her neydiyse bu herif kolayca yapmıştı. Her şey bir an için durdu, nabız atışım hariç; o adeta kulaklarımda atıyordu. Adam tıpkı

yıldızlar gibi güzeldi. Ona sadece içimde bir özlemle bakabiliyordum, öylesine uzaktı ki benden. Yine de bu tip anlar önemliydi. Kaderinin kontrolün dışında değişmesi önemli bir şey olmalıydı. Ama dramatik bir fon müziği ve şimşek efekti yerine jilet gibi bir takım elbise giymiş bu adamın buz gibi, huysuz mavi bakışlarıyla karşı karşıyaydım. Koyu renkli saçları ensesine ve yüzüne dökülüyor, bir meleşinkini andıran elmacık kemiklerini ve ona inatçı bir çocuk havası veren çenesini çevreliyordu. Geri kalan görülebilir her yanı son derece erkeksiydi. Ancak çenesini tutuş şekli... pekâlâ.

Ayrıca adam sevimli olabilirdi ama kesinlikle iyi çocuk değildi. Bunu bilmek için yeterince iyi olmayan adamla tanışmıştım. Onu çekici bulmama bu noktada güvenebilirsiniz.

Bu nedenle ben de ona memnuniyetsiz bir ifadeyle baktım.

Delici bakışları bir derece daha sertleşti.

Ben de karşılık vermekte gecikmedim.

"Bak sen, ikiniz daha şimdiden çok iyi anlaştınız! Birbirinizi yıllardır tanıyor gibisiniz. Sanırım harika bir yatılı asistan olacak," dedi Mal. "Söyle ona Lena."

"Yatılı asistan mı?" diyerek söylediklerini tekrar ettim.

"Ne zamandan beri bir asistana ihtiyacım var?" Jimmy dudakları sımsıkı kapalı, hoşnutsuz bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzdü.

"Ayık kaldığını kontrol edecek bir eşlikçiyi elinde tutamadığından beri." Sakince, hatta biraz da soğukça bir tavırla kardeşi cevap verdi. "Ama karar senin. Eğer onu istemezsen, plak şirketi senin için başka birisini bulacaktır. Uygun birisini."

Jimmy olduğu yerde sindi; takım elbisesini dolduran, geniş omuzları çöktü. Onun için neredeyse kötü hisse-

decektim. Adam en eğlenceli kişiliklerden biri olmaya-bilirdi ama kardeşinin biraz da olsa desteğini göstermesi kötü olmazdı. Kardeşler. Ne yapabilirdin ki?

“Eninde sonunda şansları yaver gidecek ve bir arada olmaya katlanabileceğin birini bulacaklardır, değil mi?” diye sordu David. “Harika gidiyorsun, fakat senin yenisinden yoldan çıkmanı göze alamayız.”

“Yoldan falan çıkacağım yok.”

“Yakında yollara döküleceğin ve oturttuğun düzenin yerle bir olacak. Kolayca eski alışkanlıklarına geri dönebileceğin bir ortam olacaktır. Son terapistin ne dediğini duydun.”

“Pekâlâ Dave. Tamam. Tanrım.” Kardeşi konuşuyor olmasına rağmen, Jimmy’nin buz gibi bakışları bir an için bile benden uzaklaşmadı.

Ben de hiç istifimi bozmadan bakışlarımı ondan ayırmadım. Bir meydan okumadan geri çekilmek, pek de benim tarzım değildi.

“Onu işe alacağım,” dedi Jimmy.

Kahkahayı bastım. “Ah, Bay Ferris, henüz herhangi bir şeye tamam demedim.”

“Ama bazı şartlarım var,” diye devam etti Jimmy.

Yanımda Mal, yumruk yaptığı elini zafer kazanmış bir edayla havaya kaldırarak sessizce tezahürat edercesine hareketler yapıyordu. Söylediğim şey tamamen göz ardı edilmiş gibi duruyordu.

“Seni sürekli gözümün önünde istemiyorum,” dedi Jimmy, gözlerini dikmiş beni sindirmeye çalışırken.

“Bir dakika, lütfen. Demek bana yatılı asistanın olmam için bir iş teklifinde bulunuyorsun, öyle mi?” diye sordum, emin olmak için.

“Hayır, sana yatılı asistanım olabilmen için bir dene-

me süresi teklif ediyorum. Bir ay diyelim... Tabii o kadar dayanabilirsen."

Onunla bir ay dayanabilirdim. Muhtemelen. Ancak, ücretinin dolgun olması gerekiyordu. "İş tanımı nedir ve ücreti ne kadar?"

"İş tanımı, sürekli canımı sıkmamak ve burada kazandığının iki katı."

"İki katı mı?" Kaşlarım havaya kalmıştı.

"Kendimi kaybetmediğim sürece, benimle ilgili kimseye rapor vermeyeceksin," dedi Jimmy. "Rapor vermen gerektiği bir durumda da sadece ya gruptaki çocuklardan birisiyle ya da güvenlik ekibimizin başıyla konuşabilirsin. Anladın mı?"

"Ne tür bir kendini kaybetmeden söz ediyoruz tam olarak?"

"Güven bana, eğer başına gelirse, ne tür bir kendini kaybetmeden bahsettiğimi anlayan hiç zor olmayacak. Adın neydi bu arada?"

"Lena."

"Tina mı?"

"Hayır. Lena. L-E-N-A."

Adrian sanki birisi kendisini boğuyormuşçasına bir ses çıkardı. Ama önemli değildi. Önemli olan tek şey Jimmy Ferris'in alnındaki endişe çizgilerinin yok oluşuydu. Yüzündeki öfke ya da gerginlik ya da her neydiyse tamamen kaybolmuştu ve bana düşünceli bir şekilde bakıyordu. Gülümsemiyordu. Hatta gülümsemenin yakınında bile değildi ama bir an için, onu gülümsetmek için ne yapmak gerektiğini merak ettim.

Kediyi de öldüren meraklı.

"Le-na," diyerek adeta deniyormuşçasına adımları tekrarladı. "Peki. Yolumdan uzak dur ve neler olacağını göreceğiz."

Birinci Bölüm

Şimdi kendini kaybediyordu.

Otel odasının kapısı, diğer taraftan yüksek sesle vuran bir şeyle sarsıldı. İçeride sesler yükselmmişti ama kelimeler seçilemiyordu. Belki de bir süreliğine koridorda takılısam daha iyiydi. Cazip bir düşünceydi. Tüm bu olanları başıma kendim açmıştım, haftalar önce çekip gitmeliydim. Fazlasıyla dolgun ücrete rağmen, gerçekler ortadaydı, bu iş yürümüyordu. Fakat işi bıraktığımı söylemek için ağzımı her açtığımda, ağzımdan tek kelime çıkmıyordu.

Açıklayamıyordum.

"Selam." Evelyn üzerinde sade bir siyah elbiseyle bana doğru ilerliyor ve bana parmaklarını sallayarak gergin bir şekilde selam veriyordu. Sarı saçları şık bir topuz yapılmıştı.

"Merhaba."

"David onunla konuşuyor."

"Tabii." Geleneksel davranıp ben de bir elbise giyssem daha iyi olurdu sanırım. İstedğim en son şey bunun gibi

bir günde Jimmy'yi utandırmaktı. Tek sorun Idaho'da kasım aylarının donduracak kadar soğuk olmasıydı. Benim gibi sıcak iklime alışkın biri için yeterince kalın naylon çorabı henüz üretmiyorlardı.

Grup ve ekibi bir haftadır Coeur d'Alene'deydi ve Jimmy'nin ruh hali vardığımızdan beri kapkaranlıktı. Normalden bile beterdi. Mal'in annesi kanserle savaşında yenik düşmüş ve dört gün önce hayatını kaybetmişti. Anladığımı kadarıyla Lori, Ferris kardeşler için bir nevi cici anne gibiydi. Gezegende yer kaybından fazla bir şey yapamayan kendi anneleri onları genç yaşlarında terk etmişti. Lori ile sadece birkaç kere karşılaşmıştım. Çok iyi birisi olduğuna kimse itiraz edemezdi.

Biraz daha kısık sesli bağırışma. Bir başka gümbürtü.

"Sanırım kahvaltı için çıkmamalıydım." Kahve, kızarmış ekmek ve bir kadının ihtiyacından fazla akça ağaç şurubu midemde buruluyordu. Kendini rahatlatmak için yemek yeme çabası, berbat bir şeydi. "O spor salonundan dönmeden geri gelmiş olacağımı düşünmüştüm."

"Her zaman ona göz kulak olamazsın."

"Bunu denemek için para alıyorum." Omuz silktim. "Tanrı yardımcım olsun."

"Ve eğer bunu yapsaydın, canını sıktığın için seni kovardı. Diğer hepsine yaptığı gibi. Ona biraz nefes alabileceği bir alan tanımak iyi bir şey." Evelyn, odadan gelen başka bir güçlü şangırtıyla olduğu yerde sindi. "Genellikle."

"Himm."

Jimmy benden önceki beş kişinin hepsini de kovamıştı, bazılarını nazikçe işi bırakmaya zorlamıştı. Ya da en azından olanları bu şekilde açıklıyordu. Ama Evelyn'i düzeltmekle vakit kaybetmedim.

“David onu sakinleştirecektir,” dedi Evelyn, sesi kendinden emindi.

Bu çok tatlıydı; kocasına bu şekilde, adeta bir kahramanmışçasına tapıyor olması. Bir sevgiliye en son ne zaman bu kadar inandığımı hatırlamıyordum bile. David ve Evelyn altı ay önce alkolün su gibi aktığı bir Vegas gecesinde evlenmişlerdi. Bu durum medyada uzun süre yer almıştı. Anlaşılan kaçırılmayacak bir hikâyeydi; gerçi ben henüz hepsini dinleme fırsatı bulamamıştım. Evelyn, kendisi ve arkadaşlarıyla dışarıya çıkmam için beni de birkaç kere davet etmişti ama ben başarıyla bahaneler uydurmayı başarmıştım. Bu çok güzel bir hareketti ama kayınbiraderi için çalışırken onlarla takılmak bana pek de doğru gelmiyordu.

Her halükarda Jimmy ile uğraşmak benim işimdi. Evelyn’e doğru özür diler bir bakış attım ve anahtar kartımı kart okuyucudan aşağıya doğru kaydırdım. Huysuz agresif kişiliğime bürünmenin tam da zamanıydı.

Yavaşça ve sakince kapıyı açtım. Bir buçuk metre ötemde duvarda bir bardak patladığında ödüm patladı. Olduğum yere hızla çöktüm, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

“Lena,” diye haykırdı Jimmy. “Defol git buradan!”

Tanrının belası rock yıldızları.

Gerçekten.

En azından pantolon giymiş olduğum için şanslıydım. Halıdan dolayı yanmış dizlerim pek de hoş görünmezdi. Ayrıca, Portland’a geri döndüğümüz an işi bırakacak ya da risk ödemesi talep edecektim ya da ikisi birden. Bunun için yeterince para almadığım kesindi.

“Bir şey daha fırlatırsan Jimmy, 10 santimlik topuklarımı kışına öyle bir sokarım ki çıkarabilmeleri için cerrahi

ekibine ihtiyaç duyarsın." Koyu renkli buklelerimin ardından gözlerimi onunkilere diktim. "Anlaşıldı mı?"

Suratını astı.

Ona küçümseyerek sııttım.

Hep aynı şeyler.

"İyi misin?" David Ferris lüks otel süitinde, kırılmış bir sehpa ve lambayı geçerek bana doğru ilerledi. Elini uzatıp kalkmam için yardım etti. Her iki Ferris kardeş de yakışıklı, zengin, şöhretli ve yetenekliydi. Fakat sadece bir tanesi terbiye almıştı. Görgü kurallarını bir kenara bırakıp bakışlarımı odanın diğer tarafındaki adamın üzerinden ayırmadım.

"İyi. Teşekkürler." Yamulan gözlüğümü düzelttim.

"Herhangi bir şey aldığını sanmıyorum," dedi David sessizce. "Sadece kötü bir gün geçiriyor. Bilirsin."

Tanrım, umarım Jimmy bir şey çekmemiştir. Her ikimizin iyiliği için.

"Herkes için zor zamanlar bunlar, Lena."

"Evet. Biliyorum."

Odanın diğer tarafında Jimmy, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ve ileri geri yürüyordu. Normalde tam bir şov adamı, tüm parçaları bir araya mükemmellikle getirilmiş tam bir prensti. Saçları muntazam olarak geriye yatırılmıştı ve üstündeki her şey markaydı. Bakmaya doyamayacağınız bir süper rock tanrısı. Onun beni fark etme ihtimali bile olmadan güvenle fantezilerimi süslemesine izin verebiliyor ve libidomu şımartıyordum.

Ne yazık ki, erkek yok kararı almamla birlikte seksüel arzum da ölmedi. Oysaki hayat ne kadar kolay olurdu.

Fakat bugün Jimmy fazlasıyla insandı; yarım yamalak giyinmiş, koyu renkli saçları sert hatlı yüzüne düşüyor ve çenesindeki hafif kirli sakal da görüntüyü tamamlı-

yordu. Genellikle sergilediği sıkı kontrolünden eser yoktu. Onun ve odanın hali şoke ediciydi. Zarar görmemiş tek bir şey kalmamış gibiydi. Olan bitene şaşkınlık içinde bakarken, panayır yerlerinde ağzına top sokmaya çalışıp hediye kazandığın palyaçolara benziyor olmalıydım. Neler olduğunu idrak edebilmek için başımı bir o yana bir bu yana çevirip duruyordum.

“Ne karmaşa,” diye homurdandım.

“Sam’i çağırmanı ister misin?” diye sordu David, grubun güvenlik şefini kastederek.

“Hayır, ben icabına bakarım. Teşekkürler.”

Gözlerini kıstı. “Bir şey yapacağını hiç sanmıyorum ama... oldukça gergin. Emin misin?”

“Kesinlikle. Sizinle aşağıda buluşuruz.” Kendine güven her şey demekti. Kapıyı açık tuttum ve David, bana endişeli bir bakış atarak dışarı çıktı. Suratıma yerleştirdiğim sahte gülümsemem belli ki o kadar da inandırıcı değildi.

“Belki de buralarda takılıyım,” dedi. “Her ihtimale karşı.”

“Beni onunla başa çıkmam için işe aldınız. Merak etme. Biz iyi olacağız,” dedim ve kapıyı endişeyle bakan David ile Evelyn’in suratlarına kapattım.

Jimmy volta atmaya devam ediyordu; ben orada değilmişim gibi.

Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Güzel ve sakince. Sakin. Sakin. Tüm o cesaret konuşmaları kafamın içinde dönüp duruyordu. Bir işi yapabilmek için mükemmel olmana gerek yoktu, sadece yapacağına inanmalıydın. Ve onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, benim işim onun iyiliğini sağlamaktı, önceliğim buydu. Onunla ilgili elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Odanın diğer tarafına doğru dikkatlice ilerler-

ken cam kırıkları topuklu ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu. Ters çevrilmiş koltuğun ve kırılmış lambanın etrafından dolandım. Tüm bu harabenin faturasının ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Güvenliğin çoktan buraya gelmiş olması gerekiyordu. Tüm bu gürültüyü şimdiye kadar diğer misafirler de duymuş ve şikayet etmiş olmalıydı, emindim. Belki de geceliği beş bin dolar olunca beraberinde ayrıcalıklı bir ses geçirmezliğe sahip oluyordunuz.

Ona yaklaştıkça Jimmy bana karanlık bir bakış attı. Gözbebekleri normal boyutlarında görünüyordu. Son derece agresif ve rahatsız olmuş, fakat bir o kadar da dengeli bir şekilde kışını yemek masasının sandalyelerinden birine indirdi. Belki de hiçbir şey çekmemişti.

“Neler oluyor?” diye sordum, önünde durarak.

Parmak eklemlerinde hassasiyet, çizikler ve yaralar olsa da ortalıkta kan lekesi yoktu. Bacaklarını iki yana açmış dirseklerini dizlerine dayamıştı ve başını aşağıya doğru sarkıtiyordu. “Çık dışarı Lena. Yalnız kalmak istiyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Homurdandı.

“Otel odanı talan etmek fazlasıyla klişe değil mi sence de?”

“Siktir git.”

İçimi çektim.

Pekâlâ, onu sinirlendirmek belki de en iyi fikir değildi. Burnumdan aşağıya kaymış gözlüklerimi yukarı doğru ittirirken, düşünmek için kendime zaman tanıdım. Yeni bir şey denemek için bir fırsat. Adamın üzerinde sadece takım elbisesinin siyah pantolonu vardı; ne gömlek ne de ayakkabı. Ve her ne kadar dövmeli göğsü ve omuzları

harika da olsalar, bir cenazeye bu şekilde katılamazdı. Özellikle de bu havada.

"Jimmy kısa bir süre sonra gideceğiz. Hazırlanmayı bitirmelisin. Geç kalmak istemezsin, değil mi? Bu saygısızlık olur."

Cevap yok.

"Jimmy?"

"Bu ses tonuyla konuşmandan nefret ediyorum," dedi, hâlâ yere bakıyordu.

"Hangi ses tonu?"

"Terapistimmişsin gibi bir ses tonuyla konuştuğunda. Değilsin, o nedenle kes saçmalamayı!"

Verilecek doğru bir cevap olmadığı için sessiz kalmayı tercih ettim.

Boynunun iki yanındaki damarlar belirginleşmiş ve kaslı sırtını bir ter tabakası kaplamıştı. Yayıdığı öfkeye rağmen, duruşu daha çok yenilmiş gibiydi. Adam genellikle kendini beğenmiş bir pislik olabilir ama Jimmy Ferris güçlü ve gururluydu. Bebek bakıcılığını yapmaya başladığım son birkaç aydır, onun bir sürü ruh hali değişimine şahit oldum ve çoğunluğu kötüydü. Ancak hiçbirinde onu böylesine yenilmiş görmemiştim. Canımı yakmıştı bu durum. Ve bu acı şaşırtıcı olduğu kadar da istenmiyordu.

"Bir şeye ihtiyacım var," dedi, sesi boğuktu.

"Hayır!"

"Lena... siktir. Yapamam..."

"Yapabilirsin."

"Sadece bana bir şey getir," diye parladı.

"Bunu yapmayacağım Jimmy."

Aniden ayağa kalktı, yüzü hiddetle gerilmişti. İçimdeki tüm hayat kurtarıcı içgüdüler geri çekilmemi, kaçmamı ve saklanmamı haykırıyordu. Babam hep kendi

iyiliğim için fazla inatçı olduğumu söylerdi. Topuklu ayakkabılarımıyken bile Jimmy benim tepemden bakıyordu ve adam son zamanlarda vaktini en çok koşarak ve ağırlık kaldırarak geçiriyordu. Damarlarımda dolaşan adrenalin anlamlıydı ama Jimmy bana zarar vermezdi.

En azından vermeyeceğine oldukça emindim.

"Tek bir lanet olası kadeh," diye kükredi.

"Hey-"

"Bunun nasıl bir şey olduğuna dair lanet olası tek bir fikrin yok. Bunun üstesinden gelebilmek için boktan bir kadeh içmem lazım. Sonra bırakacağım. Söz veriyorum."

"Hayır."

"Telefonu eline al ve sipariş ver."

"Telefonu kırdın."

"O zaman kıcını kaldır, aşağıya in ve bana bir içki getir."

Başımı iki yana salladım.

"Benim için çalışıyorsun! Maaşını ben ödüyorum. Bana cevap vermek zorundasın." İşaret parmağıyla kendi göğsünü göstererek demek istediğini anlatmaya çalışıyordu. "Unuttun mu?"

"Hayır. Fakat sana bir içki getirmeyeceğim. İstedğin kadar tehdit et." Sesim titremiştii ama geri adım atmaya niyetim yoktu. "Bu asla olmayacak. Asla."

Adeta kükredi.

"Jimmy, artık sakinleşmelisin."

Çenesi kasıldı ve burun delikleri titredi.

"Başka kimseyi bu konuya dahil etmek istemiyorum. Fakat yavaş yavaş o noktaya geliyorum. Bu yüzden lütfen sakinleş."

"Siktir!" Kendisini kontrol altına alabilmek için verdiği savaş yüzünden okunuyordu. Elleri belinde, gözlerini

banaya dikmiş tepemden bakıyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, odadaki tek ses aldığı sert nefeslerdi. "Lütfen, Lena."

"Hayır." Kahretsin, pek de ikna edici çıkmamıştı sesim. Ellerimi yumruk yapıp önüme alıp tüm gücümü topladım. "HAYIR."

"Lütfen," diyerek yalvardı, gözleri kızarmıştı. "Kim senin bilmesi gerekmiyor. Sadece seninle benim aramda olacak. İçimdeki bu hiddeti azaltmak için bir şeyler almalıyım. Lori... benim için çok önemliydi."

"Biliyorum ve onu kaybettiğin için üzgünüm. Ama bir şeyler içmenin yardımı olmayacak," dedim, internette okuduğum tüm o bilgece kelimeleri hatırlamaya çalışarak. Kulaklarım uğulduyor, mantıklı düşünmemi güçleştiriyordu. Ondan korkmuyor olabilirdim ama onun için aklım çıkıyordu. Buna yenik düşemezdi. Asla izin vermeyecektim. "İçki içmek sadece geçici bir çözüm olacak, uzun vadede işleri zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramayacak. Bunu biliyorsun. Bugünün üstesinden gelebilirsin. Yapabilirsin."

"Onu gömeceğiz." Sesi çatladı ve sandalyesine geri yığıldı. "Bizim karnımızı doyurdu o, Lena. Evimizde hiçbir şey yokken beni ve David'i masasına davet etti ve bizim karnımızı doyurdu. Bize kendi çocuğuymuşuz gibi davrandı."

"Ah, Jimmy..."

"B-ben bunu yapamam."

Belli ki ben de yapamayacaktım. Ve bunu ispat etmek istercesine olduğum yerde işe yaramaz bir halde dikilip onun için kalbimin kırılmasını izledim. Onun bu kadar sert olmasına neden olan şeyi merak ettim. Elbette ederdim. Fakat asla böyle bir şey hayal etmemiştim. "Üzgünüm," dedim, kelimeler bir anlam bile ifade etmiyordu.

İşin aslı, Jimmy'nin bir terapistle ya da danışmana ya da birine ihtiyacı vardı. Herhangi biri, çünkü bununla nasıl başa çıkacağıma dair kahrolası hiçbir fikrim yoktu. Adam gözlerimin önünde dağılıyordu ve onun kendini kaybetmesini seyretmek bir işkence gibiydi. Son yıllarda kendi kendime kalmaya, kıyıda köşede yaşamaya çok dikkat etmiştim. Şimdi aniden, onun acısını kendi acım gibi hissediyordum, içim parçalanıyor, beni yaralıyordu. Oda önümde bulanıklaşarak dalgalandı.

Burada hâlâ ne bok yiyordum?

Bu işi kabul ettiğimde talimatlarım ürkütücü derecede basitti. Ona yapışacak ve hiçbir koşulda; ölüm acısı, kovulmak veya avukatları benim için başka ne bahane bulursa bulsun, onun tek bir damla bile alkol almasına ya da bir gram bile olsa uyuşturucu kullanmasına müsaade etmeyecektim. Tek bir hap bile alamazdı. Neredeyse altı aydır temiz olduğunu düşününce pek de zor bir işmiş gibi gelmemiştir.

Şimdiye kadar.

"Gidip gömleğini bulacağım," dedim, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyor, gözlerimi deli gibi kırıştıırıyordum. Bunun için yeterliydim ya da değilim, onun elinde bir tek ben vardım. "Hazırlanmanı tamamladıktan sonra çıkacağız."

Hiçbir şey demedi.

"Bunu atlatacağız Jimmy. Bugünü atlatacağız, sonra işler daha iyiye gidecek." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyordu. Sadece yalan olmadıklarını umuyordum.

Hâlâ tek kelime etmemişti.

"Tamam mı?"

"Cenazede konuşacağımı neden söyledim ki? Ne bok düşünüyordum?" diye söylendi. "Bunun işe yaramaya-

cağını çocukların biliyor olması gerekirdi. Ama Dave, 'sen birkaç kelime söyle, ben de bir şiir okurum. Her şey yolunda gidecek,' deyip durdu. Ne saçmalık ama."

"Bunu yapabilirsin."

"Yapamam." Yüzünü sıvazladı. "Eğer tanıdığım en iyi insanın cenazesinin içine sıçmayacaksam bir içkiye ihtiyacım var. Tek bir içki, başka içmeyeceğim."

"Hayır." Başımı eğip gözlerimi yüzüne diktim. "Senden konuşmanı istediler, çünkü her ne kadar itiraf etmekten nefret edecek olsalar da, bunu en iyi senin yapacağını biliyorlardı. Sen grubun liderisin. Senin bunu yapmak için bir içkiye ihtiyacın yok. Spot ışıkları altında parlamak senin en iyi yaptığın şey. Bu senin olduğun kişi."

Bana uzun uzun baktı. Öyle uzun baktı ki onunla göz göze kalmak giderek zor bir hal almıştı.

"Bunu yapabilirsin Jimmy. Bunu biliyorum. İçimde bunu yapamayacağına dair tek bir endişe bile yok."

Hiçbir şey. Gözlerini bile kırpmadı, sadece bana bakıyordu. Bakışı kaba değildi, ne olduğundan emin de değildim, sadece çok fazlaydı. Terlemiş ellerimi pantolonuma sildim.

"Pekâlâ," dedim, kaçacak yer arıyordum. "Kıyafetlerini getireyim."

Güçlü kollar bir anda etrafıma dolandı ve beni kendine doğru çekti. İleri doğru sendeledim ve karnıma dayanan alev alev yüz sayesinde durdum. Beni saran kolları acımasızca sıkıydı, sanki onunla savaşmamı, onu reddetmemi bekliyorlardı. Ama öylece şoke olmuş halde durdum. Tüm bedeni titriyordu, beni de sarsıyor, iliklerime kadar içime işliyordu. Fakat tek bir ses bile çıkarmıyordu. Gömleğimin önünü bir şey ıslatmış, bedenime yapışmasına neden olmuştu.

Buna neden olan ter olabilirdi. Sadece içimde bunun ter olmadığına dair kötü bir his vardı.

“Hey.” Birlikte geçirdiğimiz son iki ayın hiçbir ânı beni şimdiye hazırlamamıştı. Bana asla hiçbir bok için ihtiyaç duymamıştı. Aksine, ben onun işini zorlaştırıyordum. Sürekli çarpışıyorduk. Sürekli beni öldürmeye çalışıyordu. Ben bir espri patlatıyordum. İşleyişimiz uzun zaman önce oturmuştu.

Şu an bana tutunan adam bir yabancıydı.

İçimde panik duygusu yükselirken ellerimi çıplak omuzlarının üzerinde gezdirdim. Ona kesinlikle dokunma iznim yoktu. Birazcık bile. Yüz on iki sayfalık iş akdim bu konuda oldukça açıktı. Şu andan önce herhangi bir şekilde hiçbir temasımız olmaması için elinden geleni yapmıştı, fakat şimdi kolları etrafımda giderek sıkılaşıyor, parmakları tenime işliyordu. Kaburgalarımın çıtırdadığını duyduğuma emindim. Kahretsin, adam güçlüydü. Neyse ki benim yapım da oldukça yerindeydi, yoksa beni sıkarak öldürebilirdi.

“Jimmy, nefes alamıyorum,” dedim güçlkle soluyarak.

Etrafıma doladığı kolları biraz gevşedi ve dikildiğim yerde rahat bir nefes aldım; ciğerlerim fazla mesai yapıyordu. Kalın kolları etrafımda dolanmış halde kaldı. Hiçbir yere gitmeyeceğim ortadaydı.

“Belki de Sam’i çağırmalıyım,” dedim, nefesimi yalamayı başardıktan sonra dâhiyane bir fikirle. Grubun güvenlik şefi takım elbiseli kabadayıyı andırıyordu. Ama eminim kucaklaşması da harikaydı.

“Hayır.”

Kahretsin. “Ya da David’i. Kardeşini geri çağırmamı ister misin?”

Karnıma gömülü yüzünü hareket ettirdi; önce sağa, sonra sola. Bir hayır daha. "Onlara söyleyemezsin."

"Söylemeyeceğim, söz veriyorum."

Sessizlik kulaklarımda çınladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi.

Kollarının arasında kaskatı durdum, hareketsiz bir manken de benim kadar işe yarardı. Kahretsin, bir şeyler yapmalıyım. Yavaşça, son derece sakince ellerimi aşağıya indirdim. İçimdeki onu rahatlatma ihtiyacı, herhangi bir hukuk itilafı tehdidinden daha üstün geliyordu. Sıcak teni avuç içlerime işledi. Alev alev yanıyordu, ince bir ter tabakası kaslı omuzlarının üzerini ve ensesini kaplamıştı. Ellerimi onun üzerinde kaydırarak onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım.

Ona bu kadar yakın olmak, onun tarafından ihtiyaç duyulmak rahatsız edici şekilde iyi hissettiriyordu.

"Her şey düzelecek." Parmaklarım koyu renk saçlarının arasına daldı. Öyle yumuşaktı ki. Ona dokunmamamı istememelerine şaşmamak gerekir, bir kere başladım mı durmak bilmiyor gibiydim. Zavallı adamı bu halde ellerken kendimden utanmalıyım. Fakat teması başlatan oydu. Rahatlama umuduyla bana sarılan oydu ve görünen o ki, söz konusu Jimmy olduğunda verecek korkutucu derecede çok şeyim var.

"Ne diyeceğim ben?" diye sordu, yüzünü gömdüğü yerden yükselen boğuk bir sesle. "Siktiğim konuşmasını nasıl yapabilirim ki?"

"Senin için Lori'nin ne ifade ettiğini anlatırsın. Anlayacaklardır."

Burnundan bir gülme sesi çıkardı.

"Hayır, gerçekten. Kalbinden geldiği gibi konuş sadece."

Titrek bir soluk alarak alnını karnıma dayadı. "Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de o aradı."

"O mu?" Kafasının tepesine keskin bir bakış attım. Lanet olsun, iyi gibiydi. Kesinlikle hayal görüyor gibi değildi. "Kim aradı?"

"Annem."

"Ah." Bu iyi haber olamazdı. Fakat yine de ölmüş birilerinden gelen telefon çağrılarını hayal etmesinden iyiydi. "Ne istiyormuş?"

"Her zaman istediği lanet şeyi. Para." Sesi kısık ama sertti. Öyle kısıktı ki duyabilmek için uğraşmam gerekmişti. "Onu uzak durması için uyardım."

"O, burada mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Cenazeyi basabileceği konusunda beni tehdit etti. Eğer öyle boktan bir şey yaparsa onu tutuklatacağımı söyledim."

Kahretsin, kadın tam bir kâbus gibiydi.

"Davie bilmiyor," dedi. "Bu şekilde kalacak."

"Pekâlâ." Bunun ne kadar doğru bir karar olduğunu bilmiyordum ama benim verebileceğim bir karar değildi. "Ona söylemeyeceğim."

Ellerimin altında omuzları sarsıldı, ıstırapı adeta etrafımızda geçilemez bir kabuk oluşturunuyordu. Başka hiçbir şey yok gibiydi.

"İyi olacaksın." Başımı eğerek üzerine doğru kapandım ve bedenimle onu sardım. İçim acıyordu ve duygusal olarak etkilenmemek hayaldi. Ona bir şeyler verme içgüdüm öylesine güçlüydü ki. Genellikle öylesine asap bozucu, düşüncesiz ve kaba bir adamdı ki... Öfke işimi kolaylaştırıyordu. Göt herifin teki gibi davrandığı sürece ilgisiz kalmak çok daha kolay oluyordu. Fakat şu anda içimde yeşeren bu yeni, tehlikeli duygular, yumuşak, aş-

rı romantik, sıcak ve acıklıydı. Bu şekilde onu umursamayı göze alamazdım.

Kahretsin.

Bana ne bok oluyordu?

Yuvarlak kalçalarımı tuttu ve başını bana doğru kaldırdı; bir an için de olsa savunmasız bir ifade vardı yüzünde. Tüm sert köşeleri acıyla törpülenmiş gibiydi ve bu durum onun güzelliğini daha da belirgin bir hale getiriyordu. Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Tenimi delen parmakları kasıldı ve gerildi, gömleğimin önündeki ıslak parçayı fark edince alnı kırıştı. "Bunun için üzgünüm."

"Hiç sorun değil."

Beni bıraktı ve yokluğuyla zayıflayan bacaklarım titredi.

Yakınlaşmanın sona ermesiyle garip bir hava adeta gelgit dalgası gibi odaya yayıldı. Etrafına ördüğü duvarların yerlerine yeniden sapasağlam dikildiklerini neredeyse görebiliyordum. Benim duvarların ise yavaş ve zayıftı, canları cehenneme. Bu noktaya gelirken bir yerde, birisi benim titanyum koruma duvarlarımı alüminyum folyo ile değiştirmiş, beni korumasız bırakmıştı ve benim ruhum bile duymamıştı. Hepsi onun suçuydu. Bir an için gerçekten kendi kalkanlarını indirmişti. Bana korkularını göstermiş, benimle doğal davranmıştı ve ben de bir boka yaramayan rahatlatıcı birkaç kelime mırıldanmıştım. Dürüst olmak gerekirse ne dediğimi bile hatırlanıyorum. Tekrar bana karşı kendini kapatması pek de şaşılacak şey değildi.

Ayrıca durduğumuz haldeyken doğal olmayacak şekilde yakındık. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Jimmy de bana bu durumu fark etmemişim gibi utangaç bir bakış attı. Belli ki olanlardan pişmanlık duyuyordu.

Demek istediğim, maaşlı yardımcısının yanında ağlamıştı. Tanrı aşkına.

“Kıyafetlerini getireyim,” dedim, aklıma gelen ilk işe yarar fikre sınıksız tutunarak.

Nereye gittiğime bakmadan sendeleyerek odanın diğer tarafına yürüdüm. Duygular ve düşünceler bir karmaşa halinde içimde çalkalanıyorlardı. Annemle konuşmaya ihtiyacım vardı. Bildiğim kadarıyla ailemizde bir kalp rahatsızlığı yoktu. Amcam John lösemiden ölmüştü. Büyükanнем günde bir paket içtiği sigarayla sonunu hazırlamıştı. Büyük teyzem Valerie akciğerlerinde meydana gelen garip bir mantar enfeksiyonuna yakalanmıştı ama benden duymuş olmayın. Kalbime şu anda olan her neyse, pek de iyi bir şey olmasa gerek ve annem bunun ne olduğunu kesin bilecektir. Henüz yirmi beş yaşındaydım, ölmek için fazla gençtim. Fakat muhtemelen hastalık hastası olmak için oldukça uygun bir yaşıyordım.

Devasa yatak odasındaki giyinme odasından bir gömlek ve kravat kaptım. Süitin diğer tarafındaki odam da pek fena sayılmazdı hani. Ama bu oda Ritz’i bile utandırırdı. Çarşaf, battaniyeler ve yastıklar koskocaman yatağın üzerine dağılmıştı. Ve bu görüntünün çılgın seks dolu bir geceden kaynaklanmadığını biliyordum, çünkü gördüğüm kadarıyla herif ya asexual ya çekimser ya da her ikisiydi. Yine de pek de rahat bir uyku çekmediği belli oluyordu. Geniş ve sağlam yatağının üzerinde güçlü bedeninin bir o yana bir bu yana dönerken onu hayal edebiliyordum. Kötü hatıralarıyla tamamen baş başa. Ve ben de süitin tam diğer tarafında yalnızdım, ayrıca pek de iyi uyuduğum söylenemezdi. Bazı geceler aklımda dolanan düşünceleri susturmak ya da tamamen kapatmak pek de mümkün olmuyordu ve dün gece kesinlikle öyle gecelerden biriydi.

Birbirine dolanmış çarşaf ve örtülerin karşısında büyülenmiş vaziyette donup kalmıştım.

Kalbime tekrar garip bir şeyler oluyordu. Kesinlikle olmaması gereken bir şey olduğuna emindim. Bacaklarımın arasında olanları ise tamamıyla görmezden gelmeye karar vermiştim. Sözleşmemin bir yerinde benim tarafımdaki herhangi bir ıslaklığın tamamen yasadışı olarak belirtildiğine oldukça emindim, özellikle bu ıslaklık James Dylan Ferris ile ilgiliyse.

“Hey,” dedi yanımda bir anda belirerek; ödümü patlattı.

“Selam,” dedim çekingen bir tavırla, her nedense biraz nefes nefese bir şekilde. Belki de sadece emin olmak için ciğerlerimi de kontrol ettirmeliydim. “Hızlıca kendine çekidüzen vermelisin, hadi.”

Peşimde söz dinleyen bir çocuk gibi beni takip etti. Banyonun kör edici parlak ışıkları tüm bu duygusal karmaşadan sonra başımı döndürmüştü. Pekâlâ, sırada ne vardı? Şişeler ve tüpler tezgâhın her tarafına saçılmıştı. Yine de kendini kaybetmiş aklım hiçbir öneri getiremiyordu.

“Acele etmeliyiz,” diye söylendim, daha çok kendi kendime.

Gömleğini ve kravatını tezgâhın üzerine bırakıp bir el havlusu alarak ıslattım. Eğer makyajımı yapmış olmasaydım, tüm bu gariplikten uyanabilmek için yüzüme buz gibi su çarpabilirdim. Bu arada Jimmy uzaklarda bir noktaya dalmıştı, belli ki aklı başka yerdeydi. Islak havluyu ona doğru uzattığımda herhangi bir tepki vermedi. Unut bunu, bunun için vaktimiz yok, kendi işimi kendim yaparım. Soğuk ve ıslak havlu yüzüne temas ettiğinde başını geri çekti ve burun delikleri genişledi.

"Olduğun yerde dur," dedim ve ilk kez hastasına sünger banyosu yaptıran bir hemşire edasıyla yüzünü yıkadım. Aslında, daha çok yüzünü aklını kaybetmiş bir kadın gibi siliyordum. Hızımı alamayıp kulaklarının arkasını da yıkadım.

"Tanrım," diye homurdandı, benden kurtulmaya çalışarak başını eğmeye çalışıyordu.

"Hareket etme."

Daha sonra boynuna ve sonra da omuzlarına sıra geldi. Havluyu yeniden ıslattım ve göğsü ile sırtına geçtim, basamakları hızla aşıyordum. En iyisi düşünmemek, onu patronum Jimmiv olarak görmektir. Daha da iyisi tüyle-
rinin diken diken olmasına rağmen, ellerimin altındaki bedeni gerçek değil de taştan yapılmış gibi düşünmeliydim. İşin tehlikede-
yken temel içgüdünün pek önemi yoktu; duygularım ve hareketlenen hormonlar arka tarafta oturup bekleyebilirdi. Bunu yapabilirdim.

"Peki. Gömlek." Tezgâhın üzerine koyduğum tok, pamuklu kumaşı elime aldım ve giyebilmesi için iki elimle tuttum. Kollarını geçirirken yumuşak teni parmakları-
nın üstüne sürtünerek kollarımdan yukarıya doğru ürpermeme neden oldu. Elim ayağım birbirine dolanmış bir halde düğmeleri ilikledim. "Kol düğmelerine ihtiyacımız var ve kravat nasıl bağlanır bilmiyorum."

"Onu ben hallederim."

"Peki." Siyah ince ipek kravatı ona doğru uzattım. Her şey tamam. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı; ne kadar soğuk o kadar iyi.

Jimmy etratımdan dolanıp yatak odasına geri döndü. Şifoniyerin üzerinden bir çift gümüş kol düğmesi alarak manşetlerine taktı. Sanırım aslında titanyum bir çift kol düğmesiydi. Gömleğinin manşetlerinin altından ve yakasından yukarı doğru kendilerini göstermeye çalışan

dövmelerini görebiliyordum. Onu olduğu rock yıldızından başka birisiymiş gibi göstermenin bir yolu yoktu. O saklanmak ya da arada kaybolmak için yaratılmamıştı, bunun için fazlasıyla güzeldi.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum, kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi onun peşinde dolanırken. Kollarım vücudumun iki yanında hareketsizce sarkıyor ve ayak parmaklarım geriliyordu. Beni böylesine gergin bir hale soktuğunu bilmesine hiç gerek yoktu.

"Böyle iyiyim." Yatağının ayakucunda ayakkabısı ve çorabı duruyordu. Takım elbisesinin ceketi bir sandalyenin arkasına asılmış ve siyah yün paltosu da muntazam bir şekilde katlanmış, ceketinin üzerine konmuştu. İyidik ve her şey hazırды.

"Konuşmanı aldın mı?" diye sordum.

Suratı biraz daha asıldı. "Evet. Cebimde."

"Harika. Sadece çantamı ve ceketimi almam gerekiyor."

Çenesini yukarı doğru kaldırdı ve beni şöyle bir süzdü. "Güzel görünüyorsun, bu arada."

"Ah, teşekkürler."

"Sadece gerçeği söylüyorum. İyi görünüyorsun." Arkasına döndü.

Bense olduğum yerden kıpırdamadım. İlk anda iltifat karşısında donakalmıştım, fakat sonra bir nedenden ötürü odama gidip Jimmy'yi yalnız başına bırakmak doğru gelmemişti. Belki gereksiz bir detay gibi görünebilirdi. Ama ya tekrar kötü hissederse ve onu sakinleştirmek için ben burada olmazsam. Ayık hali riske atmak için fazla önemliydi.

Bluzumun önündeki kurumaya başlamış ıslak parçaya baktı. "Kesinlikle kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Asla."

Dişlerinin arasından bıraktığı nefesi duyuldu ve yüz itadesi rahatladı. "Peki..."

Başımla onaylayarak ona hafifçe gülümsedim.

"Dinle, Lena."

"Efendim?"

Arkasına döndü. "Burada hiçbir şey yok; alkol ya da uyuşturucu. Herhangi bir şey almayı başaramadım. Eğer istersen tükürük testine de girerim ve odayı arayabilirsiniz..."

"Yo, biliyorum," dedim şaşırmış bir halde. "Eğer öyle olsaydı, benden gidip sana bir şeyler almamı istemezdin ve biz şu anda tamamen başka bir konuşma içerisinde olurduk. Ya da ben işimden olmuş olurum ve sen de rehabilitasyona geri dönerdin."

"Doğru."

Her ikimiz de bir süreliğine tek kelime etmedik. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim, yüzüm hissettiğim gerilimle kasılmıştı.

"Beni tek başıma bırakabilirsin," dedi. "Sorun yok, gidip eşyalarını alabilirsin. Çıkmanız için ne yapman gerekiyorsa hallet."

"Tamam!" Bir anda dudaklarımın arasından şu yapmacık utanç kahkahalarından birisi kaçiverdi. Tamamen unutmuştum. "Evet, peki. Gidip eşyalarımı alayım."

"Harika." Onunla çalışmaya başladığımdan beri günde belki bir düzine kez yaptığı gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yeni bir hareket değildi. Fakat bir anda kalbim yeniden garip bir hareket yapmış ve sıkışmaya başlamıştı.

Hayır. HAYIR.

Kalbimin bu hareketi ona bağlı olamaz, buna inanmayı reddediyorum.

“Gidiyor musun?” Tanrı’ya şükürler olsun ki yüzü hissettiği sinirle büzüşmüştü. Gayet açık bir şekilde gösterdiği rahatsızlığı beni rahatlatmıştı, normale dönmüştük.

“Evet, Jimmy. Gidiyorum.”

“Şimdi mi?”

“Hemen şimdi.” Arkamdan yatak odasının kapısını vurarak çıktım.

Jimmy Ferris için bir şeyler hissetmiyordum. Ne saçma bir düşünceydi bu. Eski bir bağımlıydı o. Ve her ne kadar ipleri eline almasına ve kendi hayatını yeniden düzene sokmaya çalışmasına saygı duyuyor da olsam, henüz altı aydır temiz olan birisiyle bir ilişkiye ihtiyacım yoktu. Ayrıca zamanın çoğunda Jimmy’nin pek de nazik bir adam olduğu söylenemezdi. Dünyadaki insanların geri kalanına karşı genel bir hevesizlik ve düşüncesizlik onun standart davranış biçimiydi.

Ama en kötüsü, adam benim patronumdu.

Onun için bir şeyler hissetmiyordum. Hissedemedim, asla. Geçmişte uygunsuz, dengesiz ve düpedüz suçlu göt heriflere âşık olmuş olabilirdim ama o dönem kapanmıştı. Özellikle de dengesiz ve göt herifler kısmı. Onun için bir şeyler hissediyor olabilmem mümkün değildi. Ben cidden olgunlaştım ya da ona benzer bir bok, değil mi?

En yakın duvara doğru yıkıldım. “Siktir.”

Derin bir nefes alarak cenazeye odaklanmaya çalıştım.

Her şey harika olacaktı.

İkinci Bölüm

Hiçbir şey daha iyi olmadı.

Mal'in annesi belli ki leylaklara bayılıyordu. Etraftaki yoğun tatlı kokudan başım dönüyordu. En ön sırada ailenin yanında yerlerimiz neyse ki ayrılmıştı, çünkü kilise ağzına kadar doluydu. En önde Ericsonlarla birlikte oturmak bana fazlasıyla garip gelmişti, ne de olsa aileyi pek tanıdığım söylenemezdi ama Jimmy beni yanında istiyordu. Ön kapıda güvenlik dikiliyor, istenmeyen tüm misafirleri engelliyordu. Kötü havaya ve güvenlik görevlilerine rağmen kapının dışında bir grup hayran kitlesi bekliyordu. Biz içeri girerken Jimmy'ye seslenerek imzalaması için tişörtler ve başka bir sürü bok püsür salladılar. Jimmy ise onlara bir bakış bile atmadı. Adamın doğduğu kasabanın, böyle bir günde daha özenli davranmasını beklerdiniz. Bazı insanlar hiç düşünmüyorlardı ya da düşünmek onlara uymuyordu. Ne istiyorlarsa tek önemli olan oydu ve gerisini umursamıyorlardı.

Tanrım, bu tip insanlardan nefret ediyordum.

Ön tarafta kilise orgunda bir ilahi çalmaya başladığını da insanlar da ellerinden geldiğince birlikte söylemeye başladılar. Bunun ardından Jimmy konuşacaktı. Surati hâlâ normalden solgun görünüyordu, hatta biraz grimsi bile denebilirdi. Adam şu anda bana tutunmuyor olabilirdi ama pek de iyi durumda olmadığı apaçık ortadaydı. Elini yakaladım ve temasla irkilmiş olmasına rağmen sımsıkı tuttum. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken şaşkınlık içerisindeydi.

"Sorun yok," dedim.

Elini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçip kravatının düğümüyle oynamaya başladı.

"Jimmy, orada harika olacaksın."

Şarkı yavaşça sona geldi. Mal bize doğru döndü ve Tanrım, adamın suratının hali perişandı. Yıkılmış görünüyordu; yaşadığı kaybın etkisiyle gözlerinin ferisi sönmüştü. Davulcunun kız arkadaşı Anne, yanında durmuş, kolunu Mal'in beline sımsıkı dolamıştı. Aralarındaki ateşli aşkı bir iki hafta önce küçük bir ayrılık yaşanmıştı ama onları yeniden bir arada görmek güzeldi, özellikle de bugün.

Mal, Jimmy'ye başını sallayarak işaret verdi ve az önce ben Jimmy'ye sımsıkı tutunuyordum belki ama şimdi durum tamamen tersine dönmüştü. Parmakları benimkilere sımsıkı yapışmış, canımı yakacak kadar sıkı tutuyor, fakat başka hiçbir harekette bulunmuyordu. Donup kalmıştı.

Diğer tarafımdan David yüzünde bir somurtmayla öne doğru eğildi. "Jim?"

Koridordaki mırıldanmalar artıyor, kalabalık huzursuzlanmaya başlıyordu. Vaiz kürsüsünde rahip bir adımı öne yaklaşıp boynunu uzatarak bir beklenti içinde etrafa bakıyordu.

Birisinin bir şey yapması gerekiyordu.

"Hadi bakalım." Elimi sırtına koydum ve ittim. Güçlüce.

Oldukça yavaş bir şekilde gözlerini kıırttı, sanki onu derin bir uykudan uyandırmıştım.

"Gitme zamanı Jimmy. Sıra sende," diye fısıldadım. "Yürü."

Acı verecek şekilde yavaş adımlarla sıraların arasındaki koridora çıktı. Ben de onu takip ettim; bizi izleyen tüm o bakışlar ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Önemi yoktu. Yan yana yürüdük, elimle ona yol gösteriyor, sırtındaki desteğimi hiç bırakmıyordum. Merdivenlerden yukarı çıktık ve bir anda podiumdaydık. Paltosunun cebindeki konuşmasını bularak düzgün bir şekilde önüne koydum. Kalabalıktan garip davranışımızın neden olduğu fısıltılar yükseliyordu. Hepsinin canı cehennemeydi. Onun bugünü tek parça atlatmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Tamam mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Evet."

Yana doğru bir adım atarak ondan uzaklaştım.

Bir an için bakışları kalabalığı taradı ve David ile Evelyn'in, aşırı uzun boylu basgitarist Ben'in, sonra Mal ile Anne'in üzerinde gezindi. Daha sonra bana döndü; dudakları kederli bir ifadeyle duruyordu ama bakışları bir şey soruyor gibiydi. Ona küçücük bir gülümsemeyle baktım; sağduyulu bir her şey yolunda işareti. Bunu yapabileceğine her bir parçamla inanıyordum. Her ne olursa olsun, Jimmy Ferris, özel ve karmaşık, güzel ve sevimsiz, hepsi bir aradaydı. O doğuştan bir sanatçıydı.

Son derece hafif bir şekilde çenesini oynatarak bana cevap verdi ve nefesimi bıraktım. Bunu yapabildi ve yapacaktı.

Yine de, acısını ta içimde hissettiğime yemin edebilirdim, neredeyse beni parçalayacak gibi bir histi bu. Daha önce otel odasında yaşadıklarımızla bir çeşit sempati duygusu kabarmıştı içimde ve şimdi kendi duygularımı onunkilerden ayıramıyordum. Daha kötüsü, ayırmak istemiyordum. Bana kendini açmıştı, istese de istemese de ve ben artık onu tüm bunlarla baş başa bırakamazdım.

Yarın kocaman, güzel bir geri adım atacaktım. Bugün bir arkadaşla ihtiyacı vardı.

“Selam,” dedi, derin, güçlü sesi gayet iyi duyuluyordu. “Ben Jimmy Ferris. Lori Ericson ile ilk kez garajında prova yapmamıza izin verdiğinde tanışmıştım. O zamanlar on altı yaşındaydım. Bay Ericson ilk başlarda orada çalışmamızdan pek memnun değildi ama Lori onu ikna etmişti. Kimse bizi istemiyordu. İşin doğrusu dehşet verici şekilde gürültücüyduk. Ne yaptığımız hakkında bir bok... Özür dilerim, ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu.

“Yaz aylarında bize kocaman şişelerde Kool-Aid getirirdi. Beni tanıyanlarınızın çoğu, şişenin üçte birini dö-küp yerine, içki dükkânındaki çocuklardan birini ikna ederek aldığım ucuz votkayla doldurduğumu söyleme-me şaşırmayacaktır.” Bakışları David’e yöneldi ve kardeşi ona belli belirsiz gülümsedi.

“Her neyse,” dedi boğazını temizleyerek. “Bir kere-sinde geri gelmiş ve beni yakalamıştı. Ondan daha iri yarı olmamın hiç önemi yoktu. Beni kulağımdan yakaladı, neredeyse koparacaktı. Sonra beni dışarı çıkardı ve benim canıma okudu. Kibarca ya da değil, Lori had-dinizi nasıl bildireceğini iyi biliyordu. Ve bu işi aradan çıkardıktan ve sakinleştikten sonra beni karşısına alarak

konuştu. Genel şeylerden. Her şeyden aslına bakarsanız. Ve o günden sonra ne zaman oraya gitsem, benimle konuşmak için vakit ayırdı, sadece iki dakika için bile olsa. O dönemde annem bizi terk edeli bir süre olmuştu ve bu sohbetler evde bulabildiğimi bir şey değıldi. Bakın, Lori'nin çocuğı değıldim. Muhtemelen Lori'nin kendi çocuğunun etrafında dolanmasını isteyeceğı bir ocuk bile değıldim. Yine de bana ve Dave'e göz kulak oldu, her zaman stmzn başımızın yerli yerinde olmasına, karnımızın doymasına dikkat eder, her ihtiyaımızı karşıladığımıza emin olurdu. Başka kimse iplemezken o bizi umursamıştı." Yüzü buruştu, boğazını temizledi. "Başkası umursamazken, o umursuyordu."

nce parmaklarını gerdi ve sonra ellerini yumruk yaparak bir dakika kadar bekledi. "Size o günden sonra Lori'nin garajında içki içmeyi bıraktığımı syleyebilmeyi isterdim. Hikâye böyle bitmeliydi. Ama sanırım daha o zamandan bir parçam bağımlıydı. Sonraki birkaç gün için bıraktım da ve sonrasında da bu konuda fazlasıyla dikkatliydim. Onu hayal kırıklığına uğratacağım düşüncesine dayanamıyordum. Belki bu olanlar size pek de bir şey yapmamış, fazla bir etkisi olmamış gibi görünebilir. Fakat yaptığı şey benim için öylesine büyüktü ki... O, daha iyi olmayı dilememe neden olan ilk kişiydi. Daha iyi bir insan. Bir işe yaramak istememe neden olan. Ve bu bir gçt. Eğery benim gibi bir adamda bile daha iyi olma arzusu uyandırabiliyorsanız, o zaman zelsiniz demektir."

Jimmy önündeki kâğıdı aldı ve dikkatle katladı. Kğıdın bir önemi yoktu, ona ihtiyaı yoktu. şiirsellik onun içinde vardı; kalbini bu insanlara açma şeklindeydi. Dik durarak kalabalıkla yüzleşti. Gerçekleri sevimli olmayabilirdi ama duruşunda g ve gurur vardı. Grn-

tüsü karşısında göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir tatmin duygusu benliğimi kapladı. Anma konuşmasını ben yapmış falan değildim ama yine de...

"Bu size anlatmak için tuhaf bir hikâye gibi görünebilir," dedi sesi sakın ve ölçülüydü. "Beni pek de iyi göstermediği kesin. Fakat Lori'nin neden bu kadar önemli olduğunu vurgulamak için uygundu. Onu özel yapan şey... umursamasıydı. İnsanları içtenlikle umursuyordu. Ve güzel olduğu kadar da az rastlanır bir şey. Bu nedenle inanılmaz derecede özlenecek."

Jimmy ağladığımı yakalayamadan gözümden süzülen bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. En azından bu durumda olan tek kişi ben değildim. Kiliseyi sel almadığı için şanslıydık.

Bana döndü; yüzü ifadeden yoksundu. "Hadi gidelim."

Burnumu çektim. "Peki."

Podyum aşağıya oturduğumuz yere geri yürürken bu defa onun eli benim belimde, beni yönlendiriyordu. Biz onlara ulaşmadan Mal bize doğru bir hamle yaptı. Tek kelime etmeden, kollarını Jimmy'ye doladı. Ona sınıksı sarıldı ve sırtına erkeklerin yaptığı şekilde hafifçe vurdu. Kilise orgu yeniden çalmaya başladı ve etrafımızdaki herkes ayağa kalktı. Tüm salon seslerle doldu.

Sıraya doğru kaydım ve yerime yeniden oturdum. Jimmy de yanıma oturdu; bacağı benimkine dokunuyordu. Öteye kaymam için söylenmesini bekledim, gerçi aniden orada beliren bir bayan çantasından dolayı pek de yer yoktu. Fakat öyle bir şey istemedi. Dürüst olmak gerekirse tüm o drama ve duygusal çalkantıdan sonra vakın olmak bana gayet iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu.

Onun için tabii ki, Ben iyiydim.

Biraz öteye gitmeden önce bakışları birbirimize değ-diğimiz noktaya kilitlendi. “İyi misin?”

“Evet. Sen?”

Bir ses çıkardı. İyi olduğunu ifade etmeye yetecek bir ses gibiydi.

“Güzel.” Ellerimi kucağıma indirdim.

Vaiz kürsüsünde rahip konuşmaya başladı. Jimmy’nin bacağı benimkine doğru birazcık daha kendinden emin bir hamle yaptı. Fakat dümdüz karşıya bakıyordu, belli ki bacağının hareketinin farkında bile değildi. Suratından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Belki de bu onun beni kabul etme şekliydi, bana kendince teşekkür ediyordu. Ya da belki adamın bacağına kramp falan girmişti. Her neyse. Dudaklarımda küçücük bir gülümseme belirdi ve omuzlarım rahatlamayla çöktü.

Başarmıştık. Bunu atlatmıştık.

Yaban mersinli turta şeytan işiydi.

Bundan emin olmam için iki ince dilim yemem yetmişti. Ama şimdi biliyordum.

Ericsonların oturma odasında oturuyordum, bir tarafımda Evelyn, diğer tarafımda Anne vardı. Boş tabaklar kucagımızda duruyordu. Kiliseden sonra evdeki ziyaret farklıydı. Yemek, iyi müzik ve hemen hemen Ericsonları tanıyan herkes oradaydı. İlk başta havada hüznü bir şeyler vardı. Elbette öyleydi. Fakat zaman ilerledikçe sessiz kahkahalar yavaş yavaş tüm evi doldurdu ve Lori'nin ölümünün yasını tutmaktansa yaşamını kutlamaya dönuştü. Şimdi, beş saat sonra kalabalık yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Esnememe engel olmaya çalışarak yorgun gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Tüm o duygusal çalkantılarla cehennem gibi bir gün olmuştu.

Mal, Anne'in ayaklarının dibine çömeldi. Dolgun dudakları anlaşılır bir şekilde aşağıya doğru kıvrılmıştı. Başka erkeklerin ya da kadınların dudaklarına bakmayı

adet edindiğinden değil ama dikkatimi çekmişti. Bazen böyle şeyleri fark etmemek zordu.

"Hey," dedi Anne yumuşak bir ses tonuyla, bir elini onun yanına koymuştu.

"Bir mutluluğa ihtiyacım var."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Beni sevdiğini söyle." Mal ona doğru hareket edince Anne de ona doğru eğilerek dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, Mal," dedi.

"Hayır, sevmiyorsun. Sadece laf olsun diye böyle söylüyorsun. Bu bana söylediğin berbat bir yalan, balkabağım. Geceleri nasıl uyuyorsun bilemiyorum."

"Senin yanında uzanıp fısıltı gibi uyuyorum geceleri." Anne gülümseyerek kollarını Mal'in boynuna doladı. Uzun bir süre birbirlerine sımsıkı sarılmış bir halde kalıp birbirlerine takılarak ve sevgi sözcükleri mırıldanarak kaldılar.

"Jimmy nerede?" diye sordu Evelyn, gösteriyi böylelikle.

Sanırım aşk bülbülü çifti bu şekilde sapıkça izlemeliydik. Her ne kadar gözümüzün önünde sevgi sözcükleri fısıldayarak yiyişenler onlar da olsa. Sevimlilerdi. Evet, itiraf edebilirdim, bazen özel birisinin eksikliğini hissediyordum. Hem de çıktığım erkeklerin çoğunun rahatlamadan çok soruna neden olmuş olmasına rağmen. Seks olmadan ve yalnız geçireceğim günleri bu nedenle tercih etmiştim. Kendimi erkekler konusundaki boktan zevkimden korumam gerekiyordu, kendi kendimi kucaklamalarım zaman zaman yetersiz kalsa bile.

"Lena?" Evelyn bir kahkaha attı. "Orada mısın?"

"Pardon. Ah, Jimmy... o Bay Ericson'la birlikte dışarı-

da. Sanırım biraz Lena'sız zamana ihtiyacı vardı."

"Anma konuşmasında çok güzel bir iş çıkardı."

"Evet, aynen öyle."

"Ve sen de bunu atlatması konusunda harikaydın."

"Teşekkürler." Gözlerimi boş tabağıma dikmiş, bakıyordum.

"Etrafında kendisine destek olabilecek pek fazla kadın olmamıştı," dedi sesini biraz daha alçaltarak. "Dediği gibi, anneleri onlar daha gençken çekip gitti. Gerçi sanırım bu onlar için daha faydalı olmuş. David'in bana azıcık anlattıklarından bile, etrafında olmasını istemeyeceğin birisi olduğu anlaşılıyor"

"Jimmy onun hakkında pek konuşmuyor. Genellikle pek bir şey hakkında konuşmuyor da denebilir." Boşluğa bakarak yüzümü tekrar buruşturdum. Son birkaç saatte onun hakkında son birkaç ayda öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim. Hazmetmesi oldukça güçlü. Onu bugün gördüğüm hal, her şeyi değiştirecek bir şeydi.

"Evet, Jimmy pek de hoşsohbet bir tip değil."

Burnumdan bir gülme sesi çıkardım. "Bu dediğin işin kibarcası oluyor. Eğer randevularıyla ilgili ağzından iki kelime almayı başarırısam kendimi şanslı sayıyorum."

"Ve yine de yanında çalışanların en uzun ömürlüsü sen oldun." Küçük bir iç çekişle Evelyn ellerini karnının üzerine koydu. O da tatlılardan birçoğunun tadına bakmıştı. "Belli ki bir şeyleri doğru yapıyorsun."

"Ha! Neyi olduğunu merak ediyorum." Derin düşüncelere dalıp bir süre daha tavana baktım.

"Bilemiyorum. Belki senden hoşlanıyordur. Belki yalnızdır ve sadece senin etrafta olmandan keyif alıyordur."

"Evet, tabii. Aynı Jimmy Ferris'ten mi bahsediyoruz burada? Rock yıldızı olan?"

"Yazıklar olsun Lena," dedi, gülümsemesi sözcükle-riyle çelişiyordu. "Bir rock yıldızı olmanın aslında senin düşündüğün gibi olmayacağını bilecek kadar uzun süredir buralardasın."

"Belki..."

"Eğer kendini korumaya çalışıyorsa, bunun bir nedeni vardır."

"Bununla ilgili sana bir şey mi söyledi?" diyerek merakla sordum.

Bir kahkaha patlattı. "Ha, sanmam. Ben de diğer herkes gibi kendisiyle ölçülüyüm. Ama asla bilemezsin, ki-barca sorarsan belki de seninle konuşur."

Burnumu kırıştırdım. Bugünün beklenmedik olay-larına rağmen, Jimmy'nin benimle arada sırada emirler yağdırmak yerine olağan şekilde konuşması son derece olasılık dışıymış gibiydi. "İşine burnunu soktuğum için pekâlâ beni kovabilir de."

"Doğru. Bunlar birilerini önemseydiğimizde aldığımız risklerdir."

Bunu söyleyişindeki bir şeyler beni rahatsız etmişti. "Ah, hayır. Jimmy ve ben kesinlikle sadece resmi bir iş ilişkisindeyiz."

"Biliyorum." Yüzünde beliren gülümseme de neyin nesiydi? Bu duruma güvenmemiştim.

Yeri inleyen adımlarda David bize doğru geldi. Elinde deli gibi kuyruk sallayan küçük beyaz bir köpek yavrusu vardı. Adamın yüzünün pek de mutlu bir ifade taşımadığı açıkça görülüyordu. "Köpek ayakkabıma işedi."

"Off." Evelyn ona buruk bir sırıtışla baktı.

"Komik değil," diye huysuzlandı David, bir an için öylesine ağabeyi gibi konuşmuştu ki ikiz sanılabilirlerdi. Sevimliydi.

"Aferin Katil." Mal köpeği David'in elinden aldı. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

"Adını değiştirmeyecek, değil mi?" diye sordu Evelyn.

Anne uzanarak köpeğin kafasını okşarken omuz silk-ti. "Artık alıştım gibi."

Mal köpeği geçen hafta Anne'in doğum gününde hediye etmişti, gerçi hediye etmeden önce ona kendisi bir isim koymuş gibiydi. Katil beraberinde köpeklerin müsaade edildiği lüks bir daireyle birlikte gelmişti, bu nedenle bu küçük sorunu göz ardı etmek zor olmamış olsa gerek.

Her şeye bahse varım ben şikâyet etmezdim.

Dışarıdan yüksek sesli bir çığlık geldi. Ve ardından hızlıca bir tane daha. Sadece bu defa kargaşanın ardı gelmek bilmedi. Bağırışların arasında kelimeler seçilemiyor olsaydı, sesi çıkarmanın bir hayvan olduğunu bile düşünebilirdiniz.

"Bu bir kadın mı?" diye sordum, irkilerek.

"Neler oluyor?" Mal aniden ayağa kalkarak köpeği Anne'e verdi.

Mal ve David kapıya koştu, Evelyn ve ben de hemen arkalarındaydık. Evin ısısından sonra dışarıdaki soğuk hava bir tokat gibi insanın yüzüne çarpıyordu. Gördüğüm en garip, en rahatsız edici sahneydi. Akça ağaç dallarının ötesinde yalnız bir kadın Jimmy'ye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Neler oluyordu cidden?

David onlara doğru koştu. "Anne. Burada ne arıyorsun?"

"Seni vefasız pislik," diye haykırdı kadın küçük oğlunu tamamen görmezden gelerek. "Onlara her şeyi söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Jimmy gözlerini bile kırpmadı. "Hadi durma. Sana bir kuruş daha vermeyeceğim. Bunu bu sabah da söylemiştim sana. Buraya gelerek ne halt elde edeceğini sanıyordun?"

Koyu renkli uzun saçları ve keskin elmacık kemikleri vardı. Aile benzerliği inkâr edilemeyecek gibiydi, sadece cildi pörsümüş ve sırtına inen saçları düğüm düğüm olmuştu.

"Tehditlerin beni korkutmuyor," diye tısladı.

"Anne, bu bir cenaze. Defol git buradan," dedi David, ağabeyinin yanında durarak.

"Davie, bana her zaman ondan daha tatlı davranmıştın. Zavallı annene yardım edersin, değil mi?" Sesi zehirli, sahte bir tatlılık içeriyordu.

Adamın omuzları dikleşti. "Duyduğuma göre Jimmy sana gereğinden fazla para vermiş zaten ve sen hepsini yok etmişsin. Değil mi?"

"İlacıma ihtiyacım var."

"İlacına mı? Saçmalık," diye tısladı Jimmy. "İhtiyacın olan şey, ben polisleri aramadan kışını dönüp gitmen."

"Git anne," dedi David. "Burada olman doğru değil. Burada Lori'ye veda etmek için bulunuyoruz. Biraz saygı göster, ha?"

Arkamızda, evin önündeki merdivenlerde insanlar toplanmaya başlamış, karşısındaki dehşet sahneyi kocaman gözler ve meraklı yüzlerle seyrediyorlardı. Sürtük hiç umursamadan ölüm perisi taklidine devam etti. Bir annenin nasıl bu kadar acımasız olabileceği benim anlayabileceğim bir şey değildi ama esas endişelendiğim şu an olanların Jimmy'yi nasıl etkileyeceğiydi. Tanrım, bu bugün uğraşması gereken son şeydi.

Yavaşça arkasına doğru ilerledim, bana ihtiyacı olursa

diye yakınına. Bu saçmalığa son verme fırsatını yakaladığım anda kaçırmaya niyetim yoktu.

Anneleri kötü bir kahkaha attı. "O önyargılı, gergin kaltak oğullarımı bana karşı çevirmek dışında ne bok yedi ki, ha?"

"Hadi ama anne. Kendini biraz ödüllendir," dedi Jimmy keskin bir ses tonuyla. "Sen o dediğini kendi kendine biz daha Lori'yle tanışmadan yıllar önce yaptın."

Kadın Jimmy'ye öfkeyle haykırdı, dudağının bir yanı resmen kuduz bir hayvan gibi geri çekilmişti. Ağzından köpükler saçmaya başlasa şaşırmayacaktım. Gözle görülür bir miktarda nefret ve delilik gözlerini bürüdü. Jimmy'nin sorunları olmasına şaşmamak lazımdı. Bu duruma genç yaşından itibaren maruz kaldığını düşünemiyordum bile.

"Bağımlıdan başka bir şey değilsin," dedi suratının ortasına iyice yaklaşarak, onu kışkırtıyordu. "Akraba olma şanssızlığına sahip olduğumuz işe yaramaz bok çuvalından başka bir şey değilsin. Şimdi, polisleri çağırmadan önce siktir olup gitsen iyi edersin. Medyaya da gidip istediğin boku söyleyebilirsin, çünkü uyuşturucu alman için siktiğimin bir kuruşunu daha sana ölsem de vermeyeceğim. Ve eğer Dave'in üzerinde bana yaptığın aynı boku yapmayı deneyecek olursan, aklının kalanını da kaçırmışsın demektir."

Bir kriz geçiriyormuş gibi yüzü mosmor olmuştu.

"Defol git."

Dudakları büzüştü ve kadın Jimmy'nin üzerine atladı. Pis tırnakları yüzünü çizerek suratında sıyrıklar oluşturdu. Düşünmeden, ileriye atılarak Jimmy'yi kenara ittim. Fakat Jimmy benimle uğraşamayacak kadar meşguldü, kadının kollarını kavramış onu geride tutmaya çabalı-

yordu. Kardeşi ağız açık bir şekilde bakakalmıştı. Öfkeden deliye dönmüş halde kadın bir kere daha Jimmy'ye doğru bir hamle yaptı, ısırmaya çalışmıştı.

Jimmy'nin suratından kan akıyordu ve resmen etrafı kırmızı gördüm. İçimi bir öfke dalgası sararak soğuğa rağmen bedenimi ısıttı.

İki kardeş birbirlerine yakın duruyorlardı. Siktir et. İleriye atılarak ikisinin arasından geçtim. Sonra da sürtüğünü göğsünden geriye doğru ittim. Jimmy'nin bu hamleyi beklemediği ortadaydı. Kadın onun elinden kurtuldu ve soğuk betona serildi. Yıpranmış yeşil kabanının önü açılarak yazlık bir elbiseyi gözler önüne serdi. Bir deri bir kemik kalmış uzuvları kırmızı belirgin lekelerle doluydu. Yüce Tanrım, bu kadın hâlâ nasıl hayattaydı?

"Seni dava edeceğim!" diye kükredi bana. "Bu bir saldıırı. Bir bok bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Evet, tabi. Pek de bir şey bilmiyordu, dava açmaya degecek bir bokum yoktu.

"Deneme bile anne." Jimmy beni arkasına doğru itti. "Her yanımdan kan damlıyor burada. Sebepsiz yere saldıırı. Lena sadece beni savundu. Sen denesen bile polisler sana kışkırlarıyla güler."

"Göreceğiz." İnce yüz hatları kinle gerildi. Bayan Ferris yavaşça yeniden ayağı kalktı ve kabanını bedeninin etrafına doladı.

Her iki oğlu da tek kelime etmedi.

"Aptal sürtük." Bana doğru tükürür gibi konuştuktan sonra sendeleyerek bahçeyi aşarak sokağı çıktı. Birisinin ardından baktığıma daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Hapse girme ihtimalim yok, değıil mi?" diye sordum sadece meraktan. Tamam belki de deli kadının tehditleri azıcık da olsa beni korkutmuştu.

"Tabii ki yok." Jimmy omzunun üzerinden geriye doğru bana baktı. Yanağında üç tane kanlanmış çizgi vardı.

Görüntüsü havanın soğukunu aniden hissettirmişti. "Suratını temizlememiz lazım. Hadi içeri girelim."

"Şehirde olduğunu biliyor muydun? Son duyduğumda hâlâ LA'deydi." David uzaklaşan annesinin ardından rüzgârda uçuşan saçlarına bakıyordu.

"İzimi sürmüş ve bu sabah otelden aradı."

David'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bana neden bir şey söylemedin."

"Onun hakkında endişelenmeden de başında epey dert vardı," dedi Jimmy.

"Tanrı aşkına abi. O benim annem."

"Evet, benim de."

Kardeşinin alnı bir anda kıvrıldı. Her iki Ferris kardeşin de stresli, şaşkın ya da başka herhangi bir duygu karmaşası içinde olduklarında sergiledikleri ortak bir davranıştı. Bu arada Jimmy bir adım bile kımıldamamıştı. Olduğu yerde duruyor, yanağından kan süzölmeye devam ediyordu.

"Hava soğuk," dedi David.

Jimmy dönüp annelerine son bir bakış attı. Herkes için bakışı sıkılmış ve rahatsız olmuş bir ifade sergiliyordu. Fakat ceketinin alt ucuyla oynayan parmakları kendisini ele veriyordu, en azından benim için. Herkesin inancını istediği kadar az etkilenmiş değildi. "Ne yapmak istiyorsun? Onu bir bakımevine mi koyalım? Orada kalmaz. Onu sıcak tutacak kıyafetler mi alalım? Onları alkol ve uyuşturucu için takas etmesi sadece birkaç dakikasını alacaktır. Tüm umursadığı ve tabii istediği bu."

"Evet, ama..."

"Ama ne?" diye sordu Jimmy, suratından yavaşça kan damlarken.

“Siktir.” Kardeşi, elini omuz hizasındaki saçlarının arasına daldırdı. Birçok konuda birbirlerine benziyorlardı. “Ona sırtını dönmek, senin için bu kadar kolay mı?”

“Havanın soğuk olduğunu biliyorum Davie. Biliyorum.”

“Siktir... Sen iyi misin?” diye sordu Mal.

Jimmy yeniden yaralanmışçasına irkildi. “Evet. Bunun için gerçekten üzgünüm; buraya böylece gelmesi ve her şey için...”

“Çocuklar, bu sizin hatanız değildi.” Herkesin Mal’inki gibi bir babası olmalıydı. Sesi kendinden emin-di ve hiçbir zıvalığa yer bırakmıyordu. Tam Jimmy itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Bay Ericson onu engellemek için elini kaldırdı. “Hayır, evlat. Bu kadarı yeter. Şimdi neden hepimiz içeri geçmiyor ve bu rüzgârdan kurtulmuyoruz.”

Gösterinin sona ermesiyle ön basamakta bekleyen seyirciler de tekrar içeri girmeye başladılar. Jimmy başıyla onaylandıktan sonra söylendiği gibi yaparak içeriye girdi. Her yanım gerilmiş bir şekilde onu ve Mal’i alt kattaki banyoya doğru takip ettim. Normalde hiç de şiddet yanlısı bir insan değildim. Ancak o kadına bir darbe daha vurabilmek için neler vermezdim.

Banyo küçük ve oldukça dar bir alandı. Belli ki Ericsonlar oğullarının parasıyla evi yenilememişlerdi. Ev, etrafı artık cansız bitkilerle kaplı iki katlı ahşap ve eski tarzda bir evdi. Fakat evin koridorları bahar aylarında etrafın ne kadar canlı ve renkli olduğunu gösteren fotoğraflarla doluydu. Annem bahçeyle uğraşmaya bayılırdı. Kış aylarında hafta sonu geldi mi ne yapacağını bilemez, sürekli söylenip dururdu. Çoğunlukla kendisine, toprak ekilebilir hale geldiği anda bir kenara atacağı pahalı, de-

taylı bir el işi bulurdu. Aniden eve duyduğum özlem içimi kavurmuştu.

Ki bu çok aptalcaydı.

Henüz eve gitmek gibi bir arzum hiç yoktu. Ablamın düğün komedisi sona erip etraf sakinleşince belki olabilirdi. Ondan sonra ailemle biraz zaman geçirebilir, yeniden aramızdaki bağı sağlamlaştırabilir ve her şeyi düzeltebilirdim. Eski arkadaşlarımla kaybettiğimiz zamanı yakalar ve benim için geriye ne kalmış bakabilirdim. Bu kendi kendime verdiğim bir sözdü.

"Annem tüm ilk yardım malzemelerini burada tutardı." Mal lavabonun altındaki dolabı karıştırıp yıpranmış beyaz bir kutu çıkardı. "Ah, işte burada."

"O kadar da kötü değil," dedi Jimmy. "Sadece yüzümü yıkayacağım."

"Kesinlikle olmaz," dedim.

"Ve o yakışıklı yüzünün mikrop kapması ihtimalini göze alacaksın, öyle mi?" diyerek hiç duraksamadan araya girdi Mal. "Lütfen presnes. Benim için?"

Jimmy yüzünde belli belirsiz bir sırıtişla kutuyu Mal'den aldı.

"Ve eminim hemşireyi Lena'nın oynamasını tercih edersin. Siz iki çocuğu bunun için yalnız bırakayım."

Mal yanımdan geçip koridora geri çıkabilsin diye iyice duvara yaslandım. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

Jimmy eski ilk yardım kutusunun kapağını bir gıcırtilayla açtı. "Evet."

"Teşekkür ederim." Mal'e gülümsedim.

Bana göz kırptı.

"Pekâlâ. Küvetin kenarına otur," diyerek kontrolü elim aldım.

Jimmy oturup gömleğinin önündeki koyu kırmızı lekeye baktı. "Bu berbat olmuş."

"Başka bir sürü gömleğin var."

"Bunu Londra'da Saville Sokağı'ndaki bir terzide özel olarak diktirdim. Böyle bir şeyin neye mâl olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Lütfen. Adamın Tanrı'dan fazla parası vardı. "Benden borç istemek için yol mu yapıyorsun?"

Burnundan bir gülme sesi yükseldi.

"Çünkü dürüst olalım, senden bunun için yeterince hoşlandığımdan emin değilim."

"Benden hiç hoşlanmadığını sanıyordum," dedi, bir yandan sanki durumu iyileştirebilecekmiş gibi gömleğinin önünü düzeltiyordu. Haklıydı, üzerindeki şey kesinlikle çöpe gidiyordu.

"Hımm. O kadar da kötü değilsin. Çok, çok daha kötülerini gördüm." Ve yakın zamanda bu konunun detaylarına girmemize hiç gerek yoktu. Ağzımı kapattım, gözlüklerimi düzelttim ve tüm dikkatimi ilk yardım kutusuna verdim. "Bakalım burada neler var."

"Dinle Lena, bugün için..."

Bitirmesi için bekledim. Ve bekledim. "Ne?"

Kaşlarını çatmış duvara bakıyor, benimle göz teması kurmamaya özen gösteriyordu. "Ben sadece... Ben sadece, demek istiyorum ki, şey..."

"Ne-e-e?"

"Yani, şey... ah, sen faydalıydın."

"Ben faydalı mıydım?" Gözlerim öylesine tehlikeli şekilde açılmıştı ki yerlerinden çıkacaklar diye korktum. Bugün yaşadığımız her şeyden sonra, duyup duyabileceğim en iyi kelime *faydalı* mıydı yani?

Omzunu silkti. "Evet, çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı? Çoğunlukla faydalıydım." Yavaşça başımı iki yana sallayarak yüzümde belirlen inanamaz

ifadeyi saklamaya çalıştım. Neyse ki kendi değerimi bilmek için ona bağımlı değildim yoksa şimdiye kadar çoktan bir köşede saklanmış üzgün, yıkılmış bir halde olurdum. Bu adam bana kafayı yedirtiyordu. Tek yapabileceğim jestini aynı kibarlıkla iade etmekte. "Bay Ferris sanırım bu, birisinin bana söylediği en güzel şeydi. Çok güzel, şiirseldi. Faydalı kelimesine bir daha asla aynı gözle bakmayacağım."

Hor gören bir ifadeyle burnundan nefes verdi ve bana suratsız bir bakış attı. "Harika. Ve çoğunlukla faydalıydı."

"Evet, pardon, çoğunlukla faydalı. Vay canına. Nasıl teşekkür etsem bilemiyorum."

"Daha az konuşmak iyi bir başlangıç olabilir. Hadi şu işi bitirelim."

"Evet, efendim. Hemen, efendim." Reverans yapmadan hemen önce durdum.

Koridorun ilerisinden yavaş yavaş başlayan törenin sesleri geliyordu. Tabak çanak sesleri duyuluyordu. Mal'in birisine veda edişini ve büyük bir gümbürtüyle çarpan kapının sesini duyabiliyordum. Rüzgâr nedeniyle olmuş olmalıydı. Arka planda bir Bob Dylan şarkısı hafifçe çalıyordu.

"Bir şey değil bu arada," dedim, sesimi yumuşatıp onunla uğraşmayı keserek. Ne de olsa günü benimkinden kötü gidiyordu. Artı, onun için teşekkür etmenin pek de kolay olmadığı belliydi. Pek becerebildiği de söylenemezdi. "Yardımcı olabildiğime memnun oldum."

Gözlerinde kendini korumaya çalışır bir ifade olmadan bana baktı. En azından bir değişiklik olarak buz gibi bakışlar yoktu.

"Ben de," dedi sessizce.

Bir an için resmen kendimi unuttum. Neredeyse hiç ses çıkarmadan birbirimize baktık, sanki bir şey bekliyor ya da bir şeyi anlamaya çalışıyorduk. Bilemiyorum. Garipti.

Sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Lena, orada mısın?" Yanağını gösterdi. "Hâlâ burası kanıyor."

"Haklısın." Temiz bir parça gazlı bez alarak dezenfektanın kapağıyla boğuşmaya başladım. Gerzek çocuk korumalı kapaklar. "Bakalım seni düzeltebilecek miyiz?" Tekrar yüzüne baktığımda o yine sonsuzluğa dalmış gitmişti, belli ki benim farkımda değildi.

"Bu acıyacak," dedim, bir yandan beze dezenfektanı dökerken. "Tırnaklarının ne kadar kirli olduğunu kim bilebilir. İyice temizlemeliyiz."

Kokuyla burnunu kırıştırdı. "Bu hoşuna gitmeyecekmiş numarası yapma."

"Beni yaraladın. Sanki sana hafif dereceli acı ya da rahatsızlık vermekten keyif almışım gibi." Yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyordum. Elbette, pek uğraşmadım da. Jimmy ile ağız dalaşı yapmak, çoğu erkekle geçirdiğim çıplak dakikalardan hızla daha eğlenceli bir hale geliyordu. Ki bu oldukça acınasıydı.

Gerçekten üzücü.

Dikkatlice yanağındaki kanı silerek yüzünü temizlemeye başladım. Bazı şeyleri fazla düşünmemeye çalışıyordum ama aklımı durdurmak imkânsız gibi bir şeydi. Bir gün içinde, mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla kez birbirimize dokunmuştuk. Devam eden kalp sorunumu düşünecek olursam, bu pek de iyi bir şey değildi. Konsantre olarak yüzümü buruşturdum. Bu ona karşı aşırı duyarlı halim beni delirtiyordu. Pek de

bir bağlantı kurmamıştık, gerçekten. Bu sadece bugünün fazlasıyla duygusal olması ve diğer her şeyden kaynaklanıyordu. Yıllardır yaşadığımdan çok daha fazla dram, duygusal iniş çıkış yaşamıştım ve hepsini hazmetmek biraz zaman alacaktı. Yarın Portland'a geri dönecektik ve Jimmy'nin varlığını çoğunlukla yok saymasıyla her şey normale dönecekti. Balatayı sıyırmaya gerek yoktu.

Her ne olursa olsun, işi şimdi bırakamazdım. Düşene bir de ben vuramazdım.

İrkildi. "Ah!"

"Bebek gibi davranma."

Bir de ellerim titremeyi kesse ve beni ele vermeselerdi süper olacaktı. Neyse ki Jimmy pek fark ediyor gibi görünmüyordu. Yüzüne pansuman yaptıkça daha da kendimi kaybediyor gibiydim. Dürüst olmak gerekirse, ne boktan bir gündü. Mal harika bir anneyi kaybetmişti, Jimmy ve David ise fazlasıyla hayatta ve berbat bir anne yüzünden eziyet çekmişti. Adalet bunun neresindeydi?

Birçok gazlı bez ve bir şişe dezenfektan tükettikten sonra işimiz bitmişti. Eğer o sürtük onun suratında iz bıraktıysa, bir dahakine onun kıcını asfalta yapıştırmaktan fazlasını yapabilirdim. Emin olmak için, düzensiz yaraların üzerine yeterince antibiyotik pomat sürerek yüzünün bir tarafını kardan adama çevirdim.

"Keşke ona daha sıkı vursaydım," dedim. "Üzgünüm, biliyorum o senin annen ama..."

"Bir daha asla böyle bir şey yapma," dedi. "Onun aklı yerinde değil Lena. Sana zarar verebilirdi."

"Ah. O zaman benim sızlanmamı dinleyen sen olurdun."

"Zor biraz o."

"Benim için hemşire Jimmy olmazdın, öyle mi? Ne

üzücü." Nazikçe güldüm. Eğer işlerin ciddileşmesine engel olabilir ve hafife alırsam her şey yolunda gidecekti. Yani en azından ikimiz arasında ne kadar yumuşak ve hafif olabilirse. Fakat onun etrafını sarmış olan ıstırap mesafemi korumama engel oluyordu.

"Senin hatan değildi," dedim.

Diğer tarafa dönerek ellerinin arasında tuttuğu ilk yardım kutusunu sıkmasıyla kutu yeniden gıcırdadı. "Bitti mi?"

Dikkatlice pomadı sürmeye devam ettim. Benim en büyük sorunum çenemi tutamamamdı. Onu kullanmam gerekenden fazla kullanıyordum. Özellikle beni aptal durumuna düşürecek hallere sokuyor olması çok sinir bozucuydu. "Bir keresinde arabamı ot almak için satan bir adamla çıkmıştım."

Jimmy geriye yaslanarak parmaklarımdan uzaklaştı. "Bir hayli fazla ot."

"Evet." Kremli parmaklarımı uzak tutarak ellerimi kalçalarıma koydum. "Bazı kişilerle bağını kendi iyiliğin için koparmalısın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu yapay bir sakinlikle.

"Orada, ona vurmayı başaramadın," dedim. "Ama gitmesi gerekiyordu. En azından onu doğru yöne yönlendirebilmek için itmek yapabileceğimin en iyisi gibi duruyordu. Ve bundan pişman değilim."

"Bir dahaki sefere karışma."

"Bir dahaki sefer olacak mı?"

"Umarım hayır." Gözlerindeki acı yürek burkan cins-tendi. Aman Tanrım beni öldürüyordu. Buna bir son vermek lazımdı.

"Tamam, gayet iyisin," dedim lavaboda ellerimi yıka-

mak için arkamı dönerken. Fazlasıyla dokunmuştum ona zaten. Bu hareket, sanki arkadaş ya da onun gibi bir şeymiş gibi şu aptal, Jimmy ve benim yakın olduğumuz düşüncesini ateşleyip duruyordu. Değildik, bu düşünceden kurtulmam gerekiyordu. Geçmiş bir kere kalbimi kaptırdım mı, acı sona kadar kurtaramadığımı bana göstermişti. Ahmak eski sevgililer koleksiyonum efsaneydi. Penisler ve duygular bir araya geldiğinde bana güvenilemezdi. O, benim sadece patronumdu, ne azı ne fazlası.

Jimmy ayağa kalkarak arkamda gerindi. "Günün piçi."

"Evet."

"En azından bitince eve gidebiliriz."

Omzumun üzerinden aynada kendisine baktı. "Lena, bu şekilde oraya çıkamam. Tanrım!"

"Kutuda çeneni kapatabilecek kadar büyük bir bandaj yok. Ben de elimdekiyle en iyisini yaptım."

"Komik görünüyorum."

"Gayet iyi görünüyorsun." Dalga geçtim.

Bir dizi küfür geveledi.

"Sakinleşir misin lütfen?"

"Seninle konuşmuyordum," diye söylendi.

Bana doğru eğildiğinde ben de öne yaslandım ama benim gidebileceğim yer yoktu. Onun önü ve benim sırtım arasındaki herhangi bir temas ne pahasına olursa olsun engellenmeliydi. Ama ne yaparsanız yapın kıcınızı içinize çekmenin imkânı yoktu. İnanın bana denedim. Bu nedenle kalçalarımı banyo dolabına sürtmeye razı olarak yolundan çekilmeye çalıştım. Kendimi bir kızın hayai bile edebileceğinden daha fazla küçültmüş olmam muhtemeldi.

Arkamda yanağının orasına burasına dokunup garıp yüz ifadeleri yapmaya başladı.

"Kes şunu," dedim. "Yeniden kanamasına neden olacaksın."

Buz gibi mavi gözler aynada benimkilerle buluştu.

"Neden ben gidip Bay Ericson'a sana ödünç verebileceği bir gömleği var mı, sormuyorum?"

Çenesiyle onayladığını gösteren bir hareket yaptı. Bu hareket Jimmy'nin sıklıkla tercih ettiği bir iletişim şekliydi. Kelimelerle vakit kaybetmekten çok daha etkiliydi.

"Ah, Jimmy? Bir dakikalığına aynada kendine bakmayı kesip..."

"Ne?"

"Burası küçük bir yer. Hareket edebilmem için bana biraz müsaade eder misin?"

Bakışları sırtımdan kalçamın kıvrımlarına ve aramızdaki birkaç milimetre boşluğa indi. Hiçbir yorum yapmadan sola kaydı ve böylece ben de sağa doğru hareket edebildim.

"Teşekkürler," dedim.

"Düz beyaz bir gömleği var mı sor, olur mu?"

"Tabii ki."

"Ve çabuk ol."

Ne bir lütfen. Ne bir teşekkür. Hiçbirisi yok.

Tipik.

Bay Ericson'ı mutfakta lavabonun önünde durmuş pencereden dışarıyı seyrederken buldum. Oturma odasında müzik ve sohbet sesleri yükseliyordu ama o, orada tek başına duruyordu. Kimse bunu atlatmasında ona yardımcı olamazdı. Diğer yarını, hayat arkadaşını kaybetmekten daha can yakıcı başka bir şey pek yok gibiydi.

Bu, ya benim annem ya da babam olsaydı?

Siktir. Boğazıma bir yumru oturdu. Bu korkunç düşüncüyü aklımdan çıkardım. Her ikisi de iyiydiler, daha

önceki gün onlarla konuşmuştum. Fakat bu gün eninde sonunda gelecekti, onlar yaşlanıyordu. Amaçsızca ortalıkta dolanmaya bir son vermeliydim. Onları daha geç olmadan gidip görmeliydim, çünkü eğer onlara bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Bay Ericson'ı rahatsız etmek doğru gelmedi. Jimmy idare etmek zorundaydı.

Geri çekilirken dirseğim meyve kâsesine çarptı. Cam kâse gürültüyle sallandı ve civardaki herkesin dikkatini çekmeme neden oldu. Bay Ericson arkasını döndü ve beni gördüğüne şaşırdı. "Lena. Lena'ydı, değil mi?"

"Evet, Bay Ericson. Özür dilerim rahatsız etmek istememiştim."

"Lütfen bana Neil de. Jimmy iyi mi?" Yüzündeki çizgilerin sayısı adeta ikiye katlanmıştı.

"O, iyi." Gülümsedim. "Fakat bir gömlek ödünç alması mümkün mü? Kendisinininkinin üzerinde kan lekeleri var."

"Elbette. Beni takip et." Beni halı kaplı merdivenlerden yukarı, ikinci kata çıkararak duvarlarında çiçek desenli bir duvar kâğıdı kaplı bir odaya soktu. Leylakların kokusu buraya da hâkimdi. Şifoniyerin üzerinde bir düğün fotoğrafı duruyordu ve hemen yanında yine onların, sanırım 70'lerden falan kalma daha az resmi bir fotoğrafı vardı.

"Eşiniz diz hizasında beyaz çizmelerle harika görünüyor," dedim, resme daha iyi bakabilmek için eğilirken. Mal'in gülümsemesini annesinden aldığı görülebiliyordu; gözlerinde aynı muzır ifade vardı. Her şeyime iddiaya varım ki, Bayan Ericson o günlerde her türlü şeye kalkışmış ve hayatını dolu dolu yaşamıştı.

Umarım öyle yapmıştı.

"O her şeyde harikaydı Lena." Bay Ericson'ın sesindeki hüznün ölçülemez düzeydeydi. Öylesine etkileyiciydi ki. "O tanıdığım en güzel kadındı."

Gözlerim yaşardı.

"Hangisi uygun olur sence?" Kapakları açık dolabın önünde duruyordu. Dolabın yarısında hâlâ Lori'nin kıyafetleri asılıydı. Düzgün sıralar halinde kumaş pantolonlar, etekler ve bluzlar. Birkaç tane de elbise. Hayatının yarısı gitmişken insan nasıl devam edebilirdi?

Gördüğüm ilk gömleğe yapıştım, oradan çıkma arzum karşı konulamazdı. "Bu harika olacak. Teşekkürler."

"Emin misin?" Kaşları merakla havaya kalkmıştı.

"Evet. Jimmy buna bayılacak. Teşekkür ederim!"

Gözyaşlarına boğulup ikimizi de utandırmadan önce odadan dışarı çıktım. Adamın ben gözyaşlarımı dökmeden de yeterince derdi vardı. Merdivenlerden aşağıya hızla indim, nefes nefeseydim.

"Al." Gömleği Jimmy'ye uzattım.

Olduğu yerde durarak başını hafifçe yana eğdi. "Kovuldun."

"Ne?"

"Lena, elindekine bak."

Baktım. "Ha! Pekâlâ, belki biraz renkli ve canlı olabilir. Kimsenin suratına bakmayacağı kesin."

"Evet. Bu nedenle kovuldun."

"Sanırım alacalı bulacalı pembe renkler ve kırmızı Noel ağaçları gereken açıklamayı yapıyor. Ve edepsiz geyikler de oldukça havalı... bir dakika, oradaki sadece atlıyor mu, yoksa diğer küçük olana arkadan bindirmeye mi çalışıyor?"

Sinirle parmaklarını berbat olmuş gömleğinin düğmelerinde gezdirerek açtı. Son birkaç tanesini hırsla kopararak banyonun dört bir tarafına saçtı.

"Ah, Tanrım. Arkada bir üçlü grup bile var. Bu gömlek de gerçekten ne ararsan var. Ama eğer bunu birisi giyecekse bu kesinlikle sensin." Çenemi kapamalıyım. Gerçekten durmalıyım. Ama yapamıyordum. "Meşhur Jimmy Ferris. Demek istediğim, vay canına! Tam olarak moda ikonusun."

"Ne halt yemeye sana katlanıyorum, hiçbir fikrim yok."

Omuz silktim. "Evet, benim de. Ama sen bana para ödemeye devam ediyorsun, ben de yanında kalmaya devam ediyorum."

"Muhteşem. Git başımdan."

"Anlaştık, patron."

Kapının eşiğinde takılmaya devam ederek gülmeme engel olmaya çalıştım. "Onu gerçekten giyecek misin?"

Çenesini sıkarak lekeli gömleğini yere attı. "Gymek zorundayım, öyle değil mi? Neil'a hakaret etmiş olmak istemem."

"Özür dilerim."

"Tabii. Gülüyor olmasaydın çok daha inandırıcı olabilirdin."

Doğruydu. Kıkırdamama engel olamıyordum. Bütün günün stresinden kaynaklanıyor olmalıydı. Ancak Jimmy'nin yüzündeki zavallı bakış fazlasıyla komikti. Ve gömleğe sanki köpek pisliğiymiş gibi davranması ve dudaklarının iğrenir bir ifadeyle gerilmesi de işleri daha da komik bir hale getiriyordu.

"Gerçekten kovuldum mu?" diye sordum, sulanmış gözlerimi silerek. Bunun birçok problemimi çözeceği kesindi. Ya da sadece temel problemimi: Jimmy. Onu her gün görmek zorunda kalmasaydım, talihsiz yeni hislerim de yavaş yavaş azalarak yok olurlardı. Değil mi?

Yani, muhtemelen.

“Neler oluyor?” David koridordan bize doğru tipik rock yıldızı edasıyla geldi. Ona yer açmak için kenara çekildim. “Yüzün nasıl ve bu üstündeki boktan şey de ne?”

“Lena’ya sor,” diye tersledi Jimmy.

“Yapamam. Gömleğin o kadar iğrenç ki onu ağlatmış.”

Daha da fazla kahkahaya boğuldum. Paçama bir şey yapıştı ve ardından hırlaması duyuldu. “Ah, Katil. Jimmy Amca’nın tişörtü hakkında ne düşünüyorsun, hım?” Harika köpek yavrusunu paçama bir delik açamadan kucağıma aldım. “Muhteşem, değil mi?”

“Hey.” Mal, David ve benim arkamızda belirerek omuzumuzun üzerinden baktı. “Nedir bu, bir banyo toplantısı mı? Ben’i bulup getirmem gerekiyor mu?”

Jimmy biraz daha küfrettikten sonra çekinerek üzerine paltosunu giydi.

“Ah, lanet olası geyik gömleğini giyiyorsun,” dedi Mal, Katil’in kafasını okşayarak ve genel olarak onu hareketlendirerek. “Harika, dostum. Gömleği birkaç yıl önce babama şaka olsun diye almıştım. Ama sanırım kendine ve erkekliğine onu giyecek kadar güveniyor olman harika.”

“Ona yakıştı bence.” Sırıttım. “Onun iç güzelliğini pek az gömleğin yapabileceği şekilde yansıtıyor.”

“Aynen, aynen.” Mal gülümsedi ve bu defa alıştığımız gülümseyişine biraz daha yakındı. En azından kesinlikle bugünkü en iyi denemesiydi. “Bu ufaklığı annesine geri götürmeliyim. Sepet zamanı geldi.”

Köpek yavrusunu ona verdim. “Güle güle Katil.”

Mal bir elinde yavruyu havada tutarak koridorda uzaklaştı.

"Biliyorsun değil mi? Mal sana başka bir gömlek getirebilirdi," dedim.

"Hayır." Jimmy paltosunun düğmeleriyle oynamayı kesti ve yüzü sakindi. fkesi uçup gitmiş gibiydi. "En azından bir işe yaradı."

"Cenazede iyiydin." David kollarını göğsünde kavuşturarak kapının pervazına yaslandı. "Gerçekten güzeldi. Güzel bir konuşmaydı."

Jimmy ensesini sıvazladı. "Artık otele dönebilir miyiz dersin? Spor salonuna gitmek istiyorum."

Daha çok utandığı için kardeşinin sözlerini duymazdan gelmişti, sanki övgünün Jimmy'nin dünyasında hiç yeri yoktu. Görüntüsüne gösterdiği zen düşünüldüğünde gösterilen her türlü ilgiden memnun olduğunu düşünebilirdi insan. Adam ayaklı bir ikilemdi.

David, Jimmy'nin tepkisine pek şaşırmış grnmyordur. Onun yerine gülümsedi. "Tabii ki. Gidip Evelyn ve Ben'i bulayım."

"İyi."

David duraksadı. "Dinle, daha önce annemle ilgili. şey demek istemedim..."

"Sorun yok," diyerek kesti Jimmy. "Boş ver."

"Ben sadece... Senden vazgeçmedim. Ona da aynı şansı vermemek zalimlik gibi geliyor."

Jimmy derin bir nefes aldı. "Benden vazgeçmeye hazır dın. Siktir, beni tehdit ettin, unuttun mu? Hepiniz ettiniz. Ama konu bu değil. Ona son birkaç yıldır her türlü şansı tanıdım. Tek yaptığı her fırsatta benden daha fazla para istemek oldu. O yardım istemiyor. Bok çukurunda yaşamaktan memnun o."

David irkildi.

Sessiz bir şekilde ayaklarıma bakıyordum. Aralarındaki gerilim gözle görülür vaziyetteydi.

Fazlasıyla rahatsız ediciydi.

David kapıdan geçişi engellemiş olmasaydı çaktırmadan ortadan kaybolmuş, onları baş başa bırakmış olur-
dum. Ama orada tıklıp kalmışım ve bu duruma tanık
olmak zorundaydım. Jimmy'nin bir gün içerisinde ken-
disini bu kadar açık bir şekilde görmemden pek hoş-
landığını sanmıyordum. Bedenen değil ama sırlarını ve
geçmişini... Bu tip detaylar insanları birbirine bağlar-
dı ve patronum bu tip bir şeyi isteyecek en son kişiydi. Son
birkaç yıldır yalnız ve erkeklerden uzak kalma çabamı
çocuk oyunu gibi gösteriyordu. Müzik grubunda da bir-
likte çalıştığı erkek kardeşiyle aralarındaki mesafeli ilişki
bunun en önemli örneği idi.

"Evet," dedi David içini çekerek ve gitmek için arkası-
na döndü. "Sanırım istemiyor."

Konuşmak için Jimmy'yle yalnız kalmayı bekledim.
Uzun bir süre etrafımızdaki tek ses damlayan musluktan
çıkıyordu. Sessizliği bitirmenin vakti gelmişti.

"O haklı," dedim. "Konuşman mükemmeldi."

Koyu renkli kaşlarının altından bana baktı. Çenesi
kaskatı, gözleri buz fırtınası kadar soğuktu.

"Harika bir iş çıkardın," dedim, kardeşiyle yaptığı
konuşmanın olumlu tarafına tutunmaya çalışarak. "Ger-
çekten harikaydı. Tıpkı olacağını söylediğim gibi."

Dudaklarının köşesi kımlıdı. Bu hareketiyle üze-
rimden bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Demezsən olmazdı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır olmazdı."

Başını iki yana salladı. "Harika. Sana başımdan gitme-
ni söylememiş miydin?"

"Bana her zaman başından gitmemi söylüyorsun.
Eğer seni gerçekten dinlemiş olsaydım, Yukon'a giden

yolu şimdiye yarılanmıştım." Sevimli bir şekilde esnedim. Eğer onunla uğraşmayı bu kadar eğlenceli bir hale getirmeseydi, bundan vazgeçebilirdim. Yani, muhtemelen. "Gerçekten henüz kovulup kovulmadığımı söylemedin."

Beklentiyle bir kaşını kaldırdı. "Ne sanıyorsun Lena?"

"Sanırım ağzından her ne çıkarsa çıksın, bana para ödemeye devam ediyorsun. Ve para konuşur."

Hiçbir şey demedi.

"Aynı zamanda gerçekten başından gitseydim, beni özlerdin Jimmy Ferris." Bir an için karmakarışık ve düşkün yanımla bunu onaylamasını umdu ki bu tamamen delilikti. Aptal yanımla kesip atmalı, yok etmeli ve vücudumdan uzaklaştırmalıydım. Şüphesiz bu yapmam gereken mantıklı bir hamleydi. Jimmy'den yumuşak bir davranışı çağrıştıracak herhangi bir şey beklemek saçmaydı. Ya hiçbir zaman bu şekilde olmamıştı ya da bu yöndeki herhangi bir davranış ihtimali o sürtük annesi tarafından uzun zaman önce yok edilmişti. Ayrıca yalnız olmanın en iyisi olduğunu her ikimiz de biliyorduk. Bugünlerde yaşananlardan ötürü bu yalnızlığımızı bir arada geçir-miştik sadece. Sanırım yalnız olmaktan daha iyiydi.

"Öyle mi diyorsun?" Bana havalı bir bakış attı. "Neden başımdan gitmiyorsun, böylece öğrenmiş oluruz?"

Gülümsedim. "Oki. Doki."

Dördüncü Bölüm

İKİ GÜN SONRA...

"Ne var?" diye sordu Jimmy, gözlerini televizyondan ayırmadan, ters bir ses tonuyla. Ekranda son derece sert bir hokey maçı vardı, bir takım bir başka takıma karşı. Hayır, kimle kimin oynadığını anlamaya çalışmayacak kadar az umursuyordum.

İki gündür Portland'daydık ve genel olarak normal rutinimize dönmüştük, sadece tek tük farklı davranış söz konusuydu.

"Ha?" diye sordum, e-kitap okuyucumun ekranında parmağımı gezdirirken.

"Bana tuhaf tuhaf bakıp duruyorsun."

"Hayır, bakmıyorum."

"Evet, bakıyorsun." Asabi bir şekilde yandan bakış atıyordu bana. "Bütün gün aynı şeyi yaptın."

"Yapmadım. Hayal ediyorsun bunu."

Hiçbir şeyi hayal ettiği yoktu. Coeur d'Alene'deki o günden beri, işler farklıydı. Ben farklıydım. Onun yanın-

dayken, onu görüyorken ya da duyuyorken yapmamayı umduğum şeyleri yapmaya engel olamıyordum. Umutlarımın aksine hislerim kaybolmadılar. Aksine kalıcı gibiydiler, daha derine, aklıma ve kalbime işliyorlardı. İç dünyasına dair gördüklerim ve sorunlu geçmişi, işleri geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Hem ona nasıl baktığımı hem de ne sıklıkla baktığımı. İşin aslı, bu korkunç, aptalca tutku ya da her ne boks, muhtemelen ona her baktığımda suratımdan okunuyordu. Ben kesinlikle okunuyormuş gibi hissediyordum.

“Yeniden kendimi kaybedecek falan değilim Lena,” dedi. “Sakin ol.”

Bir duraklama. “Hayır, biliyorum. Onun için endişelenmiyorum.”

“O zaman bana bakıp durmaktan vazgeç,” diye söylendi.

“Bakmıyorum!” diyerek protesto ettim, çaktırmadan bir bakış atarak.

Kanepenin köşesinde daha da öne eğildi, yakışıklı yüzünü buruşturmuştu. Kot pantolon ve siyah bir Henley. Jimmy’nin rahat ev kıyafetleriydi. Erkek bir modelin bu kıyafetleri onun kadar iyi taşıyabileceğinden şüpheliydim. Adam doğuştan stil sahibiydi ve gösterişliydi. Tepemde topladığım dağınık saçlarım ve burnumun ucunda duran gözlüklerimle muhtemelen daha bu yaştan, çılgın bir kedili kadın adayı gibi görünüyordum. Bana birkaç tane yeni doğmuş kedi yavrusu vermeniz yeterli olurdu.

Boşuna çabaladığımı fark ederek e-kitap okuyucumu kenara koydum. Belli ki Jimmy ile aynı odadayken şeker yüklemesi yapılmış dört yaşındaki bir çocuğunki kadar yoğunlaşma süresine sahiptim. Ama aynı zaman-

da, onun yanına bir amaçla gelmiştim. "Kardeşini aramadın."

"Hımm."

"Şimdiye kadar iki kere aradı seni."

Bir omzunu silkti.

Pencereden aşağıya küçük yağmur damlaları süzülüyor ve uzakta sokak lambasının ışığı görülüyordu. Yılın bu zamanındaki tipik soğuk havaydı. Sadece dışarıdaki soğuk havada olduğumu düşünmek bile titrememe yetiyordu.

"Eğer istersen senin için telefonu getirebilirim," dedim. "Kendime bir içecek almak için kalkacağım zaten."

Eliyle saçlarını geriye doğru itti. "Neden buradasın? Akşamları genellikle odanda takılıydın."

"Burada, aşağıda olmam sorun mu?"

"Öyle demedim. Sadece ne değişti merak ettim."

Çok şey değişmişti. Ne olduğunu anlamaya çalıştıklarımın yanında, bir sürü ve bir sürü hatta bir sürü daha şey değişmişti. Gerçi henüz net bir karara varmamıştım. Onun için endişelenmediğim konusunda azıcık yalan söylemiş olabilirdim. İyi görünüyordu. Yine de, bu ona göz kulak olmayacağım anlamına gelmiyordu. Cenaze ve büyük patlaması hâlâ çok tazeydi.

"Hiçbir şey değişmedi," diye yalan söyledim. "Sadece kendi başıma sıkıldım, sanırım."

Ne yaptığımın bilinciyle, kocaman eski, yeşil hırkamı etrafıma daha da sıkı sardım. Ayrıca her an patlayabilir gibi duruyordu. Nedenini sorgulamaya gerek yoktu. Onu sinir ettiğim kesindi, muhtemelen sadece nefes almam bile şu anki durumunda bunun için yeterliydi. Gerçi bu durum beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Yumuşuyordum sanırım. Belki de aşağıya gelmemeliydim.

Belki de onunla vakit geçirip onu kontrol etme görevini iptal etmeli ve odama geri dönmeliydim.

"Pekâlâ," dedi.

Bu kadardı. Tüm bu iç hesaplaşma ve o, benim varlığım ile ilgili bir kelimedenden fazlasını etmemiştii bile. Sanırım gerçekten umurunda değildi.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Efendim?"

Başını koltuğun arkasına doğru yaslayarak yavaşça bana doğru baktı. Yüzünde hiçbir şey değişmemişti ama sanki gözleri biraz daha ateşliydi. Ya da belki de ben hayal görüyordum.

"Sımsıkı sarınmışsın," dedi. "Termostatu biraz daha açmamı ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler." Sutyenimin içine belki de biraz destek koymalı ve onun varlığından zevk alan meme uçlarımla kendilerini gösterme çabalarını engellemeliydim. Odaysa oldukça sıcak ve kıçımın altındaki koltuk da oldukça rahattı. Jimmy lüks yaşamdan geri kalmıyordu. Pek ucuz değildi.

"İyiyim," dedim.

Çenesini anladığını gösterir şekilde hafifçe oynattı.

"Pekâlâ, maçı kim kazanıyor?" dar kot pantolonun içindeki bacaklarımı altına kıvırdım.

"Pek de ilgilendiğim söylenemez. Eğer istersen seyretmek için başka bir şey açabilirsin."

"Peki." Kumandayı almak için elimi uzattım.

Ondan nadir duyduğum, yumuşak, keyifli bir sesle kendi kendine güldü. En garip ama en tatlı şekilde bedenimi yalayıp geçti sesi. Eğer bir kahkaha atarsa başım fena halde dertte demekti.

"Hiç şansın yok Lena. Kumandayı sadece ben kulla-

nabilirim. Ben kanallar arasında dolaşırım ve sen hoşuna giden bir şey olursa söyleyebilirsin.”

“Kumandayı sadece sen mi kullanabilirsin?”

“Aynen.”

“Kontrol delisi.”

“Bu bir ev eğlence sistemi şaheseri Lena. Özel olarak Almanya’dan getirttim.” Şık siyah kumandayı adeta kraliyet asasıymışçasına gözümün önünde salladı. Kral Jimmy. Rüyasında görürdü. “Senin eline vererek onu tehlikeye atmamanın imkânı yok.”

“Ne?” Ağzım açık kalmıştı. “Ne demek istiyorsun, tehlikeye atmak mı?”

“Kahve makinesi.” Yastığı alarak koca kafasının arkasına koydu ve kanal değiştirmeye başladı. Bir yemek programı.

“Devam et.” Yiyecekleri seviyordum. Sadece pişirmek zorunda olan kişi olmaktan zevk almıyordum. Evde yemekleri annem yapardı ve ben bundan memnundum. “Kahve makinesine neredeyse hiç dokunmadım. Evrende tuhaf bir mekanik hata söz konusuydu.”

“Her neyse.”

Bir sonraki kanalda 80’lerde yapılmış eski bir film vardı. Saçlardan anlaşılıyordu; öylesine kabarık ve kuruydular ki. Keratin bakımı o kadınlarda ne harikalar yaratırdı. Ve de o devasa vatıklar, ığğğ.

“Devam et, lütfen,” dedim. Sıradaki Vampir Günlükleri’nin eski bir bölümüydü. “Ah, Ian, sen çok tatlısın. Ama bu bölümü seyretmiştim, o nedenle devam et.”

“Tanrı’ya şükür!” Jimmy düğmeye bastı ve ekranda bir doğa belgeseli belirdi. Ya da en azından ekrandaki gördüğümün bu olduğunu umuyordum: Parlak siyah bir aygır, bir parça korkmuş görünen kısırağa bindiriyordu.

"Hey, bu tıpkı senin Bay Ericson'dan ödünç aldığın gömlek gibi." Keyifle ve biraz da kasıtlı bir şekilde ellerimi heyecanla çırpıttım. "Bindiren atlar, bu çok güzel."

"Bundan hoşlandın, öyle mi?" diye sordu sinsî bir şekilde.

Bir düğmeye basmasıyla geniş ekranı çıplak ve iki erkeğin göğüsleri arasındaki kadının memeleri hariç zıplayan bedenler doldurdu. Kadının memeleri ürkütücü bir şekilde yerçekimine meydan okuyordu. Ve benimkilerin aksine sivrilmiş bir uç da görünürde yoktu.

"Ah! Ne kadar tatlı," diyerek iç çektim. "Gerçek aşkı çifte penetrasyon kadar güzel ifade eden bir şey daha yok."

Jimmy kıs kıs gülerek kanalı değiştirdi ve bir yarış pistinde arabalar gürledi.

"Neden sivilceli suratlı kokuşmuş bir ergen pisliğin espri anlayışına sahip bu kadar çok adam var etrafta?" Sesli düşündüm.

"Bunu ilgi çekici bulmadın mı?" diye sordu, kaşlarını şaşkınlık ifadesiyle havaya kaldırmıştı.

"Tuhafım, değil mi?" Bir yastık kapıp sarıldım. "Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı, bunun eğlenceli... Yo, aslına bakarsan bu hikâyeyi anlatmak istemiyorum. Asla."

"Hadi ama."

"Hayır. O asla var olmamış gibi yaparak daha mutlu-yum. Utanç verici erkek arkadaş geçmişimi geride bırakalım, olur mu?"

"Bu hiç de adil değil," dedi. "Benim yeterince bokluğumu biliyorsun."

Ben bir cevap veremeden Formula Bir, *Downton Abbey*'e geçti ve heyecanla ciyakladım. "Dur! Kanalı değiştirme."

Jimmy irkilerek kulağını ovaladı. "Tanrı aşkına, iç sesini kullan."

"Bu harika bir dizi." Dizideki iki sevgili, her zamanki gösterişli İngiliz aristokrasisi halleriyle konuşuyorlardı. Harika. "Ve özellikle de bizim durumumuza uygun, sanırım."

"Ha?" Dudakları kıvrılmış şekilde ekrana baktı; kesinlikle etkilenmemiş görünüyordu. Avam.

"Yeni yüzyılın başlangıcında İngiltere'de soylu bir evdeki olaylar hakkında."

"Evet. Şato ve kıyafetlerinden belli oluyor gibi."

"Elbiseler çok güzel, değil mi?" Kucağımdaki yastığı keyifle sıktım. Kot pantolonla yatıp kalkabilirdim ama yine de hayal kurmak güzeldi. "Gördün mü, her şeye ve hizmetçilere sahip zengin lordlar ve leydiler, beş parası olmayan ve tüm gün peşlerinde koşturmak ve yemeklerini yapmak zorunda kalanlara bir teşekkür bile etmiyorlar. Demek istediğim, o insanlar resmen ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyorlar ve patronları bunu normal görüyor. Bu barbarca değil mi?"

İroni akan bu yorumum karşılığında tek bir homurdanma alabildim. Gerçi hakkını yemeyeyim, bir homurtuya fazlasıyla duygu yükleyebilen bir adamdı Jimmy; oldukça zengin bir ifade ve karakter yüklüyordu bu sese. Bir mağara adamı olmayı bir çeşit sanata çevirebiliyordu.

"Ve o da Leydi Mary." Ekranı işaret ettim. "Öyle demek istemediği bir sürü acımasız şey söylüyor ve hep kaba, kendini beğenmiş kişiliğin arkasına saklanıyor. Halbuki gerçekte yufka yürekli ve herkes gibi insafli bir kadın. Bu tanıdığımız birisine benzemiyor mu?"

"Çok konuşuyorsun," diyerek esnedi. "Bunu seyrediyor muyuz, seyretmiyor muyuz?"

“Bunu benimle seyredecek misin?”

“Birisinin bana eşlik etmesi güzel.” Gözlerini ekrandan ayırmadı. Sesinde hafif bir hüzün sezinledim. Belki de Evelyn haklıydı ve Jimmy yalnızdı. Genellikle gündüzleri gruptaki çocuklar gelip gidiyorlardı ama şimdi Mal’in Idaho’da ailesiyle vakit geçirmesiyle birlikte, grup bir ara vermişti. Jimmy normalden daha huzursuzdu, kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Ancak normal zamanda bile geceleri bu kocaman evde sessizdi.

“Evet, bence de,” dedim.

Bir süre daha sessizce oturup ikimiz de ekrana baktık. Yani, benim arada gizlice onu izlemem dışında. Portland’dan ayrıldığımda artık gizli kapaklı ilişkiler konusunda bir uzman olmuş olacaktım.

Ellerini yeniden başının arkasına koydu, yüzü rahatlamıştı ve gözleri açıktı. İlginç bir şekilde dönem dizisine kendisini kaptırmış gibiydi. İşte önyargılı olmamak lazımdı. Odamda yalnız olmak yerine burada, onunla birlikte oturmak güzeldi. Bunu daha sık yapmalıyım. En azından onun iyiliği için.

“David’i aramak istemediğine emin misin?” diye sordum.

Dudaklarının köşesi aşağıya doğru kıvrıldı. “Oyunu hızlıca geri açabilirim istersen.”

“Haklısın beni ilgilendirmez. Hadi sessizce diziyi seyredeyim, ne dersin?”

“Hadi,” dedi derin ses tonuyla.

DÖRT GÜN SONRA...

“Lena, eski Led Zep tişörtümü gördün mü?”

“Hayır.”

‘Emin misin?’ Kaşları çatılmış, tek bir çizgi halini almıştı. Neyse ki yüzündeki sıyrıklar iyileşiyordu. Gerçi bu durum günlük annesini boğazlama arzumu pek azaltmıyordu.

“Eminim. Görmedim.”

“Hiçbir yerde bulamıyorum...”

“Peki bu şaşırtıcı mı?” Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum. “Jimmy, Cher, Britney ve Elvis’in toplam kıyafetlerinden daha fazlasına sahipsin. Bazı şeylerin nerede olduğunu bulamaman normal.”

“Tişörtü görmediğine emin misin?”

“Tanrı aşkına, ne düşünüyorsun Jimmy? Tişörtünü yürütüp uyurken giydiğimi falan mı?” Acı acı güldüm. Tabii ki gerçek buydu ve bunun esprisini güzel bir şekilde yapmalıydım. Duştan sonra yatmaya hazırlanırken elimi attığım ilk üst oydu. Düşünmeden giymiştim; öylesine yumuşaktı ve deterjanın gerisinde hafifçe Jimmy’nin kokusunu alabiliyordunuz. O zamandan beri her gece yatma zamanı geldiğinde kendimi onun içinde buluyordum. Utanmazlığım sınır tanımıyordu. Ve hayır, hâlâ işi bırakmamıştım. Kelimeler ağzımdan çıkmaya yakın bile değildi.

Suratını buruşturdu. “Hayır.”

“Gizlice sana karşı hissettiğim yakın olma arzusuyla tişörtünü çalan bir sapık olduğumu mu?”

“Tabii ki öyle boktan bir şey düşünmüyorum,” diye cevapladı huysuz bir şekilde, kapı pervazının tepesine doğru uzanırken. Beyaz tişörtünün içindeki kol kasları olabilecek en güzel şekilde gerilmişti. Aklım bacaklarımın arasında bir yere yerleşmişti, ağzımın sularının akmasına güçlkle engel olabiliyordum. Ve beni kim suçlayabilirdi? Ben değil. Belki seks yapsaydım bu dü-

şüncelerden kurtulurdum ve her şey normale dönerdi. Kendimi kaybedip yeniden birileriyle çıkmaya başlarım endişesiyle erkeklerden uzak durmak mantıklı gelmişti. Ancak şimdi işler değişmişti.

"Yani, tabii ki hayır! Bu delice olurdu." Ve bu Tanrı biliyor ya, tüm yalınlığıyla gerçek değil miydi? Deee-liiii. Bir yere kapatılmalıydım ve anahtarı da bir yerlere atmalıydı, durumun nereye doğru gittiğini biliyordum.

"Sadece hangi cehenneme girdiğini bulamıyorum."

Melekler bu kadar masumca gülümseyemezlerdi. Deneyebilirlerdi ama başaramazlardı, ağız bozuk, kanatlı küçük yalancılar. "Jimmy, tişörtünün nerede olduğunu bilemiyorum. Ama daha sonra etrafa bakarım, olur mu?"

"Tamam," dedi ve daha sonra aklındakini ekledi, "bana garip garip bakmayı kes."

"Bakmıyorum!"

ALTI GÜN SONRA...

"Hayır, hadi ama," diye söylendi. "Gördüm onu, o bir bakıştı."

"Ne?"

"Bana baktın." Bana doğrulttuğu işaretparmağı burnumun dibinde duruyordu.

Eline vurarak uzaklaştırdım. "Sana bakmama izin yok mu? Gerçekten mi? Bu, ünlü insanların şu tuhaf kurallarından bir tanesi mi? Kimsenin seninle konuşmasına ya da sana bakmasına izin yok ve bundan sonra gittiğin her yerde bir kâse çikolatalı puding olmak zorunda, öyle mi?"

Gözlerini kıstı.

Derinlerde bir yerde bir nebze olsun suçluluk hisset-

miş olabilirdim. Ancak bu hayat memat meselesiydi ve başka şansım yoktu.

“Bir şey kullanmıyorum ve kendimi de kaybetmeyeceğim,” diye söylendi.

“Bunu biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet.”

“O zaman sorun bende değil, sende.”

Kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başladı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“İstedığın kadar inkâr et, haklıyım. Sende bir şeyler var,” dedi kısık bir ses tonuyla. “Ne halt olduğunu bilmiyorum. Ve bilmek de istemiyorum. Sadece şunu kesmeni istiyorum. Anladın mı?”

“Jimmy, gerçekten, bir şey olduğu yok.” Saçımı toplayıp dağınık bir topuz yaparak suçlulukla titreyen ellerimi olabildiğince meşgul tutmaya çalıştım, kahrolası adı piçler. “Ve David’i hâlâ aramadın mı? Tekrar aradı seni. Senin için bahaneler uydurmaktan yoruldum.”

“Meşguldüm.” Bana arkasını dönerek pencereden dışarıya baktı. “Ve benim için bahaneler üretmen için sana para ödüyorum.”

“Sanırım yalanlar için ekstra ücret istemeye başlayacağım. Ruhumu kirleten bu durum için birileri bedel ödemeli.”

Cevap yok. Sanki bir ağırlık altında omuzları çöktü ve sırtı eğildi. İyi değil. Belli ki içinde bulunduğu ruh halinden onu espri yaparak çıkaramayacaktım.

“Son zamanlarda fazlasıyla gerginsin, farkındasın değil mi?” diye sordum. “Neden bir masaj randevusu almıyorum senin için? Bu iyi olmaz mıydı? Ve sonra da biraz rahatlayıp birlikte TV seyredebiliriz.”

Omzunun üzerinden bana baktı, çenesinde bir kas seğiriyordu. "Olur, kulağa iyi geliyor. Bir koşuya daha gidiyorum."

"Yağmur yağıyor."

"Erimem." Başka tek kelime etmeden çıkarak koridor-da gözden kayboldu. Tabii ki haklıydı, bende bir şeyler vardı. Ancak o ve kardeşi arasında olanlar beni daha çok endişelendiriyordu.

YEDİ GÜN SONRA...

"Yine aynı şeyi yapıyorsun!" Jimmy sınav hareketinin ortasında durdu, yakışıklı suratından ter damlıyordu. "Bunu hayal etmiyorum. Aynı haltı yeniden yiyorsun."

"Hımm, öyle mi?" diye sordum sakinlikle, mutfak tezgâhında oturduğum yerden. Tezgâh siyah ve beyaz İtalyan mermeriydi, çünkü Jimmy için en iyisinden aşağısı olmazdı. Evi fazlasıyla pahalı, yapay hissettirecek kadar lüks bir sadeliğe sahipti. Evin içi sanki bir post modern sanatçı buraya kusmuş ve iç mimarda daha fazla çalışmayı reddetmiş gibi görünüyordu. Sanki bir renk kıvrıntısı birilerini öldürebilirmiş gibi. Dayanılmaz derecede parlak, rengârenk aksesuarlar, yastıklar ve bir iki vazo almamak ve onları sırf Jimmy'nin ne yapacağını görmek için rasgele oraya buraya bırakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sürekli bana tuhaf tuhaf bakıyorsun."

"Hayır, e-postalarını düzenliyorum. Tamamen bambaşka bir şey yani." Gözlerimi kelimenin tam anlamıyla ateşli vücudundan güçlkle ayırdım ve dizüstü bilgisayara geri çevirdim. "Ah, bak. İç Çamaşırılı Kız sana bir fotoğraf daha yollamış. Balkonet sutyen modelli bu defa.

ateşli bir pembe ve püsküllü. Püsküller değişik durmuş. Onları salladığını gösteren bir video bile çekmiş. Ne kadar düşünceli bir kız.”

“Sil gitsin.”

“Ama ya önemli bir şey anlatıyorsa?”

“O, bana neredeyse tamamen çıplak dans ederken ve mobilyaların üzerine eğilirken çektiği resimlerini gönderen bir yabancı.”

Mırıldandım. “Evet, bugünkü eşyamız bir çamaşır makinesi. Fazlasıyla evcimen bir erotizm şekli. Feminizm açısından oldukça güçlü bir ifade diye düşünüyorum. Derin bir kadın.”

“Tabii.” Antrenmanına devam etti. “Bu kadın duymam gereken hiçbir şey söylemeyecek.”

Dışarıda bir şimşek, beni yerimden sıçratarak gökyüzünü aydınlattı. Ardından da gök gürültüsünün güm-bürtüsü geldi.

“Bu oldukça yakındaydı.” Doğanın güç gösterisine aldırmandan antrenmanına devam edişini izledim. “Hayranlarının bazıları kaçık. Neyse ki diğerleri pek hoş.”

Bir homurtu.

Şınav hareketinin problemi, fazlasıyla seks hareketi ni andırıyor olmasıydı. Hah. Tam benlik. Tüm o terleme, gerilme ve kalça bölgesinin aşağı yukarı inip çıkması. İğrençti, buna izin verilmemeliydi. Aynı zamanda, acilen yatacak birini bulmalıydım ya da en azından elimi tutmayı isteyecek birisini. Belki de fiziksel ahlaksızlık sınırına ulaştım, acilen dokunulmaya ihtiyacım var. Tanrım, tüm olanın bu olmasını umuyordum. Cenazeden önce bana o şekilde sarılması, ne yazık ki kendi başıma halledemeyeceğim bir takım fiziksel ihtiyaçların harekette geçmesine neden olmuştu. Onunla daha fazla zaman

geçiriyor olmak da fayda sağlamıyordu. Her gece birlikte takılmak gibi bir alışkanlık edinmiştik; kimin istediğini seyredeceğimizi tartışıyorduk.

Güzeldi. Fazla güzeldi.

Dün gece oturma odasına girdiğimde yüzünde neredeyse bir gülümseme belirmişti ve kendi köşesine yerleşmişti. Benim gelmemi, beni bekliyormuş gibiydi. Yaptıklarını yanlış yorumluyor olmalıydım. Ona beceriksiz bir gülümsemeyle bakarak oturmuştum ve öyle şaşkındım ki kendimi toparlayana kadar bir devre Amerikan futbolu seyretmek zorunda kalmıştım. Eğer yanıliyordusam bile, artık kendime erkekler ve seks ile ilgili koyduğum yasağı kaldırmanın zamanı gelmişti. Jimmy'nin peşinde ona vurulmuş bir genç kız gibi dolanamazdım. Sorun şuydu ki, onunla geçirdiğim zaman içimde bir şeyleri rahatlatıyordu. Birkaç yıl önce her şey boka sardığında, koca kötü dünyaya yelken açarken geride bıraktığım arkadaşlarıma duyduğum özlem ve ihtiyaç gibi bir şey...

Keşke ağzımın sularını akıtacak kadar iyi görünmeseydi. Bacaklarımı kapatıp kasıklarımı sıktım. Üzerindeki tişört terden koyulaşmış, üzerine yapışmıştı ve her bir kasının sınırlarını ortaya koyuyordu. Tanrım, öyle kaslıydı ki, mesela kolları...

"Lena!"

"Ne var?"

"Kes şunu."

Ağzımı kapattım.

"Sürekli beni izliyorsun ve bu giderek ürkütücü bir hal almaya başladı. Daha fazla dayanamayacağım."

Ah Tanrım, haklıydı.

Kendime engel olamıyor, sürekli onu izliyordum. Ve onu izleyemediğim zamanlarda, onu düşünüyordum.

Çoğunlukla onun için bir şeyler hissetmek istemediğimi düşünüyordum ama yine de aynı şeydi. Aklımı kaçı-
yordum. Acımasızca dürüst olmam gerekirse, aklımı ta
Coeur d'Alene'de kaybetmiştim. Bu ifademi doğrulamak
istercesine aptal kalbim tekledi. Her geçen gün içimdeki
şapşal âşık hisleri giderek büyüyor, geride kalan mantık-
lı yanımı giderek yok ediyordu.

Bu şekilde devam edemezdi.

Bunu tekrar yaşayamazdım.

"Gitmeliyim," diye söylendim. Onu bırakıp gitme fik-
ri kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissetmeme ne-
den oluyordu ama ne yapabilirdim ki?

Durakladı. "Ne?"

"Demek istediğim... yoruldum ve çok sıkı çalışıyo-
rum. Senin hayran mektuplarınla uğraşmak kolay mı
sanıyorsun?"

"Kimse sana benim hayran mektuplarıma bak deme-
di. O işi sen kendin üstlendin."

"Pekâlâ, tüm gün peşinde dolanıp hiçbir şey yapma-
dan duramam. Aklımı meşgul edecek bir şeylere ihtiya-
cım var."

Usanmış bir ifadeyle nefes verip zıplayarak fazlasıyla
atletik bir hareketle ayağa kalktı. Gösteriş meraklısı.
Eminim yatakta harikadır. Hayır, bunu aklından çıkar,
o yatakta bencil bir heriftir, önündekiyle ilgilenmek ye-
rine tavandaki aynada kendisini seyretmekle fazlasıyla
meşgul olurdu. Bacaklarımın arasının lanet olası rahat
durması gerekiyordu.

Kaşlarının arasında küçük çizgiler oluştu. "Bana açık-
lar mısın, etrafta iç çamaşırlarıyla dans eden kızların fo-
toğraflarını gözden geçirmek aklını nasıl meşgul ediyor?
Bunu duymam gerekli."

"Hepsi öyle değil. Bazıları oldukça güzel ve sadece senin imzalı bir fotoğrafını istiyorlar ya da 'bana yazdığımız için teşekkürler ve albümü beğenmenize sevindim' mesajı bekliyorlar. Sen hepsini görmezden geliyordun. Bu çok kaba."

"Yönetim bunlarla uğraşabilir. Ve eğer yorgunsan git, yat ve dinlen ve tuhaflığı kes." Bana delirmişim gibi bakıyordu. Pek de yanılıyor sayılmazdı, gerçekten.

"İyi." Klavyeye bastım ve dizüstü bilgisayarı kapattım. "Öyle yapacağım."

"Tanrım, son zamanlarda çok huysuzsun. Benden be-tersin."

Bir kahkaha patlattım. "Jimmy, az önce kendini harcayan bir espri mi yaptın yoksa?"

Dudağının köşesi küçükçük bir hareketle yukarı doğru kıvrıldı. Yüce Tanrım, o bir gamze miydi? Nabzım havai fişek gösterisini andırır şekilde hızlandı. Öylesine yalanası, öylesine güzeldi ki...

"Lena," diye gürledi.

Anında ıslandığımı hissettim. "Üzgünüm. Ben sadece... Ne var?"

Durdum ve havayı kokladım. Jimmy'nin parfüm kalıntısı ve ter kokusunun ardından bir sigara kokusu alı-yordum. Hayal gücüm beni aldatıyor diye düşündüm ama hayır. Kalbim göğüs kafesimin derinliklerinde par-çalara ayrıldı. İşaretler söz konusu olduğunda bu hiç de iyi değildi.

"Ne 'ne var'?" diye sordu.

"Sigara kokusu." Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandım. "Senden geliyor."

Kıçının üzerine oturdu. "Neden bahsettiğini bilmiyo-rum."

“Ceketinden de geliyor.”

Gözleri mutfak sandalyesinin arkasında asılı duran söz konusu giysiye hızla döndü. Söz konusu ceket dört mevsim giyilebilen gri, pek de abartılı olmayan bir şeydi ama eminim alırken acayip bir para ödemiştir. Dışarıda sigara içmek için dikilirken giymek için harikaydı. Dudaklarını yaladı, bakışları aniden ihtiyatlı bir hal aldı. “Lena...”

“Tekrar sigara içmeye başladın, değil mi?”

“Senden izin alacak değilim. İstedığimi yapabilirim.”

“Peki, o zaman neden benden saklıyordun?”

Hızla ayağa kalkarak başından defetmek istercesine, “Çünkü seni ilgilendirmez,” dedi.

“Bir daha düşün ahab. Sen ve senin sağlığın tam olarak beni ilgilendirir.”

Elini uzatarak ceketine doğru hamle yaptı. Ancak ne yazık ki ben ondan hızlıydım. Ceketı göğsüme yapıştırdım ve tek elle ceplerini karıştırdım. Çok uzun süredir devam ediyor olamazdı. Yine de, daha fazla dikkat etmeli, başladığı anda fark etmiş olmalıydım.

“Onu bana ver,” dedi, ceketin boşta kalan kolunu çekerek.

Altın renkli kutuyu yan cepten çıkardım ve uzanamayacağı şekilde arkamda tuttum. “Daha fazla yok Jimmy. Sağlıklı olmak için çok fazla çalıştın, şimdi bunu kaybedemezsin.”

“Bundan sonra da kahve içmem hakkında mı konuşmaya başlayacaksın?” Ceketı bir yana attı, oldukça sinirliydi. Islak saçları suratına düşmüştü ve gözleri ateş saçıyordu. “Sadece arada sırada bir sigara içiyorum. Diğer her şeyi bıraktım. Onları bana ver Lena.”

“Sigara içmemen gerektiğini biliyorsun. Bu nedenle bu kadar suçlu görünüyorsun.”

“Suçlu görünmüyorum,” dedi sesi gergin ve yüzünden suçluluk ifadesi net bir şekilde görünüyordu. “Ben yetişkin bir adamım ve tekrar ediyorum bu seni ilgilendirmez.”

“Sana önem veriyorum.” Hızla geriye doğru giderek kızgın rock yıldızıyla arama mesafe koydum. Kocaman güzel, sekiz kişilik mutfak masası gayet uygun bir bariyat oluşturunuyordu. Yine de suratındaki ifadeye bakacak olursam elektrikli bir tel örgü ideal olurdu. Bir hayvan dürtme çubuğu da fena olmazdı.

“Bir nedenden dolayı bırakmıştın bunu,” dedim. “Neydi o?”

“Geri ver.” Elini uzatmış, dudakları sımsıkı kapalı ve etkilenmemiş bir ifadeyle bekliyordu.

“Aylar önce bunları kullanmayı bırakmak senin tercihindir, değil mi? Bunu neden yapmıştın Jimmy? Anlat bana.”

Cevap vermeyi reddetti. Onun yerine yavaşça sola doğru hareket etti. Ben de doğal olarak sağa kaydım ve aramızdaki mesafeyi koruyarak koca masanın arkasında kalmaya çalıştım. Güvenlik önemliydi.

“Lena,” dedi daha kısık bir sesle. “Bu gece, bu fırtınada bir paket daha satın almak için dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum, bu yüzden onları bana geri ver. Ve sonra da o küçük burnunu seni ilgilendirmeyen konulardan uzak tutacaksın.”

“Hayır.”

“Bu bir emirdir Lena.”

Hâlâ bana emir verebileceğine cidden inanıyor muydu? Çenesinin sert duruşuna bakılırsa, sanırım evet. Onun açısından fazlasıyla umut dolu bir düşünceydi bu.

“Hadi fedakârlık yapalım,” dedim masadan bir san-

dalıye çekerek. "Bu konuyu bence oturup yetişkinler gibi konuşmalıyız. İyi ve kötü yanlarını konuşmalı ve doğru bir karar verdiğine emin olmalıyız."

Koca vücudu pek de doğal olmayan bir şekilde sabit duruyordu, güçlü parmakları önündeki sandalyenin arkasını kavramıştı. "Tabii ki. Bunu yapabiliriz."

"Teşekkür ederim. Senden tek istediğim bu."

Yavaşça sandalyeye oturdu. Sonra başını yana eğdi ve benim de oturmamı bekledi. Boynundaki ve kolundaki damarlar kabarmıştı. Lütfen, sanki saldırıya hazır olduğunu bilmiyordum. Adam beni aptal sanıyor olmalıydı. Nefes alış verişim hızlandı, göğsüm tişörtümün altında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Bir an için bakışları tişörtüme odaklandı. Memeler oldukça güzel bir dikkat dağıtıcıydılar.

Uzun vadede sigara içmesine engel olamayabilirdim. Bunu biliyordum. Ancak bu gece için içmesine engel olmaya ve bu konuda onunla doğru düzgün konuşmaya kararlıydim. Ne yazık ki benimle çöp öğütücü arasında oturuyordu, aksi halde bunları imha etmek çok kolay olurdu. Şimdi yaratıcı olmam gerekecekti.

"Peki. Bununla ilgili mantıklı olabildiğimiz için gerçekten memnunum." Kıvrımlı kışımı yavaşça sandalyeye indiriyormuş gibi yaptım. "Bunu benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim Jimmy."

Beyaz sivri dişlerini gösteren yakışıklı gülümsemesi suratına yayıldı. "Tabii ki Lena. Senin için ne olursa."

"Ah, ne kadar tatlı." Gülümsedim.

Ve sonra hızla yerimden fırladım.

Adrenalin tüm bedenimi dolanıyor, bacaklarım tüm gücüyle hareket ediyorlardı. Lanet olasıcaları ön holdeki banyoda tuvalete atacaktım. Harika. Neyse ki önde baş-

ladığım düşünülürse çok uzakta değildi banyo, çünkü Jimmy giderek yaklaşıyordu. Jimmy'nin koşmayı, benimse turtayı sevdiğim düşünülecek olursa bu beklenen bir durumdu.

Ön kapının çalan zili evin içinde yankılandı. Göğsümde çarpan kalbim ve Jimmy'nin arkamdaki sert adımlarıyla senkronize bir haldeydi. Banyo kapısının kenarını kavradığımda çoraplı ayaklarım mermer zeminde kaydı. Çok yakındı şimdi. Jimmy'nin kolu belime dolanarak beni geri çekti. Ve onun çıplak, benim çoraplı ayaklarımla pek de iyi bir çekiş gücüne sahip değildik, fakat oldukça sağlam bir ivmemiz vardı. Ayaklarım yerden havalandı. Eğer Jimmy'nin beni güçlü tutuşu olmasaydı koridorun zemininde çenemi bırakabilirdim. Dizlerim darbenin bir kısmını almış olsa da esas çarpmayı Jimmy hissetti. Avuç içiyle hızla yere vurdu ve suratımın yere çarpmasını santimetreler kala engelledi. Sigara paketi elimden fırlayarak koridorda kayarak durdu.

Kapı yeniden çaldı.

Tepemde topladığım saçlarım açılarak koyu renk bir karmaşa halinde suratıma döküldü. Kapının birkaç metre ötesindeki pakete odaklanarak hareket ettim.

Jimmy üzerime kocaman vücudunun tüm ağırlığını vererek beni yüzüstü yere yapıştırıp bu hamlemi durdurdu. Tüm o kaslar onu neredeyse bebek bir fil kadar ağır yapıyordu.

Görülen o ki, ezildiğimde "ah-oh"a oldukça yakın bir ses çıkarıyormuşum.

Jimmy son derece şeytani bir kahkaha attı.

"Üstümden kalk," diye bağurdım, altında hareket etmeye çalışarak.

"Pes ediyor musun?" Sıcak nefesi kulağımın dibinde,

tüm bedeni benimkinin üzerindeydi. Başka herhangi bir durumda bu fazlasıyla uyarıcı olabilirdi. Popom kazayla onun erkekliğine sürtündü ve ah, şey, aman Tanrım. Tüm bedenimi bir anda ateş kapladı.

Kahretsin. Fazlasıyla tahrik ediciydi. "Asla!"

"Bunu kazanamayacaksın." Terden ıslanmış parmaklar bileğime dolanarak hazineye ulaşmamı engelledi. Aletin sertleşerek arkama iyice bastırdığını hissedebiliyordum. Kahretsin, artık o da bu durumdan fazlasıyla keyif alıyordu. Tabii onun tarafında durum sadece fiziksel bir tepki olmalıydı. "Saçmalıyorsun."

"Ah... ve sen saçmalamıyorsun, öyle mi?" Nefes nefeseydim, meme uçlarım mermere zemine delikler açıyordu.

"Lena..."

Birisi ön kapıyı gümbürdetti. Ha, doğru ön kapıda, fırtınada bekleyen bir ziyaretçimiz vardı. Tüm bu süre zarfında biz de giriş holünün zemininde görünüşte seksi andıran bir tavırla güreşiyorduk. Mükemmel.

Anahtar sesi duyuldu ve kilit döndü, sonra David Ferris peşinde dondurucu bir soğuk havayla içeri girdi. Islak bir sonbahar yaprağı suratıma yapıştı. Jimmy ben daha tepki veremedi yaprağı dikkatle suratımdan çekti. Deli gibi esen rüzgâr David'in kapıyı kapatmasıyla kesildi. Suratını buruşturmuş aşağıya, bize bakarak karşımızda dikiliyordu.

"Çocuklar," dedi, gözlerinde, güçlkle engel olduğu kahkahası rahatlıkla görülüyordu. "Güreş mi tutuşuyorsunuz, hayırdır?"

"Ne var, evet." Bir elime başımı yaslayarak diğer elimin kısa tırnaklarını zemine çarptırdım. "Jimmy'nin çıkıp koşu yapabilmesi için dışarısı fazla ıslaktı, o yüz-

den... aynen öyle. Bizim de bir şeyler uydurmamız gerekti."

David suratında koca bir gülümsemeyle dilini yanığının iç tarafında dolaştırdı. "Tabii. Harika."

Sırtımda Jimmy inledi. "Bir şey hakkında kafayı yemiş gibi davranıyordu. Uzun hikâye."

"Ben senin sağlığını düşünerek işimi yapıyordum," dedim. "Üzerimden kalkar mısın artık?"

Sonra David ayağının dibinde duran sigara paketini fark etti. Siktir. Alnında oluşan çizgiler sayamayacağım kadar çoktu. Postallarının ucuyla vurarak paketi bize doğru fırlattı. Yıldırım hızıyla Jimmy paketi kaptı. Kahretsin.

"Yeniden içmeye mi başladın, Jimmy?" Kardeşinin sesi fazlasıyla hayal kırıklığı ve memnuniyetsizlik yüklüydü. Sırtımda, Jimmy'nin her milimetresinin kaskatı kesildiğini hissettim.

"Onlar benim," dedim.

"Hayır, değiller." Patronumun devasa bedeni üzerimden yok oldu. Kendimi toparlayıp ayağa kalkana kadar eller kollarımın altından beni kavradı. Tüy kadar hafifmişim gibi tekrar ayaklarımın üzerine kaldırılmışım.

Jimmy boğazını temizledi. "Benimle ilgili onaylamayacağın bir şey daha, değil mi Dave?"

"Öyle bir şey yok," dedi kardeşi, suratı asık bir şekilde. "Sana bir haftadır ulaşmaya çalışıyorum."

"Evet. Üzgünüm, meşguldüm."

"Tabii."

İki kardeş birbirlerine gözlerini dikip bakarak oldukları yerde dikiliyorlardı. Bu görüşme hiç de iyi gitmiyordu. Eğer Jimmy dudaklarını biraz daha sıkı saydı tamamen yok olmaları muhtemeldi. Her yerdeki kadınlar

şüphesiz bu kaybın yasını tutardı. Ya da en azından ben tutardım.

David'in gözlerindeki acı ve pişmanlığı izlemek berbattı. Elbette Jimmy onu affedecekti. O ailesiydi. Unutmayın, ben de kardeşlerin bağışlanması söz konusu olduğunda örnek çocuk sayılmazdım. Ama bu ikisinin durumu farklıydı, birbirlerini seviyorlardı.

"Geldiğin iyi oldu," dedim. "Evelyn nasıl?"

"İyi. Teşekkürler." David başını hafifçe aşağı doğru oynatarak cevap vermişti bana. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydı.

"Burada bir şeyin ortasındaydık Dave." Jimmy parmakları sıkıca sigara paketi etrafına dolanmış halde yine hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Gözlerini yere dikmiş, sanki yer onun son Reese minicupını yemiş gibi öfkeyle bakıyordu. Çikolata falan yediğinden değil de işte ne demek istediğimi anladınız.

"Sonra görüşürüz, o zaman," dedi umursamazca, kardeşinin yüzüne bile bakmıyordu.

Hevesim kırılmıştı. "Jimmy..."

"Sonra, tamam mı Dave?" Sert sesi odada yankılandı. Ardından gelen sessizlik kâbus gibiydi.

"Yapma." Ona bir adım daha yaklaştım, sesimi kısık tutmuştum. "İkiniz konuşmalısınız."

"Sorun değil Lena." David başını kaşıyarak bana hafifçe utanmış bir bakış attı. Montundan damlayan sular ayaklarının etrafında küçük gölcükler oluşturunuyordu. "O hazır olduğu zaman konuşuruz."

Çenesi kaskatı, Jimmy gözlerini dikmiş bana bakıyor, tek kelime etmiyordu.

* Reese's Mini cups: Reese markasının içi fıstık ezme dolgulu küçük kup görünümlü çikolatası.

David başka bir şey söylemeden arkasını dönerek kapıyı açtı ve fırtınaya geri çıktı. Jimmy kapıyı çarparak kapattı. Parmaklarının arasındaki sigara paketini yumruğunun içinde sıkarak içilemeyecek hale gelene kadar ezdi.

“Arkasından git. Şimdi.” Antredeki dolaba giderek kapağı açtım ve elime geçen ilk ceketı kaptım.

Ter top yaptığı karton paketi ve tütünü yandaki masanın üzerine attı. Sigaraların kesinlikle sonu gelmişti.

“Sesini kes, Lena.”

“Hayır. Sadece bir kardeşin var ve o, oldukça iyi bir adam,” dedim, ağzımdan kelimeler hızla dökölüyordu. “Idaho’da söylediği şey ve annenin tarafını tutması yanlış ve bunun seni incittiğini biliyorum. Ama Jimmy, o da bunun farkında ve yaptığından pişman. Bu onu yiyip bitiriyor, bunu gözlerinden okuyabilirsiniz.”

“Bununla ilgili konuşmayacağız.”

“Benim tek bir kardeşim var ve birbirimizden ölesiye nefret ediyoruz. Bu durum resmen aileni ikiye böldü. İnan bana, aranızdaki durumun bu hale gelmesini istemezsin.” Kolunu yakaladım. “Jimmy?”

Kolunu sallayarak elimden kurtuldu. “Bunu yapmasak olmaz mı?”

“Herkes bazen işleri berbat eder. Bunu herkesten çok senin biliyor olman gerekiyor. Ama o senin kardeşin ve seni seviyor. Özür dilemesi için ona bir şans tam.”

“Ne yani, şimdi onun tarafını mı tutuyorsun?” Gözlerini dikmiş bana doğru bakıyordu. “Davie her zaman yufka yürekli sevinli çocuktı. Kızlar ona bayılır. Ama bilmen gerekiyor Lena, onun artık bir sahibi var. Verme-ye niyetli olduğun şeye ihtiyacı yok.”

“Ah, lütfen ama.” Elimdeki ceketle birlikte onu göğ-

sünden hızla iterek bir adım gerilemesine neden oldum. Öylesine öfkelenmişim ki onu tekmeleyebilirdim. "Sen ciddi misin? Kardeşinle ilgilenmiyorum. Ve ben senin tarafındayım. Her zaman."

Adam pek de ikna olmuş gibi durmuyordu.

"Sadece senin için endişeleniyorum ve geçen hafta ne kadar incindiğinle, bu konuda nasıl endişelendiğin ve onu nasıl özlediğinle. David hatalıydı ve bunu biliyor. Söz veriyorum."

Bir an için bana delici bakışlarıyla bakmaya devam etti.

"Lütfen Jimmy."

Bakışlarını yutkunarak başka yöne kaçırdı. Sonra bir hırlamayla kapının kolunu çevirerek sağanağın altına fırladı. Soğuk rüzgâr saçlarımı havalandırarak suratıma çarptı. Yarı açık kapının arkasına saklanarak unuttuğu ceketini etrafıma doladım. Jimmy ön bahçeyi koşarak geçip kaldırıma park edili duran siyah 4x4 araca gitti. Aracın kapısı açıldı ve David dışarı çıktı. İlk başta birbirlerinden uzak duruyorlardı; David kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Jimmy'nin elleri ise belindeydi. Sonra David uzanarak Jimmy'nin omzunu yakaladı ve rica edercesine sarstı. Bu hareketten sonra Jimmy rahatladı ve birbirlerine yaklaştılar. Çok geçmeden kafa kafaya vermişlerdi, belli ki fırtınaya rağmen bir şey konuşuyorlardı. İyi. Bu iyiydi. Sanırım David başıyla onayladı. Görmek güçtü.

Birkaç tane kahve ve altın renkli yaprak rüzgârla birlikte yanımdan geçerek içeri girdi.

Jimmy geri gelmek için arkasına döndü ve kardeşi kolunu yakalayarak onu kendine çekti ve sırtına hafifçe vurarak tipik erkekçe sarıldı.

Evet. Tanrı'ya şükür.

Nihayet Jimmy eve doğru koştu, iliklerine kadar ıslanmıştı.

“Dikkat et, ayağın kayacak.” Ona ceketini uzattım ama başını iki yana sallayarak gömleğini çıkardı. Islak saçlarından, suratından ve boynundan aşağı sular süzölüyordu.

“Zahmet etme. Lanet olası sırlsıklamım.” Dosdoğru banyoya giderek duşa girdi ve sıcak suyu açtı.

“İkiniz arasında her şey yolunda mı şimdi?” diye sordum.

“Evet.” Eşofman altını aşağıya sıyrarak önündeki etkileyici paketi gözler önüne sererek sımsıkı üzerine oturan siyah boxerını ortaya çıkardı. Vay anasını, bacakları, kaslı göğsü, her şeyi. Bir anda beynime hücum eden seks fantezilerini düşünürsek binada boş yer kalmış olması mucizeydi. Bedenim şoka girdi, nabzım hızlandı. Onu ben ıstabilirdim. Kesinlikle yüzüm ve bedenimin bazı bölümleri alev alevdi. Yüce Tanrım, teninin tadının ilahi olduğuna iddiaya girerdim.

Jimmy bir kaşını kaldırdı. “Lena?”

Gözlerimi kırptırdım.

“Ne, yine haklı olduğunu söylememi mi bekliyorsun?”

“Tabii, neden olmasın?”

“Dedim say.” Jimmy orada, elleri kalçasında, dikilmiş beni izliyordu. Gözlerindeki bakışın anlamını çözemiyordum. Fakat dudakları aralandı ve sanki bana bir şey sormak üzereymiş gibi görünüyordu. Sonra fikrini değıştirdi. “Hadi ama... Burada ne yapıyorsun, eğer sırtımı keselemeyi teklif etmeyeceksen dışarı çıkmam gerek.”

Gözlerim olabileceğı kadar kocaman açıldı. “Ne? Sen ciddi misin?”

Nazikçe, üst kolumdan beni yakaladı ve banyoda dışarıya itekledi. "Çık dışarı, Lena."

"Seninle konuşmaya çalışıyordum." Hiç de onunla konuşmaya çalışmaya çalışmıyordum. Ama şimdi, onun sırtının keselenmesi konusundaki ihtiyacı hakkında konuşmamız gerekiyordu ve ben, ayın elemanı olarak bunu nasıl çözümleyecektim?

"Benimle sonra konuş."

"Ama..."

Ve kapıyı suratıma kapattı.

Nefis.

Pislik.

Hayal kırıklığı kocaman çirkin bir canavardı ve tam kalbimin üzerine çöreklenmişti. Kollarımı etrafıma dolayarak hissettiğim soğuktan korunmaya çalıştım. Belli ki kapıda dururken yağan yağmurun sıçramasıyla ben de biraz ıslanmıştım. Ama bu ürperme daha çok cennetten, diğer bir deyişle zemin kattaki banyodan atılmanın etkileriydi. Bu nasıl minnetti? Kapıya doğru orta parmağımı kaldırarak hareket çektim.

Kapının ardından, "İyi iş çıkardın," diye bağırdı.

Kolumu indirip, "Teşekkürler," dedim.

"Dave ve ben yeniden gayet iyiyiz."

"Harika," diye geri bağırdım.

"Evet, sen haklıydın."

Sırtıttım. "Memnun oldum. Sigara içmeyi bırakacak mısın?"

Bastırılmış küfürler. "Evet, peki. Ve ben banyo yaparken kapının önünde dolanmayı kes. Bu ürkütücü."

Gözlerimi devirdim. Anahtar deliğinden bir şey görebiliyor da değildim.

Hadi, denememişim gibi yapalım.

Düşünüldüğünde sabahın iki buçuğu berbat bir saatti. Hiçbir yere karşılık gelmiyordu. İyi bir uyku çekebilmek için fazlasıyla geçti ama güne başlamak için de fazlasıyla erken.

Sırtüstü dönerek tavana gözlerimi diktim. Tavan hâlâ son dört saatte olduğu kadar eğlenceli ve aydınlatıcıydı. Komodinimin üzerindeki su bardağım boştu. İdrar kesem baskı yapacak kadar dolu olduğuna göre bardağın boş olması son derece anlamlıydı. Fazlasıyla rahatsız ve tuhaf bir durumdaydım. Eminim Jimmy bu yatak için mümkün olabilecek en yüksek miktarı ödemişti, muhtemelen krallar ve kraliçeler bu yatağın aynısında uyuyorlardı. Ve yine de bende işe yaramıyordu.

İnleyerek örtüleri üzerimden attım ve zavallı kıcımlı banyoya doğru sürükledim. Tuvaleti kullandım ve ellerimi yıkadım. Madem ki uyanıktım ve huysuzdum, o zaman gidip çikolata arayabilirdim.

Mantığı sorgulamayın. Uykusuzluk çeken aklım için son derece mantıklıydı ve tek önemli olan da buydu.

Alt kata indim. Oturma odasından titrek bir ışık geliyor, karşı duvarda gölgeler oynuyordu. Saatler ve saatler önce Jimmy'yi, Phil Spector hakkında bir belgesel izlerken bırakmıştım. Bay Spector bir müzik dehası olabilirdi ama adamın sonu düşünüldüğünde benim zevkime göre fazla dehşetliydi. Rock yıldızına iyi geceler demiştim.

Dev ekranda kaplanlar ses kapatılmış bir şekilde kükreyerek çölde dolaşıyorlardı. Jimmy koltukta kendinden geçmiş, çoktan uyuyakalmıştı. Bu şekildeyken bile güzel yüzünün sert hatları aynı şekilde kendinden emindi. Yine de tüm o enerjik ve coşkulu havası olmadan daha yumuşak biri gibi görünüyordu. Uzun kirpikleri yanaklarının üzerine düşmüş, dudakları hatıfça aralanmıştı.

Öylesine yumuşak görünüyorlardı ki... Midemin derinliklerinden bir yerden bir duygu yükselerek tüm bedenimi sardı. Hep onunla ilgiliydi. Hem soğuk hem sıcaktı, sonsuza dek ve asla bir arada. Fizikseldi ama bir yandan da çok, çok daha fazlasıydı. Ve onun beni tanımasını istiyordum. Hayatının gerçek bir parçası olmayı, sadece bir çalışanı değil. Güvendiği, en karanlık düşüncelerini bile açabildiği kişi olmayı.

Bu deliceydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde dünyanın nasıl göründüğünü hiç fark ettiniz mi, hani fazlaca uzun süre uyanık kaldığınızda? Bir yandan gerçeküstü ama yine de net, daha sessiz, böylece gündüz gözüyle kendinize itiraf edemediğiniz fısıldanan gerçekleri duyabilirsiniz. Jimmy için hissettiklerim giderek yok olmuyorlardı. Onunla aynı evde yaşarken ve aynı havayı solurken öyle olacağını düşünmekle aptallık etmişim. Yakın zamanda yok olacaklar gibi değildi.

Ve eğer onlar gitmeye niyetli değilse, ben gitmeliydim.

Bir başka kalp kırıklığıyla daha başa çıkamazdım. Özellikle de kalp kırıklığının Jimmy Ferris olarak gelişini kilometrelerce uzaktayken bile görebiliyorken. Onun bir yardımcı, bir arkadaşına ihtiyacı vardı, gözü ondan başka hiçbir şey görmeyen aşk budalası birisine değil.

Derin bir soluk aldım ve bıraktım. Keşke onu bırakıp gitme düşüncesi yavaşça içimin deşildiği hissini yaratmasaydı. Fazlasıyla iğrenç bir şekilde dramatikti ama gerçek buydu. Fakat tıpkı eski, yara bandını hızla çekmek gerektiği sözü gibiydi de. Şimdi yaşayacağım küçük bir acı, daha sonra olacak kocaman bir kalp kırıklığı ve yıkıntıdan daha iyiydi.

Yine de önümüzdeki birkaç hafta zor olacaktı.

Daha sonra yerime gelecek kişinin başlamasının ardından belki bir sahile falan gidip oturur, kendim için üzüldüm. Bir süre yağmurdan uzaklaşır, güneşin keyfini çıkarır, içinde meyve, bardağının kenarında küçük şemsiyecikler olan kokteyller sipariş ederdim. Kız kardeşimin düğününün geçmesini bekler ve o balaymdayken gizlice eve giderdim. Evet, bir planım vardı.

Jimmy'nin ayakları yukarı toparlanmış, kolları göğsü üstünde birleşmişti. Zavallılık. Üşümüştü olmalıydı. Bu öğleden sonra yağmur altında geçirdiği zamandan sonra bu hiç de iyi değildi. Dolaptan üzerine örtecek iki tane battaniye aldım ve birisini ayaklarının üzerine diğerini de açarak gövdesine örttüm. Açtığım yün örtü omuzlarından ayakucuna kadar tüm bedenini kapladı.

"Daha iyi," diye fısıldadım.

"Evet," diyerek fısıldayarak cevap verdi, bir gözünü açarak bana şöyle bir baktı. "Sevimli pijamalar."

"Bilesin ki ayıcıklı pamuklu pijamalar son derece moda." Olduğum yere yorgunca çöktüm. "Ne yapıyorsun burada?"

"Uyuyakalmışım. Merdivenlerden aşağıya ayaklarını vura vura inerken beni uyandırdın." Yavaşça doğrularak oturdu ve kafasını kaşıdı. Koyu renkli saçları karman çormandı. Televizyondan yansıyan ışık yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Saat kaç?"

"İki buçuğu biraz geçiyor."

"Sen neden uyanıksın?"

Omzumu silktim. "Uyuyamadım. Bazen aptal beynimin kapatma tuşunu bulamıyorum."

Bir onaylama ve esneme. "Birlikte seyretmek için bir doğa belgeselinden daha iyisini bulabileceğimize eminim."

"Bana eşlik etmene gerek yok. Geç oldu. Ya da fazla

erken.” diye düzelttim. “Hadi yatağına git, ben takılırım.”

Boşta duran battaniyeyi aldı ve kucağıma doğru attı. “Bir kere uyandım mı pek de kolay yeniden uyuyamıyorum.”

“Seni uyandırdığım için üzgünüm. Uzaktan kumandayı uzatsana?”

Kötü kötü kıkırdadı. “Lena, Lena. Çok ayıp. Sadece yarı uyanığım, aklımı kaçırmadım.”

“Erkekler ve oyuncakları.” Battaniyeyi etrafıma dolayarak koltuğa yerleştirdim.

Gamzesini belli belirsiz gösteren yarım bir gülümsemeyle bana baktı. Aslında şeytanca bir küçük gülümsemeydi demek daha doğru olurdu. Fakat giderek daha sık gülümsüyordu ve önemli olan da buydu. Yüzüne tamamen yayılan bir gülümsemeyi görememiş olmak hayat boyu pişmanlık duyacağım şeylerden birisi olacaktı. Her şekilde öldürücü olacağına iddiaya vardım.

Pek fazla konuşmadık. Sadece birbirimize eşlik ediyor olmak keyifliydi.

Son hatırladığım, koltuğun bana ait olan yarısına yayılmış, 40’larda geçen, siyah beyaz eski bir gangster filmi seyrediyorduk. Ertesi sabah kendi yatağımda, örtülerin altına düzgünce konulmuş bir halde uyandım. Öylesine özenle yerleştirilmiştim ki, kollarımı battaniyenin üzerine çıkarmak bir çaba gerektirmişti. Belli ki Jimmy beni yukarı taşımış ve yatağıma yatırmıştı. Ona teşekkür etmeye çalıştığımda, tek yaptığı beni duymazdan gelerek konuyu değiştirmek oldu.

Aynı eski hikâye.

ÜÇ HAFTA SONRA...

"Lena!"

Bir anda sıçradım ve elimdeki fincandan dökülen sıcak kahve parmaklarımı yaktı. "Siktir."

Jimmy merdivenlerden aşağıya paldır küldür indi. "Neredesin?"

"Mutfakta." Bir kurulama bezi alarak kızarmış tenimi sildim.

"Kahretsin?" diye kükredi, mutfığa girerek, her tarafından ter damlıyordu.

Ancak uzun acı çekişlerin neden olabileceği bir şekilde içimi çektim ve yeşil Henley'imın üzerine sıçrayan kahve damlacıklarını sildim. "Kahretsin, ne, Jimmy?"

Bir çift ağır adım daha Jimmy'yi takip etti. Basgitarist Ben görüntüye dahil oldu. Müzik yeteneği olan seksi bir oduncuyu düşünün ve adamın nasıl görüldüğünü aşağı yukarı tahmin edebilirsiniz. O da tıpkı Jimmy kadar

terli ve formdaydı, bir koşudan geldiklerini düşünecek olursak.

"Selam Ben." Elimi kaldırıp parmaklarımı oynatarak selam verdim ve koca adam her zamanki çene hareketiyle karşılık verdi. Ama bir saniye o dudaklarında gördüğüm gizlenmeye çalışılan bir sırıtış ifadesi miydi? Duvara yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi, bir şey için hazırlandığı belliydi.

Burada olan her neydiyse, şimdiden hoşuma gitmemişti.

Jimmy telefonunu önüme, mutfak tezgâhının üzerine fırlattı. "Ne bok yemeye..." Telefonunu tekrar eline alarak ekrana baktı. "... Tom Moorecomb yeni asistan pozisyonu hakkında benimle görüşmek için sabırsızlanıyor?"

Mideme kramp girdi. "Ah, o konu mu?"

"Evet, o konu."

"Sana söylemek için doğru zamanı bekliyordum."

Kaşları çatılmış bir halde ellerini tezgâha dayadı. "Şimdiye ne dersin?"

"Şey, senin sevimli işini bırakmaya karar verdim," dedim, başımı dik tutup mümkün olduğunda kibar ve net bir şekilde olabildiğince arkadaşça bir profesyonellikte konuşarak. Tıpkı duşta, yatakta ve tuvalette defalarca prova ettiğim gibi. Aklıma gelen her yerde ve her an yaptığım gibi. Artık bahane yoktu. "Birlikte geçirdiğimiz zamana değer vermediğimden değil ama yeni bir şeye açılmaya hazır olduğumu hissediyorum. Tom, benim yerime işe almanı önereceğim asistan. Rehberlik geçmişisi var ama..."

"İşi bırakıyor musun?"

Gözlerine bakmak hiç bu kadar zor olmamıştı. "Evet, Jimmy. Bırakıyorum. Zamanı geldi."

"Tüm bunları arkamdan iş çevirerek planladın." Bir soru değil, daha çok bir doğrulamaydı ve oldukça sinirli bir tanesi. Her zamanki soğuk bakışı çoktan sıfırın oldukça altına inmişti. Olduğum yerde buzdan bir heykele dönüşmemiş olmam sadece şanstı.

Onun yerine başımla onayladım, tüm bedenimi bir türperti kaplamıştı.

"Ne zaman?"

"Ne zaman mı planladım, yoksa ne zaman mı ayrılıyorum?"

Çenesiyle aşağıya doğru bir hareket yaptı. "Evet" demek istediğini varsaydım.

"Son birkaç haftadır planlıyorum ve bir iki haftaya ayrılacağım," dedim. "Ayrılmadan önce Tom'un yerleşmesi ve alışması için birkaç gün vakit ayırayım diye düşündüm, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Elbette başka adaylar da var, Tom'u işe alıp almak senin kararın."

"Ne büyük lütuf."

"Fakat yerime birini bulmak zorundasın."

"Bana bunları ne zaman anlatmayı planlıyordun, Lena?"

"Yakında."

Bir kaşını kaldırdı.

"Bu hafta sonu... bir ara ihbarımı verecektim. Yani, pazartesi günü Tom seninle olan görüşmesine gelmeden yeterince zaman önce kesinlikle. Hazırlanmak için biraz zaman isterdin muhtemelen, bu yüzden..." Ona sunabileceğim en etkileyici gülümsememle bakıyordum. Ne olursa olsun geri adım atmayacaktım. "En geç pazartesi sabahı."

limmy'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Boğazımı temizledim. "Tom'un önceki iş deneyimlerine dönecek olursak, ki bilmenin önemli olacağını düşünüyorum, benim aksime onun bu alanda tecrübesi var..."

"Hayır."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Hayır. İşten ayrılmıyorsun."

"Ah, evet, ayrılıyorum."

Başını sadece bir kere yana salladı ama sert bir hareketi, hatta acımasızca bile denebilirdi. Boynunu zedelememiş olmasına şaşırmışım. Bu hareketimden memnun olmayacağını bilmeme rağmen, bu şiddette bir tepki beklemiyordum. "Ben bir sekreterim Jimmy. Bağımlı rehberi değil. Gerçek şu ki, ilk başta bu işi asla kabul etmemeliydim. Bunun için ne yeterince kalifiyeyim ne de bu işte iyiyim."

"Sanırım bunun kararını verecek olan kişi benim. Kahretsin Lena. Bu saçmalık, ne dememi istiyorsun?"

Omzumu silktim, verdiği tepkiden dolayı şaşkınlık içerisindeydim. "Güle güle fena olmazdı sanırım. Ve eğer sorun olmayacaksa bir referans mektubu harika olur."

Bir an için bir şey söylemedi, sadece kafasını arkaya atarak tavanı seyretti. Boynundaki kaslar kalın, teninin altındaki damarlar belirgindi. "Buradaki gerçek sorun nedir? Daha fazla para mı istiyorsun?"

"Hayır. İşin aslı, bana şu anda bile fazla para ödüyorsun Maaşımda indirim falan istediğim yok tabii de."

"O zaman nedir?" Delici bakışlarını bana dikti, gözleri kardeşininkinden bir ton daha açık renkti. Jimmy'nin gözleri bulutsuz bir gökyüzünü andıran kusursuz bir

maviydi. Güzel fakat nadiren dinginlerdi. Ve Tanrı yardımcım olsun, sadece fark etmiyor bir de bunun üzerine şiirleşiyordum.

“Benim kalmamı niçin bu kadar çok istiyorsun?” Ellerimi hırsla havaya kaldırdım. “Çoğu gün bana güçlkle katlanabiliyorsun. Geçen hafta benimle konuşmayı tamamen kestin ve üç gün boyunca bana sadece homurdandın. Şimdi aniden benden ayrılamıyorsun, öyle mi? Hadi ama.”

Ben kendi kendine güldü. “Kız haklı.”

“Daha sonra Benny,” dedi Jimmy, benim üzerimden gözlerini ayırmadan.

“Tabii. İyi eğlenceler çocuklar.” Koca adam sırtışını saklama gereği duymadan sallana sallana dışarı çıktı.

“Ben sadece... Ben geçen hafta biraz huysuzdum.” Kollarını kavuşturup sözleri hızla sarf etti, “Ama bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu.”

“Hayır, tabii ki yoktu. Ama ben seninle yaşamak zorundayım. Bu nedenle bu tip bir ruh haline girdiğinde, bu beni de etkiliyor.”

Kaşları daha da çatıldı.

“Bunun bizimle bir ilgisi olduğundan değil ama.” Başımı iki yana salladım. “Demek istediğim, *biz* diye bir şey yok. Bu kelimeyi neden kullandığımı bile bilmiyorum. Bu karar sadece benimle ilgili. Benim artık hayatıma devam etmem gerekiyor.”

Jimmy dişlerini sıktı. “Değişimden hoşlanmıyorum.”

“Değişikliği mümkün olabilecek en yumuşak şekilde yaparız.”

“Senin etrafta olmana alıştım. İyi anlaşıyoruz. Ne bok yemeye sırf senin muhtemelen anlamsız bir şey için ca-

nın sıkıldı diye yeni birisini evcilleştirmekle uğraşmam gerekiyor ki?"

Ağzım açıldı ama tek kelime çıkmadı. Resmen aptallaşmıştım. Evcilleştirmek ve anlamsız bir şey yorumları karşısında ne diyeceğimi bilememiş olmak beni şaşırtmamalıydı. Bu tüm ihtişamıyla Jimmy'ydi; hassasiyetin varlığından habersiz, kaba hıyarın teki.

"Eee?" diye gürlledi. Cevap vermem fazla uzun sürdüğünde üzerindeki kırmızı sweatshirtü kafasından çıkarak yüzünü sildi.

"Son derece kişisel olan sebeplerim, gayet anlamlılar. Belki senin için olmayabilirler ama benim için anlamlılar."

Başını yana çevirdi, dudakları son derece mutsuz bir ifadeyle düz bir çizgi halini almıştı. Herhangi bir adama bu kadar kötü davranılmış mıdır? Sanırım, hayır, yüzündeki ifadeye bakılacak olursa.

"Kararımı verdim," dedim.

"Sana yüzde yirmi daha fazla öderim."

"Söylediklerimin tek kelimesini duydun mu, Tanrı aşkına? Bu parayla ilgili değil."

"Siktir. Elli."

Burnumu buruşturdum. "Jimmy—"

Eliyle havada bir işaret yaparak sözümü kesti. "Yeter. İki katını vereceğim. Şimdi bu zırvalığa bir son vereceksin ve bir daha bu konuyu açmayacağız, anlaşıldı mı? Şimdi yapacak işlerim var."

"Yeter!" diye çılgılık attım.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Düşmanca bir tavır adeta tüm bedeninden yayılıyordu.

"Ben gidiyorum."

"Neden?" diye sordu, sıktığı dişlerinin arasından. "Hadi ama, en azından bana bir açıklama borçlusun Lena."

Dışarıda koyu gri bulutların nihayet pes etmesiyle yağmur başlamıştı. Ve Jimmy hâlâ bekliyordu. Görüntüsü karşısında gözlerimi sınıksı kapattım. Ah Tanrım, yapamazdım. Sadece yapamazdım. Bu hiç de benim planladığım gibi gitmiyordu.

"En yakın arkadaşlar olmadığımızı biliyorum ama en azından iyi anlaştığımızı sanıyordum," dedi.

"Öyle, temel olarak."

"Ee, o zaman?"

"Ben bu iş için doğru kişi değilim."

"Bana bak."

Bir gözümü açtım, mantıklı bir şekilde sakın gibi görünüyordu. Kocaman kolları göğsünün üzerinde çaprazlanmış, terle ıslanmış tişörtü göğsüne yapışmıştı ama onun dışında fazla sinirli görünmüyordu. Bu nedenle diğer gözümü de açtım. Biliyorum fazlasıyla cesurdum.

"Ayık kalmam için tutulan diğer eşlikçilerin aksine, beni tamamen sinir etmiyorsun," dedi.

"Biliyorum. Çoğunlukla işe yarıyorum." Bir kahkaha attım. İçinde bulunduğumuz durumun tam olarak komik olduğu söylenemezdi gerçi. "Aggh! Bu konuda niçin bana bu kadar direniyorsun?"

"Çünkü plak şirketi ve Adrian yine de etrafımda, olan bitene göz kulak olması için birisini isteyecek. Bunun tamamen kötü bir fikir olmadığı konusuna ben de katılıyorum," dedi. "Bana rehberlik ederek seni tatmin eden felsefi zırvalarınla aklımı karıştırmana ihtiyacım yok. Sadece burada olmana ihtiyacım var. Bu neden bu kadar zor?"

“Değil. Ama bu kişinin neden ben olmam konusunda bu kadar ısrarcı olduğun sorusunu açıklamıyor bu.”

“Bak, kısacası şimdiye kadar gelenlerin içinde en iyisi sensin, tamam mı? Bir başkası çok daha kötü olabilir. Bu riski almayacağım. Kalmak zorundasın.”

Burnumu kırıştırdım, hissedebiliyordum.

“Bekle bir dakika, bu cenazeden önce olanla mı ilgili?” diye sordu.

Ağzımı açtım ama bir kez daha tek kelime çıkmadı. Bana sınıksız sarılıp kaldığı andan bahsetmiyordu ama benim zavallı bilinçaltımın tek düşünebildiği oydu.

“Öyle.” Alnı kırıştı. Elini saçlarının arasına daldırarak saçlarını avuçlayıp çekti. “O... Hafifletici sebepler vardı. Benim açımdan asla fiziksel bir tehlikeyle karşı karşıya değilsin Lena. Asla.”

“Biliyorum.”

“Öyle mi? Ürktüğünü anlıyorum,” dedi. “O odayı talan ettiğimi biliyorum, ama sana asla...”

“Sorun bu değil.”

“O zaman sorun nedir?”

Arkamı döndüm, aklım deli gibi, geçerli olabilecek bir bahane uydurmak için çabalıyordu. İşime yarayacak bir şey olmaydı, fiziksel olarak ondan korktuğum fikrini aklından çıkarmasını sağlayacak bir şey. Yeterince çok uğraşması gereken konu vardı.

“Sorun bu.” Elleriyile suratını sıvazlayarak homurdandı. “Siktir.”

“Hayır. Gerçekten değil. O gün kötü bir halde olduğunu anlıyorum.”

“O zaman, ne? Neye ihtiyacın var, bir özre mi?” Bakışlarından rahatsızlığı okunuyordu. “Tanrı aşkına. Özür dilerim, tamam mı?”

Ağzım açık kalmıştı. "Vay canına. Özür dilemek konusunda nefes kesici derecede kötüsün, değil mi?"

Tezgâhın üzerindeki cep telefonu titredi. Her ikimiz de görmezden geldik.

"Jimmy, daha sonrası için söylüyorum, birisinden özür dilediğinde kulağa gerçekten özür diliyormuşsun gibi gelmesine dikkat edebilirsin. Küçümseyerek sırtmamayı ya da onlara küfretmemeyi deneyebilirsin, belki. Hımm?"

Botlarının burnunu yere sürüp savururken karşımda azar işiten bir lise öğrencisi gibi duruyordu. "Pekâlâ. Üzgünüm... ve onun gibi bir şeyler işte."

"Azıcık daha iyi."

"Peki, şimdi tamam mıyız? İyi miyiz?" diye sordu, kapağa doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Tom'a senin için pazartesinin uygun olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Lena! Kahretsin." Büsbütün çileden çıkmış olduğunu ifade eden bir ses çıkardı. "Neden?"

Kelimeler boğazımda takılmıştı. Her şey göz önüne alındığında, boğazımda takılıp kalmaları ve beni boğmaları, muhtemelen dudaklarımın arasından çıkarak hayat bulmalarından çok daha iyi bir kaderdi. İçimdeki gerilim giderek artıyordu; kocaman ve korkunç. Keşke havaya karışıp yok olabilseydim.

"NEDEN?" Pislik avazı çıktığı kadar bağırdı, sesi oda da cınladı.

"Çünkü senden hoşlanıyorum, oldu mu! Ve bana bağıрма."

Sessizlik.

Mutlak, saf, sessizlik.

Burnunun yanında yüzündeki düşünceli ifadeyi destekleyen ufak çizgiler oluştu. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun."

"Benden mi hoşlanıyorsun?" Kelimeleri sarf ediş biçimi, ağzında sevimsiz bir tat bırakmış gibiydi ve her ikimizi de küçük düşürüyordu. Bunu asla atlamayabilirdim.

"Evet."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır," dedim, yüreğim ağzımda. Aslında yüreğim ağzımda yetersiz kalırdı, göğüs kafesim açılmış kalbim ortaya çıkmış gibi hissediyordum. Tamamıyla kendimi ortaya koymuş, öylece duruyordum. Oldukça berbat bir durumdu gerçekten. Ve bu durumdan hiç de memnun değildim. "Eee?"

Sadece gözlerini dikip bana baktı.

"Bir şey söylesene!"

Piç kurusu kahkahayı bastı.

Odayı dolduran bangır bangır kahkahası etrafıma dolunup kafama bir balyoz gibi indi. Kaçmam mümkün değildi. Mutfak duvarında askıda bıçaklar asılıydı, parlak, keskin bir sürü bıçak sıralanmıştı. Bir tanesini alıp ona doğru atmak ve neresine saplandığını görmek öylesine kolay olurdu ki. Ben fiziksel bir tehlikeyle karşı karşıya olmayabilirdim ama onun benim tarafımdan tehlikeye maruz kalması fazlasıyla muhtemeldi. Onu yerde kanlar içinde ve dövülmüş olarak hayal ettim. İki yanımda ellerimi yumruk yapmış bekliyor olmama rağmen, bu düşünce ani bir şiddet tepkisi vermeme engel oldu.

"Şimdi sana söylemeyi istemememin neden mantıklı olduğunu anlıyorsun," dedim, daha çok kendi iyiliğim

için. Aklını kaybetmişçesine gülerken beni duyuyor olmasına imkân yoktu. Adam karşımda resmen ikiye katlanmış, gülmekten akan gözyaşlarını siliyordu. Tanrı'ya onu oracıkta öldürmesi için delicesine yalvardım ama hiçbir şey olmadı, sadece Jimmy gülmeye devam etti.

"Ve şu anda senin için hissettiğim en güçlü duygu, nefret," dedim. "Eğer merak ediyorsan diye söylüyorum."

Yaklaşık bir asır sonra yavaş yavaş kahkahası hafifledi ve sonunda durdu. Bu onun için kolay bir şey olmamıştı. Bana, yere, pencereden dışarıya bakarken bir yandan da sakinleşmeye çalışıyordu. Tek yapabildiğim beklemektir.

Ve rahatsız edici yorumlar.

"Peki, bu harika," dedim. "Bunu da hallettiğine sevin-dim."

"Üzgünüm." Eliyle dudaklarını kapatmaya çalışıyordu. Yüzüne yerleşen sırtışı saklamaya pek de yeterli değildi. "Tanrım, bana baktığın tüm o zaman boyunca, bir dikkat problemin olduğunu ya da acilen birisiyle seviş-men gerektiğini düşünmüştüm. Hiçbir fikrim yoktu..."

"Mükemmel." Ellerimi birleştirip yüzüme bir gülüm-seme yerleştirdim. "Öyleyse konumuza dönelim. Bu açıkça profesyonel bir sınırı aşmak oluyor. Bu nedenle işi bırakıyorum."

"Hayır, bırakmıyorsun. Aptal olma Lena."

"Orada mutlu musun Jimmy, inkâr diyarında? Hava nasıl oralarda yılın bu zamanları?" Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Olay şu ki, geçmişte her tip göt herif yüzünden kalbim defalarca kırıldı ve bunun bir daha olmayacağına yemin ettim. Bu nedenle, bu karşılıksız aşk hikâyesine girmeyeceğim. Bu benim iyi vakit geçirme anlayışına pek uymuyor, üzgünüm."

Benim yüzümdeki gülümseme biraz da olsa acıklı olabiliirdi ama onunki kesinlikle parıl parıldı. O gülümseme, dağları yerinden oynatabilirdi. Aynı zamanda kalpleri de kırabilirdi. Bedenimin içinde kalbimin un ufak olmaya başladığını hissedebiliyordum. Reddedilmek can yakıyordu, kollarını açıp beni kucaklamasını da beklediğim yoktu gerçi; bu yersiz hislerim yüzünden en az ben de onun kadar hoşnutsuzdum. Ama gülme krizi geçirmesi gerçekten gerekli miydi?

Çoğu zaman hoşlanmadığınızı birisine vurulmaya ne dersiniz? Kim bu kadar aptalca bir şey yapardı ki?

Tabii ki benden başka.

“Olacak olan şu,” dedi, sesi keskin ve birazcık da sıkışmış gibiydi. “Bu bana karşı beslediğin aptal âşık duygularından kurtulacaksın ve ben de her ikimize olan bite-ni unutmak yüceliğini göstereceğim, tamam mı?”

“Tam bir ahmaksın.” Tanrım, öyleydi. Kesinlikle öyleydi. Bu gerçeği on kat daha güçlü hissettirmesini umduğum bir bakış attım. “Sence de öylesine bu duygulardan kurtulabiliyor olsaydım, bunu şimdiye kadar yapmaz mıydım? Sence senin için bir şeyler hissetmeyi ben istiyor muyum?”

“Bu benimle ilgili değil Lena. Tamamen şöhretin suçu. Bunu fark ettiğin anda, bunu aşabilir ve yoluna devam edebilirsin.”

“Sorun da burada ya. Bu seninle ilgili. Ve bu nedenle bunu aşamıyorum,” dedim, kendime doğru işaret ederek ve istemeden de olsa, sinirlendiğim için hızla hareket eden göğsüme dikkat çekerek.

Jimmy’nin bakışları söz konusu dekolteye kaydıktan sonra yeniden yüzüme doğru çıktı. Dudakları sinirle

düzleşti, sanki dikkatini bilerek o noktaya çekerek onu kandırmışım gibi. Sanki bunu yaparmışım gibi.

"Zamanla bu işi sevdim," dedim. "Bana daha da fazla para vermeye çabalamandan önce de oldukça iyi bir maşım vardı. Senin yerinde, kira ödemededen yaşama şansına sahibim ve çoğu zaman da yaptığım iş kolay. Her şey iyi. Ama sorun şu ki, bazen, tam bir pislik olmadığında, senden öyle çok hoşlanıyorum ki, bu canımı yakıyor. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde gerçek senin ortaya çıkışını seviyorum."

"Lena..."

"Ama esas ufak şeyler... Daha fazla benim sıram gel-sin diye televizyonda seyredeceğimiz şeyi seçme sırasının kimde olduğunu hatırlamıyormuş gibi yapman. Ve bazen uyuyamadığımda benimle birlikte oturman."

Ensesini tuttu. "Tanrım, Lena. Hadi ama, bu delilik. Bunlar hiçbir şey değil."

"Yanılıyorsun. Bunlar önemli. Övgüyü pek iyi karşılamadığını biliyorum ama görüldüğünün yarısı kadar bile kötü değilsin."

"Evet, tabii. Tamamen yanış anlaşılmış sevimli adamım. Siktir."

"Senin mükemmel olduğunu söylemiyorum. İkimiz de bundan çok uzak olduğunu biliyoruz ve hey, ben de öyleyim. Tek söylemeye çalıştığım..." Doğru kelimeleri aradım ve sinir bozucu şekilde bulamadım. Kahretsin, ne sohbet ama. "Ah! Tekrar."

"O zaman, ne? Endişe ettiğin," iki parmağıyla havada tırnak işareti ifadesi yaptı, "benim için olan 'hislerinin' işine engel olması mı?"

"Ya yeniden kendini kaybedersen ve ben sana olan

hislerimden dolayı senin için üzülrken, sana hayır diyebilecek kadar sert olamazsam? Ya pes edersem? Bu çok büyük bir risk."

"Öyle bir şey olmayacak." Tezgâhın etrafından dolanarak yanımdan geçti, mutfak dolabından bir bardak çıkarıp suyla doldurdu. Bir bardak suyu bir dikişte içti, yutkundukça ademelması bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Terli, çıplak teninin erkeksi kokusu etrafımı sarıp bütün odayı doldurdu. Konuşmak zorunda olmasaydım nefesimi tutardım. Kokusunun beni zehirlemesine ihtiyacım yoktu, işler olduğu haliyle de fazlasıyla zordu.

"Olabilirdi," dedim. "Bunu ciddiye almıyorsun. Bu arada banyo yapmalısın."

"Demek istediğim bu işte."

"Ne?"

"Ne istediğine karar verene kadar ani kararlar almalısın. Son beş dakika içinde benden hoşlandığını itiraf ettin, sonra benden nefret ettiğini söyledin. Ahmak olduğumu dile getirdin ve şimdi de koktuğumu söylüyorsun."

"Tabii ki kokuyorsun. Kışından ter damlıyor."

Eğleniyormuşçasına bana doğrulttuğu bakışlarını üzerimden ayırmadan tezgâha yaslandı. "Evet, ve eğer sen bu sözüm ona duygularının bu kadar etkisi altında olsaydın, umursamazdın. Yine de beni her yerinde isterdin. Aslına bakarsan çoğu kadın bu halimle beni daha fazla isterdi."

Onun her yerimde olması fikrini idrak etmeye çalışırken beynim resmen infilak etti. Hayır, hayır, hayır, kötü düşünceler, berbat, yanlış bedensel düşünceler. "Demek öyle?"

“Evet. Beni isteyen kadınlar, bir parçacık tere aldır-mazlar. Saatlerce yatakta kaldıktan sonra ne oluyor sanı-yorsun? Ter, olan o. Ve o kadınlar, senin sarf ettiğin tüm o alaycı lafları da etmiyorlar. Beni, lanet olası her iki da-kikada bir aşağılamadıkları kesin.” Yavaşça beni tepeden tırnağa süzdü. Pek de takdir eder türden bir bakış de ğil-di. “Demek istedi ğim, tüm o garip bakışlarının sebebinin Idaho’da olanlar oldu ğunu sanmıştım. Senin karşı takım için oynadı ğını sanıyordum. Açıkçası bunun da bir kayıp oldu ğunu düşünmüştüm, al işte.”

Onu bo ğazlamaktan kaç yıl yerdim acaba? Soru buy-du. “Bekle. Kıcını yalamayan her kadının, bunu yapma-sebebi gey olması olabilir mi demeye çalışıyorsun gerçekten?”

Omzunu silkti.

“Ve bir de sana neden hakaret etti ğimi merak ediyor-sun, öyle mi?”

“Yapılması gerekeni yapman noktasında bir sorun ol-mayacak Lena. Bana hayır demek konusunda herhangi bir sorunun olmayacak.”

İnanmaz tavrımın farkında bile olmadan, bana bir başka sıkılmış bakış atarken herif boynunu esneterek kütirdatti. “Buradaki gerçek sorun her neyse, çöz onu. Utandı ğını anlıyorum ama sadece bunu aşman gereki-yor. Tamam mı?”

Herhangi bir söz vermedim. Ama öte yandan, o an için yapabilece ğim pek fazla bir şey de yoktu. Eğer ko-nuşmak için ağzımı açacak olsaydım da, anlamlı bir keli-me çıkarabilece ğimden pek emin de ğildim.

“Peki. İşimiz bitti,” dedi Jimmy, dünya umurunda de- ğilmişçesine odadan çıkarken.

Altıncı Bölüm

Yatak odamın kapısı gece yarısından hemen önce çalındı.

“Konuşmamızdan” sonra hemen hemen normal halimize dönmüştük. Jimmy sabahları ve öğleden sonraları antrenman yapıyordu, genellikle gruptaki çocuklardan birisi onunla birlikte oluyordu. Çünkü tam bir ayık kalma rehberi değildim ve Jimmy’nin gölgesi olmak bir süre sonra sıkıcı bir hal almıştı, ben de aynı zamanda asistanı olma görevini üstlenmiştim. E-postalarını kontrol ediyordum, zaman zaman bilmesi gereken yerleri sesli okuyordum. David’in eşi ve asistanı Evelyn’le, grubun menajeri Adrian’ın o anki zavalı asistanı her kimse onunla ve halkla ilişkiler sorumlusu ile sohbet ediyordum. Bir rock yıldızını planlı tutmak epey bir uğraş gerektiriyordu. Bugünlerde ayrıca bir grup usta ve teknisyen tiplerle de uğraşıyor, bodrum katın bir kısmını sanat eseri bir stüdyoya çevirme sorumluluğumu yerine getiriyordum. Bu proje sona yaklaşmışken, David’in evi yerine grup bura-

da prova ve beste yapmaya başlamıştı. Daha genişti.

Her şey bir yana meşguldük.

Aynı evde ve çoğu zaman aynı odada bulunmamıza rağmen, pek fazla konuşmuyorduk. Sessizlik rahatsız edici olmaktan çok rahattı, buna uzun zaman önce alışmışım. Genellikle bir süre sonra Jimmy bir şarkı açardı. Bugün çalan The Dead Weather'dı, ki duruma son derece uygundu, çünkü dışarıdaki hava giderek daha kötüye gidiyordu. Buna rağmen içeride kendi huzurlu dünyamızdaydık. Ara sıra meraklı yan bakışlarını fark ediyordum ama hepsini görmezden gelmeye kararlıyım.

Yatak odamın kapısını yeniden çaldı. Sonra da bir cevap beklemeden içeri daldı. "Düşünüyordum."

"Girebilirsin demedim." Okurken taktığım gözlüğümün üzerinden onu izledim, kocaman yatağımın ortasında arkama en az üç yastık sıkıştırarak oturmuşum. Rahatım önemliydi.

"Burası benim evim. Güzel pijamalar bu arada. Bu sefer ördekler, ha? Havalı." Pamuklu pijama takımına eğlenir bir bakış attı, çünkü majesteleri tabii ki saatin kaç olduğu önemli olmaksızın şık görünüyordu; bu defa marka bir kot pantolon ve uzun kollu, üstüne tam oturan bir kot tişört giymişti. Koşudan sonraki terli hali onu paspal görebileceğiniz tek andı ve o zaman bile ıslak saçları parmaklarıyla şekillendirilmiş, adeta bir iç çamaşırı mankeninki gibi görünüyordardı.

"Sadece muhteşem stilimi kıskanıyorsun." E-kitap okuyucumu göğsüme bastırarak meme uçlarımı saklamak için elimden geleni yaptım. "Eminim sen Armani ya da onun gibi bir marka giyerek uyuyorsun, değil mi? Prada, belki?"

kendi kendine güldü.

“Ne istiyorsun Jimmy?”

“Buraya hiç girmemiştim.”

“Koltukta uyuyakaldığım akşam beni yatağıma taşıdığında girmiştin,” diyerek hatırlattım.

“Neredeyse sabahın dördüydü. Etrafa bakmak için durup oyalanmadım.” Tüm eşyalarımı dikkatle süzerek odaya yavaşça göz gezdirdi. şahsi alanım söz konusu olduğunda derli toplu olmakla ilgili bir sorunum olduğu söylenebilirdi; sandalyenin üzerinde giyilmiş kıyafetler, altında ayakkabılarım duruyordu. Banyodaysa gri tezgâhın üzeri makyaj malzemeleri, saç tokaları ve kadın hijyen ıvır zıvırlarıyla doluydu. Buraya taşındığımdan beri eşyalarımın da artmasıyla fazlasıyla yerleşmiştim. Son birkaç yıldır, minimal düzeyde bir yaşamım vardı. Sürekli taşınmam gerektiğinden mantıklıydı. Ama şimdi, vakti gelip de taşınmam gerektiğinde artan eşyamla toplanmak oldukça acılı olacaktı.

Jimmy’nin kaşları çatıldı. “Temizlikçileri odana sokmuyor musun?”

“Elbette sokuyorum.”

“Haftada iki kere geliyorlar Lena. Bu kadar hızlı odanı tekrar dağıtmayı nasıl başarıyorsun?”

“Bu bir yetenek. Eşyalarımı evin geri kalanında ortalıkta bırakmıyorum. Burası benim şahsi alanım ve bu sebeple seni hiç ilgilendirmez. Buraya öylece dalmanın bir sebebi var mıydı?”

Elleri belinde gözlerini suratıma dikti. “Evet, çünkü konuşmamızdan sonra son durumunu öğrenmek istedim.”

“Demek bana kalmamı emretmenin gerçekten öyle

yapacağım anlamına gelmediğini kabul ediyorsun, öyle mi?”

“Belki.” Masama doğru ilerleyip üzerindeki yığını rahat bir tavırla karıştırmaya başladı. Birkaç derginin yanı sıra çantamın içindekilerin yarısı da masanın üzerine saçılmış durumdaydı. Ah kahretsin, dergilerden biri açık duruyordu. Siktir. Bugün bana en az bir on yıl yetecek kadar utancı yaşamıştım. Lütfen Tanrım, görmesine izin verme.

“Eşyalarımı karıştırmayı bırak Jimmy.”

“Bu nedir?” Dergiyi eline aldı, tabii ki alacaktı. Sonra okumaya başladı. “Onu unutma kılavuzu. İlginç.”

“Ne yani, kuyruğumu kıstırıp alternatiflerimi değerlendirmeden kaçmamı mı bekliyordun?”

Bir omzunu silkti. “Az çok.”

“Harika. Bana olan inancın göz yaşartıcı. Pekâlâ, ne düşünüyordun?”

“Hislerini,” diye cevapladı anında, dergiden gözlerini kaldırıp bana bakıyordu.

Bir nefes aldım. “Jimmy, etkilendim. Bu defa neredeyse normal bir ses tonuyla söylemeyi başardın.”

“Aşağıda bir süredir prova yapıyorum.” Yatağımın köşesine oturup bacaklarını genişçe açarak kendi evindeymiş gibi rahat bir pozisyon aldı. Gerçi düşününce bu son derece mantıklıydı.

“Pekâlâ, benim hislerime ne olmuş?”

“Bu görüldüğü kadar kötü değil, biliyorsun değil mi? Bu tavsiyelerin bazısı oldukça mantıklı.” Okumaya devam etti.

“Anladığım kadarıyla, sen de karşılıksız bir aşk yaşadın, öyle mi?”

Burnunda garip bir ses çıkararak güldü. "Tabii ki hayır. Ben her zaman, kimi istersem elde ettim."

"Tabii ki öyle yaptın." Cevabımı alıp başımı öne eğdim. Aksini düşündüğüm için utanmalıyım. Ardında uçsuz bucaksız bir kırık kalpler denizi bıraktığına şüphe yoktu.

"Ki bu her zaman iyi bir şey değildi." Kendini beğenmiş ifadesi kaybolmuştu ve suratı asılmış, çenesi gerilmişti. Uzakta bir noktaya gözlerini dikmiş, bir şeyler hatırlıyor gibiydi, acaba ne diye merak ettim. Onu izlediğimi fark ettiğinde, yutkundu ve dergiyi elinde salladı. "Bunu yapmalıyız."

"Ne? Neyi yapmalıyız?"

"Bir. Dışarı çıkmalı ve başka insanlarla görüşmelisin." İrkildi. "Belli ki takılacak birilerini bulmakta pek iyi değilsin, o yüzden üzülme, ben sana o konuda yardımcı olacağım. İki. Benim hatalarıma odaklanmaya çalış."

"Sana karşı olan hislerimi atlatabilmem için listedeki-leri uygulamamı mı istiyorsun?"

"Evet, lafımı kesmeyi bırak. Bu önemli. İki. Hatalarıma odaklan." Bana bir bakış attı. "Bunda pek sorun yaşayacağını sanmıyorum. Üç. Kendin için üzülmeyi, kendine sinirlenmeyi ya da kendini kötü hissetmeyi bırak."

Gözlüklerimi burnumun üzerinde ittim. "Anlıyorum."

"Evet. Gerçekten Lena, bu son derece sevimsiz. Kimse bunu görmeyi istemez."

"Hak-lı-sın."

"Dört. Birkaç madde bir arada bu noktada. Arkadaşlarınla dışarı çık. Yeni bir şeyler dene. Zayıfla. Kendini şımart. Eğlen. Hayatın tadını çıkar. Bir seyahate çık. Ayak tırnaklarını boya, her ne boks. Vesaire, vesaire, vesaire. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hmm." Başım la onayladım.

"Hepsi bu kadar cık." "

"Ve bunları uygulamalıym, öyle mi?"

Bana uzun bir bakış attı. "Gerçekten işten ayrılmayı istemediğini söyledin, bu işi sevdiğini. Kanıtla."

Delirmişçesine küçük bir kahkaha attım. Karar verilmişti ve bu kolay değildi. Şimdi geri adım atmak mantıklı değildi. "Jimmy, lütfen. Bu muhtemelen sıkılmış bir stajyer tarafından öğle yemeği arasında yazılmış, aptal bir makale sadece. Bilim değil. Hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

"O zaman neden bu dergi, bu sayfa açık vaziyette duruyordu?"

İyi bir soru. Siyah saçları alnına düşmüş, gözlerinin üzerine geliyorlardı. Düşünmeden onları geri itti. Parmaklarım tam da o hareketi yapabilmek için kıvranıyorlardı; saçlarını geriye itip, ateşli kaşlarını gevşetmek. Yoksa pek de ateşi varmış gibi görüldüğünden değil.

Ve herif, bir dergideki saçma bir makalenin benim derdime deva olacağını sanıyor.

"Asla bilemezsin Lena. Belki de işe yarar." Dergiyi kucağıma bırakıp bakışlarını üzerime dikti. "Ve bana en azından bunu denemeyi borçlu olduğunu düşünüyorum."

Çenemi dikleştirdim. "Öyle mi?"

"Sana bir şans verdim. Sana bu işi verdim ve rahat edebilmen için her şeyi yaptım. Daha iki ay bile olmadan, her şeyi denemeden çekip gitmek pek de adil olmaz. Bana borçlusun."

"Beni işe aldın, çünkü beni yönlendirmenin herhangi başka bir rehberden kolay olacağını düşündün ve ayrıca bir de David ve Mal'in çektiği nutuk var tabii. O yüzden, gerçeklerden uzaklaşmayalım istersen."

Hızla omuz silkti. "Fark eder mi? Sana bu işi verdim, sen de bu işi sevdiğini söyledin. Yapabileceğinin en azı buna bir şans vermek."

"Bunu düşüneneğim."

"Düşün." Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Bağımlılıkları ve kendin için iyi olmayan şeyler konusunu çok iyi biliyorum Lena. Günün sonunda, kontrolü eline alıp savaşılmaya karar verip vermemek sana kalmış."

Jimmy Ferris; yasadışı, tehlikeli bir uyuşturucu madde. Oldukça komikti, bunu görebiliyordum. Herif beni her noktada, olabilecek her seviyede, ne kadar dirensem de etkiliyordu, kahretsin.

Kapıya doğru yönelerek arkasından yavaşça kapadı. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Silah sesi gibi bir gümbürtü beni uykumdan uyandırdı. Yatakta aniden doğrulup yarı karanlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bu da neyin nesiydi? Beli belirsiz bir gölge bana doğru ilerledi.

"Ne—"

"Kalk," diye emretti Jimmy. "Koşuya gidiyoruz."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Kalkma zamanı. Bana duyarsızlaşma programının birinci günü başlamak üzere." Perdeleri açarak zayıf güneş ışıklarının odaya girmesini neden oldu. "Spor ayakkabıların var, değil mi?"

Komodinin üzerinde gözlüklerimi bulup taktım. Dünya artık bulanık değildi. "Tanrım, Jimmy. Şafak yeni söküyor."

Siyah bir Nike bana doğru uçtu. Güç bela kaçabildim. "Hey!"

"Hadi ama. Kaldır kıcını."

Ardından gri bol bir eşofman altı bana doğru süzülerek yatağımın ayakucuna kondu. Majesteleri zaten markalı koşu kıyafetlerini kuşanmıştı bile. Hazır ve başlamak için sabırsızdı. "Buralarda bir yerde bir sporcu sutyenin var, değil mi? Senin ölçülerinde bir kızın bir taneye ihtiyacı olacağını düşünüyorum."

"Çekmecemden uzak dur." Üzerimdeki örtüyü fırlatıp ona doğru ilerledim. "İç çamaşırlarımı karıştıрма, seni pislik."

Beni duymazdan gelerek çekmecemi karıştırmaya devam etti. "Benim çalışma alanım için görmediğim hiçbir şey yok. Hadi ama. Hazırlanman gerek."

"Tekrar ediyorum, aklını mı kaçırdın?"

"Söyledim sana, bir eşlikçiye daha ehlileştirmekle uğraşmayacağım, o yüzden kendine yardım etmene yardım ediyorum. Aptal hislerinin üstesinden gelebilmen için o küçük listendekileri uygulayacağız. Eğer aşkı öldürebilecek birisi varsa, o benim."

"O listeyi nereye sokabileceğini biliyorsun. Ve eğer yardım gerekiyorsa, bekle de lastik bir eldiven ve kayganlaştırıcı alayım, hemen geliyorum."

Jimmy bir iç çekişle olduğu yerde doğruldu. Yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak parmaklarını yavaşça açtı. Başımın üzerinde oldukça yukarıda, parmaklarına asılı siyah ipek bir külot sallanıyordu. "Benimle koşuya çıkacağını söyle ve ben de bunu geri vereyim."

"Hayalarına yumruk atıp bu saçmalığa son verme konusunda şu anda öylesine motiveyim ki... Demek istediğim bunu eninde sonunda yapmam gerekecek. değil mi?"

Kendini korumak için bir hamle yapıp herhangi bir

zayıflık göstermedi. Onun yerine dudakları yukarı kıvrılarak gamzesini ortaya çıkardı. İçimde bir şeyler hareketlendi. Haklıydım, kesinlikle en az bir gamze. Elinde tuttuğu külotu salladı. Boyumun kısalığını ve Jimmy'ninkinin uzunluğunu göz önüne alırsak, elindekine ulaşabilmem mümkün değildi.

"Bir geri zekâlı gibi burada zıplayıp durmamı mı bekliyorsun gerçekten?" diye sordum kuru kuru.

"Bu beni eğlendirirdi."

"Kendini sabahın bu saatinde öldürtme bana Jimmy. Bu hiç medeni bir davranış değil."

Yüzündeki yarım gülümseme soldu ve külotumu bekleyen avucumun içine bıraktı.

"Teşekkürler."

"Liste hakkında hiç düşündün mü?" Elleri belinde, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Aslına bakarsanız, uzun uzun düşünmüştüm. Jimmy'den uzaklaşmak mantıklı olsa da aynı zamanda acı da veriyordu. Her defasında suçluluk duygusu ağır basıyordu. Belki de o ve yerime gelecek kişi anlaşılamayacaklardı. Demek istediğim, Jimmy ve ben de çoğu zaman anlaşılamıyorduk ama biz onun yoldan çıkmadığı ve ayık kaldığı bir şekilde idare edebiliyorduk. O yüzden sanırım, aslında önemli olan buydu, bu dengesiz ortaklık bir başarıydı.

"Ne istiyorsun Lena?" Şakaklarını ovuşturdu. "Geçmişte bazı sik kafalılarla uğraştığını biliyorum ama buradaki durum bu değil. Sana zarar vermek için uğraşmıyorum. Sadece işini yapaya devam etmeni istiyorum."

"Biliyorum."

"Tanrım," diyerek homurdandı. "Peki ya 'lütfen' dersem yardımcı olur mu?"

"Emin değilim," diye cevap verdim, dürüstçe. "Belki. Gereksiz bir alayla ilişkilendirmeden o kelimeyi nasıl söyleyeceğine dair bir fikrin var mı senin?"

Cennete sessiz bir dua gönderir gibi başını geriye doğru attı. "Lütfen."

"Lütfen, ne?"

"Benimle koşuya gel. Listeyi uygula. Bu zırvalığa son ver. Lena, lütfen?" İten gibi görünüyordu ve haklıydı da, gerçekten de yüzde yüz ayrılmak istemiyordum. Aynı zamanda iyi davranışı ödüllendirmek de önemliydi.

"Tamam Jimmy. Hadi bir deneyelim."

"Ah, yüce Tanrım, senden nefret ediyorum." Nefes nefese, hislerimi dile getirdiğim piç kurusunun peşinden zavallı kımı srklyordum.

"Gördün mü? şimdiden işe yarıyor." Jimmy henüz terlememişti bile. Atletik pislik parkta yürüyüşe çıkmış gibiydi. "Artı, daha sağlıklı olacaksın. Herkes kazanıyor."

"Ben sağlıklıyım. Meyve yiyorum."

"Turtanın içindekiler sayılmaz."

Keşke gözlerimin yerinde lazer ışınları olsaydı. Teknoloji eksikliğine lanet olsun.

"Sende bir sorun olduğunu söylemeye alışmıyorum," dedi, bana bakmak için dönerken. Hâlâ koşuyordu, lanet olası gösteriş meraklısı. Keşke kının üzerine düşseydi, bundan son derece keyif alırdım. Bakışları üzerimde gezindi, özellikle kaarımnda uzunca bir süre ve garip bir şekilde beğeniyle bakıyordu. "Dolgun kaalara hiç itirazım olmaz."

Daha yüksek sesle söyleyecek nefesim kalmadığı için fısıltıyla ağız dolusu küfür savurdum.

“Her gün koşacağız, yavaş yavaş mesafeyi arttıracamız ve böylece daha fazla turta yiyebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?”

Kulağa son derece patronluk taslayan, yargılayıcı göt herifin tekiymiş gibi geliyordu. Orta parmağımı kaldırarak hareket çektim.

“Lena, bana bak.”

Durdum ve baktım. Aynı zamanda öne doğru eğildim ve derin bir nefes almaya çalıştım, çünkü ne de olsa fazla fonksiyonel olmak modern kadın için önemliydi.

“Sen tatlı bir kızsın ve kıvrımların da oldukça havallı,” dedi, hâlâ durduğu yerde hareket ediyordu. “Buna rağmen, biraz daha sağlıklı olmanın zararı yok. Enerjini yükseltir ya da bunun gibi şeyler.”

Jimmy benim tatlı olduğumu mu düşünüyordu?

Tabii, sadece nazik de davranıyor olabilirdi. Her koşulda da, gerçekten önemli değildi. O nedenle karnımda deli gibi uçuşan kelebekler durabilirdi. Yine de turta göndermesi beni kızdırmıştı. Yerel restorandan gelen birileri buzdolabını dolduruyorlardı; salata, ızgara et, makarna ve evet, ara sıra turta. Sanki başlarına silah dayayıp ben koyduruyordum onları. Ne yediğim onu ilgilendirmemeli ve onun ne düşündüğünün bir önemi olmamalıydı.

Olmamalıydı ama işte, önemliydi.

“Senin güzellik anlayışına uymak zorunda değilim,” dedim, soluğum yerine geldikten sonra.

Etrafımızdaki kocaman evlere ve sonbahar ağaçlarına bakıyordu ama bakışı bir anda bana döndü. “Tabii ki değilsin, kimse öyle bir şey söylemedi.”

“Hepimiz senin gibi mükemmel görünerek doğmadık Jimmy.”

“Kızgınsın?” Bana doğru yaklaştı. “Lena, benim bir

sürü sorunun var. Birkaç aydır yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor, herkesten önce senin bunu biliyor olman lazım. Senin nasıl görüldüğün kesinlikle bunlardan biri değil. Bir şekilde canıma okumak istiyorsan, başka konu seçmelisin, bu konuda fazlasıyla yanılıyorsun.”

Bir an için ikimiz de tek kelime etmedik. Birbirimizin yüzüne bakıyorduk, nefeslerimiz soğuk havada buhar oluşturunuyordu.

“Bu konuda biraz fazla savunmacı bir tutum sergilemiş olabilirim,” diye itiraf ettim sonunda.

“Fark etmiş olabilirim.” Suratına doğru dökülen saçlarını geri itti. “Aynı zamanda demek istediğimi de sanırım doğru ifade edemedim. Bunu da sorunlarımın listesine ekleyebilirsin; kendini ifade etme problemi.”

“Özellikle sosyal olarak kabul edilebilir sınırlarda.”

Bana eğlendiğini belli eden bir ifadeyle baktı. “Bu o kadar önemli mi? Herkesin ne düşündüğü?”

“Bazen. Bir noktaya kadar.”

Burnundan bir gülme sesi çıkardı. “İnsanların ne düşündüğünü etkileyemezsin Lena. En kötüsünü düşünmek istiyorlarsa, düşüneceklerdir. Herkesi mutlu etmek için enerjimi boşa harcamayacağım. Kendi derdimle uğraşmak yeteri kadar zor.”

Sözleri anlamlıydı ama buna rağmen tamamen geçerli değillerdi.

“İnsanlar seni her halükârda yargılar,” dedi. “İnsanlar kendi lanet olası fikirlerine bayılır ve sana bunları kabul ettirmekten memnun olurlar, sen istesen de istemesen de. Kendinle mutlu olmalısın.”

“Evet. Ama gruptakilerin ne düşündüklerini umursuyorsun,” dedim.

“Elbette.” Yeniden koşmaya başladı, bu defa daha yavaş ilerliyordu, Tanrı’ya şükürler olsun.

Gönülsüzce de olsa ben de yanında koşmaya başladım. Zavallı baldırlarım ve uyluklarım yanıyordu. Şüphesiz ki şiddetle benden nefret ediyorlardı ve onları suçlanıyordum. “Ve Evelyn ve Anne. Onları da umursuyorsun.”

Homurdandı.

“Ve Bay Ericson.” Ne yazık ki, bu yavaş hızıyla bile ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. “Zaman zaman sözlerini yumuşatsan da, konuşmadan önce düşünmüyorsun. Gerçi bunu hepimiz yapmıyor muyuz?”

“Hadi başka bir sorunuma geçelim,” dedi.

“Pekâlâ.” Cephane için sersemlemiş aklımı yokladım. “Şuna ne...”

“Ben merkezciyim.”

“Evet. Bu doğru. Oldukça narsist ve kendini beğenmişsin.”

Baştan aşağı Lycra bir spor takım içinde bir kadın yanımızdan geçti. Jimmy’ye beni-burada-becer diyen bir sırtıyla bakıyordu. Jimmy’yse başıyla onu selamladıktan sonra dikkatini yeniden yola verdi.

“Tabii ki bu tavrın tamamen yersiz değil. Ama kimseyle de çıkmıyorsun,” dedim, durarak. O da memnun bir tavırla durdu. Koşmak ve konuşmak aynı anda benim için pek uygun değildi. Gerçi koşmak ve nefes almanın da pek uygun olduğu söylenemezdi. “Peki neden? Görüntüne tüm bu çabayı sarf ediyorsun, vücuduna bu özeni gösteriyorsun, kıyafetler alıyorsun. Ve baksana, tebrikler, işe yarıyor. Ama söz konusu iş değilse ya da gruptakilerle ilgili bir durum yoksa, dışarı çıkmıyorsun, tam olarak inzivaya çekilmiş gibisin.”

"Bu söylediklerinde bir yerde bir soru cümlesi var mı?"

"Neden?"

"Neden kendime bakıyorum mu, yoksa neden inziva-ya çekilmiş gibiyim mi?"

"Önce ilk soruyla başlayalım," dedim.

Omzunu silkti. "Gösteriş meraklısıyım. Ne yapacaksınız?"

Ha! "Demek, halinden kesinlikle mutlusun?"

"Nasıl görüldüğümle mi? Elbette." Bir kaşını kaldırdı. "Görünüşüm işime her zaman yarayan tek şey oldu, her zaman dikkat çekmeme neden oldu. Eğer bir dergi kapağında suratımı asmışsam, o zaman albüm satıyor. Bu bir gerçek. Davie gibi bir şair değilim ya da bir müzik aletiyle harikalar yaratacak kadar yetenekli değilim. Evet, fena şarkı söylemiyorum. Ama benim esas sahip olduğum şey bu surat, bu surat benim bu gruba kattığım şey. Ve bu bir iş, her şeyi avantajına kullanman gerekiyor."

Şaşırmış bir şekilde suratımı buruşturdum. "Gerçekten buna inanıyor musun?"

O da bana aynı ifadeyle baktı.

"Jimmy, sende sadece sevimli bir surattan daha fazlası var. Güzel bir sese sahipsin." Ve güvenin bana bunu biliyordum; her gece iPod'umda onun sesini dinleyerek uykuya dalıyordum. "Tanrım, kaç tane Grammy Ödülü kazandın?"

"Grammy, diğer her şey gibi bir popülarite yarışması." Dudaklarını yaladı. "Ya sen?"

"Ya ben, ne?"

"Sen görünüşünle mutlu musun?"

Bir kere olsun, kendi nasihatimi dinleyerek konuşma-

dan önce düşündüm. "Az önceki konuşmamızı düşünürsem pek de değil. Ama olmaya çalışıyorum. Medyadaki tüm o güzel görünenlerin yanında pek de kolay olmuyor. falan filan. Asla bir doksan boyunda ve bacakları koltuk altlarına kadar uzanan birisi olamayacağım ve sen de söyledin, ben turtayı seviyorum. Önümüzdeki elli yıl, sırf daha ufak kalçalarım olsun diye yemek yemeyi hayatımdan çıkaracak değilim. Küçük zevkler önemlidir."

"Evet, aynen öyle." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Dışarıya çıkmamam konusuna gelirsek, eski alışkanlıklarıma yeniden dönmek istemiyorum. Seks, uyuşturucu, alkol; benim için hepsi bir arada geliyor. Eğer hayatını değiştirip seni yok eden şeylerden uzak duracaksan, seni neyin tetiklediğini de bilmelisin."

"Bıraktığından beri hiç seks de yapmadın mı?"

"Hayır."

"Cidden mi?"

"Aynen."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sonra biraz daha açıldı. "Ah."

Vay canına, bu çok fazlaydı ama belli ki işe yaramıştı. Herif resmen mahkûm olmuştu. İşin aslı, açık sözlülüğü ve dürüstlüğü beni şoke etmişti. Sanırım beni yeniden programlamak konusunda ciddiydi.

"Yalnızken hiç içki içmedin ya da uyuşturucu kullanmadın mı?"

İrkildi. "Elbette yaptım. Bu yüzden sen ya da diğer çocuklardan birinin yanımda olması gerekiyor, her ihtimale karşı."

"Her zaman değiliz. Ama yine de içmedin ya da bir şey kullanmadın," diye belirttim. "Sanırım, yaptığını

yapmak gerçekten büyük cesaret ister; hayatının gidişatını değiştirmek.”

Suratını astı. “Benim için bahaneler yaratma Lena. İyi bir insan değilim. Kardeşimin kız arkadaşını becerdim. Bunu biliyor muydun?”

Başımı iki yana salladım.

“Evet, onun kalbini kırdım. Onu o kadar kıskanıyordum ki, güçlkle nefes alabiliyordum. Yalan söyledim. Onu aldattım. Çaldım. Benim için anlam ifade eden her şeyi yok ettim ve etrafımdakileri üzdüm. Sürekli kendimden geçtim, bir kere aşırı doz aldım ve neredeyse ölüyordum. Bu onlara... gruptakilere ne yaptı sanıyorsun? Beni hastanede ziyaret etmek, beni öyle görmek?” Benim haricimde her yere bakıyordu.

Aramızda serin bir rüzgâr esti.

“Bu gerçek, ben buyum. Benim için bahaneler üretme. Ayık ya da değil, ben hâlâ aynı bencil, huysuz herifim.” Olduğumuz yerde dikiliyor olmamıza rağmen nefesi tekledi. “İşin aslı şu ki, her arzuyu yerine getirmek için hazır olduğun sürece pek fazla kendi hayatına sahip olamayacaksın. Benden uzak dursan daha iyi ve bunu biliyorum ama yine de bu umurumda değil. Bu, Lena, işte benim.”

Hiçbir şeyim yoktu.

Jimmy geriye döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Uçedinci Bölüm

Şükran Günü arifesinde gruptakiler için bir Şükran Günü yemeği verildi. Neden eve gidemeyeceğim konusunda anneme bir sürü bahane sunmuştum. Neyse ki, bunları kabul etti.

Herkes Mal ve Anne'in, David ve Evelyn'in eski evinin karşısındaki yeni dairesinde toplanmıştı. Eski derken, orada altı ay kadar yaşamışlardı. Her iki yer de, bekleneceği üzere bir sürü parlak, pahalı ve yeni eşyayla muhteşem görünüyordu. Balkonlar Pearl District'e bakıyordu. Son derece şıktı.

Şöminenin üzerinde Lori'nin, Mal'in annesinin büyükçe bir fotoğrafı asılıydı. İlk geldiğimizde Jimmy resmin önünde bir süre oyalanmıştı. Bir süre sonra ağabeyi yanına gitmiş ve bir süre sessizce konuşmuşlardı. Hiç kimsenin acısının yakın zamanda dineceğini sanmıyordum.

Belli ki Ben, tek bir kişiye bile istifamdan bahsetme-

mişti. Bu tavrına fazlasıyla memnundum. Jimmy dünkü konuşmamızdan beri pek konuşmamıştı. Buna rağmen ne yazık ki, bu sabah şafak sökerken yine kapıma dayanmış ve spor ayakkabılarımı yine bana doğru atmıştı. Zavallı bedenimi peşinde dolaştırmış, tüm yol boyunca kıçımın ter akmıştı. Ne kadar mesafe koştuğumuz hakkında bir fikrim yoktu, birkaç metre sonra tamamen amaçsız bir eziyet halini almıştı. Daha sonra gün içerisinde biz güzellik uzmanı-masöz gibi birisi beni şımartmak için geldi, böylece listedeki bir madde daha tamamlanmıştı. İtiraf etmeliyim, Jimmy'nin ödediği o üç saatlik mutluluk, bana koşu eziyetini unutturdu.

Hepsini değilse bile, en azından bir kısmını. Sessiz bir özür gibi geldi bana ya da onun tarafından bir teşvik. Ya da belki sadece beni kalmaya ikna etmek için başka bir baştan çıkarıcı bahane.

Şimdi karşımda, saçları havalı bir halde şekillendirilmiş olarak oturuyordu. Estetik olarak herif bu toprakların kralı gibi duruyordu. Benim tipim olup olmaması önemli bile değildi, bu görüntü inkâr edilemezdi. Her zaman öylesine özenli, öylesine mükemmeldi ki, neredeyse içindeki karmaşayı ve acıyı görmezden gelebilirdiniz. Ama bana söylediği şeyler kafamın içinde dönüp duruyordu. Tanrım, kendi kardeşinin ağzına sıçmıştı. Araların zaman zaman fazlasıyla gergin olmasına şaşmamak lazımdı.

Etrafımda yemek sohbeti devam ediyordu. Hiçbiri beni Jimmy'nin etkilediğinin yarısı kadar etkilemiyordu. Öyle büyük bir ikilemdi ki; iyi ve kötü, güzel ve çirkin.

Siyah yün ceketini kapıda çıkarmış, belli belirsiz desenli olan gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Benim tarzım

biraz daha sakindi; bileğime kadar olan botlarım, dar bir kot pantolon ve uzun bir örgü kazak. Söz konusu birkaç parça kıyafeti bir araya getirmek olduğunda, beni ezip geçiyordu. Masaya bir dirseğiyle dayanarak oturduğu yerde hareket etti. Bilekleri öyle kalındı ki; daha önce hiç dikkatimi çekmemişti ama güçlü ellere sahip olmalıydı. Oysa ki sigara paketinin peşinde yerde yuvarlanırken oldukça nazikti. Yerde birisiyle yuvarlanırken olabileceği kadar nazikti. Bir anda, üzerimdeki ağırlığının hatıraları aklıma hücum etti. Tanrı'ya şükür tekrar bir sigara krizi yaşanmamıştı. Bana söz vermişti ve sözüne sadık kalmıştı. Sağ kolu karmaşık dövmelerle kaplıydı. Bir yıldız, bir kalp, alevler ve kelimeler vardı. Daha yakından bakıp onları incelemek, onlara dikkatle bakmak isterdim. Kuruyan boğazımın rahatlamaya ihtiyacı vardı, bir yudum su içtim. Daha yukarıda, gömleğinin üstten ilk iki düğmesi açıktı ve son derece muntazam birkaç koyu renkli kıl görünüyordu.

Güzel.

Pislik herif ayrıca ciddi anlamda kalın tabanlı botlar giymişti. Masum ayak parmaklarımdan birinin üzerine indiklerinde net bir şekilde fark ettim bu detayı.

Çılgılık attım.

"Anne, seninle konuşuyor Lena," dedi.

Siktir. Yine gözlerimi ona dikmiş, dalıp gitmiştim. Onun hatası. Karşımda oturmak yerine yanımda otursaydı, bu hiç olmayacaktı. Onu geri tekmelemeye çalıştım ama ayağım amaçsızca savruldu ve havadan başka bir şeye erişemedim. Onun ve uzun bacaklarının canı cehenneme.

"Jimmy, sen az önce Lena'ya tekme mi attın?" diye sordu Evelyn, dudaklarını büzerek.

"Hayır," diye yalan söyledi Jimmy.

Evelyn meraklı gözlerini bana çevirdi, sanki benim doğruyu söylemem bekleniyormuş gibiydi.

"Bu onun için fazla çocukça ve küçük düşürücü bir davranış olurdu. Ama hayır, sadece ben biraz fazla hızlı hareket ettim," dedim. "Sanırım fazla heyecanlandım."

"Arada sırada böyle yapar," diyerek sözlerimi doğruladı Jimmy. "Kızımız Lena gerçekten heyecanlı bir şey."

Ona yapabileceğim en yapmacık sevimli gülümsemeyle baktım.

Masanın diğer ucunda, onur konuğu olan Anne'nin annesi suratını ekşitmişti. İyi bir etki bırakma fikri uçup gitmişti. Ve herkes bırakın saçma sapan davranmamayı, küfretmeden konuşabilmek için öylesine bir çaba gösteriyordu ki... Yani, bir süre önce ceza olarak yerine gönderilen psikopat yavru köpek Katil hariç. Ben zaten köpeği azdırdığı için çoktan gözden düşmüştü. Ama buna rağmen, onun masada kalmasına izin verilmişti tabii. Köpek bu çifte standarda itiraz etmeliydi. Bu, tüm açıklığıyla şiddetli bir adaletsizlikti.

Jimmy boğazını gürültülü bir şekilde temizleyerek masadaki herkesin dikkatini üzerine çekti. "Çocuklar, sanırım size söylemedim. Lena işi bırakmaktan bahsediyor."

Bam! Tuzağa düşürülmüştüm.

Ne'ler, neden'ler ve genel memnuniyetsizliği belirten sesler odayı doldurdu. Beklediğimden çok daha fazlasıydı. Jimmy masanın diğer tarafından, yüzünde başka-ne-bok-olmasını-bekliyordun ifadesiyle bana pis pis sırtıttı. Ben de karşılık olarak seni-göt-herif-bu-son-derece-gereksiz-ve-boktan-bir-hareketti bakışını attım. Görünen o ki kelimeler olmadan kesinlikle anlaşabiliyoruz.

Harika.

“Ha-a-ayır,” dedi Mal, masanın başındaki yerinden. “Hadi ama Lena. Neden işi bırakasın ki? Bize uyum sağlayabilen ve Jimmy’nin canını sıkmayan tek kişi sensin. Bunun senin nasıl ender bulunan bir tür yaptığını bilemezsin.”

Etrafımı üzgün suratlar çevreledi. Yani bir tanesi hariç, Anne’in annesi, o sadece yemeğiyle oynuyordu. Anne’in kız kardeşi Lizzy bile bu habere üzülmüş gibi görünüyordu ve onunla sadece iki kere falan görüşmüştük. Bu derece bir bağlılık şaşırtıcı olduğu kadar içimi de ısıtmıştı.

Yalnızlık mideme bir yumruk atarken gözlerim sulandı. Yalnız olduğumu fark etmemiştim bile ama bu insanların beni bu şekilde önemsiyor olması beni şaşırtmıştı. Beni gerçekten etraflarında istiyorlardı.

“Ne bok yedin?” David, ağabeyine çıkıştı.

Jimmy’nin suratındaki sırıtiş kayboldu.

“Hiçbir şey,” dedim, hızla onu savunma moduna girerek. “Jimmy hiçbir şey yapmadı. Sadece ben artık yoluma devam etmenin zamanın gelmiş olabileceğini düşündüm. Tam olarak karar vermedim henüz.”

İki kardeş bakışlarıyla birbirini sindirmeye çalışıyordu ve David’in kaşlarını çatıp gözlerini kaçırarak taraf olmasına bakılırsa kazanan Jimmy olmuştu. Belli ki duygu ifade eden kaşlar Ferris ailesinin özelliğiydi.

“Ne iş yapıyorsun Lena?” diye sordu Anne’in annesi. Jan, adı buydu. Rengi açılmış kızıl sarı saçlarıyla elli yaş civarında görünüyordu.

“Benim asistanım ve aynı zamanda ayık kaldığımdan emin olan eşlikçim,” dedi Jimmy hiç tereddüt etmeden.

“İçki içmeme engel oluyor ve benim düzenli olmamı sağlıyor.”

İnsanlar susup başka yerlere baktılar. Jan’ın ağzı adeta bir Japon balığı gibi açılıp kapandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Anne’den annesiyle ilgili duyduğum birkaç şeyden bildiğim kadarıyla birilerini yargılayacak son kişi olmalıydı. Son yirmi yılda bir kere bile yılın ebeveyni ödülünü kazanmış falan değildi.

Normalde Jimmy’nin problemlerini herkesin içinde pek konuşmazdık, gerçi işin aslı onları hiçbir yerde pek konuşmazdık. Tüm dünya bütün pis ayrıntıları biliyordu, bu yüzden konuşmak için pek de bir neden olmuyordu. Rehabilitasyona gittiğinde, çöküşünün haberleri her yerdeydi ama belli ki Jan bir şekilde bunları kaçırmıştı.

Sessizlik uzadıkça karşımda Jimmy gerilerek kendini daha da uzaklaştırdı. Buz gibi gözler boşluğa dikilmişti. Belki insanlar onun geçmişinden utanıyordu, sanki herkes kusursuzdu da. Doğru, çoğu kişiden daha dibe gitmişti ama yeniden yüzeye çıkmayı bilmişti. Güç farklı formlarda var olan bir şeydir. Her zaman bağımlılığının konusunun açılmamasının nedenini, onun mahremiyete olan ihtiyacından olduğunu düşündüm. Fakat bu sessizlik, doğru değildi, içimi acıttı.

Ne bok yemeye kimse bir şey söylemiyordu? Benim gibi birisi mesela.

“Jimmy için çalışmaktan keyif aldım.” Peçetemi katladım ve masaya bıraktım. “Hâlâ da alıyorum. Sorun benimle ilgili, onunla değil.”

Bakışları belli belirsiz ısındı, ifadesiz suratında hayat belirtisi oluştu.

“Sorun nedir?” diye sordu David.

“Kişisel bir şey. Bunu tartışmamayı tercih ederim.”

“Kendi hayatına ihtiyacı var, sorun bu.” Jimmy masadan uzaklaşarak yanıtladı benim yerime. “Hayatına biraz renk getirmeye ihtiyacı var. Sürekli benimle birlikte olmak, hayal edeceğiniz gibi, eğlenceli değil.”

David’in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

“Sıkıldı mı?” Anne üç sandalye yanımda oturduğu yerden beni inceliyordu. “Sıkıldıysa bunu halledebiliriz.”

Ve tüm bunlar içimde kötü bir his oluşmasına neden oldu. “Çocuklar, bu şahsi bir karar, grup çalışması değil. Değer verdiğiniz için teşekkür ederim ama...”

“Hayır, balkabağı.” Mal beni kırmızı şarap kadehi üzerinden inceledi. “Sıkılmaktan çok bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Özel bir arkadaşına, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Yemin ederim, siz çocuklarda her şeyin cevabı var.” Ev kahkaha attı.

“Hey, yapma ama. Herkesin sevişmek ve sarılmak için özel bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Bunda utanılacak bir şey yok ki,” dedi Mal, Anne’in annesinin şaşkınlıkla nefesinin kesilmesine aldırmadan. Anne de pek umursar gibi görünmüyordu ilginç bir şekilde. “Ve Lena’nın, açık görülüyor ki Jimmy olmayan birisine ihtiyacı var.”

Masanın diğer ucunda David oturduğu yerden doğruldu. “Neden Jim değil?”

“Çünkü benim için çalışıyor, yeterli değil mi?” diyerek lafa karıştı patronum, gömleğinin yakasını çektiştirerek. Görünüşe göre konuşmanın odak noktası olmaktan, beni kurtlara atarken olduğu kadar keyif almıyordu. Çok üzuldüm, dostum.

“Davie, lütfen.” Mal adeta Jimmy hiç konuşmamış gibi devam etti. “Dur ve bunu bir düşün. Yattığı herkes sonunda ondan nefret ediyor.”

“Bu doğru değil,” dedi Jimmy.

“Değil mi? Becerdiğin ve hâlâ seninle konuşan birisinin adını söyle.”

Vakit geçti ama Jimmy’den bir cevap çıkmadı ve imdadına da kimse gelmedi.

“Demek istediğim kesinlikle bu. Sonrasıyla hiç ilgilenmiyorsun ve bu belli oluyor.” Mal, yeniden David’e döndü. “Yeniden birlikte olmakla ilgileniyor gibi gözükecek kadar bile nezaketten yoksun. Telefon numarasını ya da onun gibi bir şey sormuyor. Bu sadece kabalık.”

“Bu dehşet verici,” dedim, fazlasıyla eğleniyordum. Jimmy’nin botlarının yeniden ayak parmaklarımla buluşmasından kurtulmam tamamen şans eseri idi. Iskalamış, ayağım yerine sandalyenin bacaklarından birine vurmuştu. Onunla, gözlerimle dalga geçtim.

“Ve sen!” Mal parmağını bana dikti. “Sen sürekli onunla uğraşıyorsun. Kendine engel olamıyorsun. Şimdi ikiniz küçük atışmalarınızı yapıyorsunuz ve hepsi sevimli ve eğlenceli ve bizler arkanızdan size gülüyoruz. Ama Davie, abi. İkisinin cinsel bir ilişki içinde olduğunu düşünsene. Her tatilde masada bu ikisinin birbiri hakkındaki dırdırını dinleyip, yarattıkları karmaşayı izlemek zorunda kalırdık. Bu kesinlikle olmaz.”

Ağzım açık kaldı.

“Ne olursa olsun, ikiniz yatmamalısınız. Bu konuda söz vermenizi istiyorum.” Mal’in bize doğrulttuğu parmağı bu defa bir de sallanıyordu. “Bu bizim için hayatı imkânsız hale getirecektir.”

Anne’in annesi masadan fırladı.

“Hangi ara Lena ve ben birlikte olacağız dedim?” Bir inlemeyle Jimmy yardım istemek için yukarı, cennete

doğru baktı. "Birisi şunu sustursun. Vurun ya da onun gibi bir şey, herhangi bir şey."

Ben kafasını kaşıdı. "Lena ve Jim oldukça fazla kavga ediyorlar."

David ve Evelyn hafif kafaları karışmış görünüyorlardı.

"Öyleyse, bir dakika, ben şimdi ayrılmalı mıyım, yoksa kalmalı mıyım?" diye sordum. "Hızınıza yetişemiyorum."

"Ah, gidemezsin," diyerek devam etti Mal. "Hepinize soruyorum, Jim'in en son ne zaman bir arkadaşı oldu, bizim dışımızda, onu kullanmayan ya da ona mal satmaya uğraşmayan, he?"

Bir süre sonra David başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse ben hatırlayamıyorum."

"Belki okul yıllarında," dedi Ben. "Lise son sınıfta turnede malzemecilik yapan şu çocuk?"

"Tanrım, haklısın," dedi Evelyn, gözleri hissettikleriyle parlıyordu. "Lena onun tek arkadaşı. Gitmesine izin veremeyiz."

"O benim tek arkadaşım değil." Jimmy'nin yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Sessiz ol, Jimmy," diye emretti Mal. "Yetişkinler konuşuyor burada."

"Ama onların birlikte olmalarının iyi bir fikir olduğundan ben de emin değilim," dedi Ben.

"Ya da belki sen ve Mal, kendi işinize bakmalısınız." David bir kolunu Evelyn'in omzuna doladı.

"Hangi çift kavga etmez ki?" diye sordu Anne.

"Ama Lena onu kışkırtıyor, balkabağım," dedi Mal. "Kendim şahit oldum. Onu sinir etmenin eğlenceli ol-

duğunu düşünüyor. Bu ne anlama geliyor, merak ediyorum.” Gözleri merakla ışıldadı.

“Biliyor musun, ikinci sınıftayken sürekli benimle uğraşan bir kız vardı. Ama ne zaman yakala ve öp oynasak her şeyiyle benim peşime düşerdi.” Anne’e döndü. “Merak etme balkabağı. Ben hızlıydım, beni asla yakalayamadı.”

“Bu rahatlatıcı.” Anne gülümsedi.

“O zamanlar kızların saçabileceği mikroplardan biraz korkuyor olabilirim. Ama o kız bana Lena’nın Jimmy’le uğraşmasını hatırlatıyor. Sana David’in onları bir gün yerde yuvarlanırken bulduğunu anlatmış mıydım?”

“O profesyonel bir müdahaleydi,” dedim.

“Jim, sadece meraktan, Lena’nın müdahalelerinin ne kadarı fiziksel bir boyuta geliyor? Seni *ele almak* için ne sıklıkla bahaneler yaratıyor, tabiri caizse?”

“Yapmıyorum,” dedim, sesim giderek yükselerek.

“Bakın, onunla ilgili daha fazla şey öğrenmeye çalıştığımda nasıl da gerildi,” dedi Mal. “Bu nedenle işi bırakmak istiyorsun, değil mi? Fazla bağlanmaktan korkuyorsun belki de?”

“Mal, bu kadar yeter,” dedi Anne. “Zavallı kızı yalnız bırak.”

Öfkem yükseldi, içimde köpürüyordu. Kesinlikle damarıma basılmıştı. Sandalyemi geriye iterek ayağa fırladım. “Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok.”

“Tanrı aşkına.” Jimmy ayağa kalkarak masanın diğer tarafından uzanıp elini bileğime sardı. “Sakin ol Lena.”

“Ama...”

“Sakin ol,” diye tekrarladı Jimmy. “O bir ahmak.”

Ofladım.

“Evet,” dedi Mal. “Hanım arkadaşımı kontrol altında tut Jimmy.”

“Mal.” Jimmy ev sahibimize gözlerinde inanılmaz bir memnuniyetsizlikle baktı. Başparmağı bileğimin iç kısmını rahatlatıcı bir şekilde okşuyordu, ileri ve geri. Bunu yaptığının farkında bile olduğunu sanmıyordum. “Ciddiyim. Bu Şükran Günü, bu kadar zırvalık yeter.” Tekrar bana döndü. “Tamam mı?”

Hiddetim anında söndü. Üzülerek söylüyorum ki, okşamasının işe yaraması beni sadece hafifçe sinir etmişti. “Evet.”

Mal başka laf etmedi. Ama Jimmy’nin beni tutuşuna kendinden memnun bir ifadeyle baktı. Kahretsin, baterist bizimle oyun oynuyordu.

Ne yazık ki, bu ilgi Jimmy’nin de kendi eline bakması-na neden olmuştu. Bileğimin etrafına sarılı parmaklarını fark ettiğindeki ifadesi her şeye kadirdi. Sanki parmakları bir başkasına aitmiş gibi bakıyordu. Ondan önce davranarak kendimi tutuşundan kurtardım ve yerime geri oturdum.

Odada göz atacak ilginç şey fazlasıyla çoktu. Karşımda oturan adam ve o mükemmel yüzündeki ifadenin ne olduğunun hiç önemi yoktu. Mesela Anne, şakaklarını ovuşturmakla meşguldü. Benim erkek arkadaşım da bu kadar zorlayıcı olsaydı, muhtemelen ben de şakaklarımı ovuşturuyor olurdum. Bu arada Lizzy telefonunu kontrol etmekle meşgulken, anneleri Jan, masaya geri dönmüştü. Evelyn, David ve Ben, hâlâ Jimmy ve benim bir çift olabilmemizin ihtimalini tartışıyorlardı. Harika, yemek resmi olarak cehenneme dönmüştü. Hiçbir miktardaki balkabağı turtası bunu telafi edemezdi ve hepsi ilk etapta konuyu açan Jimmy’nin suçuydu.

“Pekâlâ. Hepiniz, kesin sesinizi.” Jimmy yumruğunu masaya indirerek konuşmaları böldü ve tabak çanağın yerlerinden zıplamasına neden oldu. “Lena işi bırakmıyor ve biz yatmıyoruz ya da her neyse, bu nedenle hepiniz sadece... kesin.”

Bir an için hiç kimse konuşmadı.

Mal hiç istifini bozmadan arkasına yaslandı. “O zaman tüm bu dramının sebebi nedir, abi?”

“Tanrım.” Jimmy elleriyle yüzünü sıvazladı. “Bakin, Lena ayrılmayı düşünüyordu. Ama onu kalmaya ikna edebilecek bir fikrim var. Aslına bakarsanız sizin de bu konuda yardımınızı alabilirim. Eğer günün bir lanet olası dakikasında hepimiz akli başında davranabilirsek.”

Öylesine endişeli bir bekleyişi ki neredeyse boğulacaktım. “Jimmy.”

“Onun daha fazla dışarı çıkmaya ihtiyacı var. İnsanlarla tanışmaya,” dedi. “Bu nedenle... Benny, Lena’yı dışarı çıkarırsın, değil mi?”

“Ne?” Mortu resmen çekmiştim.

“Bu harika bir fikir,” diye ciyakladı Evelyn, bir yandan David başını onaylayarak sallarken.

Ben bana dost canlısı bir gülümseme verdi. “Elbette Jim. Memnuniyetle.”

“İyi,” dedi Jimmy, dikkatini çekme çabalarımı azimle görmezden gelerek. “Yarın akşam olmaz, yarın akşam için planlarım var. Sonraki akşam.”

“Bana uyar,” dedi Ben.

“Harika. Aklında neresi var?”

“Hey.” Parmaklarımı Jimmy’den tarata doğru şaklattım. Kabaydı ama oldukça etkiliydi. “Kes şunu. Beni insanlara ayarlamana ihtiyacım yok.”

“Benim için zevktir, endişe etme.” Yeniden Ben’e doğru döndü.

“Jimmy,” diye gürledim, uyarıcı bir ses tonuyla.

İnsanlar yüzlerinde mest olmuş bir ifadeyle, bir ona bir bana bakıyordu. Güzel bir Şükran Günü buraya kaddı, bu hızla bir savaşa dönüyordu.

“Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz Lena? Dene-yeceğini söylemiştin. Bundan vaz mı geçiyorsun şimdi?”

Ah, şu suçluluk duygusu. Öyle boktan bir manipülatör herifin tekiydi ki.

“Beni utandırıyor sun,” dedim sessizce.

Bana doğru eğilerek alçak bir sesle konuştu. “Hayır, yeniden bak. Bunlar senin arkadaşların. Kimse seni yargılamıyor ya da seninle ilgili kötü düşünmüyor.”

“Ben onu yargılıyorum,” diye seslendi Mal. “Ah! Vurmasana balkabağım. Sadece dürüst davranıyordum. Bizi bırakmak istememesi gerekir; biz en iyileriz.”

“Lena,” dedi Ben, koyu renk gözleri sıcaktı. “Sorun değil, gerçekten. Seni dışarı çıkarmayı gerçekten isterim. Ne diyorsun?”

Jimmy sabırla beni izledi, geri kalan herkesle birlikte. Düşmanca bir ifadesi yok gibiydi, sadece her zamanki istediğinin olmasını bekleyen bir tavrı vardı. Bu dört-adım planını kabul etmişim, haklıydı. Ama hatırladığım kadarıyla gecenin eğlencesi olmak hiç gündeme gelmemişti. Eğer birisiyle çıkmam gerekecekse, Ben Nicholson oldukça iyi bir tercihti. Çekici, sohbet edilebilir, İngiltere Kraliçesi kadar zengin. Herif bütün bir paketti ve görünüşe bakılırsa benimle çıkmak istiyordu.

Her zaman bir artıydı bu.

En kötü ihtimalle, bir arkadaşla keyifli geçirilmiş bir

akşam olurdu. En iyi ihtimalle, hislerim kendilerini büyü-
yülü bir şekilde Jimmy'den koparıp şoke edici bir şekil-
de onları isteyen birine doğru dönebilirlerdi. Her şekilde
kazançlı bir şeydi.

"Belki de yeniden birileriyle çıkmamın vakti gelmiş-
tir," dedim, omuzlarımı geri atarak göğsümü öne çıkar-
rıp. "Ama bunu kendim organize edebilirim." Başgitaris-
te döndüm. "Ben, bir ara benimle bir akşam yemeğine
gitmeye ne dersin?"

"Bayılırım," dedi bir sırıtsılla.

"Harika. Tamam, o zaman." Çok da zor değildi.

"Tamam." Jimmy devam etti, kendini beğenmiş hava-
sı biraz da olsa sönmüştü. Peçetesini buruşturarak masa-
ya attı. "Onu nereye götüreceksin Ben?"

Basgitarist ağzını açıp bir an için düşündü. "Şey, şu
sportif bara ne dersin? Allen's?"

"O spordan hoşlanmıyor ve ucuza kaçma. Lena'dan
bahsediyoruz, onu iyi bir yere götürmelisin. Rahat ama
iyi. Ortam önemli."

Yüce Tanrım. Sandalyemde daha da aşağıya çöktüm.
"Endişen için teşekkür ederim Jimmy. Ama Ben ile bu
konuyu daha sonra şahsen konuşabiliriz."

"Sorun değil. Bir düşünüyim." Ben kısa sakalını ka-
şıdı. "Bazen gittiğimiz şu Japon restoranına ne dersin?"

"Hayır," dedi Jimmy. "Pek doğru bir yer değil."

"O zaman, sen nereyi önerirsin?" diye sordu Ben, göz-
lerinden eğlendiği belli oluyordu.

"Neden şehir merkezinde bildiğim bir restorandan si-
zin için bir yer ayırtmıyorum?"

"Tamamdır," dedi Ben. "Teşekkürler Jim. Lena, cu-
martesi akşamki randevumuz için sabırsızlanıyorum.
Seni sekizde alırım."

“Tamam.” Gülümsemem pek de yerinde durmuyordu.

Lizzy de bana zorlama bir ifadeyle bakıyordu. Bu ifadeyi biliyordum. Hindi ve kızılık sosu midemde adeta kurşun gibi oturuyordu.

“Sen de sabırsızlanıyorsun, değil mi Lena?” Jimmy’nin gülümsemesi bir an için titremiş gibiydi. Tabii bu benim hayal gücüm de olabilirdi.

Benimkisi fazlasıyla yüzüme zorla yerleştirilmiş gibiydi. “Evet. Kesinlikle.”

“Yakala.”

Kucağıma bir tatlı kaşığı fırlattı. “Bana bir şeyler atmayı keser misin? Güne o şekilde başlamaya ihtiyaç duymayan yeterince kötü.”

Şükran Günü sakın geçmişti, evde sadece ikimiz takıldık. Ben sabah annemi ve babamı arayıp uzun uzun konuştum. Sonra Jimmy ile birlikte alkolikler toplantısına gittim. Ya da Jimmy gitti diyelim. Ben dışarıda, koridorda oturdum ve sıcak bir fincan kahve içtim. Toplantı çıkışında sakın ve iyi bir ruh halindeydi, bu her zaman iyiye işaretti.

“Uykun ağır. Seni bir şekilde uyandırmak lazım ama,” dedi Jimmy. “Bu arada bu sabah koşuda biraz daha iyiydin.”

“Teşekkürler,” diye homurdandım, bir şekilde yumuşamış olarak. Ondaki övgü sözcükleri duymak pek başınıza gelen bir şey değildir. Gerçi geçen gün de sevimli olduğumu söylemişti, belki de bu yanı yükselişteydi.

“Evet, sadece iki kere nefesin tıkanı. Bu bir gelişme.”

Ya da belki de yükseliş falan yoktu. “Harika. Geri bildirimin için teşekkürler.”

"Kaysana, tüm kanepeyi kaplamışsın." Beni sıkıştırarak, kendini koltuğun üzerine bıraktı. Bir elinde bir kutu dondurma ve diğer elindeyse bir kaşık vardı.

"Ne yapıyoruz?"

"Bunu biraz daha duyarsızlaştırma terapisi olarak düşün. Al." Elindekileri bana verdi. Vanilyalı dondurma içinde yumuşak hamurlu çikolata parçacıklı kurabiye. Ah, aman Tanrım. Ağzım sulanmaya başlamıştı.

"Himm. Bana dondurma vermeye devam edersen, senden yakın zamanda tiksineceğimi sanmıyorum."

Televizyonu açtı. Kuşlar suyun üzerinden uçuyor, güneş ışığının sanatsal çekim görüntüleri ve uzun kavisli bir nehir görüntüsü ekranı dolduruyordu. Beklenmedik olduğu kadar, tanıdık da.

"*Not Defteri*'ni mi seyredeceğiz?" diye sordum. ağız dolusu nefis dondurmayla. "Cidden mi?"

"Geçen sabah kötü yanlarımla ilgili konuşmak pek işe yaramadı. Yeniden deneyelim dedim." Koltuğa geri kuruldu. "Makalede kız arkadaşlarımla oturup romantik filmler seyreterek dondurma yemeni ve beni şikâyet etmeni ve onun gibi bok püsür yazıyordu. Ama ben kendi problemlerimi herkesten daha iyi biliyorum. O yüzden işte buradayız."

Duraksadı. "Bunun yerine kızlardan birkaçını seninle takılmaları için çağırmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır, bu iyi." Biraz daha süt ve hamurdan oluşan harika şeyden yedim. İşin aslı, akşamları televizyon karşısında bir süredir takılıyorduk. Rahattı. Ayrıca, Jimmy benim bir hayatım olmadığını duyurduktan sonra Evelyn'in dışarı çıkma tekliflerini bir anda kabul etmeye başlamak da acınası ve samimi-yetsiz bir davranış gibi

gelivordu. "Bir müzik aleti alamadığımı söylemiştin ama az önce gitar sesi duyduğumu sandım."

"Diğerleri kadar iyi alamadığımı söyledim. alamadığımı söylemedim."

"Şarkı yazıyor musun?" diye sordum.

"Grup için mi? Hayır. Tüm sözleri Davie yazıyor."

"Kendin için?"

"Evet Lena." Kahkahası acıydı. Dondurma kutusunun içindeki kaşığını kenara çekerek, kendi kaşığını kutuya tekrar daldırdı. "Kendim için aşk şarkıları yazıyorum, ne kadar ateşli olduğumdan bahsedenlerden. O kadar narsistim."

Başımı yana eğip onu inceledim. Ben, hiç... "Bu seni üzdü. Bu söylediğim."

Somurttu. "Umurumda sanki."

Uzun bir süre, o ekrana, ben de ona baktım. Bazı şeyler Jimmy'yi etkiliyordu, tabii ki öyleydi. Sadece benim fikrimin bunlardan bir tanesi olacağını düşünmemiştim. Benim söylediğim bir şeye cidden değer veriyor olduğu gerçeğini kabul etmek aklımı biraz zorladı. Bir tuğladan daha fazla duygusu olduğunu biliyor olmakla bunu yakından görmek arasında fark vardı. Lori'nin cenazesine kadar bunu hiç görmemişim. Jimmy Süpermen gibiydi, ondan kurşunlar sekiyordu, duyguların ne önemi olabilirdi ki. Ama son günlerde...

Daha dikkatli olmalıydım. Görüldüğü kadar sert birisi değildi.

"Özür dilerim," dedim.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Ne için?"

"Narsist olduğunu söylediğim için."

"Tekrar ediyorum, sikimde değil," son derece dikkat-

le kelimeleri telaffuz etti. "Sana kendini beğenmiş olduğumu doğrudan söylemiştim, öyle değil mi?"

Peki, derin duyguları falan yoktu, benim hatam. Adam o kadar bastırılmış ki canımı yakıyordu. Gerçi düşündüğünüzde bu son derece mantıklıydı. Sadece annesinin berbat biri olması yetmiyormuş gibi Jimmy de alkol ve uyuşturucu problemini on dört, on beş yaşından beri saklıyordu. Gizlilikten yana münzevi bir kişilik bu gibi durumlarda son derece doğaldı. Bunu anlayabilmek için Google'da araştırma yapmama gerek yoktu.

"Narsist ne demek diye arama yaptım," dedi, neredeyse aklımı okumuştı. "Ve ayna karşısında günlerimi kendim için üzülererek geçirme tehlikesi ile karşı karşıya olduğumu sanmıyorum. Bence senin bir başkasına baktığında sadece hatalarını görüyor olman daha büyük bir sorun. Belki benim biraz burnu büyük olmam o kadar da kötü bir şey değildir."

"Hatalardan başka bir şey görmüyor değilim."

"Ama mutlu değilsin. Bu bana hiç anlamlı gelmiyor."

Suratımı astım.

Film devam etti. Tek kelime etmedik.

Tüm kutuyu yemeden önce dondurmayı ona verdim. "Gerçi tam olarak bir narsist olduğunu düşünmüyorum. Onu söylerken fazla ileri gitmiştim."

Bana soru soran bir ifadeyle baktı.

"Söylediğin hakkında düşündüm, görünüşünün nasıl senin önemli bir parçan olduğunu. Ve sanırım görünüşün hayatının bir parçası, fazlasıyla sıkı kontrol etmeye alıştığın bir parçası."

Adam kafasını salladı. "Lena, daha fazla popüler psikoloji çıkarımları yok, tamam mı? Bu senin iyiliğin için."

Bu noktada haklı olabilirdi. Benim en güçlü yanımdan bu olduğu söylenemezdi. "Pekâlâ, hadi konuyu değiştirim. Yazdığın şarkıdan bahsetsene."

"Yazdığımı söylemedim."

"Yazmadığını da söylemedin."

"Ben sadece bir solistim Lena. Hepsi bu."

"Gitar da çalyorsun. Daha önce alt kattan sesini duydum."

"Tanrım, sinir bozucusun." Kutuya yeniden dalıp koca bir kaşık dondurma aldı. "Kendi kendime nasıl çalınacağını öğreniyorum, tamam mı? Başka bir şey yok. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"David'in bundan haberi var mı?"

"Hayır." Gözleri parladı. "Ve sen de söylemeyeceksin."

"Söz veriyorum."

Anında söz vermem onu rahatlatmış gibiydi. Sırtını yeniden koltuğa yaslayıp derin bir nefes verdi. Dişlerini sıkıyormuş gibi, çenesinde bir kas tekrar tekrar hareket etti. "Benim hakkımda şikâyet ediyor olmamız gerekmiyor muydu bizim?"

İnledim. "Onun yerine sadece öylesine takılamaz mıyız? Tüm bu koşu ve yeniden programlama çalışmaları yorucu. Senin hakkında konuşmak tahmin ettiğinin yarısı kadar bile ilgi çekici değil."

Belli belirsiz gülümsemelerinden birini gösterdi. "Bana uyar."

Dondurmayı ondan geri aldım. Beni dava edin. Hari-kaydı.

"Bunu cidden seyretmek zorunda mıyız?" Hoşnutsuzluğunu belli eder şekilde burnunu kırıştırdı. Tatlı bir hareketetti.

“Bu senin parlak fikrindi.” Gülümsedim. “Başka hangi filmleri aldın?”

“Titanik, Thelma ve Louise ve Umut Işığım.”

“Enteresan bir seçki. Thelma ve Louise’i koysana, senin de seveceğini düşünüyorum. Mutlu, umut verici bir sonu var.”

“Tamamdır.” Uzaktan kumandayla oynadı ve Brad Pitt’in seksi sesi dev ekranda belirdi. Harika bir film. Ama Brad Pitt zaten erkek soyunun muhteşem bir örneği.

“Kumandanın Kralı, rica etsem başından başlatabilir misin? Burası filmin neredeyse yarısı.”

Jimmy istediğimi yaptı.

“Sarışınlar daha fazla eğlenir, bunu herkes bilir,” dedim. “Saçının rengini açmayı hiç düşünmüş müydün?”

Bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

“Belki de onun yerine ben sarışın olmalıyım,” dedim.

“Hayır, yapma,” dedi kısaca, suratı endişeyle büzülmüştü. “Demek istediğim, olduğun gibi gayet güzelsin. Bunu sana günlerdir söylüyorum.” Dondurma kutusunu yeniden yürüttü. “Sen dinlemiyorsun.”

Ha.

“Sanırım, sadece kibar olmaya çalıştığını düşündüm.” Erimiş dondurma, kaşığımdan kotuma damladı. Parmağımla sıyırıp, parmağımı yaladım. İşte bu yüzden güzel şeylere sahip değildim.

Kafamı kaldırıp Jimmy’ye baktığımda, onu dudaklarını izlerken buldum. Kendi dudakları hafifçe aralanmış, gözlerine buğulu bir bakış yerleşmişti. Dondum.

İmkânı yok.

Benimle ilgili o şekilde bir şeyler düşünüyor olamaz-

di. İmkânsız ama karşımda duran kanıt bambaşka bir şey söylüyordu. Mideme bir yumru oturdu, bedenime adrenalin yayıldı. Bu kadar kolayca bir düğmeye basmış ve beni arzuyla kavurmuştu. Ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

“Jimmy?”

Bakışları dudaklarımdan gözlerime yükseldi ve suratı asıldı. “Ben kibar değilim. Ve kastetmediğim şeyler söylemem. Eğer söylediklerime inanmayacaksan iltifat peşinde koşmaktan vazgeç. Vaktimi boşa harcıyorsun.”

Bu, onun için bile merak uyandıracak derecede aksi bir cevaptı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Çok tatlısın... tuhaf bir şekilde.”

Bana herhangi bir cevap vermeden filmi seyretti.

“Biliyorsun, eğer işi bırakmaya karar verirsem,” dedim. “Bazen yine birlikte takılabiliriz, bir şeyler yaparız. Tamamen ortadan kaybolmam.”

Fırlattığı kaşığı sehpaye gürültülü bir şekilde indirdi.

“Jimmy?” Söylediklerimi onu rahatlatmak amacıyla söylemiştim. Belli ki bu şekilde anlaşılmamışlardı.

“Sorunu cevaplamak için söylüyorum, muhtemelen yüzlerce derginin kapağına çıktı. Bilmiyorum. Bir deste platin albümüm var ve şu anki değerim altmış milyon dolar kadar,” dedi, sesi son derece düz ve soğuktu. “Uyuşturucu kullanımım yüzünden bazı sponsorluk anlaşmalarını ve turnenin bir kısmını batırdım, yoksa bu rakam daha da fazla olurdu. Bu eve ve LA’de araba koleksiyonumun durduğu bir eve daha sahibim. Aynı zamanda sevdiğim birkaç resim de orada duruyor.”

“Etkileyici. Bankada birikim hesabımda yaklaşık dört

bin dolar var. Kol saatim Swatch marka. Muhtemelen pek bir ederi yoktur.” Kazağımın kolunu çekiştirip basit saatimi kapatmaya çalıştım, neme lazım dikkatleri üstüne çekince heyecan yapmasın. “Tüm bunları niçin bana söylüyorsun?”

“Çünkü, son kez aşırı dozdan kendimi kaybettiğimde, Dave son derece netti. Temiz kalacaktım ya da gruptan çıkacaktım. Gruptan, hayatından. Yeterince derdi vardı, hepsinin öyleydi.” Kolunu koltuğun arkasına doğru uzatarak parmaklarıyla derinin yüzeyinde oynuyordu. Rahat bir adamın duruşu gibi görünebilirdi ama gerçek çok farklıydı.

Bunu Coeur d’Alene’de söylediği şeyden dolayı biliyordum ama yine de dinlemesi güçtü. Bu çocuklar onun tüm hayatıydı, bu onun için her şey demekti. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Annesi onu incitmiş ve terk etmişti, babası onu hayal kırıklığına uğratmıştı, kardeşi ve en yakın arkadaşları onu gruptan uzaklaştırmayla tehdit etmişlerdi. Ve şimdi de ben işi bırakıp gitmekten bahsediyordum. Hayatının bir parçası olmuştum, belli ki onun kendince sevdiği bir parçası.

Benim işi bırakıp gitmek istememin bir tepki yaratması normaldi.

“Böylece ben de temiz kaldım,” dedi. “LA’deki herkesle, benimle eskiden bağlantısı olan herkesle bağımı kopardım. Buraya gelip yeniden başladım. Herkes gerçekten fazlasıyla destek oldu, kardeşim, grup. Ve neden bana sırtlarını dönmeye kararlı olduklarını da anlayabiliyorum, gerçekten. Zaman zaman bunun için kötü hissetmiyorum diyemem ama onları buna zorlayan bendim.”

“Jimmy...”

“Sadece dinle.” Soğuk, sert bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. “Sen gidersen, ben yıkılıp yeniden uyuşturucu kullanmaya başlamayacağım. Bunu bil. Burada sana şantaj yapmaya çalışmıyorum, sadece bazı şeyleri açığa kavuşturmaya çalışıyorum. Çocuklar dün akşam muhtemelen onların dışındaki tek arkadaşım olduğunu söylediklerinde, haklılardı. Her zaman iyi anlaşıyoruz ama yine de seni arkadaşım gibi görüyorum.”

Her iki eli de koltuğun arkasına işkence etmeyi bırakmış, şimdi saçlarını tutuyorlardı. Koyu renk saçlarını çekti. “Sen, yanımda olman için para ödediğim bir arkadaşsın, ki bu olağanüstü şekilde acınası ve saçma bir durum ama işte durum bu.”

“Yine de senin arkadaşın olabilirim. Yine de senin arkadaşın olmak isterim.”

Saçını tekrar sıkı bir şekilde çekti. “Aynı şey olmayacaktır.”

Ağzım açıldı ama ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı, aynı olmazdı. Onu artık her gün görmeyecek, konuşmayacak, onunla her akşam birlikte takılmayacaktık. Hayatımın bu kısmı, onunla vakit geçirdiğim zamanlar anılarımın bir parçası olacaktı. İçimdeki keder fazlasıyla büyüktü ve beni yiyordu. Biraz daha devam ederse oturma odasını perişan şekilde duygusal bir Lena ile süsleyerek patlayacaktım.

Tanrım, fena kızardı.

Aptal çenem uzunca bir süre çalışmadı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Fikrini sordum mu?” diye çıkıştı. “Hayır.”

“Hey,” diye uyararak gürledim. “Dikkat et.”

Yüzünü başka yöne doğru çevirdi, çenesi gergindi.

Ekranda bir şeyler oluyordu ama hiç önemi yoktu.

“Lena, anlatmaya çalıştığım şu, bu liste önemli. Ve eğer işe yaraması için uğraşmazsan, işe yaramayacaktır. Bu nedenle, eğer işi bırakırsan arkadaş olabileceğimize dair bana bir şeyler söylemeyi bırak, tamam mı? Sadece... uğraş.”

Derin bir nefes alırken suratını inceledim. Hayattaki her şey öyle karmaşıktı ki, kalp işin içine girdiğinde akıl karıştırıcıydı. Tam olarak ne zaman bu hale geldi bilmiyorum ama sanırım erkek çocukların parıltılar ve midillilerden daha çok ilgimi çekmeye başladığı bir araydı.

Bazı günler bundan nefret ediyordum.

“Pekâlâ, uğraşacağım,” dedim, verebileceğim tek cevap buydu.

“İyi.” Yeniden rahatladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, belli ki halinden memnundu. Ama ben listenin işe yaramayacağını şimdiden biliyordum.

Sekizinci Bölüm

“Bunu mu giyeceksin?” Jimmy aşağıda tırabzana dayanmış, merdivenleri inmemi izliyordu. Siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti; son derece şık ve pahalıydı. İddiaya varım benim bir aylık maaşımdan fazlasına mal olmuştu. Herif gösterişi seviyordu; benim bu haline hormonsal olarak duyarlı olmam da işin cabası. Tüm suçu kızsız bölgelere atsak, olmaz mı?

“Evet, bunu giyiyorum,” dedim. “Neden?”

“Nedeni yok.”

İlk fırsatta Noel Baba’ya bir mektup yollayacak ve bu Noel’de insanların akıllarını okuma yetisi isteyecektim. Ya da bir kişininkini: Jimmy. Gerçi orada bulacaklarımdan emin değildim. “Kıyafetimin nesi var?”

Üzerimdeki fırfırlı lacivert-beyaz puantiyeli bluzu, siyah taytı ve botları inceledi. “Hiçbir şey. Sadece... ilginç bir tercih.”

“Bu tercihi seviyorum.”

“Elbette, gerçekten güzel. Sadece biraz daha sslenirsin diye düşünmüştüm.”

“şehir merkezine akşam yemeğine gidiyoruz. Rahat olması gerekiyor.” Gözlüklerimi düzelttim. Bu defa siyah erevelileri takmıştım, Jimmy’nin canı cehennem, aksesuarım bile doğruydu. Ayrıca, zahmete katlanarak makyaj yapmış ve kahverengi saçlarımı da dzleştirmiştim. Dolgun ve dzlerdi; saçlarım gurur kaynağımdı. Ama belli ki Jimmy pek de etkilenmemişti. Daha nceki gün tepeden bakarken ettiği iltifatlara şüpheyle yaklaşmış olmama şaşmamalı.

“Ve rahat görünüyorsun.” Arabasının anahtarlarını parmağında çevirdi.

“Ah, kapa eneni. Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum. “Bu akşam evde olacağını söylediğini sanıyordum.”

“Seni götüreceğim,” dedi. “Benny’ye onunla restoran-da buluşacağımızı söyledim.”

“Ne? Neden?”

“Ben de o yöne gidiyorum, onun gelip seni almasına gerek yok.” Kırmızı paltomu alarak benim giyebilmem için açık tuttu. Davranışlarındaki tipik ikilem. nce bana hakaret ediyor, sonra da geçtiğimiz yılın en centilmen erkeği gibi davranarak aklımı karıştırıyordu.

“Teşekkürler,” dedim. “David ve Evelyn’e mi gidiyorsun?”

“Himm.”

“Pekâlâ, bu iyi, yalnız kalmayacaksın.”

Başıyla onayladıktan sonra alt kata, garaja doğru yolu gösterdi. Yeni, neredeyse bitmiş stüdyo, binanın ön tarafında yer alıyordu, ortadaki geniş açık alan ise spor ve müzik aletleriyle doluydu. Arka tarafta ise Jimmy’nin

iki arabasının durduğu garaj vardı. 1971 model Plymouth Barracuda'nın arkasındaki krom kaplamalar loş ışıktaydı parlıyordu. El frenini çekip birkaç tur dönmek için Jimmy'nin anahtarlarını çalmayı hep istemiştim. Ama her zamanki gibi son model Mercedes'ine doğru yöneldi. Yılın bu zamanları çok ince oluyor.

Oraya kadar, yağın hafif yağmurun altında sessizlik içinde sürdük. Restoranın önünde durmak yerine, köşeyi dönerek bulduğu ilk yere park etti.

"Beni bırakıp devam etmeyecek misin?" diye sordum, şemsiyeme uzanırken.

"İçeri girdiğini göreyim. Ben'e de bir merhaba derim."
"Pekâlâ."

Sarmaş dolaş ilerlerdik; Jimmy'nin kolu rahatça sırtımda, eli de güçlü rüzgârda şemsiyeyi tutmama yardımcı olmak üzere elimin üstünde. Asya ve Fransız mutfaklarının örneklerini sunan bir restorandı ve oldukça şıktı. Bir sürü oymalı sandalye ve masa ve duvarlarda kırmızı ipekten kuşaklar. Antika bir ayna harika kabarmış saçlarını gösteriyordu. Ah n'apalım, en azından denemiştim. Hipster bozması Jimmy her zamanki gibi mükemmel görünüyordu tabii ki. Tabiat ananın en cesur anında bile ona bulaşmaya çekindiğinden emindim. Onu mükemmel yaratabilmek için bu kadar uğraşmış ne de olsa.

Köşedeki masalardan birinden Ben ayağa kalkarak el salladı. Garip bir şekilde, yanımdaki grup arkadaşını görünce yüzündeki sırıtış daha da yayıldı. Girişte duran dövme muhteşem kıza başıyla selam verip masaların arasından ilerledim. Görünürde herhangi bir gece elbisesi yoktu, benim kıyafetim de gayet uygundu.

"Hey, Jim. Senin de bize katılacağını bilmiyordum." Koca Ben sırtarak bana baktı. "Lena, harika görünüyorsun."

"Ah, teşekkürler Ben," dedim. "Sen de hiç fena değilsin."

Yanağımı öpebilmek için eğilmeye başladı. Ve sonra biraz daha eğildi ve ben de parmak ucuma yükseldim; yardımcı olmak önemliydi. Benim normalden biraz daha kısa olmamın dışında, adam dev gibiydi.

"Seni görmek güzel Ben." Jimmy'nin eli birden bire Ben ve benim aramda biterek dengemi kaybetmeme neden oldu. Jimmy dirseğini yakalayarak beni tuttu ve düşmeme engel oldu.

"Evet Jim." Ben yürekten bir el sıkışla karşılık verdi. "Seni de."

"Sadece beni bırakıyor ve sana merhaba demek istedi," dedim. "Ki bunu halletti artık."

"Aslında bir şeyler içmek için vaktim var." Jimmy elini kaldırdığında bir garson hızla yaklaştı. "Benim için bir şişe kola ve hanımefendi için de cin tonik. Teşekkürler."

Garson başıyla onaylayarak uzaklaştı. Masada, Ben'in önünde halihazırda bir şişe Bud duruyordu.

Yerime otururken Jimmy'ye bir bakış attım. Pek mutlu değildim.

"Ne? Bunu içmek istemiyor muydun?" Cevabımı beklemeden yakındaki bir masadan boş bir sandalye çekti. Sandalyeyi çevirmeye bile ihtiyaç duymadan, ters bir halde oturdu. Sırt kısmına kollarını yasladı. Herif lanet olası bir fotoğraf çekimine hazırdı sanki. Bu hali, doğal zarafeti sinirimi bozuyordu. Keşke biraz daha biz normal insanlar gibi olsaydı: sakar ve beceriksiz. Ama yo. "Bazen bunu içtiğini biliyorum Lena," dedi. "Sorun yok."

"Su yeterli olurdu." Güçlkle de olsa suratımın asılmasını engelledim. "Ne içtiğimi de nereden biliyorsun? Senin yanında hiç içmedim. Asla."

Jimmy'nin yaşadıkları, bağımlılıklarını yenme çabası benim düşüncesizliklerim olmadan da yeterince zordu. Ayrıca saygı, destek, dayanışma ve bunun gibi şeyleri de düşünmek lazımdı.

"Dave ve Evelyn'in ikinci düğünü," dedi. Çift altıncı aylarını kutlamak için evlilik yeminlerini tekrarlamaya karar vermişti. Oldukça şatafatlı bir şekilde tahmin edebileceğiniz gibi. O zamanlar Jimmy için bir aydır falan çalışıyordum.

"Ben'le balkonda bir saattir falan konuşuyordum, sen içerideydin," dedi. "Sanırım garson gelip ne içmek istediğini sordu, çünkü bir süre sonra seni elinde bir cin tonikle gördüm. İçeri girdiğimde içecekten eser yoktu."

"Bunu nasıl fark ettin ya da hatırlıyorsun?" diye sordum. "Etkilenmeli mi, yoksa endişe mi etmeliyim, emin olamadım."

"Hiçbir şey olma." Çenesiyle, artık Jimmy'nin imzası halini alan hareketi yaptı. "Ben, Jimmy Ferris ve ben bir alkoliğim. Ben'in ne içtiğini bilirim. Senin ne içtiğini bilirim. Etrafımızdaki üç masada oturan dokuz kişinin nasıl göründükleri hakkında en ufak bir fikrim yok. Ama her birinin ne içtiğini sana söyleyebilirim."

"Bok söyleyebilirsin," dedi Ben.

Jimmy'nin yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi ve oturduğu sandalyede doğrularak yüzünü Ben'e doğru yaklaştırp etrafa bakması gerekmediğini gösterdi. "Sol tarafımdaki kızların masası. İki tekila sunrise ve bir Long Island Iced Tea. Ve sadece portakal suyu olan zavallı kız belli ki bu gecenin seçilmiş şoförü. Arkamdaki çift tek kelimeyle çocuk işi; şişe hâlâ önlerinde duruyor. Porters.

Esas zor olan sağ tarafımdaki beyler; bir tanesi büyük boy bir bira içiyor, o yüzden o kolay. Ama diğer ikisi...

Sert içki bardakları. Amber renkli içecek, fakat sek değil. Kabarcık yok. Buz yok. İşin ipucu arkadaşlarım, yanındaki uzun bardakta yer alan su. Adamlar gerçek içici, viskilerinin tadını öne çıkarmaya yetecek miktarda bir yudum su. Önceki tecrübelerimden bildiğim üzere en üst raf burada çatıya kadar uzanıyor. Blue Label Johnie Walker diye tahmin ediyorum." Omzunu silkti. "Tabii eğer malt viski meraklısı bir grup değillerse ki o durumda ne içtiklerine dair bir fikrim yok."

"Oha, abi," dedi Ben, "televizyon programına çıkmalısın."

"Televizyona zaten çıkıyorum, seni mankafa."

"İçeri gelmene izin vermemeliydim," dedim. "Eskiden burada içiyordun. Bu yer senin için bir tetikleyici."

Suratını buruşturup kollarını iki yana açtı. "Bütün dünya benim için tetikleyici."

"Jimmy, ben ciddiylim. Gitmelisin."

"Henüz değil."

"Benim sana doğru davranacağıma güvenmiyor," dedi Ben, cep telefonunu masaya koyarken.

Kaşlarımı çattım. "Bu saçmalık."

Jimmy bana serinkanlı bir bakış attı. "Ben'i bir kardeş gibi severim ama onu fazla uzun zamandır tanıyorum. Üstüne alınma, tamam mı Ben?"

"Hiç sorun yok." Ben'in cep telefonundan bir mesaj uyarısı yükseldiğinde, parmağını ekranın üzerinde kaydırarak mesajı okuyabilmek için telefona doğru eğildi.

Jimmy olabildiğince sakın bir hareketle uzandı ve kafasının arkasına sanki yaramaz bir çocuğu azarlıyormuşçasına bir şaplak attı. "Bu kadar kaba olma. Lena'yla birlikte dışarıdasın, kaldır şunu ortadan."

"Çekil başımdan, bir haber bekliyorum." Ben birasını-

dan bir yudum alıp bana göz kırptı. "Pekâlâ Lena. Ne hakkında konuşsak?"

"Tanrım," Jimmy inledi. "Tüm işi ona mı yaptıracağını? Gerçekten mi?"

Beni şimdi öldürün.

"Son zamanlarda iyi bir film izledin mi?" Ben bir an bile tereddüt etmeden sordu.

"Ah, evet. *Thelma ve Louise*'i seyrettik dün akşam. Daha önce izlemiştim ama her zaman için harika bir film."

"Sen ve Jimmy, birlikte mi seyrettiniz?"

Başım la onayladım. "Evet, akşamları genelde birlikte televizyon seyrediyoruz. Sen izledin mi o filmi?"

"İzledim diyemem."

"Pek mutlu son la bitmiyor," dedi Jimmy. "O kadarını söyleyebilirim."

"Bakış açına göre değişir," diyerek karşılık verdim, yüzümde bir gülümsemeyle.

Garson içeceklerimizi getirdi. Jimmy'yi fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra Ben'i fark ettiğinde nefesi kesildi. Adamın hakkını yememek lazım, onların kim olduğunu fark edince olayı büyütmedi. İçkimi bir kenara bırakıp soda sipariş ettim.

"Şık görünüyorsun Jim. Keşke ben de akıl edip bir takım giyse ydim." Ben kırmızı bir kazak ve kot pantolon giymişti. Ona yakışmıştı. Tanrı üzerine oturan kot pantolon içindeki pejmürde adamları korusun. Leziz. Takım elbiseli Jimmy ve onun şık tavırları hiç benim tarzım olmamıştı. Ona karşı hissettiğim bu çekim aslen doğa kanunlarına aykırıydı. Bunu yene bilirdim, tek yapmam gereken denemekt i.

Sandalyemde öne doğru kaydım, randevuya çıktığım adam için biraz daha çabalamaya kararlı bir halde. Kim

bilir, belki de Ben'le anlaşırdık. İşin aslı, bir çift olarak daha anlamlı olurduk.

"Ona çiçek getirmeyi düşünmeliydin," dedi Jimmy. "Bu güzel bir jest olurdu."

Ben alnına hızla vurdu. "Haklısın. Düşünmeliydim."

"Gerek yok. Böyle iyi." Jimmy'ye onu uyaran bir bakış attım. Kırmızı dönen uyarı ışıkları ve sirenler, tehlike hızla yaklaşıyordu.

Tabii ki görmezden geldi. "Yarın eve yolla bari."

"Tamamdır Jim." Ben'in dirseğinin yanında duran cep telefonu yeniden öttü ve Ben telefona doğru gizli bir bakış attı. "Üzgünüm Lena. Buna cevap vermeliyim."

"Abi..." Jimmy yeniden Ben'e doğru uzandı ama yeniden hücumu geçmeden bileğini kavradım.

"Sorun yok Ben," dedim. "İşine bak."

Jimmy gözlerini kıstı. "Kim o Benny?"

"Hiç kimse." Parmakları hızla ekrana çarparak bir şeyler yazıyordu.

"Ve anladığımı kadarıyla bu hiç kimse, Lena'ya karşı kibar olmandan daha önemli, öyle mi?"

Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Senin David ve Evelyn'e gitmen gerekmiyor muydu? Seni tutmak istemeyiz."

"Sorun yok. Onlara kaçta orada olacağıma dair bir saat vermedim."

Harika. "Jimmy, satır aralarını oku. Gitme vaktin geldi."

Başını bıkkınlıkla yukarı, gökyüzüne doğru kaldırdı. "İnsan bir rahat rahat kolasını içemeyecek mi? Çok şey mi istiyorum gerçekten?"

"Evet, lütfen gider misin?"

"Burada biraz daha kalmamla ilgili senin bir sorunun yok, değil mi Ben?"

"Kesinlikle yok Jim. Ee... Lena." Ben nihayet cep telefonunu elinden bırakarak birasını aldı ve bana rahat bir gülümsemeyle baktı. "Dün geceki maçı seyrettin mi?"

İnleyerek Jimmy eliyle yüzünü ovuşturdu. "Daha az önce sana dün gece bir film seyrettiğimizi söyledi. Ayrıca o spordan nefret eder. Onu sıkıyorsun, bu bir facia."

Bu restorandaki en iyi şeylerden bir tanesi masaların küçük olmasıydı. Kolayca Jimmy'nin bacağına tekme atabildim, uzanmam bile gerekmiyordu.

"Bu da neyin nesiydi şimdi?" diyerek aşağıya doğru pantolonunun bacağına bakmak için eğildi. "Bu özel di-kim bir takım elbise Lena. Biraz saygı göster."

"Ah, pardon," dedim yalandan bir özür ifadesiyle, bu sayede muhteşem oyunculuk yeteneğimi de sergiledim. "Botumla kazara sana mı çarptım?"

"Hayır! Kasıtlı olarak beni tekmeledin."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. "Ah, seni pislik. Önceki gece Evelyn'inlerde ben senin için yalan söyleyip kışını kurtarmıştım."

Jimmy sert ve sinirli bir tavırla bir peçeteyi kapdı ve dikkatlice pantolonunu temizledi. Fırtınalı, güzel, kara gözlerinde intikamın parıltısı görülebiliyordu.

Evet, hadi bakalım bebeğim.

"Siz ikiniz neden birbirinizi tekmeliyorsunuz?" diye sordu Ben, aramızdaki öfkeli bakışları bölerek. "Sadece keyif için mi?"

Jimmy omuz silkti. "Herkesin bir hobisi vardır Ben."

"Tabii." Eğlenen bir ifadeyle yüzü aydınlandı ve gerçekten bu randevu berbattı. Telefonu yeniden öttü. "Pardon."

"Sana mesaj atan her kimse, onunla epey meşgul gibisin. Belki de bunu bir başka gece denemeliyiz, mümkün-

se yanımızda eşlik edecek kimse olmadan." Ben'e tatlı bir gülümseyişle baktım. Jimmy'ye doğru yolladığımca pek de dostane değildi.

"Hayır, Jimmy haklı, kabalık ediyorum. Bunu kaldırayım." Cep telefonuna son bir kez özlemle baktıktan sonra yüzüstü masaya bıraktı. "Şey... ne sipariş edelim?"

Abartılı bir hareketle bana menüyü uzattı. "Hoşuna giden bir şey var mı?"

Jimmy sessizce kolasını yudumluyordu. Dudak bük-müş ya da bükmemiş olabilirdi, kontrol etmeyi reddedi-yordum.

"Hmm, her şey harika görünüyor." Aynı zamanda çılgın gibi pahalıydı da. Randevularımda her zaman Alman usulünü tercih ederdim ama bu defa bu tercih benim sonum olabilirdi. Jimmy'ye güven ve o da gidip şehirdeki en pahalı restoranı seçsin. Onu bir kere daha tekmeleme-mek için kendimi zor tutuyordum, bu defa sırf keyif için.

Ben'in telefonu bir kere daha öttü ve Jimmy uzanıp telefonu aldı. Ekranı kontrol ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir, abi. Canına mı susadın?"

"Seni ilgilendirmez." Ben elini uzattı.

Jimmy telefonu Ben'in eline geri bıraktı. "Tabii. Bu konuda sana bol şans, cenazenin kusursuz olması için elimden geleni yapacağım."

Ben cevap vermedi.

"Ben sadece bir başlangıç alabilirim," dedim, ikisi arasında olan biten her neydiyse bölerek. "Pek de aç değilim."

"Sorun nedir? Ne deneyeceğini bilmiyor musun?" diye sordu Jimmy, elimden menüyü kaparak. Menüyü yavaşça inceledi. "Neden zencefilli tavuk almıyorsun, karamelize soslu. Tatlı şeyleri seviyorsun. Ve... Asya ve-

şillikli kesme makarna. Bu iyi olacaktır, hoşuna gideceğini düşünüyorum.”

“Kendim için sipariş verebilirim, teşekkürler,” diyerek tersledim. “Sadece o kadar aç değilim.”

“Öğle yemeğinden beri bir şey yemedin. Tabii ki açsın.” Yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu. “Hadi ama... buranın şefi bir harika yoksa burayı seçmezdim.”

“Sadece bir çorba ya da onun gibi bir şey yeterli olur. Onu geri alabilir miyim lütfen?”

“Hayır.”

“Jimmy.”

Aptal şeyi uzanamayacağım bir mesafede tuttu. “Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

Ben hiçbir şey söylemeyerek kendi menüsünün arkasına saklandı. Korkak. İşimiz bitmişti. Sersemce bir zorbalık karşısında yanımda olmayacak hiçbir adamla işlem olamazdı. Aynı zamanda fazla uzundu, adamı öpebilmek için uzanmaktan sürekli bir boyun ağrısı çekerdim.

“Yanılıyorsun,” dedim, yüzümün öfkeyle kızardığını hissedebiliyordum. “Her şekilde yanlış davranıyorsun. Burada bile olmamalıydın.”

Başını hafifçe yana eğerek beni izledi. Ve hâlâ aptal menüyü uzatmadı. Yemin ederim kırmızı görmeye başlamıştım; fazlasıyla kırmızı. Gerçi bunun sebebi restoranın duvarlarını süsleyen kırmızı kuşaklar da olabilirdi.

Talepkâr bir şekilde parmaklarımı şaklattım. “Onu bana geri ver.”

Bir an için ifadesi rahatladı ve nihayet, uzun bir süre sonra aptal şeyi bana geri verdi. “Para hakkında endişe ediyorsun.”

Ben’in yaptığı gibi yaparak koca siyah menünün ardına gizlendim.

"Lena?" Jimmy bir parmağını menünün üzerine bastırarak, beni görebilmek için aşağıya doğru çekti. "Ben ya da Benny ödeyeceğiz. Bunun için neden endişe ediyorsun? Sadece tadını çıkar, ne istiyorsan onu ye. Seni buraya o yüzden getirdim."

Bir an için gözlerimi kapatarak sakın, mutlu bir his aradım. Beni sakinleştirdi. "Jimmy, birisiyle çıktığım zaman Alman usulü öderim ben. Böyle olmasını istiyorum ve buna saygı göstermeni bekliyorum. Ayrıca beni buraya sen getirmedi. Yani, getirdin ama neyse boş ver, burada Ben'le bir randevuda olmalıydım. Senin başka bir yerde olman gerekiyordu. Burada oturup yemek için ne sipariş ettiğimle ya da kimin ödeyeceğiyle ya da ne hakkında konuştuğumuzla ilgileniyor olman değil."

"Ve eğer ben başka bir yerde olsaydım, sen istemediğin bir çorbayı içip eve aç gidiyor olacaktın, ayrıca Benny'nin telefonuyla oynayıp durmasından ötürü bir de sıkıttından patlamış olacaktın. Bu yüzden burada olmam son derece iyi." Çenesini sandalyesinin arkalığına yasladı. "Değil mi Ben?"

"Aynen Jim." Ben ayağa kalktı. "Çocuklar, ben lavaboyu kullanacağım, uzun sürmez."

"Tabii," dedi Jim, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Hafif bir tebessümle Ben arkasını dönerek uzaklaştı. Sonra durdu ve masadan cep telefonunu aldı. "Bunu yanımda götürsem iyi olacak. Siz ikinizle harika vakit geçiriyorum gerçekten. Bunu cidden daha sık yapmalıyız. Az sonra görüşürüz."

Koca adamın koridorda ilerleyişini izledim. Geniş omuzları loş ışıklı tünelde gözden kayboldu. Gidiyor, gidiyor, gitti.

"Geri gelmeyecek, değil mi?" diye sordum.

“Hayır. Şimdiden arka kapıdan çıkmıştır bile.”

“Daha önce hiç ilk randevuda bir adamı kaçırmamıştım. Ne ilerleme ama.”

“Yapma.” Jimmy menüden başını kaldırarak gözlerini bana dikti. “Ben’in kaybı. Sen harikasin.”

Aklım karıştı ve içim eridi, gitti. “Hayır, görmüyor musun? Senin problemin bu. Yaptığın her boktan hareketten sonra harika bir şey yapıyor ya da söylüyorsun ve o her şeyi düzeltiyor. Asla dengemi bulamıyorum, çünkü bir sonrakinin ne olacağını asla bilemiyorum. Sen imkânsızsın.”

Bana uzun bir bakış attı. “Bitirdin mi?”

“Evet.”

Ayağa kalktı ve ters duran sandalyesini çevirerek yandaki bir masaya bıraktı. Sonra az önce basgitaristin oturduğu yere oturdu. “Şekerkamışlı karides rulo, zencefilli tavuk, barbekü soslu domuz çörekleri ve birkaç çeşit sebze garnitür. Nasıl sence?”

“Olur tabii.”

“Sen ve Ben’in birlikte pek de iyi olacağını düşünmüyorum. Bunu önerirken aklım neredeydi bilemiyorum.” Bu başarısızlıktan pek de etkilenmiş görünmüyordu. Ama zaten derinlerde bir yerde ben de pek etkilenmemiştim. Durumun yaratmasını bekleyeceğim üzüntünün olması gereken yerde kocaman bir *eh* oturuyordu. Jimmy karşımda oturmuş beni izlerken, mutluluk hormonlarım söz konusu o olduğunda ne kadar aptal olduğumu ispatlamak istercesine beynime doluşuyordu.

“Ah, pekâlâ. Kendi seçtiğim birisiyle çıkmış olsaydım da daha iyi gitmezdi,” dedim bir tebessümle. “Erkekler söz konusu olduğunda zevkim berbat.”

Hiçbir şey demedi.

"Üzgünüm. Söz meclisten dışarı."

"Hiç üstüme alınmadım."

"Geçmiş erkek arkadaş koleksiyonumdaki parçalar pek de gurur duyulacak cinsten değil."

"O kadar kötü, ha?"

"Tahmin bile edemezsin. Bir dolandırıcı, bir hırsız, bir gizli homoseksüel, bir ayak fetişisti ve kız kardeşimle tanışma şansını elde etmek isteyen farklı adamlar..."

"Ayak fetişistinin nesi o kadar kötü?"

"Sürekli ince bantlı, yüksek topuklu sandaletler. Ayaklarım mahvoluyordu."

"Ah."

"Neyse, bu artık bir randevu olmadığına göre." Bunu evrenin duyması için yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Nedenini sorgulamayalım.

"Hayır, elbette değil," diyerek anında beni onayladı. Birazcık can yakıcıydı. "Ben ve asistanım arasında bir iş toplantısı. Ben ödüyorum, ne istiyorsan sipariş et."

İçeceğimden koca bir yudum aldım. "Teşekkür ederim. Takım elbisene zarar verdim mi?"

"Hayır, sadece temizlenmesi lazım. Ama bacağıma morarttığına eminim."

"Sen benim ayak parmaklarımı morarttın," dedim.

"Ödeştik o zaman."

Jimmy yemek siparişi verirken ben de menüyü kenara bırakıp sandalyemde geri yaslandım. Zavallı Ben. Aynı zamanda ne kadar utanç verici, umarım diğerlerine söylememiştir. Gerçi hepsi birlikte çıkacağımızı biliyordu, o yüzden hikâye eninde sonunda duyulacaktı. Kızlarıyla güleceklerdi. Özellikle Mal, bunun unutulmasına asla izin vermezdi. Bazen insanın arkadaşları olması da acı vericiydi.

Gerçeği değiştirmiyordu. Benim için nemliydiler. Bir şekilde kendi halimde kalmak için harcadığım tüm çabaya rağmen, başaramamıştım. Uzun zamandan sonra ilk kez arkadaşım diyebileceğim insanlara sahiptim. Eve gelip takılan insanlar. Beni bir yerlere davet eden ve gerçekten orada olmamı isteyen insanlar. Davetiyeleri kabul etmekte fazlasıyla kötü olsam da.

Bu güzel bir şeydi.

Garson uzaklaşamadan ona elimi sremediğim cin tonik bardağını uzattım. "Bununla işim bitti. Alabilir misiniz lütfen? Teşekkürler."

Jimmy her zamanki etkilenmemiş tavrıyla izledi. "Onu iebiliridin. Ben sorun etmezdim."

"İebilirdim," dedim. "Ama doğru gelmezdi. Ve her ne kadar düşündüğüm, giydiğim ve yaptığım her şey konusunda fikrin olsa da, sırf seni memnun etmek için doğru olmadığını düşündüğüm bir şeyi yapmayacağım Jimmy."

"Benim yüzümden imiyorsun onu, bu yüzden bu pek anlamlı değil."

Omzumu silkerek ona yarım bir gülümsemeyle baktım. "Bazen en az anlamlı gelen şeyler en doğru olanlardır. Hayatın gizemi budur."

Bir kaşını kaldırıp bana baktıktan sonra gözlerini menüye geri çevirirken başını iki yana sallıyordu. "Bunu bir fal kurabiyesinden okudun, değil mi?"

"Belki."

Dokuzuncu Bölüm

"Kız kardeşinin yakında evleneceğinden bahsetmemiş-tin hiç."

"Burada ne yapıyorsun ve bunu nereden biliyorsun?" Dikkatle son kat rimelimi uygularken sakince sordum. Saçlar yapıldı, topuklu ayakkabılar ve elbise giyildi, baş-kalarıyla çıkma planımın ikinci raunduna hazırdım. Bu gece daha başarılı olmayı umuyordum, daha başarısız olmam pek mümkün değildi gerçi. Jimmy ve benim en kısa sürede sınırlarımız hakkında, muhtemelen benim onun kışını tekmelememi içeren bir konuşma yapmamız gerekecekti.

Günümüz, öğle yemeğinden önce bana ders vermek için gelen suşi şefi dışında normal geçmişti. Listede yer alan dördüncü maddeyi elemek için Jimmy'den bir baş-ka sürpriz daha. Eğlenceli olmuştu ama yakın zamanda yiyecek içecek endüstrisine geçiş yapacağımdan şüphe-liydim. Jimmy yapmaya çalıştığım sashimiye bir baktı ve

öğle yemeğini protein içeceği ile geçiştireceğini söyledi. Bay Nakimura üzgün bir şekilde içini çekti. Dürüst olmak gerekirse, çok ciddi bir hayal kırıklığı yaşamadım; çiğ balık pek benim tarzım değildi.

Neyse, Jimmy'nin son yatak odası istilasına geri dönelim.

"Bu benim eşyalarımın arasına karışmış." İnci renkli parlak davetiyeyi tuvalet tezgâhımın üzerine attı. Gözlüklerim olmadan aynada sadece seksi bir bulanıklıktan ibaretti. "Bu defa süslenmişsin."

Eğilerek, gizlemeden, dizüstü eteğime ve bacaklarıma bir baktı. Her neyse. Gerçekdışı ilgisiyle kendimi kandırmayı reddediyordum. Benimle ilgilenmiyordu, en azından vajinamın ya da kalbimin istediğini almasını sağlayacak şekilde.

"Güzel," dedi. "Kırmızı sana yakışıyor."

"Teşekkürler. Şimdi çık dışarı."

"Şunları tak. Bir şey görmen lazım."

Gözlüklerim bana doğru geldi. Dikkatlice burnumun üzerine gözlüklerimi oturttu. Onu, bu kadar yakınımda görünce, her zamanki tepkimi verdim. Başımda hafif bir dönme, kasıklarım ve göğsümde inceden bir sızı, bunun gibi şeyler işte. Gurur duymuyordum ama vücudunun çekimi ve ısısı kızsız bölgelerimin inkâr edemeyeceği şeylerdi. Sonra arkasından cam bir vazoya özenle yerleştirilmiş bir buket çiçek çıkardı.

Aman Tanrım.

"Bana yıldız çiçeği mi aldın?" Şoke olmuşum. Kalbim fazlasıyla heyecanla çarpıyordu. "Çok güzeller."

Burnundan çıkan bir kahkaha sesiyle, "Tabii ki sana lanet olası çiçek almadım. Kartı oku."

“Habersiz gittiğim için üzgünüm. Sadece arkadaş olalım. Ben.” Kendime, ona ve evrene güldüm. Olabilecek en uygun cevapmış gibi geldi. “Ona bunları yollamasını sen söyledin, değil mi?”

“Hımm,” diye mırıldandı şifreli bir şekilde. Sonra ben saçımı topuz yapmak için son bir çaba gösterirken çiçekleri tezgâha koydu. Orada öylece durdu ve beni izlemeye başladı ki randevu öncesi heyecanım için pek iyi bir şey değildi bu. Onu elimden geldiğince görmezden geldim. Beni izleyiş şekli düşünülünce oldukça zordu; bakışları bedenimde yavaşça bir aşağı bir yukarı geziniyor, her kıvrımı inceliyordu. Herif karmaşık mesajların kralıydı. Onu tekmeleyeyim mi, yoksa onun üzerine mi atlayayım karar veremiyordum, bu çok saçmaydı. Bir anda yüksek topuklarım üzerinde durmak büyük bir yetenek ve inanç işi haline gelmişti. Adam titrememe neden oluyordu.

“Jimmy?”

“Evet?”

“Gözlerini dikmiş bakıyorsun.”

Bakışları benimkilerle buluştu, gözlerini kırptırdı. “Düğün için ne kadarlık bir izne ihtiyacın olacak?”

“Hiç,” dedim, yüzünü ne yaptığının farkında olduğuna dair bir işaret görebilmek için dikkatle inceliyordum. Ama o sadece kaşlarını çatıp, gözlerini kısı ve yüzünü buruşturarak bu söylediğimi onaylamadığını gösteren bir ifade takındı.

Hayır, hadi ama. Bana sanki bir seks objesiymişim gibi bakıyor olduğunun farkında olmalı. Demek istediğim, sanki yatağa atmak istediği birisiymişim gibi.

Evet.

Kahretsin, kalbim ve hormonlarım. Her ikisinin de stresten canlarına okunuyor.

"Gitmiyorum," dedim, tezgâhın üzerindeki ıvır zıvırı toplamaya konsantre olmuş bir şekilde. Bir kendimi toparlayacak ânım olsa, her şey yoluna girecekti.

"Nedenmiş?"

"Turneden önceki birkaç ay yoğun olacak. Ben meşgul olacağım. Burada bensiz idare edemezsin."

"Palavra. Birkaç gün idare edebilirim."

"Ah, ama onlar bunu bilmiyorlar. Çekil, lütfen." Parmagımın ucuyla burnuna hafifçe vurdum.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Demek ailevi sorunların var? Şükran Günü'nde gitmek istemediğinde bundan şüphelenmiştim. Sanırım ben, Dave ile sorunlar yaşarken bahsettiğin kardeş nefreti bunun hakkındaydı?"

"Aynen öyle. Ama ailemin geri kalanıyla aram gayet iyi. Annemi haftada birkaç kez arıyorum ve babamla da konuşuyorum."

"Kardeşin ne yaptı?"

"Neden bu kadar merak ediyorsun?" Paltomu ve çantamı alıp ışığı kapattım. "Küçük insanların yaşadıklarının seni ilgilendirmedigini sanıyordum, yüce Bay Ferris."

Duraksayarak ilgilendiğini itiraf edecek mi diye bekledim ama hiçbir şey demedi.

Merdivenlerden aşağıya beni takip etti. Bu gece takım elbise giymemişti, onun yerine siyah kot pantolon ve bir başka dar kesim siyah tişört giymiş, saçlarını dağınık bırakmıştı. Hangisinin daha tehlikeli olduğuna karar vermek zordu; takım elbiseli Jimmy mi, yoksa rahat olanı mı? Her ikisi de öldürücü derecede seksiydi.

"Pekâlâ, bu Reece denen adam hakkında, Anne'in arkadaş olması dışında ne biliyoruz?" Oturma odası geli-

şini beklemek için iyi bir yer olabilir gibi görünüyordu. Ayak parmaklarımdan kalçama kadar her noktam acı içinde çığlık atarken eşyalarımı ve sonra da kendimi kanepeye bıraktım. Aptal koşu. Rock tanrısının yüce başka-insanlarla-çıkmalısın buyruğu olmasaydı, bu akşamın planı küvette geçirilecek uzun bir sıcak banyo olurdu.

Önceki gecenin de etkisiyle bu akşam için umutlarım oldukça düşük seviyedeydi. Eğer ana yemeğe kadar gitmemiş olursa, kazanç sayacaktım.

“Bir kitabevi ya da onun gibi bir şeyi var. Bildiğim bu kadar.” Jimmy her zamanki doğal zarafetiyle oturuyordu. Balerinlerin, modellerin, rock yıldızlarının ve diğer doğal olmayacak kadar güzel gözüken yaratıkların doğası buydu. Gerçi haksızlık etmeyelim, Jimmy eskiden toplum içinde oldukça ciddi çöküşler yaşamıştı. Yerde kendinden geçmiş haldeki resimleri bir iki kez ortalıkta dolanmıştı. Sanırım temiz kalmaya başladığında bunların hepsini de arkasında bıraktı.

“Neden bana kaşlarını çatıyorsun?” diye söylendi.

“Kullanırken nasıldın?”

Alnı sakın görüntüsünden bir anda sinirle kıvrıldı. Suratının o kısmı resmen barometre gibiydi. “Bu da hangi cehennemden çıktı şimdi?”

“Bilmem. Ben sadece... senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Bu o kadar yanlış mı?”

Gözlerindeki ifade evet der gibiydi. Lanet olası evet. Aynı zamanda çocukken defalarca kafa üstü düşürülmem neticesinde muhtemelen zekâ özürliydim de.

“Boş ver,” diye mırıldandım.

“Bu konuda yeterince konuşmadık mı? Bektan bir haldeydim Lena. Tek kelimeyle göt herifin tekiydim. Her

zaman sinirliydim ve berbattım ve tanımak isteyeceğin birisi değildim.” Dudakları sımsıkı kapalıydı. “Şimdi en azından biraz daha sakinim. Çoğu zaman kontrolüm yerinde.”

Başım la onayladım.

“Kız kardeşinin düşünüy le ilgili sorun nedir?” diye sorarak anında karşılık verdi bana.

Bu defa benim dudaklarımı mühürlendi.

“Ben senin sorunu cevapladım. O nedenle sen de benimkini cevapla.”

Haklıydı ama bu benim bu durumdan memnun olduğum anlamına gelmiyordu. Jimmy’nin karşısında herhangi bir zayıflığını itiraf etmek fazlasıyla tehlikeli gibi görünüyordu ve özellikle bu çatlak fazlasıyla can yakıyordu. “Kız kardeşim, eski erkek arkadaşım la evleniyor. Herif beni onu için terk etti.”

Jimmy’nin yüzü bir anda düştü. “Bahsettiğin pislik oydu?”

“Evet. Garip, değil mi? Kendi kız kardeşim ve her şey.” Bir kahkaha attım, daha çok kendime. Çıktığım tek doğru düzgün adamın Alyce ile kaçması ancak benim şansım olabilirdi. “Bu sefer nedime olmam istenmediği için ne kadar memnunum tahmin edersin.”

“Bu oldukça alçakça.”

Rahatladım, omuzlarımın gerginliğinin azaldığını hissediyordum. “İlk başta ben de öyle düşünmüştüm. Ama görünen o ki, birlikte mutlular, bu yüzden...”

“Bu hiç önemli değil.” Jimmy kahve masasını parçalamak istercesine gözlerini dikmişti. “Kız kardeşinin biraz sadakat göstermesi, ölümüne neden olmazdı. Benim David’e yaptığımdan daha iyi bir şey değil bu ve o... o

kötü bir şeydi. Lena, kardeşin sana bunu yapmamalıydı.”

“Teşekkür ederim.” Dudaklarım kendi kendilerine yukarı doğru kıvrıldı.

Onun fikirleri olması gerekenden daha fazlasını ifade ediyordu. Sesindeki kararlı ifade beni rahatlatmıştı. Eski erkek arkadaşım Brandon’ın söylediği bazı şeyleri ortaya dökmek fazlasıyla çekici geliyordu. Sırf Jimmy’nin bu lafları boşa çıkarmasını dinlemenin keyfi için bile tekrar edebilirdim söylediklerini. Ne kadar zor ve sert, uzak ve ulaşılmaz biri olduğumu. Bu yüzden kardeşime uzanmıştı, benim yerime ve kardeşimin de sadakatsizliği sağ olsun, o da geri uzanmıştı.

Her ikisinin de canı cehenneme.

Ama Jimmy eğer eski erkek arkadaşımın ettiği zehir gibi sözlerin birisini bile onaylarsa, asla iyileşeceğini sanmadığım şekilde yaralanırdım. Tüm negatif yanlarına rağmen, içinde bir yerde benim için iyi düşündüğünü biliyordum. Buna kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok değer veriyordum.

“Her neyse,” dedim. “Bağımlılığınla ilgili soruma cevap verdiğin için teşekkür ederim. Son zamanlardaki bir çok şey için teşekkür ederim. Seninle daha fazla konuşmak güzeldi.”

Omzunu silkti. “Konuşmak her ikimiz için de faydalı olmalı sanırım.”

“Sana da faydası oluyor mu?” diye sordum.

“Hayır, tam olarak değil. Yaptığım her şey için hatamı kabul edeli çok oldu ve bunları düzeltmeye çalıştım. Artık bunları geride bırakma zamanı.” Saçını geriye doğru attı. “Sana faydası oluyor mu?”

Sabitlenmiş bir şekilde ona bakakaldım. Aşk son de-

rece karmaşık bir şey aslında, derinlerde pek de basit bir yanı yok. Katman katman duygular, düşünceler ve hatıralar bir araya gelerek dayanılmaz bir noktada birleşiyorlardı. Dünyadaki bir kişinin başka birçok şeyden daha fazla önem arz ettiğini bilmek. Akıl ve mantığın hiç şansı yok. Bazen piçin ta kendisi ve boku yemiş bir adam da olsa, ona hayrandım, her haliyle.

“Hayır, olmuyor,” dedim. “Çünkü senin karanlık yanların beni korkutmuyor, asla korkutmadı.”

“Korkutmalı.” Dudaklarını yalarken bakışlarını hiç kaçırmadı.

Yüce Tanrım, dudakları, öyle güzeldi ki. İçimde bir şeyler kayıp gitti. Gözleri, sanki gözlerinde gerçek bir şeyler vardı. Her günkü halimizin ötesine geçen hissedilir bir bağ ya da duygu. Bilemiyorum, anlatması zordu. Ama her zamanki gibi ulaşılamayacak bir yerdeydi.

Bu defa önce ben başka tarafa döndüm, kendimi koruma iç güdümün eninde sonunda harekete geçmesi gerekiyordu. Kapı çaldı ve aramızdaki etkileşim koptu. Muhtemelen bu en iyisiydi.

“Unutma, karışmayacağına söz verdin.” Ayağa fırladım.

Maalesef o benden hızlıydı. “Karışmayacağım, sadece onunla tanışmak istiyorum.”

“Jimmy...”

“Selam, sen Reece olmalısın.” Kapı açıldı ve Jimmy’nin geniş omuzları tüm kapı aralığını dolduruyordu. Onun ötesini göremiyordum.

“Jimmy Ferris, sanırım,” dedi arkadaşça bir erkek sesi. El sıkıştılar ve sonra Jimmy geri çekildi. Reece orta boylu, ince ve düzgün görünümlü, hipster havalıydı; kısa koyu renk saçlar ve kalın çerçeveli gözlükler.

“Merhaba, ben Lena.” El salladım.

Birbirimizi süzdük. İlk randevular ve ayarlanmış olanlar, gerçekten sosyalleşme girişiminin en işkenceli yanıydı. Kim icat ettiyse kafasının tepesine ciddi bir şaplak hak ediyordu. Ama Reece’in yüzüne onaylayan bir gülümseme yerleşti, testi geçmişim gibi görünüyordu. Belki de bu gece umut vadedebilirdi.

“Paltomu alayım,” dedim oturma odasına doğru çekinceyle geri bir adım atarken. Jimmy’yi uzun süre onunla yalnız bırakırsam neler yumurtlayacağını ancak Tanrı bilir. Bu randevunun on beş dakikadan uzun sürmesi gerekiyordu. Gururumun buna ihtiyacı vardı.

“Pekâlâ, onu nereye götürüyorsun Reece?” Patronumun sesi tüm evi dolanmıştı.

Paltomu ve çantamı kapтім ve topuklarımı mermer zeminde tıngırdatarak aceleyle yanlarına geri döndüm. Jimmy, onu kaçırmadan önce sorgulamayı her ne pahasına olursa olsun engellemeliydim. “Hazırım!”

“Bir sinemaya gideriz diye düşünmüştüm, tabii senin için de uygunsa Lena?” Reece ellerini ceplerine soktu.

“Harika! Hadi gidelim.” Daha şimdiden yanaklarım gülümsemekten ağrımişti. Biraz daha neşeli olursam birinin beni vurması gerekecekti.

Jimmy şiddetli bir şekilde nefesini bıraktı ve gülümsemiyordu. “Harika. O zaman, geri dönüşün ne kadar sonra... üç dört saate mi olur?”

“Ah, elbette,” dedi Reece, şaşkınlıkla.

“Aldırma ona.” Tedirgin bir şekilde paltomun düğmelerini ilikledim. “Jimmy, daha sonra haber veririm. İyi akşamlar.”

“Dikkatli sürün,” diye buyurdu, inatçı bakışları

Reece'in endişeli yüzünden bir an için bile ayrılmadı.
"Yavaş."

"Her zaman," dedi Reece, bir an evvel gidebilmemiz için hevesli bir şekilde yoldan aşağıya doğru yürürken.

Kapının tokmağını güçlükle Jimmy'nin elinden aldım ve sıkı karnından onu ittim. "İçeri git, dışarıso soğuk."

Olduğu yerde durdu. Oldukça öfkeli bakışlar söz konusuydu.

"Sorunun nedir?" diye fısıldadım, sinirle.

"Görünüşünü sevmedim onun."

"Gayet iyi görünüyor."

Buz gibi gözlerle endişeli bakışlarına devam etti. "Hayır, onda bir şey var."

"Jimmy."

"Sorun gözlükler, onlara güvenmiyorum. Bir şey saklamaya çalışıyor sanırım."

"Ben de gözlük takıyorum."

Omuz silkti ve işte-kastettiğim-bu bakışı attı. Ahmak.

"Eski bir katil değil. Anne'in uzun süredir arkadaşı," dedim, sesimi alçak tutarak. "Düzgün davranacağına söz verdin."

"Ama ya eğer..."

"Söz verdin."

Çenesini kapattı. Reece'e son bir bakış attıktan sonra pes etti, Tanrı'ya şükür. Ön kapıyı kapattığımda çıkan klik sesi kadar pek az şey tatlı gelmişti kulağıma.

"Peki," diyerek nefes aldım ve Reece'e rahatlamış bir tebessüm ettim. "Gidebiliriz."

"Her zaman böyle mi?"

"Hayır, yani... bazen endişeleniyor, sanırım." Jimmy'nin sahiplenmeyle ilgili son zamanlardaki içg -

dülerini nasıl açıklayacağımı bilememiştim. Beni istemiyordu, bu nedenle cidden saçmalamayı kesmeliydi.

"Anne, Jimmy ve seninle ilgili durumdan bahsetti. Onun için çalıştığından falan." Reece ayağını yerde sürüyerek durdu. "Gerçekten bir katil değilim."

"Ah, onu duydun. İyi."

"Sorun değil." Anlamsız sırıtmama karşılık bir kahkaha attı. "Hadi gidelim artık."

Reece eski model hatchback bir araba kullanıyordu ve şehirdeki sinemalardan birine doğru ilerlerken gerçekten oldukça yavaş ve dikkatliydi. Adam içeri girer girmez koca bir kova patlamış mısır aldırarak kendini fazlasıyla sevdirdi. Atıştırmalıkların önemini bilmek ve keyif almak küçük bir şey değildi. Lobide ilerleyerek etraftaki film afişleri ve diğer ıvır zıvırı inceledik. Seans boyunca oturacağın filmi seçerken acele edemezdin. Dikkatli seçmezsen hayatının o iki-üç saatini ya da paranı tabii ki geri alamazdın.

"Bunda patlayan şeyler var." Son Hollywood gişe rekortmenini gösterdim. "Ve araba kovalamacası."

"Bunu izlemek istemez misin?" Onun yerine bu haftanın randevu-filmini gösteriyordu. Yağmurda dururken kahkaha atan bir çift duruyordu. Ne kadar klişe, iniltimi güçlkle içimde tutabildim. Hatta başrolde Liv Anders oynuyordu; Hollywood'un son sarışın bombası.

Beni hemen öldürün.

"Bilemiyorum." Lafı dolandırdım.

"Anne, bunu sevebileceğini söyledi."

Anne'in adını söyleyişinde bir şey vardı, şu an için görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir şey. Ne de olsa patlamış mısır almıştı. Bu randevunun daha iyi gitmesi gerekiyordu, sadece daha iyi.

“Eminim gözyaşlarıyla sona eriyordur,” diye espri yaptım. “Muhtemelen kadın kahraman yağmurda dikilmekten ötürü üşütüyor ve zatürreden ölüyordur.”

Gözlerini kırptırdı. “Anne mutlu son demişti. Sevebileceğimizi düşünüyordu.”

Ah hayır, işte yine oradaydı, son derece açık görülen saygı. Kutsal eserler bile Reece’in, Anne’in adından bahsederken gösterdiği kadar hayranlıkla anılmıyorlardı. Yıkılma hissi bu defa daha da güçlüydü, beni sarstı. Kibarlık, bu akşam benimle çıkmayı başka bir kadını mutlu etmek için mi kabul etmişti diye sormamı engelliyordu. Oysaki şüphelerim güçlüydü.

“Anne mi önerdi?” diye sordum.

Gülümsemesi yerinde, başını öylesine hızlı salladı ki yerinden kopacağından endişe ettim.

“Anne gerçekten harikadır.” Afişler yerine onu izlerken patlamış mısırı ağzıma tıktım. Ve işte oradaydı, gecemin ihtiyacı olacak bütün trajedi. Karşılıksız bir aşk hikâyesinin yıkıntılarını 3D formatta seyredebilmem için bilet bile almama gerek yoktu. Bu olurken de tek bir araba çarpmamış ya da kovalanmamıştı.

“Evet, kesinlikle öyle.” Gözlerinde hülyalı uzak bir bakış. Jimmy’yi düşünürken böyle görünmüyor olmayı içtenlikle diledim. Ne kadar utanç verici.

“Mal ile mutlu mu sence?” diye sordu. “Demek istediğim, ona iyi davranıyor, değil mi? Ayrılacak falan değil?”

Sesindeki belirgin umudu fark etmemek mümkün değildi. İçeride olmamıza rağmen bir anda içim ürperdi. Yüreğim kan ağlıyordu. Ne boktan bir durum. Bu gece tam bir trajediydi. Söz konusu aşk olduğunda, beni

sapkın bir çingenenin doğuştan lanetlediğine emindim. Çünkü aksi takdirde bu efsanevi şekildeki kötü randevuların tek bir ortak noktası bendim ve kendimi suçlamak hiç cazip gelmiyordu.

“Sanmıyorum,” dedim nazikçe. “Oldukça bağlı görünüyorlar. Âşık.”

“Doğru.” Dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı. Tekmelenmiş yavru köpek bakışlarından bahsetmiyorum bile.

“Anne’e abayı fena yakmışsın.”

“Evet.” Elleri patlamış mısır kutusu etrafında gerildi. “Peki ya sen ve Jimmy?”

“Ha. Evet. Benim hislerim de aynı şekilde istenmiyor ve karşılıksız. Seninle harika bir çift değil miyiz?” Sinema salonunun kapılarından giren insanların yarattığı hareketliliği fark etmeden öylesine bakıyordum. Aynı şekilde kalp sancısı ve umutsuzlukla hayatına devam eden öyle çok insan vardı ki. Kesinlikle eşsiz değildik ama yine de acı öyle büyüktü ki, adeta içime işliyordu. Her gün birisinin başına gelebilmek, sıradan olabilmek için fazlasıyla kötüydü.

Yüce Tanrım, aşk çok baktandı.

“Neden sadece arkadaş olmuyoruz?” diye önerdim.

Reece içini çekti, ayaklarını yerde sürüdü. “Arkadaş... Elbette. Hâlâ benimle sinemaya gitmek ister misin?”

“Tabii ki. Neden olmasın?”

“Şiddet içerene?”

Gülümsemeyi başardım. “Tamamdır.”

Ön penceredeki perde sallandı. Birisi gizlice dışarıya bakıyordu. Makul bir zekâya sahip bir erkeğe göre limmy

Ferris son zamanlarda pek mantıklı davranmıyordu. Tabii ki o söz konusu olduğunda benim davranışlarım da övünülecek gibi değildi.

Reece arabayla uzaklaşmadan önce ben ön kapıyı açana kadar bekledi ve ben de onun stop lambaları görüntüden kaybolana kadar soğukta bekledim. İkinci randevu da bitmiş ve gitmişti. Bastır Lena. Oldukça keyifli bir akşam geçirmiştik, ancak bir tekrarı olmayacaktı. Komik bir şekilde, karşılıksız aşkının hikâyelerini ve hislerinin reddedilişini paylaşmak insanı pek eğlendirmiyordu. Bu gibi şeyleri görmezden gelmek daha çok işe yarıyordu, sanırım. Eğer alkol yok kuralımı çöpe atacağım bir zaman varsa, o gece bu geceydi. Ama yapmamıştım. San ki Jimmy'yle birlikte bu yola çıkmıştım ve her ikimiz de kaybetmeyi göze alamazdık. Aptalca ama doğru. Alkolizm benim sorunum değildi ve onun yükünü ben hafifletemezdim, ben bir bok yapamazdım.

"Çıkabilirsin." Kapıyı kapatıp paltomu ve çantamı yandaki masaya bıraktım. "Orada... gözetlediğini biliyorum."

"Burası benim evim. İstedğim yerde dururum." Karanlık oturma odasından, karanlığa uygun koyu renkli kıyafetlerle çıktı. "Ve eşyalarını öylece oraya bırakma, odana götür."

"Peki efendim."

"Akşamın nasıldı?"

Esnememi hafifçe gizledim. "İyi. Seninki?"

Bir omzu yükseldi ve alçaldı. "Biraz televizyon seyrettim."

"Hımm." Eşyalarımı elime aldım. Çok aptalcaydı, sadece Jimmy bir mobilyayı alır ve insanların kullanmasına

izin vermezdi. Bir şeyi tasarım amacına uygun kullanmaktansa mükemmel görüntü çok daha önemliydi adeta. Adam tam bir komedi idi. "Sabaha görüşürüz."

"Bu kadar mı?"

Bir ayağım basamakta duraksadım. "Evet tek parça olarak geldim, böylece katil teoremini çürüttüm ve senin benim yerime yeni birisini bulma ihtiyacını ortadan kaldırdım. Başka neye ihtiyacın var?"

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Film keyifliydi. Bol bol patlama vardı."

"İyi anlaştınız mı?"

"Tabii, iyi bir adam. Gerçi Anne'e âşık, o nedenle pek de çıkmaya uygun birisi değil."

"Ah." Yüzünde dalgın bir ifadeyle yanıma doğru gelip tırbazanlara yaslandı. Bugün tıraş olmamıştı ve parmaklarımı kirli sakalında dolaştırma arzusu karşı konulamazdı. Parmaklarımı çantamın derisine adeta batırdım; kontrol için yoğun çaba gösteriyordum. Onunla ilgili her şey beni kendine çağırıyordu; korunaklı meraklı bakışları, nadiren gösterdiği daha yumuşak yanı.

Belki de küçükken annesi ona böyle davranmış olmasaydı, daha farklı olurdu, dünyadan bu kadar kopuk olmaz, daha açık olurdu. Ya da belki ben bir süper model olsaydım, daha sevimli ve şefkatli. Beni farklı görmesi için ne gerekiyordu, ne kadar değişiklik lazımdı? Çünkü sadece iki adım ötemde duruyordu ama aramızda adeta dünyalar vardı. Kalbim yavaşça kırılıyordu ve ben dökülen her parçasını hissediyordum.

Bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu, tek la-net olası şey bile.

Yüzüme yorgun bir gülümseme yerleştirdim. "Yine de iyi bir akşamdı."

“Anne biliyor mu?” diye sordu.

“Sanmam, yoksa onunla çıkmamı önermezdi.”

“Doğru.”

“Bir şey de söylememeliyiz bence.”

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. “Neden? Uyarılmak istemez miydi?”

“Ona karşı bir şeyler hissediyor Jimmy, gizli bir saldırı planlamıyor. Bu bizim sırrımız değil ki paylaşalım ve bir şeyleri de değiştirecek değil.” Paltoma ve çantama göğsümün üzerinde sıkıca sarıldım. “Reece’in hiç şansı yok. Anne, ona o gözle bakmıyor. Reece, onun arkadaşı ve bu durumun da farkında.”

Zavallı sersem.

“Mal’e söylememenin doğru olup olmayacağından emin değilim,” dedi.

“Sanırım söylemek sadece sorun yaratacaktır. Gerçi bence Mal zaten biliyordur. Reece pek durumu saklamakta başarılı değil.”

Omzumun üzerinden karşıdaki duvara odaklandı. “Aptal herif, Anne’le ilgili hiç şansı olmayacak bir duruma takılıp kalmış.”

“Kalbin akıllı olduğunu ya da söz dinlediğini kim söylemiş?”

Jimmy başını iki yana salladı. “Bu lanet olası derecede aptalca. Akıllanması ve bunu atlatması gerek. Bu zavallıca, Anne’in onu istememesine şaşmamalı.”

Ve şiddete başvurmak zorunda kalmadan arkamı dönüp gitmeliydim. Bu konuşma aklımı kaçırtıyordu. “Vay canına. Bunlar gerçekten bilgece sözler.”

Adamın gözleri bir anda anlayışla parladı. “Demek istediğim sen değil... Ah, yani sen onunla tabii ki aynı kategoride değilsin.”

“Değil miyim?”

“Hayır, tabii ki hayır.” Ellerini beline koyduktan sonra vazgeçti ve onları başının arkasında birleştirdi. Tüm bu süre zarfı boyunca gözlerini benden sanki aklımı kaçırarak üzereymişim gibi ayırmadı. En azından hislerime güldüğü sahayı geçmiştik.

“Demek istediğim, durumlar tamamen farklı,” dedi.

“Bu çok rahatlatıcı.”

“Evet, sen henüz bizim aramızdakinin asla yürüme-yeceğini fark etmedin.” Bana baktığında adeta aklındaki dışlilerin dönüşünü görebiliyordum.

“Anlat bana Jimmy.”

Derdini anlatmaya çabalamaktan alnında oluşan terleri görebiliyordum. “Yani, ben ilişkileri ciddiye alacak türden bir adam gibi görünüyor muyum? Hayır, ben bir çapkınım.”

Başımı yana eğdim. “Pek de değilsin, son zamanlarda herhangi bir cinsel hayatın yok.”

“Doğru. Ama olduğu zamanda ikinci sefer için dönen türden biri değildim. O yollardan geçtim. Tıpkı yemekte söyledikleri gibi, daha fazlasıyla ilgileniyormuşum gibi bile yapmıyorum.” Parmaklarını tirabzanın parmaklıklarına dolayarak sımsıkı tutundu. “Ve onlar da yapmamalı. Ben boktan bir tercihim Lena. İçine sıçılmış bir aile hayatı, kendini kurtarmaya çalışan bir bağımlı. Demek istediğim, siktir, benim sorunlarının sorunları var. Ben o saçmalıkların hiçbirini istemiyorum. Sadece yalnız başıma bırakılmak istiyorum, anlıyor musun?”

“Yalnız başına bırakılmak istiyorsan, neden benim gitmeme izin vermiyorsun?”

“Bunu yapabilirim. Birbirimizin canına okuyoruz.

burada bir işbirliği var. Bu iyi. Ama daha fazlasını yapamam. Sadece yapamam.” Sesi öylesine keskin, can yakan bir netlikteydi ki.

“Hiç denemediysen nasıl bilebiliyorsun?”

“Hayır.” Koyu renkli kaşlarının altından bana baktı, parmakları tırabzana sımsıkı yapışmaktan beyazlaşmıştı. “Kaybedecek çok şey var.”

Şoke olmuş biçimde ona baktım. “Sanırım bu birisinin bana söylediği en güzel şeydi.”

Dudaklarını sımsıkı kapattı, belli ki bu söylediğimden hiç memnun olmamıştı.

Kafamın içinde öyle çok şey dolanıyordu ki, onu anlamam ve bu söylediklerinin hepsini idrak edebilmem için zamana ihtiyacım vardı. Her şey yeniden değişiyordu ve bunu hissedebiliyordum ama nasıl olduğunu henüz anlayamıyordum. Durum da en az adamın kendisi kadar karmaşıktı.

“Her neyse, kimseyle çıkmaya devam edeceğimi sanmıyorum,” dedim, karnımı içime çektim. “Başka şeylere konsantre olalım, olur mu? Hiçbir şey olmasa, sırf sabah koşuları senin bir canavar olduğuna ikna olmama yeterli zaten.”

“Lena, birileriyle çıkmaya devam etmelisin.” Gözlerinin yanlarında küçük çizgiler oluştu, çenesi gerildi. “Bir sonraki daha iyi olacak. Eğlenceli olacak söz veriyorum.”

“Tanrı’nın benim birileriyle çıkmamı istediğini sanmıyorum. İşaretler oldukça açıktı.”

“Bir tane daha,” dedi, sesi fazlasıyla ikna edici bir tona indi. “Hadi, bir kere daha sonra pes edeceğim, söz veriyorum.”

“Bilmüyorum...”

"Lütfen? Gördün mü, rica ettim."

"Bu harika."

"Lena..."

"Pekâlâ, sadece bir tane daha. Ve bir şartım var. Bir sonraki randevuda, alt kata inmen yasak. Onunla tanışmayacaksın ve kesinlikle sorguya çekmeyeceksin. Aslında onu görmeni bile istemiyorum. Seni göz ucuyla bile görürsem, biter, bütün gece kanepede televizyon karşında geçer. Bahane yok. Eğer, ama ya da belki yok. Anlaştık mı?"

Çenesi gerildi. "Pekâlâ. Ve bir sonraki randevun daha iyi olacak, pişman olmayacaksın."

Şimdiden pişmandım.

Onuncu Bölüm

"Adrian ilk birkaç konser mekânı ve otel bilgisi falan yollamış." Evelyn'e iPad'imi uzattım.

Basamaklarda oturmuş, çocukların bodruma yeni kurulan stüdyodaki çalışmalarını seyrediyorduk. Son rötuşlar önceki gün tamamlanmıştı ve Jimmy elinden geleni ardına koymamıştı. Duvarlar tavandan tabana siyah ses geçirmez camdan yapılmıştı ve içerisi bir sürü yepyeni yüksek teknoloji cihazla donatılmıştı. İçimde bütün binanın ve aletlerin, onun geçmişte yaptıkları için çocuklara kendini affettirmeye çalışma şekli olduğuna dair bir his vardı; kendi özür dileme şekli.

Her ne şekilde bakarsanız bakın, stüdyo oldukça iyi bir şeydi.

"Görünüşe göre tanıtım çalışmaları yılbaşından sonra harekete geçiyor. O zamana kadar pek bir şey yok," dedim. "Birkaç röportaj, o kadar."

"İyi, biraz dinlenmeye ihtiyaçları var."

“Evet.”

Bu sabahki tökezleme ve yürüme seansımızdan, diğer bir deyişle koşudan geri döndüğümüzde sıska bir Avusturyalı olan Taylor ve Kızılderili kökleri olan güzeller güzel eşi Pam kapıda bekliyorlardı. Genellikle benim işkence saatim tamamlandıktan sonra Jimmy “doğru düzgün” bir koşu için giderdi. Ancak bugün bu konukları gördüğüne oldukça sevinmiş gibiydi. Daha önce gördüğüm en arkadaşça tavır zaman zaman Evelyn’e gösterdiği gülümsemesiydi. Suratının ekşimesi ve uzuvlarının kaskatı kesilmesine rağmen, Pam’e hızlıca bir sarılmıştı bile. İnsanların kendisine yaklaşmasına bu kadar karşı olan bir insanla daha tanışmamıştım.

Taylor bir yandan turnelerde ekipmanlarla uğraşan tekniker/ses teknisyeni/album kayıt gurusu olan yakın bir arkadaştı. Eşi Pam bir fotoğrafçıydı. Bir anda ortaya oldukça havalı görünen bir fotoğraf makinesi çıkarmış ve çocukların yeni stüdyoda çalışmalarını fotoğraflamaya başlamıştı. Ben de onun peşinde dolanıp sorular soruyordum.

Neyse ki bunu hiç dert etmedi.

Pam’in dediğine göre çektiği fotoğrafları bir sonraki album kapağının iç kısmında kullanacaklardı. Bana hangi düğmeye basacağımı gösterip ipuçları vererek fotoğraf makinesiyle oyalanmama bile izin verdi. Fotoğraflardaki ışık oyunları ve etkilerinin fotoğrafın havasını nasıl değiştirdiği inanılmayacak derecede güzeldi. Daha önce gerçekten profesyonel bir fotoğrafçının yanında bulunmamıştım. Bütün gün ne zaman fırsatım olsa, peşine takıldım. Eğlenceli ve ilginçti. Ve fotoğraf makinesiyle vakit geçirmek boktan ruh halimden kurtulmamı sağladı.

"Bu şekilde tut," dedi Pam, parmaklarımı Nikon'un etrafına sararken.

Otomatik odaklama farklı objeler üzerinde bir ileri bir geri gezinirken makineyi gözümde tuttum. "Büyüleyici. Dünya o kadar farklı görünüyor ki. Detay ve ışık ve her şey."

"Evet." Pam gülümsemişti. "Gerçekten öyle."

"Bunlardan bir tanesinin ne kadara mal olacağını bilmek istemem, değil mi?"

"Hayır," diyerek söylediğimi onayladı. "Gerçekten istemezsin."

Jimmy, Pam ve Taylor'a kalmaları için misafir odalarından birini teklif etti ama şehirdeki bir otelde zaten yer ayırttıklarını söyleyerek bu teklifi geri çevirdiler. Yazık oldu, çünkü onunla ve fotoğraf makinesiyle daha fazla vakit geçirmiş olmayı dilerdim.

"Pekâlâ..." Evelyn konuşmaya başladı. "Jimmy dün gece geç saatte aradı. Benim bir kızlar gecesi ayarlamamı istiyor. Biraz morale ihtiyacın olduğundan bahsetti."

İrkildim. Bütün gün birçok nedenden ötürü yerinde duramayan ve telaşlı bir ruh hali içindeydim ve bu tip bir sohbet de durumumu pek iyiye götürmez gibiydi. "Bunu yapmasına gerek yoktu."

"Ben'le çıktığınız yemeği duydum."

"Bu da bana, kendisine yolladığı çiçekler için teşekkür etmediğimi hatırlattı."

Evelyn kafasını iki yana salladı. "Seni öylece orada bıraktığına inanamıyorum. Yani, inanıyorum da, yapmamış olmasını dilerdim."

"Reece ile çıktığım randevu da pek parlak değildi. İyi bir adam ama birisiyle çıkmak için uygun bir modda olduğumdan emin değilim."

"Jimmy bu defa kendisini tutmayı başarabildi mi?"

Ellerimi ileri geri hareket ettirdim. "Çoğunlukla. Ama önemi yoktu, Reece hâlâ Anne'e vurgun."

"Pek-âlâ. Bu yeterli oldu." Evelyn iPad'i geri verdi. Başını diğer tarafa doğru çevirip parmaklarıyla duvarda bir ritim tutturdu. "Öyleyse ortaya bir şey atacağım ve beni vurabilirsin ya da vurmayabilirsin, nasıl istersen. Jimmy'yi seviyorum, benim için ailemden biri. Ama Lena, hepimiz onun daha önce ne denli incinmiş olduğunu yeni yeni fark ediyoruz."

"Evel..."

"Lütfen bırak da bitireyim." Eğer yüzündeki ifade bu kadar içten olmasaydı, kalkıp ondan uzaklaşırdım. Bu olmadan da aşk hayatım benim için yeterince acı vericiydi.

"Pekâlâ," dedim.

Saç örgüsünün ucuyla oynadı. "Annesi Idaho'da ortaya çıktığından beri sana onunla ilgili bir şey anlattı mı?"

"Hayır, pek değil. Bu pek konuşmak için can attığımız bir konu değil." Ve söylediği azıcık şey de başkalarıyla paylaşmam için söylenmemişti.

"Ama seninle konuşuyor. Azıcık da olsa, bunun ne büyük bir mucize olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. David, onun terapideyken bile çocukluğuyla ilgili konuşmadığını söyledi. Sadece reddetmiş." Gözleri endişeyle doluydu. "Bu yüzden gidemezsin, eğer onu azıcık önemsiyorsan..."

"Elbette onu önemsiyorum."

"Ama fazla önemsiyorsun, değil mi? Sorun da bu."

Sessizliğimin bu soruyu cevaplamasına izin verdim.

"İkinizin de acı çektiğini görmek istemiyorum. Jimmy çok çaba sarf etti, son altı aydır ancak kendisini toparla-

dı." Güçlükle yutkundu. "Sen ortaya çıkana kadar tüm bunları kendi başına yapmaya kararlıydı. Ama bu tip baskılara karşı henüz hazır olmayabileceğini d   nd n m ? İyile mesinin ilk yılında hiçbir ciddi ilişkiye girmemesi konusunda ciddi uyarılar aldı."

"Onu incitecek bir şey yapar mıyım sanıyorsun?"

"Hayır, kasıtlı olarak değil tabii."

Ve öylece  fkelenmi tim, aslında oldukça sinirliydim. "Biliyor musun, birbirine zıt iki şeyi aynı anda isteyemezsin. Kalacak kadar onu  nemsemeliyim ve her şeyden önce o gelmeli." Aya a fırladım, uzaklaşmaya ihtiya ım vardı. "Ama ona karşı fazla bir şey hissederek i leri karı tırmamalıyım."

"Lena, bekle."

"Onun kırılgan olduğunu sence bilmiyor muyum?"

Evelyn tableti alarak ayağa kalktı. "Bence şu anda ikiniz de oldukça kırılgansınız."

Ve muhtemelen haklıydı. Aynı zamanda biraz fazlaca şiddetli tepki vermiş olabildim.

"Neler oluyor?" diye sordu Jimmy, merdivenlerin alt kısmında ortaya çıkararak, kırılgan olabilecek son ki iyimi  gibi görünüyordu, en azından dışarıdan.

Harika. Şimdi David de gelmişti, endişeli bir şekilde. "Bebe im?"

"Benim suçum," dedi Evelyn ayağa kalkarak. "Yanlış bir şey söyledim."

"Lena?" Jimmy merdivenlerden yukarıya bana doğru çıkmaya başladı.

A a ıda David, Evelyn'i gözden uzaklaştırarak Jimmy ve beni yalnız bıraktı.

"Hayır, ben... Siktir." Kendimi duvara doğru bırak-

tım, son derece aptal ve hormonal olarak tükenmiştim.
“Her şey yolunda.”

“Hayır, değil, bana yalan söyleme. Neler oluyor?”
diye sordu, bir alt basamakta durarak. Bu şekilde nere-
deyse aynı boydaydık.

Kahretsin, güzeldi; hem içi hem dışı ve asla benim
olmayacaktı. Bu bilgi derinlerde bir yerde güvenle otu-
ruyor, beni adeta taşla çeviriyordu, çünkü inkâr edilmesi
imkânsızdı. Ama yine de burada kalmam, onunla olmam
ve ona destek olmam; hem istediğim hem de tüm kal-
bimle istemediğim işte kalmam bekleniyordu.

“Tam anlamıyla yine profesyonellikten fazlasıyla
uzaklaştım,” dedim.

Gözlerini kıstı. “Hepsi bu mu?”

Öylesine söylenmiş bir soruydu ama yine de ciddi
ciddi düşündüm. İçimde fırtınalar kopuyor, duygularım
çalkalanıyordu. Profesyonellikten uzak olmayışım kesin-
likle hepsi değildi.

“Bir kucaklamaya ihtiyacım var,” dedim.

“Ne?”

“Bir kucaklamaya ihtiyacım var.” Başımı sallayarak
kendi söylediğimi teyit ettim. “Evet, ihtiyacım olan bu.
Demek istediğim, Ben’le olan uyduruk randevudan bah-
setmeyelim bile ama dün gece Reece’le cidden kötüydü.”

Ağzını açtı ama ben ara vermeden devam ettim.

“Sen benim en yakın arkadaşımın şu anda Jimmy. Bu
durum bir takım sorumlulukları kapsıyor.”

Gözleri kocaman açılmış şekilde tavana acı dolu sor-
gulayan bir bakış attı. “Tanrı aşkına. Ayın bu döneminde
buzdolabında en sevdiğin çikolata kremalı turta bulun-
durmayı garanti etmem yeterli değil mi? Bununla da ger-
çekten uğraşmak zorunda mıyım?”

“Evet. Belli ki öyle.” Söylediği beni şaşırtmalıydı ama hiç şaşırtmadı. Bir süredir birlikte yaşıyorduk ve bir zamanlar bencil diye düşündüğüm birisi için Jimmy en garip şeyleri fark ediyordu. Reglimin sabah başlamış olması, kesinlikle son yirmi dört saatteki huysuz halimi açıklıyordu. “Gerçi turta için minnettarım ayrı.”

“Harika. Ben kucaklaşmam,” dedi.

“Herkes kucaklaşır.”

“Ben değil, dokunmak pek benim tarzım değil.” Kollarını göğsünde önce birleştirdi, sonra tekrar açtı. “Tabii birisini becermek söz konusu değilse ve öyle bir şey yapmıyoruz.”

Beni şoke etmeye çalışıyordu. Artık ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Bunu ben teklif etsem kendisi ne kadar şoke olurdu merak ediyorum. Onun yerine, şöyle dedim: “Geçtiğimiz ay içinde bana en az on sekiz kere dokundun. Tahmin ettiğinden daha fazla dokunan birisin.”

Gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra kısıldı. “Bu rakamı şimdi kışından uydurdun, değil mi?”

“Sen içkileri sayıyorsun, ben dokunuşları.”

“Hımm. Yine de yapmıyorum.”

“Nesin sen, bir adam mı, bir fare mi?” diye sordum sesim meydan okur bir tını içeriyordu.

“Senin patronun.”

İyi cevap. Yine de, Coeur d’Alene’de rahatlamaya ihtiyacı olduğunda o bana sarılmıştı. Tartışma olmamıştı, uzlaşma olmamıştı. Benim ne istediğimi sormadığı kesindi, ihtiyacı olan neyse onu almıştı. Ve benim şu anda ihtiyacım olansa oydu, içimdeki her bir molekül bunun farkındaydı.

Siktir et. Kendimi ona doğru attım.

Jimmy beni bir "ah," sesiyle yakaladı, elleri kalçamdaydı. Kollarımı sımsıkı bir şekilde boynuna doladım. Burnumu köprücük kemiğine çarparak kazara kırmış olabilirdim ama önemi yoktu. Şimdi beni kucaklamak zorundaydı. Burnumdaki sızı görmezden gelinebilirdi. Herif olduğu yerde donup kalmıştı, neredeyse korkusunun kokusunu alabiliyordum. Ama bu, ona bu şekilde yakın olmak, adeta nirvanaya ulaşmak gibiydi.

Katıksız, saf mutluluk.

Nefesi kesildi ama sonra göğsü benimkine karşı hızla hareket etmeye başladı, hızla inip çıkıyordu. Beni üzerinden atmasını ya da bir kaldıraçla uzaklaştırmasını bekledim. Yavaşça taş gibi kasları yumuşadı. Sırtıma ritmi bozuk, tereddütlü bir el birkaç kez hafifçe vurdu. Görülen o ki, yıllardır yaptığı müzisyenlik ve doğal yeteneği benim onu kucaklamamla ortadan kaybolmuştu. Ah, güç bendeydi, onu asla bırakmayacaktım.

Birbirine karışan nefes alış verişimiz merdiven boşluğunda yankılandı.

"Lena?"

"Şişşt, konsantre oluyorum." Kaçmaya çalışırsa diye her ihtimale karşı, şimdi daha da sıkı sarıldım.

Delicesine güzel kokuyordu, hoş, pahalı bir erkek parfümü altında terli ve erkeksi kokusu. Tanrı'ya şükür yürüttüğüm tişörtü unutmuştu. Aynı koku tişörtte daha hafifti artık. Doğrudan kaynağından solumak gibisi yoktu. Ve sızlayan burnumun ucu tenine değiyordu, hatta tam olarak boynuna. Harika.

"Burnun soğuk," diye sızlandı.

"Sessiz ol. Ortamı bozuyorsun."

“Ortam falan yok. Sadece delirmiş gibi davranıyorsunuz.”

Aşağıda insanlar konuşuyordu, baterinin boğuk sesi duyuluyordu ama buradan ve şimdiden daha önemlisi yoktu.

“İşimiz bitti mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bir dakika daha, sonra bitiyor Lena.”

“İki.”

Derin bir nefes verdi. “Artık bunu her ay yapmak zorunda olmasam iyi olur.”

Bir iki çekingen sıvazlama daha. Sonra son derece yavaşça diğer kolu etrafıma dolandı, eli saçımın altına doğru kaydı. Ensemin üzerinde parmakları hafifçe ileri geri okşamaya başladı. Orada öylece durduk, göğsüm sert göğsüne yaslanmış bir halde. Çenesini başımın üzerine koydu ve nefes alış verişinin hafifçe saçlarımm dibine değişimini hissediyordum. Boylarımızdaki farka rağmen birbirimize inanılmaz uyuyorduk. Diğer eli omurgamda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, beni iyice kendisine çekiyordu. Her defasında biraz daha aşağıya iniyor, parmakları belime, popomun kıvrımının üzerine doğru ilerliyordu. Eli her aşağıya doğru indiğinden nefesim tekliyordu, ne kadar ileriye gideceğini görmek için sabırsızlanıyor, fazlasını yapmasını umuyordum.

Rahatlatıcı kucaklaşmam giderek kırmızı noktalı bir hal alıyordu.

“Randevuların berbat geçtiği için üzgünüm,” dedi.

Şu anda ciddi randevularımdan konuşmak istemiyordum.

“Bu geceki daha iyi gidecek.”

Diğer adamlar yeryüzünden yok olabilirdi.

"Lena?"

Lanet olsun. "Ne?"

Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Evelyn seni gerçekten üzdü mü?"

"Hayır. Aramızda çözebiliriz."

"Emin misin? Eğer ihtiyacın olursa onunla konuşabilirim."

"Gerçekten yapar mıydın?"

"Tabii ki."

"Rüya gibisin Jimmy Ferris," diyerek mutlu bir şekilde iç çekti.

"Tanrım, şimdi beni ciddi korkutuyorsun." Elleri kalçamda durdu. "Tamam mı?"

"Evet."

Gömleğini düzeltirken belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı bana. Garip bir şekilde utanmış görünüyor, göz göze gelmekten kaçınıyor, bakışlarını aşağıda tutuyordu.

"Peki. İşe geri dönüyorum." Ama gitmedi. Onun yerine, benim kim olduğumdan ya da evinde ne aradığımdan artık emin değilmiş gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. Titrek bir elle gömleğinin önünü düzeltti.

Nazik bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler Jimmy. Buna ihtiyacım vardı."

Duraksadı, bir şey diyecek gibiydi ama sonra vazgeçti. Şaşkın bir şekilde başıyla onayladıktan sonra ortadan kayboldu.

"Ne giydiğimle ilgili tek bir yorum yaparsan kışına tekneyi basarım." Merdivenlerin sonunda oturan adama söyledim ve her kelimesinde ciddiydim.

"Cesaret bile edemem. Ne zaman geliyor?" Jimmy yukarı doğru bakarak kot pantolonumu ve dar siyah kazakımı süzdü. Tanrı biliyor ya, iyi mala sahiptim, neden kullanmayacaktım ki... Heybetli göğüslerim karşısında bile ifadesi bir an için değişmedi. Bir saat kadar önce herkes gittiğinden beri spor salonunda takılıyordu, terden saçları ve gri tişörtünün sırtı ıslanmıştı.

"Gelmiyor," dedim. "Onunla şehir merkezinde buluşacağım."

"Onu sorguya çekmeyeceğim konusunda bana güvenmiyorsun."

"Hayır, güvenmiyorum."

"Neden seni ben götürmüyorum?"

"Çünkü onu sıkıştırmayacağın konusunda sana güvenmiyorum, bu konuyu az önce açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum. Ayrıca kendim kullanabilirim," dedim. "Bugünlerde biz kadınlar özgürleştik. Neden olmasın, yakında oy bile kullanabiliriz!"

Kaşlarını kaldırıp bana ters bir bakış attı. "Pekâlâ. Boktan arabayı alamazsın, son birkaç aydır kullanmadın onu. Her yere benim arabamla gidiyoruz."

"Benim boktan arabam gayet iyi. Teşekkürler."

Adeta yenilgiyi kabul edercesine derin bir iç çekti. "Mercedes'i al. En azından oraya sağ salım vardığına emin olurum."

"Benim için endişelenmen çok tatlı."

Homurdandı.

"Barracuda'yı alabilir miyim?"

"Siksen olmaz."

Sırttım. "Ruhumu incittin Jimmy Ferris."

Giriş holünde duran aynada saçımı düzeltmemi seyretti.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordum.

Tişörtünün ince kumaşını gererek omuzları ve kolları esnedi. “Henüz karar vermedim.”

Sesinde bir şey duraksamama neden oldu; yalnızlığına dair bir ipucu ya da sesinde daha önce duymadığım bir keder. Umutsuzluğun eşiğinde görünüyordu. Haysuz ve aksi normal haliydi ama bu değildi.

“Çocuklardan hiçbirini geri gelmiyor mu?” diye sordum. “Onlarla takılmak istemiyor muydun?”

“Bütün gün burada çalıştılar. Turne boyunca birbirimizin yüzüne bakacağız. Şimdiden başlamaya gerek yok.”

Bu hoşuma gitmemişti ama mantıklıydı. “Maç yok mu? Bir kere olsun monotonluğundan şikâyet etmek için burada olamayacağım.”

“Pek televizyon izleme havamda değilim.”

“Ne yapacaksın o zaman?”

İnledi. “Ben yetişkin bir adamım Lena. Kendimi eğlendirebilirim.”

“Bunu biliyorum.” Paltomu ve çantamı kucakladım. “Ama bu akşam benim burada olmama ihtiyacın varsa bunu söylemeni bekliyorum.”

“Sana burada ihtiyacım yok.”

Buz gibi bakışlarla beni izlerken tereddüt ettim.

“Anahtarlar arabada,” dedi.

Bu durum, eğer ben işi bırakırsam Jimmy’ye ne olacağı konusunu düşünmeme neden oldu. Bakışları ne kadar buz gibi olsa da, içinde öyle değildi, hepsi bir numaraydı. Ama onun acısını ve kendine olan güvensizliğini görmüştüm. Belki de Evelyn’in önceden söyledikleri aklıma kurcalıyordu. Onu rayında tutabilmek için fedakârlıklar

yapılmalıydı. İleriye düşünmeli, onun iyiliğini gözetmeliydim. Sevgi birçok şekilde ve boyutta olabilirdi ama eğer sevdiğin kişi için iyi olanı yapmayacaksan, o zaman ne önemi vardı ki gerçekten?

Hiç.

Ve onun için hissettiklerim o yöne doğru gidiyordu. Sevgi. Ne kadar korkutucu olursa olsun, gerçekle yüzleşmenin belli bir rahatlatıcı yanı vardı. Bu kaderdi ya da değildi bilemiyorum ama hızla gerçek oluyordu.

"Bence sen de birileriyle çıkmalısın," dedim, kelimeler kısık bir sesle zorla çıkmıştı ağızımdan. Çıkarabilmiş olmam bile mucizeydi.

"Ne?"

"Bence her ikimizin iyiliği için sen de birileriyle çıkmaya başlamalısın. Bunu bir düşün."

Burnunu çekti. "Ben bu halimle iyiyim. Bu saçma bir fikir."

"Buraya tıklmış, dünyadan saklanarak mı? Bu uzun vadeli bir çözüm değil."

"Hayır, Lena haklısın." Ellerini birbirine çarpıp ileri geri hareket ettirdi. "Biliyorum, hadi gidip en sevdiğim barda biraz takılalım. Eski zamanların hatırına birkaç kadeh bir şeyler atarız ve sonra bir iki kız bulurum ve onları oynamak için buraya getiririm. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi? Sanırım hepimiz harika vakit geçiririz."

Önerisine karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ne? Bu fikri beğenmedin mi?"

Planları değiştiriyorum. Noel için en çok istediğim şey yüzünden o aptal sırtışı silmekti. Beni kimse daha fazla çıldırtmıyordu. "Eğer götün teki olmayı bitirdiysen, ne demek istediğimi açıklayayım," dedim.

"Ah, lütfen açıkla."

"Bence daha fazlasına ihtiyacın var," dedim olabildiğince empati kurarak. "Benim ve grubun dışında arkadaşlara ihtiyacın var."

"O zaman seni daha iyi hissettirmek için mi çıkacağım?"

"Hayır Jimmy." Paltomu göğsümün üzerinde adeta bir kalkan gibi tutuyordum. "Birisiyle çıkacaksın, çünkü buna hazırsın. Çünkü şimdiki gibi tam bir piç kurusu olmadığın zamanlarda bir kadına sunabileceği bir sürü şeyi olan harika bir adamsın."

Küçük bir alkış patlattı. "Bu güzeldi Lena. Şiir gibi. Sanırım neredeyse ağlayacaktım."

"Bu şekilde davranmana neden olan nedir? Korkuyor musun? Kızsal durumlar gibi bir şey mi var, nedir? Kucaklaşmaya mı ihtiyacın var?" Aramızdaki mesafeyi kat ederek onun yanına gittim. "Çünkü senin bu göt herife dönüşmeni neyin tetiklediğini çözmeye çalışıyorum. Ama günün sonunda kendini kontrol edebilen yetişkin bir adamsın ve tam bir pislik gibi davranmayı tercih ediyorsun ve bu esnada da, seni önemseyen insanları da kendinden uzaklaştırıyorsun. Bunu bana açıkla."

"Bir yetenek."

"Bir daha dene." Topuklularımla karşısında dikilmiş oturuşuna tepeden bakıyordum. Adam elimde bir silah olmadığı için şanslıydı. Sonra yavaşça ayağa kalktı, dimdik duruşu neredeyse bir adım geri gitmeme neden olacaktı. Buna karşı koydum. "Pekâlâ?"

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Ne bok yemeye edeceğim ki?"

Gözlerinde küçücük bir grilik vardı. Çok fazla şey görmüş ve gördükleri karşısında yaşlanmış gibi. Sesi yumuşadı. "Öylesine korkusuz."

"Hayır, senden korkmayı reddediyorum," dedim. "Sanırım senin iğneleyici laflarından kaçabilmek için ya da en küçük bir meşhur Ferris öfkesi söz konusu olduğunda, etrafındaki çoğu kişi yıllar içerisinde söylediklerini yapmak için acele etmişler. Bu zırvalık. Ben seninle bu şekilde olmayacağım. Kendini kaybeden uykusuz kalmış küçük bir çocuk değilsin, sen bir yetişkinsin. Eğer istersen kendini kontrol edebilirsin. Ve artık istemenin zamanı gelmiş."

Yüzü ifadeden yoksun bir halde bana baktı.

"Pekâlâ?"

Elini kaldırarak yavaşça yüzüme düşen bir tutam saçı kaldırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra eğilerek dudakları, ılık nefesi kulaklarıma değecek kadar yaklaştı. "Haklısın, az önce sana karşı göt herifin teki gibi davrandım."

"Biliyorum," diyerek fısıldadım.

Dudakları gülümsemiyor olsa bile gözlerinin için gülüyordu. Durup yüzümü inceledi. "Benden asla korkmana gerek yok. Seni hiçbir zaman incitmem."

"Bunu da biliyorum." Bilerek yapmazdı. Asla bilerek yapmazdı.

"Hadi. Hadi randevuna git Lena."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Dediğimi düşün."

Derin bir nefes verdikten sonra sinirli bir bakış attı. "Anlaştık."

"Son yarım saatte bu, telefonunu on birinci kontrol edişin. Bir sorun mu var?"

“Tanrım, üzgünüm,” dedim, aptal şeyi çantama geri sokarak. “Bir ses teknisyeninin tam olarak ne yaptığını anlatıyordun bana ve ben dalıp gittim, ki bu son derece kaba bir davranıştı.”

Çıktığım adam bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. Kahretsin, herif sevimliydi. Stage Dive’ın tanrı benzeri üyeleriyle vakit geçirmenin en kötü yanı, normalin ne olduğunu unutmaktı. Herifler pornografik rüyalardan fırlamış gibiydiler. Ve şu anda tam yanımda duran Dean Jennings tüm bunlar ve biraz daha fazlasıydı. Omuzlarına düşen kahverengi saçlar ve dudağında gümüş bir piercing, yeşil gözleri beni belli belirsiz bir keyifle izliyordu.

“Son altı yıldır zaman zaman Jimmy’yle çalıştım,” dedi Dean. “Ele avuca sığmayabileceğini biliyorum, bu yüzden eğer geri dönmen gerekiyorsa, bunu başka bir akşam yapabiliriz.”

“Çok nazıksın ama o iyi. Evden çıkmamı istiyordu, bu nedenle muhtemelen kendi başına kalmaya ihtiyacı vardır.”

Dean başıyla onayladı. “Temiz kalması ve diğer yaptığı şeyler bence harika.”

“Evet.”

“Pek kolay olmasa gerek.”

“Hayır.”

Bira şişesinin üzerindeki etiketle oynadı. Etrafımızda, bardaki havalı insanlar eğleniyordu. Bar Chinatown’daydı ve oldukça popüler bir mekândı.

Belki de bu bar aynı zamanda Jimmy’nin en sevdiği yer olarak bahsettiği idi, gerçi takım elbise giyen herhangi birisinin pek takılacağı bir yer değildi. Buradaki

kadınlardan bazıları gerçekten göz zevki için harikaydı. Indie klasiklerini çalan bir müzik kutusu, birkaç pinball masası ve bir bilyardo masası vardı. Mekânın güzel, köhne, yerleri yapış yapış bir havası vardı ve muhteşem baharatlı patatesler yapıyorlardı. Bir tanesini ağzıma attım ve lezzet tat zerreciklerimi adeta büyüledi. Ya da ağzımın suları akıyordu, o denli iyiydiler.

“Üzgünüm. Sanırım onunla ilgili pek konuşamazsın,” dedi Dean, beni bir kere daha şu ana geri getirerek.

Ağzımı elimle kısmen kapatarak, “Hayır, pek konuşmamam,” dedim.

“Benim de sözleşmemde bunlarla ilgili konuşmamam için bir madde var ama sen içeriden birisi olduğun için...”

“Yaşadığımız tuhaf bir dünya, değil mi? Ünlü insanların hayatlarının kıyısında olmak.”

Güldü. “Aynen öyle. Yıllar içinde, gruptakilerin hepsi bekârken ve sabaha kadar partilerde vakit harcarken gördüğüm şeylerin bazıları oldukça çılgıncaydı.”

“Hayranlar ve tüm o ahlaksız işler mi?”

“Hepsi.” Birasından bir yudum daha aldı.

Pekâlâ, işte şimdi bu ilgimi çekmişti. Öne doğru oturup dirseklerimi oturduğumuz köşedeki masanın üzerine yasladım. “Bana hepsini anlatmalısın. Hiçbir ayrıntıyı atlama.”

Dean bir kahkaha patlattı. “Beni öldürürler.”

“Merakımı gidermek için kendini feda etmek istemiyorsan, sen neye yararsın?”

Gözleri parlayarak başını iki yana salladı. Tatlı bir adamdı, Jimmy gibi göz kamaştırıcı değildi ama kim öyleydi ki? Ben de bir top model değildim ama Dean yine de sıcak gülümsemesi hiç kaybolmadan biraz daha bana

doğru yaklaştı. Arada sırada bakışları dolgun göğüslerine kayıyordu. Bunun için onu affedebilirdim, hatta aslına bakarsanız bu hoşuma bile gidiyordu. Gerçekten bir dişi olarak beğenilmek güzel bir histi, benim bir süredir tatmadığım bir tanesi.

"Beş yıl kadar önce sahneye bir çift kızı davet ettiği zamandan bahsedebilirim. O seferki az çok herkes tarafından duyulmuştu zaten," dedi.

Gerçek anlamda şoke olmuş gibi bir ifadeyle nefesim kesilmiş gibi yaptım. Dedikodu en kötüsüydü. "Bununla ilgili dedikoduları duyduğumu hatırlıyorum."

"Jimmy oldukça fazla içiyordu, o zamanlar hepsi öyleydi. İlk başlarda havalydı, kızlar o şarkı söylerken etrafını sarmıştı. Ama sonra Dave gitar solosuna başladığında üçü sahnede oynaşmaya başladı. Kızlardan bir tanesi elini Jimmy'nin pantolonunda aşağıya doğru iletirken diğeri kemerini açmış, fermuarına doğru hareket ediyordu. Jim kahkahalar atıyordu; umurunda değildi. Güvenlik sahneye fırladı ve kızlara engel oldu ama polisler gösteriyi uygunsuz teşhirden ötürü yanda kesti. Jim'e de bu konuyla ilgili bir dünya ceza kestiler."

"Vay canına."

"Neyse ki kimse net bir fotoğraf yakalayamamıştı."

"Ne şans."

Dean yavaşça başını salladı, hayranlığı gözlerinde parlıyordu. "Jimmy o zamanlarda ne adamdı ama."

Suratımı buruşturdum. "Kontrolden çıkmıştı, kendine zarar veriyordu."

"Evet, o da var tabii."

"Sanırım ben bugün olduğu adamı tercih ederim."

"Elbette," dedi Dean hızlıca. "Kesinlikle."

"Hiç eline bir gitar ya da başka bir müzik aleti almayı ve sahneye çıkmayı düşünmedin mi?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

"Ben Jimmy Ferris değilim. Kalabalık benim ödümü patlatıyor. Sahnedeyken gözlerini diken onca insan beni ürkütüyor." Yapmacık bir titreme sergiledi.

Kahkaha attım. "Hayır, bana da pek çekici gelmiyor."

"Evet. Ama o çocuklar, onlar bunun için yaratılmışlar. Özellikle Jim. Adam yaşayan bir efsane."

Söylediklerine katılarak başımı salladım. Sonra olabilecek en kötü, en berbat düşünce aklıma geldi ve üstünden atamadım. "Ah Tanrım, beni dışarı çıkarman için sana para ödemiyor, değil mi?"

"Ne? Siktir, elbette hayır." Dean geri çekildi. "Neden böyle bir şey düşünesin ki?"

Alnımı masaya dayadım, koyu renkli saçlarım aptallığımı gizlemek için etrafıma bir perde gibi kapandılar. "Üzgünüm. Benim faydam için kendini pazarladığını ima etmek istememiştim."

"Lena?"

"Çok özür dilerim."

"Lena, bana bak."

Bir el nazikçe çenemin altından tutarak başımı kaldırmam için beni cesaretlendirdi. Gözleri öylesine mükemmel bir yeşildi ki, insan lens mi diye düşünüyordu. Bunun bir önemi olduğundan değil tabii, buz mavisi olmadıkları için minnettardım. Jimmy'nin daha yumuşak hatlarının yanında Dean'in yüzü daha genişti. Onun kadar uzun boylu da değil ama bana sanki gördüğünü beğenmiş gibi bakıyordu, sanki onun kriterlerine uygunmuşum gibi, onlar her neyse. Sabırsız ya da küçümser bir ifade yoktu. Bu rahatlatıcıydı.

"Hey," diye mırıldandım. "Şey, bunu sorduğumu unuttum, olur mu?"

Yavaşça saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, tıpkı daha önce Jimmy'nin yaptığı gibi. Dokunuşu şaşırtıcıydı ama olduğum yerde kaldım, Dean'ın biraz daha yaklaşmasına izin vererek, bunun nereye varacağını merak ederek.

"Arada sırada kendimi iğrenç bir şekilde utandırmaktan hoşlanıyorum," dedim. "Hayatı eğlenceli kılıyor."

"Pekâlâ, bunu akıldında tutacağım." Gülümsedi. "Sanırım aramızda olan şey, biraz keyifli vakit geçirme fırsatı. Bu nedenle, benimle dans etmeye ne dersiniz Bayan Morrissey?"

Gülümsemem yavaş olabilir ama tamamen içtendi. "Hoşuma gider."

Gece yarısına yakın Dean benimle birlikte arabama yürüdü. "Benim" derken Jimmy'nin arabasını kastediyorum tabii ki. Dean parlak, pahalı araca bir bakış attı ve ağzından çıkan şey koskoca bir hiçbir şeydi.

"Jimmy almam için ısrar etti," dedim aniden kendimi rahatsız hissederek. "Yağmurda araba kullanmam konusunda endişe ediyor. Hayır demeye çalıştım ama..."

Dean sadece başıyla onayladı.

"Evet, her neyse." Çenemi kapatmalıydım. Protesto etmekten mi bahsetmiştiniz?

Dans etmekten dolayı enseme oluşan ter damlacıkları serin gece havasında tüylerimi diken diken etmişti ve bedenim mutlu bir şekilde yorgun, beynim uykuya doğru kaymaya hazırdı. Eve sürmek için uyanmamı gerekiyordu. Eğer arabasına bir çizik atarsam Jimmy beni öldürürdü.

“Gerçekten güzel bir gece geçirdim,” dedim, Dean’e elimi uzatarak.

Sırıtarak elimi tuttu ve beni nazıkçe kendisine doğru çekti. Dudakları benimkilere dokundu. İlk dudaklar, ılık nefesi, ılık her şey ve yüzü öylesine yakındı ki. Gözlerimi kapatmadım, sanırım biraz şaşkındım. Anın farkındaydım, aptalca ama doğrudu. Tanrım, kirpikleri gerçekten çok uzundu. Aynı zamanda dudağında piercingi olan kimseyle daha önce öpüşmemiştim. Metal şey dudağımın kenarına baskı yapıyordu ve bu garip bir histi.

Geri çekildi ve gülümsedi. “Bunu yeniden yapmak isterim.”

“Ben de öyle.” Ve bunu içten söylemiştim, gerçekten harika bir gece geçirmiştik.

Ellerini kot pantolonunun cebine soktu.

“Sonra görüşürüz.” Çantamın içinde anahtarları aradım. “İyi geceler.”

Güvenle arabaya bindiğimde eğilerek el salladı. Ben de geri el salladım. Sonra yüzünde bir sırıtışla kaldırımda durup ben uzaklaşana kadar bekledi.

Bu gece çok daha iyiydi, aslında karşılaştırma söz konusu bile değildi. Beni tatlı bir öpücükle şaşırtan iyi, akıllı bir adamla bir randevu. Güzeldi. Mutlu olmak için dünyanın eksenini şaşırtacak birisini bulmanız gerekmiyordu; içsel patlamalar ve küçük kalp krizleri uzun vadeli mutluluğun cevabı olmak zorunda değildi. Ama bu sıcaklık ve memnuniyet, güzeldi.

Jimmy memnun olacaktı.

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah turumuzu yarılanmışık ki Jimmy bir anda durdu, nefes nefeseydi. Hayır, tamam ben nefes nefeseydim. Koşu beni paralıyor olmasına rağmen onun nefesi hızlanmamıştı bile. Bu sağlıklı olamazdı. Gerçi bu defa dün sabahkinden daha uzun bir süre dayanmışım. Yavaş, kademeli ilerleme işkence gibiydi.

“Dün gece geç geldin.” Belden aşağıya doğru eğilmiş, esneme hareketleri yapıyordu.

“Evet, dansa gittik.” Bu sabah bacaklarımın bu kadar acımasız olmamasına şaşırmamalıyım.

Jimmy birtakım sesler çıkardı. Ne anlama geldiklerini bilmiyordum.

Gecenin ortasında onu ne yapıyor diye kontrol etmek için aradığımda gitarla oyalanmakla ilgili bir şeyler gevelemişti. Konuşmamız kısaydı. Temel olarak iyi olduğunu belirtmiş, randevuma geri dönmemi söylemiş ve telefonu kapatmıştı. Söz konusu o olduğunda, bu tip bir telefon konuşması normaldi.

Doğruldu. "Dediğini düşündüm, benim de birileriyle çıkmam konusunda."

Şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Ve?"

Anlaşılan yolun aşağısındaki ağaçlar etkileyiciydi, çünkü bakışlarını onlardan ayırmadı. "Eski bir arkadaşımı aradım. O, şey... o da son zamanlarda temiz kalmış, rehabilitasyona girip çıkmış. Bir süre konuştuk. Benimle görüşmek için LA'den bu tarafa gelerek beni ziyaret etmeyi düşünüyor."

"Jimmy bu harika." Gülümsemeye çalıştım. Tanrı biliyor ya tüm gücümü sarf ettim ama suratım taş gibiydi, tamamen yanlıştı.

"Ziyaret" bir çok şey anlamına gelebilirdi. Benim çarpık aklım için, rock yıldızı stili ziyaret her şeyiyle çiftleşmeyle ilgiliydi, oturup arkadaşlarla kahve içmekle değil. Ne de olsa Jimmy Ferris'ten bahsediyoruz. Seksten uzak durması beni hep şaşırtmıştı. Evin içinde dolanan, kükreyen ve parlayan öylesine huysuz kocaman bir hayvan gibiydi ki. Aklım onun birisini yalarken, tırmalarken ya da dişlerini birisine geçirirken ki hallerini hayal etmekte hiç zorlanmıyordu. Ah Tanrım, şimdi de tamamen farklı bir nedenden ötürü nefes nefeseydim. Pis aklım kontrolden çıkmıştı.

Sadece sevişirken dokunduğundan bahsetmişti. Eminim arkadaşının her yanında parmak izleri olacaktı, şanslı kız. Ve bunun benim parlak boktan fikrim olduğunu unutmayalım.

Tanrım, kendimden nefret ediyordum.

"Harika," dedim, Dean'in görüntüsünü aklıma getirmeye çalışarak. Son derece tatlı, sevimli ve öyle bir şeyler, çok daha fazla ulaşabileceğim bir yerde. Jimmy gibi

her yanında kalp kırıklığı yazmıyordu. Yakışıklı alnına bir uyarı işareti koymaya gerek yoktu.

"Evet." En sonunda benden tarafa baktı ve ben de acı-nası halimi olabildiğince sakladım. "Dinle Lena. Konuyu açtığında tam bir pislik gibi davrandığım için üzgünüm, sanırım beni savunmasız yakaladın."

"Benden özür mü diliyorsun?"

Yine o çene hareketini yaptı.

"Vay canına."

"Bunu büyütme," diye homurdandı.

"Hayır. Hayır, peki. Benim için bunu bir kere daha söyleyebilir misin?"

Gözlerini devirdi. "Özür dilerim."

"Affedildin. Tekrar etme, yoksa kışına tekme-yi basarım."

"Benim yarım kadarsın."

"Ah, fazlasıyla motive olmuş durumdayım ve son derece güzel bir sivri burunlu bot koleksiyonuna sahibim. Kendini uyarılmış farz et."

"Pekâlâ," dedi, sesi tedirgin olmakla eğlenmek arasında bir yerdeydi. Ne kadar ciddi olduğumun farkında değildi. O botların bazıları, yanlış kadının ayağındayken ciddi hasar verebilirdi.

Sonra bana doğru daha da yaklaşarak dudaklarımın etrafındaki bölgeyi inceledi.

"Ne?" diye sordum, kısmen yüzümü ellerimle kapatmamak için çaba sarf ediyordum.

"Biraz tahriş olmuş gibi... muhtemelen birisinin sakallından ötürü."

"Ah." Dudaklarımı ovuşturdum, işe yaramaktan çok durumu daha kötü hale getirdi. Nedense içimi bir suç-

luluk duygusu kapladı, sanki ilk randevuda öpüşmek suçtu da. Çok hızlı olmuştu. Dean bana doğru bir adım atmıştı ve dudakları benimkilerin üzerindeydi ve ben de izin vermiştim. İşin aslı buydu, Jimmy için hissettiğim duygular bir yana, Dean'ın beni öpmesine izin vermiştim. İkinci aşamaya falan geçmemişti.

"Nasıldı?" diye sordu, hâlâ gerektiğinden fazla yakında durmuş dudaklarıma bakarken. Bakışlarındaki tanımadığım bir ifade korkuyla hareketsiz kalmama neden olmuştu. Tam olarak neyin peşindeydi, bilmek istemiyordum. Ve eğer sormazsam, dün geceki yemekten bahsettiğini düşünmüşüm gibi yapabilirdim ya da hava durumu gibi en az onun kadar zararsız bir şeyden.

"Şey... güzeldi," dedim.

"Güzel," dedi, sesi kısık ve büyüleyiciydi. "Hoşuna gitti."

Omzumu silktim, başka herhangi bir şey söylemek nedense tehlikeli gelmişti.

"Ne kadar ileri gitmesine izin verdin?" Bakışları boynumda, göğsümde dolaştı ve gezindikleri her yer adeta alev alıyordu, bu terli, kokmuş ve dağılmış halime rağmen. Bana bu şekilde baktığı zaman, önemi yoktu. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirmemek için tüm gücümle direnmem gerekiyordu. Sadece sweatshirtümün uyarıldığını göstermeyecek kadar bol ve kalın olduğunu umuyordum. Meme uçlarımin bu adama karşı davranışları tamamen yanlış bir yönlendirmeden ibaretti.

"N-ne?" diye sordum.

"Kıyafetlerinin altından ya da üzerinden?"

"Sana bundan bahsetmeyeceğim."

"Üzerinden diye düşünüyorum," diye yorum yaptı.

“Bana pek de öyle kolay verir bir tipmişsin gibi gelmiyor.”

Omuzlarımı geri atıp dik durdum. “Haklısın, Jimmy, gıcır gıcır bir bâkireyim. Bacaklarımı sımsıkı kapalı tutma yeteneğim herkes için bir ilham kaynağı. Şimdi lütfen bu konuda konuşmayı kesebilir miyiz?”

“Rahatsız mı oldun?”

“Ah, lütfen ama sanki amacın bu değildi?”

Dudaklarının köşesi seğirdi. “Ne diyebilirim? Benim ilgimi çekiyorsun, pek çoğu çekmiyor.”

“Bu harika ve bu konuda her yanıma ateşli ve hevesli. Ama yine de sana başka bir adamla aramda olanlar hakkında herhangi bir şey anlatmayacağım.” Yeniden bacaklarımı hareket ettirmeye başladım, tökezleyip durmak benim koşu şeklimdi. Ne stil... ne zarafet ama.

Bir an sonra yanımda koşmaya başladı. Her zamanki gibi uzun bacakları ve antrenman seviyesi benim oflayıp puflamamla dalga geçer gibiydi.

“Hadi ama Lena. Senin aracılığınla vekaleten de olsa biraz hayatımı yaşamama izin veremez misin?”

“Hayır.”

“Benim gibi liseden terk birisinin bu kelimeyi biliyor olmasından ötürü biraz olsun etkilenmedin mi?” Kendi kendine güldü ama bununla ilgili pek de mutluymuş gibi değildi sesi.

“Hayır.”

Bana şüpheli bir tebessümle baktı. “Tabii.”

“Hayatta bütün başarılarından sonra sence becerinden ya da zekândan şüphe mi ediyorum?”

“Tüm uyuşturucular ve boktan şeyler demek istiyorsun? Tabii, o boklardan bir dünya başardım.”

"Sen başarılı bir işadımı ve deneyimli, birden fazla ödöl kazanmış, kendini ispatlamış bir müzisyensin," diye sıraladım. "Bazı yanlış kararlar vermişsin, aman ne büyük facia. Kim hata yapmadı ki? Hatalarının bedelini ödemişsin ve hayatına devam ediyorsun."

Gözlerini kıstı. "Benimle ilgili gerçekten düşüncen bu mu?"

"Evet. Ne yazık ki aynı zamanda, zaman zaman tam bir pislik olmaya yatkınsın ama bunun üzerinde çalışıyoruz. Bunun da üstesinden geleceğin konusunda inancım büyük."

Çenesinin sınıksıkı duruşu, henüz ikna olmadığını işaret ediyordu. Eğitimiyle ilgili güvensizliği belli ki oldukça derinlerden geliyordu.

"Benim de üniversiteye falan gitmişliğim yok," dedim. "Bir burs alacak kadar başarılı değildim. Babamın arkadaşının bir iş yeri vardı ve bana danışmada bir görev verdi, şanslıyım. Yoksa önümüzdeki elli yıl boyunca hamburger köftelerini çeviriyor olurdum."

Başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Bir süre için sessizce koştuk. Ama tabii ki, konuyu kapatamazdı, değil mi?

"Pekâlâ, iyi bir ilk randevu için neler gerekli söyle bakalım Lena? Bu tip şeylerden anlıyorsun. Bana öğret, bir kızı nasıl etkilersin, hımm?"

"Konuşamam. Koşuyorum."

Burnundan bir ses çıkardı.

Bir süre daha her ikimiz de konuşmadan devam ettik. Jimmy ile sohbet benim sağlığım için tehlikeliydi. Herif cidden alnının ortasında kocaman kırmızı bir uyarı

levhasıyla gelmeliydi. Aslında levha tüm suratını kaplamalıydı. Sadece ateşli vücuduyla başa çıkmak zorunda olsaydınız, belki de bir şansınız olurdu. Ah ve sesi... Tanrım, sesi... bir kızın kadınlığıyla ilgili her noktanın şakımasına neden oluyordu. Seksi ya da şakımayı ya da Jimmy'yi ve de her üçünün herhangi bir tutkulu ve arzu-lu kombinasyonunu düşündüğümünden değil.

Fakat aklım belli ki bana karşıydı.

"Biliyorsun, sanırım kendimi geliştirdim," dedim sonunda. Sessizliği doldurma konusundaki ihtiyacım kesinlikle bir zayıflıktı. "Eskisi kadar kolay nefesim kesilmiyor."

"İyi. Peki, yeniden onunla çıkacak mısınız?"

"Hâlâ bu konudan mı bahsediyoruz?"

"Evet. Neden ona ikinci bir randevu şansı veriyorsun?"

İnledim. "Çünkü iyi birisiydi."

"Bu kelimeyi oldukça fazla kullanıyorsun. İyi. O iyi birisi. İyi vakit geçirdin. Söz konusu ben olduğumda hiçbir kadının bu kelimeyi kullandığını sanmıyorum."

Yanaklarıma yapışan ıslak saçlarımı yüzümden ayırdım. "İşine geldiği zaman iyi olabiliyorsun."

"Ben iyi olmak istemiyorum Lena." Kendi kendine güldü. "Ama senin bu kelimeyi Dean'i tanımlamak için kullanman, onunla çıkmanın ancak Adrian ile bir iş toplantısında oturmak kadar ilgi çekici olduğunu düşünme neden oluyor. Belki de başkasıyla çıkmalısın."

"Hey, Dean birlikte vakit geçirmek için oldukça eğlenceliydi. Bir kere, beni senin yaptığın gibi uygunsuz kişisel sorularla sıkıştırmıyor."

"Onu becerecek misin?"

"Jimmy!"

"Ne?" Pis pis sırtışını saklamaya bile gerek duymadı.
"Sorun nedir?"

"İş akdimde bir yerlerde seks konusunu asla gündeme getirmemek konusunda bir madde olduğuna eminim. Aynı zamanda kaba davranıyorsun."

"İş akdi mi?" Bir gamzesi ortaya çıktı. "Sanırım bunu biraz aştık, sence de öyle değil mi?"

Haklıydı. "Muhtemelen, evet."

"Eğer iş akdimiz umurumda olsaydı seni ikinci günden kovabilirdim."

"Kovamazdın."

Eğlenen bir ifadeyle bakıyordu bana.

"Şey, belki biraz. Ama o nedenle hayatın daha zavallı bir hal alırdı."

"Tabii," diyerek anında karşılık verdi. "Ya seni pahalı bir restorana götürürse? Seni muncıklamasına izin verir misin?"

"Kendimi üç öğünlük bir menü ve pahalı masa örtüleri için pazarlayacağımı mı ima etmeye çalışıyorsun?"

"Sadece merak ediyorum. Bunu yapan ilk kişi olmazsın."

"Siktir oradan, sen ciddisin." Herif başımı döndürmeyi her şekilde başarıyordu. Gerçekten farklı dünyalardan geliyorduk. "Bu çok... inanılmaz..."

"Ne?"

"Üzücü. Sadece üzücü. Jimmy biraz daha yükseği hedef almalısın. Sadece banka hesabının dolgunluğuna bakarak sırtüstü yatıp bacaklarını açacak insanlar haricinde birileriyle çıkmalısın."

"Bu, hayatı basit ve kolay kılıyor."

"Kolay mı? Ha! Biliyorsun değil mi? Kolayın sana pek yararı olmamış. Aslına bakarsan benim gördüğüm kadarıyla, kolay senin için işleri epey bir boka sarmış."

Biraz daha göz devirme. Eğer bunu yapmaya devam ederse, kendine zarar verebilirdi.

"Doğru şekildeki bir karmaşa tam da ihtiyacın olan şey olabilir Jimmy."

"Zaman kaybı." Sesi netti. "Eğer ilk randevuda eline bir şey geçmiyorsa neden yeniden uğraşasın ki?"

"Hımm, sanırım bu kendi başına keşfetmen gereken bir şey." Dünya bir an için bulanıklaştı ve gözüme giren terin yakmasıyla gözlerimi kırıştırdım. "Bir kadınla sadece onu becermek istediğinde mi vakit geçirirsin?"

"Genellikle... Senin haricinde." Saçını geriye attı. Arzu yüklü iç çekişimi kendime saklamayı zar zor başardım. Bu kadar basit bir şeyden bu kadar keyif alıyor olmam oldukça zavallı bir durumdu.

"Peki ya seni ziyaret etmek için gelecek olan kıza ne demeli?"

"Ne olmuş ona?"

"Yani, o da sadece seks için mi, yoksa onunla bir çeşit ilişki yaşamayı deneyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bu konuyu düşünmedim."

Söyleyebileceğim öyle çok şey vardı ki. Fakat hiçbirisi doğru ya da tarafsız değil gibiydi.

"Ya sadece seks içinse ne olacak?" dedi.

"Fazlasını istemiyor musun?"

"İhtiyacım olan her şey var. Daha fazla dışarı çıkmayı denemelisin, dedin. Ben de öyle yapıyorum. Eğer bu becermekten hoşlandığım bir kızla olacaksa, sorun nedir? Konuşmak için sen varsın, ve bir ilişkiye; ki acaba bunun ne olduğunu düşünüyorsun, ihtiyacım yok."

Gözlerimi ovuşturdum. Aptal ter, fazlasıyla iğrenç ve rahatsız ediciydi. Jimmy'nin etrafındayken olabilecek tüm bedensel salgılar içinden, bende bu tepkiyi yaratması gerekiyordu zaten.

Gözle görülür düzeydeki sersemliğime karşı sadece başını iki yana salladı. "Pekâlâ, o zaman ne, üçüncü ya da dördüncü randevu kuralı mı koyuyorsun? O civarda mı?"

Ona inanamaz şekilde bakarak durdum. "Ben sana ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun diye soruyor muyum Jimmy?"

"Son zamanlarda, en az günde bir kere." Hiç önemli bile değilmiş gibi bu bilgiyi öylesine ortaya atmıştı. "Libidom bir süre için kaybolmuş gibiydi ama şimdi tüm şiddetiyle geri döndü. Muhtemelen birileriyle çıkma fikrinde haklıydın, çünkü yakın zamanda bir şeyler yapmazsam, lanet olası bileğimi kıracağım."

"Kes şunu!" Gözlerimi ellerimle kapatarak derin, sakin soluklar almaya çalıştım. Anahtar buydu. Jimmy'nin kendini tatmin ettiği açık seçik görüntüler aklımdan lanet olası uzak durmalıydı; benim yaramaz, fazlasıyla tasvirici, terbiyesiz aklım. "Bu tip şeylerden konuşan türden arkadaşlar değiliz."

"Seksi fazla ciddiye alıyorsun."

Denesem bile yapamayacağımı bildiğim için onu duymamayı denemeyi bıraktım. "Öyle mi yapıyorum, ha?"

"Evet." Ve gülümsemesi, ah Tanrım gülümsemesi, o gülümsemeyi suratından kazma ile kazımayı arzu ediyordum. Nazik olurdum, bana güvenebilirsiniz.

"Sen hisleri hiç ciddiye almazken," dedim. "Senin için bir şakadan ibaretler."

“Benim için şakadan ibaret değiller. Ama ikisi bir arada olmak zorunda değil. Senin yaptığın hata bu.”

“Ah, Tanrım, Jimmy, bu öylesine klişe ki. Sen tam bir erkek orospu, bense hassas hatun. Ve Tanrı aşkına ben hassas bile değilim gerçekte, sadece seninle kıyaslandığında...”

“Benimle kıyaslandığında, ne?”

“Yani, sen öylesine bastırılmışsın ki. İçinde hisler kaynayıp kontrolünü kaybedene kadar bir şeyler hissetmek konusunda kendini rahat bırakmıyorsun.”

Başını iki yana sallayarak sert bir nefes verdi. “Bana açıklar mısın, hisler ve seksin bir arada olması gerekmediğini söylemem nasıl bu noktaya geldi? Çünkü ben anlamıyorum.”

“Bak, söylediğin doğru olabilir,” dedim. “Seks seni iyi hissettirmek için sadece fiziksel bir aktivite olabilir. Bununla ilgili bir sıkıntım yok.”

Somurttu. “Beni az önce bu yüzden kınadın.”

“Hayır. Sadece, bundan fazlası olamayacağı konusunda ısrar ettiğin için seni kınadım. Bence bir değişiklik yapıp hoşlandığın birileriyle sevişmelisin. Senin için tazeleyici bir deneyim olabilir.”

Bir omzu hareket etti. Sanırım bir omuz silkmeydi.

“Yani sence dün gece Dean ile yatmalıydım, ilk randevuda?”

“Öyle bir şey demedim.” Spor ayakkabılarından birini yere sürttü, tam bir kocaman, dehşet verici canavar gibi. “Sadece birilerini becermek hakkında konuşmak ya da gerçekten birilerini becermek büyük bir mevzu olmamalı. Bu insan doğası, herkes yapıyor.”

“Biz hariç.”

“Evet, biz hariç. Geçmişe sünger çekmeli ve sıfırdan başlamalıydım, kendime çeki düzen vermeliydim,” dedi içini çekerek. “Gerçi seksten vazgeçmenin kokainden vazgeçmekle uzaktan yakından alakası yoktu. O şeyi aldığım zaman kendimi bir tanrı gibi hissediyordum, hiçbir şey bana dokunamazdı. Bırakmak kolay değildi.”

“Hayır, eminim değildir.”

Bana gülümsedi, gerçekten gamzelerini göstererek gülümsedi. Kahretsin. Sadece dizlerimin bağı çözülmedi, aynı zamanda ayak parmaklarım da kıvrıldı, yıldızların parlaması ve ay ışığı adeta bir hiçti. Tek boynuzlu atlar uçup gidebilirdi.

“Pekâlâ Lena, hayatım, anlat bana, merakımı gider. Birisiyle yatmayı ne zaman kabul ediyorsun?”

Ona doğru daha da yaklaştım, burun burunaydık. O zaman endişelendi, gamzeleri kayboldu ve alm kırıştı. Endişelenmeliydi piç kurusu.

“Jimmy, sevgilim,” dedim sesim yumuşak ve tatlıydı. “Adam götü yiyip de benimle hisleri hakkında konuşana kadar onu becermem.”

Koşunun geri kalanında beni bir kahkaha takip etti.

Öğleden sonra saat ikiyi henüz geçiyordu ki kapı çaldı. Grup ve teknisyenler buzdolabımızdaki her şeyi içeren bir öğle yemeğinden sonra çalışmaya devam ediyorlardı. Acilen yerlerine yenilerini koymaya ihtiyacımız olduğu için yeni siparişleri vermiştim. Çocukların sürekli burada çalışmasıyla birlikte her zamanki ihtiyaçlarımız üçe hatta biraz daha fazlasına katlanmıştı. Sadece Mal her öğünde kendi ağırlığınca yiyor gibiydi. Ondan sonra nasıl batesinin etrafında deliler gibi zıplıyor ve davul çalıyordu,

hiçbir fikrim yoktu. Günü kendimi işe yarar bir şeylerle oyalayarak geçiriyordum. Kayıt yaparlarken onlarla takılıp yardımcı olabileceğim her yerde katkıda bulunmak mantıklıydı. Eğer bu kahve ve içecek servisi yapmam anlamına geliyorduyorsa, öyle olsun. Dean de bugün ekip-
le çalışmaya gelmişti, keyifli bir eklentiydi.

Merdivenlerden yukarıya koştum, her yanım ayrı oynuyordu. Yalnız dikkatinizi çekerim, nefesim kesilme-
mişti, koşuların faydasını görmeye başlamıştım. Yaşasın!

Etrafta bir paparazzi varsa diye her ihtimale karşı at-
kuyruğumu gevşetip yüzümü sakladım. Güvenlik kame-
rası, kapının diğer tarafında tek başına tuhaf bir şekilde
duran, endamlı ve güzel bir kadını gösteriyordu. Koca-
man siyah gözlükler yüzünü saklıyordu. Hımm, ilginç.

“Merhaba?” Onu iyice görmemi sağlayacak kadar
kapıyı araladım ve geride durdum. Sonra tüm dünyam
durdu.

Liv. Lanet olası. Anders.

Film yıldızı.

Jimmy’nin eski arkadaşı oymuş ve belli ki kız
Portland’a *ziyaret* için hiç vakit kaybetmemiş. Kalbim ye-
niden yavaşça atmaya başladı; yavaş ve acılı bir şekilde.
Ünlü bir tasarımcının elinden çıkma, pahalı gözlükleri-
nin üzerinden bir seksenlik boyu, yanık teni ve platin sarı
saçlarıyla bana bakıyordu. Ben de tişört ve kot pantolon
giyen bodur kumral oluyordum. Harika, lütfen benim
solgun ve açık renkli tenimi görmezden gelin. Buz gibi
ve ıslak havaya rağmen bantlı küçük sevimli sandaletler
giymişti ve pedikürü bile etkileyiciydi. Gururum uğruna
en azından tırnakları kırılmış ya da onun gibi bir şey ola-
maz mıydı? Eminim pek de büyük bir arzu değildi bu.

Aslında tamamen benim hatam, sanırım rock'n'roll Adonis'ine âşık olursan başına gelecek budur. Eski kız arkadaşı ya da yatak arkadaşı ya da Liv her ne boks, kusursuz olmak zorundaydı. Yani, saçına bile bu kadar önem vermesi yeterince büyük bir kanıttı. Sanki vücudunun bir parçasını mükemmelden daha aşağı bir şeye sokması mümkündü de.

"Merhaba," dedim küçük bir sesle.

"Lena?" Bir eliyle gözlüklerini aşağı indirdi. "Sen Lena'sın değil mi? Jimmy senden çok bahsetti, burada olacağını söylemişti."

Gözlerimi kırıştırdım.

Elini uzattı. "Merhaba."

O daha elimi sıkmaya başlamadan, elim zaten titriyordu. Neyse ki durumu bir yıldız görmüş olmamın şoku olarak tanımladı sanırım. Bırakalım da hanımefendi isteğini düşünsün. "İçeri gir lütfen."

"Teşekkürler." Garip davranışım karşısında gülüşü biraz dağıldı. Canı cehenneme, bu koşullar altında elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Jimmy ve Liv'in birlikte görüntüleri aklımı doldurmuştu bile. Jimmy koyu renk saçlarıyla ve Liv yanık tenli Californialı görüntüsüyle tam bir tezat oluşturluyorlardı; kameralar onlara bayılırdı.

Ve ben bunu yapamazdım. Merdivenlerden aşağıya inip de Liv'i gördüğünde Jimmy'nin suratında oluşan ifadeyi izleyemezdim. Bu beni öldürürdü. Benim için öylesine nadir gülümsüyordu ki, küçücük bir gamze bile günümü gün etmeye yetiyordu. Eğer Liv Anders otuz iki dış sırtan bir tepki alırsa, bunu görmeye dayanmam, oracıkta zavallılığım içinde erir giderim.

O yüzden bunun yerine, başparmağımla bodrum tarafını işaret ettim. "Aşağıdalar. Çalışıyorlar. Onlar, şey... evet. Aşağıya inmelisin."

"Pekâlâ." Gülümsemesi yapay bir halde yüzüne yerleşti. Rol yapma yeteneği pek de iyi değilmiş sanırım. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet."

"Daha sonra görüşürüz."

Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Çıtı pıtı adımlarla merdivenlerden aşağıya indi. On-
dan nefret etmek istedim, hayatı çok daha kolay hale ge-
tirirdi ama Liv aslında oldukça normal ve arkadaş canlısı
görünüyordu. Keşke sinir bozucu bir sürtük olsaydı. Yo-
ğun nefretim çok daha açık ve mantıklı olurdu.

"Hey." Dean mutfaktan çıkıyordu. O sabah Taylor'la
birlikte gelmişti ve bütün gün stüdyoda uğraşmıştı, bu
yüzden güç bela merhabalaşmıştık. "Düşünüyordum da,
belki bu akşam bir şeyler yapabiliriz?"

"Kulağa hoş geliyor." O an için mümkün olan en içten
gülümsememle karşılık verdim. İyi, normal Dean. Va-
roluştaki en saf organ olan kalbimi Dean'i görmek bile
rahatlatmamıştı. Bir organ nakli talep etmeliydim. "Se-
vinirim."

"Harika. Bütün gün seninle yalnız kalacak bir an ya-
kalamaya çalıştım."

"Öyle mi?"

"Evet ama aşağıda epey meşguldük." Daha da yakın-
ma geldi. "Saçını bu şekilde yukarıdan toplaman hoşu-
ma gitti."

"Teşekkür ederim." Nazik sözleri nedeniyle duydu-
ğum minnettarlık içimi kapladı, acınası haldeydim. Ko-

lumu tutan eli aşığı doğru kaydı ve parmakları benimkilerin üzerinde kayarak elimi tuttu. Çözölen kaslarım tamamen rahatladı. Yalnız değildim. Liv Anders geldiğı için hayatım sona ermiyordu, devam ediyordum.

Bu iyiydi.

El ele tutuşmak küçük bir yakınlık göstergesi olmasına rağmen, güçlü bir etkiye sahipti. Seks harikaydı ama seks her şey değildi ve söz konusu Dean olduğunda, bunun için henüz hazır değildim. El ele tutuşmak işe yaradı. Ve biraz daha öpüşmeye dönüştü, belki biraz da boyna kaymış olabilir, biraz da dokunmaya ve ardından gelen doğru noktaların sürtünmesine. Sekse doğru giden basamaklar keyfi alınarak kat edilmeli, biriyle çıkmanın basamakları ve birini tanıma işi sadece bir kez yapabildiğın bir şey ve bu doğru yapılmalı.

Ve Dean iyi biriydi.

Jimmy bu kelimeyle ilgili istediğini düşünebilirdi. İyi, iyi bir şeydi. Birisine karşı güzel ve sıcak bir şeyler hissetmeye başlama noktasında bir yere sahipti ve Dean için bir şeyler hissetmek istiyordum. Onun için bir şeyler hissetmek acısız, hoş ve mantıklıydı. Giderek daha fazla takdir etmeye başladığım üç şey. Kalbimi ve ruhumu Jimmy Ferris'in ayakları altına attığım günlerin sonu gelmişti.

Jimmy için bir şeyler hissediyorken Dean ile çıkmanın getirdiğı suçluluk duygusu hafifçe kendini gösteriyordu. Ama eğer o hisleri istemiyorsam, eğer uğraşıp onları atlatmaya hevesliysen...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İş zırvaları." Tamamen yalan değildi. "Aşığıya dön-meliyim."

"Ben de," dedi, bana çarpık bir gülümsemeyle bakarken.

Böylece kayıt stüdyosuna doğru el ele merdivenlerden inmeye başladık. Tam da çocukların ve diğer çalışanların mekândan dışarı çıkmaya başladıkları anda.

Jimmy'nin gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize odaklandı ve ifadesi sertleşti. Belki sadece bana öyle gelmişti ama odanın ısısı adeta lav seviyelerine ulaşmıştı.

"Eğer buradaysa, çalışıyor demektir Dean," dedi, sesi dümdüzdü ve pek dostane değildi.

Ne bok oluyordu?

"Doğru." Dean elim sanki zehre bandırılmış gibi bir anda elimi bıraktı. "Üzgünüm Jim."

"Aslında moladaydım," dedim, aslında onunla çalışmaya başladığımdan beri resmi olarak hiç mola kullanmamış olmama rağmen. Şimdiye kadar bana epey bir borçlanmış olmalıydı.

Jimmy'nin çenesinde bir kas seğirdi. "Lena, senden önümüzdeki hafta olacak röportajın detaylarını almanı istemiştin."

"Detaylar ofisinde seni bekliyor."

"Ofisimde değilim Lena, buradayım."

"Evet, görüyorum. Bir dakika ver bana da gidip getireyim."

"Eğer senin için çok sorun olmayacaksa."

"Hiç sorun değil Jimmy. Nasıl istersen."

Çenesi gerildi. "Ve iş saatleri esnasında etrafta erkek arkadaşınla yaptığın şamata olmadan daha memnun oluruz," dedi.

Şamata mı? Tanrı aşkına. Cevaben söyleyebileceğim çok şey vardı ama hepsi Dean'i ateş hattına geri koymak olacaktı. "Dikkate alınmıştır."

"Harika."

"Müthiş."

Gözlerini dikip bana baktı.

Böylece son sözü ben söylemiş ve kazanmıştım. Al bakalım, Tanrı'nın cezası kibirli zorba göt herif. Kıskanmış mıydı, neydi bilmiyordum ama belki de bu defa canına tak eder ve beni kovardı. Yeterince kızgınmış gibi görünüyordu, bakışları oldukça fazla hasarı garanti ediyordu. Bir yanım neredeyse bunu umuyor, kalbim göğüs kafesinde gümbürdüyordu. Yap şunu, yap şunu, yap şunu.

"Bu kadarı yeter," diye patladı.

"Bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu."

Doğru söylüyordu. Bazen birbirimizi fazlasıyla doğru bir şekilde okuyabiliyorduk.

Ağız dalaşımız esnasında bir yerde herkes donup kalmıştı ve bizi izliyordu. Film yıldızı Liv bile bu sahne karşısında rahatsız olmuş gibiydi. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış, bir o yana bir bu yana bakıyordu.

Sonra Mal bir kahkaha patlatarak ortalığı yıktı. "Anneyle babanın kavgaya etmesinden nefret ediyorum!"

Çılgın davulcu merdivenlerden yukarı etkileyici bir çıkış yaptı. Eğer Dean ve ben duvara iyice yapışmış olmasaydık kendimizi yerde bulacaktık. David kahkahasını güçlükle bastırdı, en azından Ben kahkahasını patlatmadan önce arkasını dönecek kadar nazik davranmıştı ve arkalarında duran Taylor ve Pam hiçbir şey demedi. Film yıldızıysa olan bitenin farkında değildi. Sonra elini Jimmy'nin kolunun arkasından çıkardı ve parmaklarını güçlü koluna dolayıp sıktıktan sonra geri bıraktı.

"Jimmy?"

Jimmy bir anda bu âna geri döndü, yüzündeki öfke geçip gitti. "Evet, Liv. Neden dışarı çıkmıyoruz?"

Kadının neden milyonları hayran bıraktığını görebiliyordum, gülümsemesi odayı aydınlatıyordu. Ben ve duygularım şanslıydık, Jimmy'nin suratı aynı halini korudu.

"Önce seninle bir şey konuşabilir miyim?" diye sordum ona. Bu el tutuşma konusundaki sorunu çözümlemeliydik. Bu durum vardı ve Jimmy'nin o kadınla dışarı çıkacak olması fikrine katlanamıyordum, aralarında neler olabileceğine. Buna hiç hazır değildim. Bir ya da iki dakikaya daha ihtiyacım vardı, sonra iyi olacaktım, eğer bu son kavgamızı aşabilirsek.

"Şimdi değil," dedi.

"Ama..."

"Şimdi değil." Sesi bir kamçı gibiydi ve kelimenin tam anlamıyla içimi bıçak gibi kesmişti.

Çocukların eğlenen hali anında kesildi.

"Jim," dedi David, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Sen karışma Dave." Jimmy elini Liv'e uzattı ve o da elini tuttu. Belli ki benimle ilgili konu kapanmıştı.

"Biz gidiyoruz," dedi Ben, merdivenlerde yanımdan geçerken bana endişeli bir bakış atarak.

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Görüşürüz çocuklar."

Tanrım, herkes benim kocaman karşılıksız aşkımdan haberdar mıydı?

Ya da hayır, patronumun sevimli sözleri hepsini sınırlendirmişti. Belki de gözyaşlarına gömüleceğimi düşünmüşlerdi. Çok zor, Jimmy Ferris'in bunu yapabilmesi için sert sözlerden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Dean

şimdi benden uzakta duruyordu, belli ki işi için endişeleniyordu, ki bu da son derece normaldi. Sadece bir kez çıkmıştık, tüm kariyerini çöpe atmak için yeterli değildi. David yanımdan geçerken uzandı ve elimi tutarak beni biraz olsun rahatlatmak amacıyla sıktı. Jimmy'nin buna nasıl bir tepki verdiğini bilmiyorum, çünkü erkek kardeşini takip ederek arkama bile bakmadan merdivenlerden yukarı çıktım. Ama bu demek değildi ki daha sonra bu yaptıklarına onu pişman etmeyecektim.

Liv arkamdan bir şey söyledi ve Jimmy de bastırılmış bir ses tonuyla onu cevapladı. Ne konuştuklarını bilmek istemiyordum.

Bunu ben istemiştim, Jimmy'ye birisiyle çıkmasını ben söylemiş, hatta onu buna zorlamıştım. Ama o da beni birileriyle çıkmaya zorlamış ve sonra da birisinin elini tutmaya cüret ettiğim için beni parçalara ayırmıştı. Öfke içimi kasıp kavuruyordu, cehennem şiddetindeydi. Bir bok getirmeme ihtiyacı yoktu. Jimmy dışarı çıkıyordu, röportaj detayları umurunda değildi. İşimi yapmak yerine, ikinci kata devam ettim. Koşmadım, çünkü koşmak kaçmaya çalışan bir korkakmışım gibi gösterirdi beni. Yatak odamın kapısını da vurmادم, onun yerine sakince kilitledim.

Her şey yolundaydı.

Ben iyiydim.

Ve Jimmy Ferris'in canı cehennemeydi.

Saat beşten sonra yatak odamın kapı kulpu hareket etmeye başlayarak beni öğleden sonrası miskinliğimden uyandırdı. Üç saattir odama tıkilıp kalmıştım. Daha zayıf bir ölümlü uyuyakalana kadar ağlardı ama ben sadece birkaç damla gözyaşı döktüğüm dramımı bir kenara bırakıp şekerleme yaptım.

Her neyse.

Jimmy Ferris'in beni altüst etmesine artık bir son verecektim. Yetişkin bir kadın gibi davranmamın ve tüm bunların üstesinden gelmemin vakti gelmişti.

"Lena." Kapı kulpu biraz daha zorlandı.

Başımı yastığımdan kaldırıp gözlerimi ovuşturdum.

Kapı yumruklandı. "Kapıyı aç."

"Özür dilemeye mi geldin?" diye sordum.

"Ne için özür dileyecektim?"

Yavaşça doğruldum. "Ah, bilmem. İki yüzlü olduğundan başlayabilirsin, bana bağırdığın için ve herkesin önünde beni utandırdığın için olabilir."

Bir an için sessizlik oldu. "Saçmalama, kapıyı aç."

"Hayır."

"Aç. Şu. Kapıyı."

"Bunu yarın konuşabiliriz Jimmy. İyi geceler." Demek bu gece yemek yemeden uyuyacaktım. Bir kere olsun midem buna aldırmadı ve kalbim de umursayamayacak kadar kırılmıştı.

Bir noktadan sonra Jimmy bağırmaya başladı. "Burası benim lanet olası evim ve sen de benim için çalışıyorsun. İş saatleri esnasında onunla şamata yapıyor olman doğru değil. Sıçtığının saygısı nerede kaldı? O esnada bana ait olan zamandı ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Bu tamamen saçmalık. İkiniz de çizgiyi aştınız. Senin paranı ben ödüyorum, benim asistanımsın ve onun, benim evimde arkamdan iş çevirmesi de kahrolası küstahlık. Sana dokunmaya hakkı yok. Bu bokun tekrarlandığını bir daha görmek istemiyorum, senden uzak durması gerekiyor. Ödlek herif seni savunmadı bile Lena. Onu fark ettin mi? O sik kafalı herifle beraber olarak ne bok yediğini sandığını bilmiyorum."

Şaşkın vaziyette kapıya bakakaldım. Belli ki adam bir tanecik aklını kaybetmişti. Tek kelimesi bile mantıklı değildi ama devam edip durdu. Görülen o ki, Dean ile çıkmamı ayarlayanın kendisi olduğunu unutmuştu. Harika. Kendi akıl sağlığım için bir süre sonra kulaklarımı tıkamam gerekmişti. Bağdaş kurup sırtımı yatak başlığına yasladım ve bitirmesini bekledim.

Sonunda kapının her iki yanında da sessizlik sağır edici cinstendi. Bir şey duyabilmek için uğraştım, herhangi bir şey.

Sonra bir şeylerin çarpma sesi başladı.

Baam!

İlk kemikleri yerinden oynatan gürültü geldiğinde tüm vücudum zıpladı. İkincisi de pek iyi değildi. Yatak odamın kapısı kırılarak açıldı ve Jimmy içeri girdi, her zamankinden iki kat daha uzun görünüyordu; adeta dağları utandıracak kadar iriydi. Gözlerinde haklı bir öfke parlıyordu, teni kıpkırmızı olmuştu. Belki de korkmalıydım ama sinirli olmakla fazla meşguldüm.

“Az önce sen kapımı mı kırdın?” Göz önünde olanı çığlık çığığa belirttim. “Lanet olası aklını mı kaçırdın?”

“Benim kapım, evet.” Yatağa doğru ilerledi, boyu üç metreymiş gibi görünüyordu. Sonra aniden durdu. “Ağladın mı sen?”

“Hayır. Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim. Ancak kapım için aynı şeyi söylemem mümkün değil!” Eminim kıpkırmızı gözlerim ve şişmiş yüzüm bambaşka bir hikâye anlatıyorlardı. Ama canı cehenneme. Hıçkırığa ağlamanın güzelliği buradaydı, kalıntıları saatler sürüyordu, ne kadar süre güzellik uykusu çektiğinin bir önemi yoktu. Muhtemelen asfalt leşi gibi görünüyordum; kamyon çarpmış gibiydim, nam-ı diğer rock’n’roll efsanesi Jimmy Ferris.

Yatağımın ucuna oturdu. Geniş omuzları düşmüştü. “Ağlamışsın, lanet olası ağlamışsın. Sana inanmıyorum.”

Bana güç ver, sanki ağlamam ona karşı işlenmiş bir suçtu ve özür dilemesi gereken bendim. “Gözlerim istediklerini yapmakta özgürler Jimmy. İş akdimde bununla ilgili hiçbir şey yok.”

Bu arada gerçekten tekmelediği kapı, tamir edilemeyecek haldeydi. Bu çılgıncaydı. Bugün nasıl olmuştu da

bu kadar dramatik, bok gibi bir hale gelmişti, hiçbir fikrim yoktu.

"Lena." Sesinde yumuşak bir buyurganlık vardı. "Bana bak."

Nefesimi verdim. "Ne? Ne dememi istiyorsun Jimmy?"

Bakışlarını diğer yöne çevirerek dudaklarını sımsıkı kapattı.

Amma boka sarmıştı. Yastığımı kucaklayıp sarıldım.

Liv Anders'la oynadığına dair hiçbir iz görünmüyordu; boynunda ısırık izi ya da başka bir şey yoktu. Olsa da beni aldatmış falan olmazdı ama öyleymiş gibi hissettiriyordu. Sızlayan gözlerimde biriken onca gözyaşından ötürü başımda hafif bir ağrı vardı. Güne birbirimizle dalga geçip gülerек başlamıştık. Bu şekilde bitirmiş olmamız ne kadar üzücüydü.

Jimmy yatakta yanıma çıkıp sırtını yatak başlığına yasladı. Evin ısıtma sistemi bir klik sesiyle devreye girdi, tüm evdeki tek sestti.

Tek kelime etmeden yan yana oturduk.

Göz ucuyla onu izledim; kucagında tuttuğu elleri ne yapacağını bilmiyormuşçasına hareket ediyor, siyah kot pantolonunun üzerindeki iplikleri topluyor, kumaşı düzeltiyordu. Bu işi bitirince kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Ama parmakları hareket etmeye devam etti: Açılıyor ve kapanıyorlardı, tekrar tekrar.

"Beni incittin," dedim, çünkü birimizin cesur olması ve açılması gerekiyordu.

Çenesini yukarı kaldırdı.

"Şu çene hareketini yapma, bir şeyler söyle." Bir süre bekledim. Sabrım ödüllendirilmedi. "Neden kapımı kırdın?"

Bana doğru döndü, gözlerinde içindeki acıyı görebiliyordum.

"Jimmy?"

"Beni dışarıda bırakmana katlanamadım." Kelimeleri ağzından kerpetenle çıkıyormuş gibiydi, adeta çıkmamak için savaş veriyorlardı. "Bana cevap vermeliydin. Bunu... bunu yapmamalıydın."

"Neden?"

Gözlerini kıstı. "Ne demek neden?"

"Bana bağıırıyorsan sana neden kapıyı açmalıyım? Eğer tam bir piç kurusu gibi davranacaksan ve duygularımı inciteceksen... Bir dakikalığına dur sadece, kendini benim yerime koy ve söyle, neden seni içeri almalıydım?"

Homurdanır gibi sesler çıkardı.

"Ve sakın bana, ben-senin-patronunum ya da burası-benim-evim, paranı-ben-ödüyorum cevaplarını vereyim deme," dedim. "Evet, bunların hepsi doğru. Hayır, bu durumda önemleri yok, biz bunu çoktan aştık."

"Ama..."

"Hayır."

Burun delikleri hareket etti ve duyguları gözlerinde parlıyordu. "Beni dışarıda tutmamalıydın."

Sadece ona baktım.

"İhtiyacım vardı..." O doğru kelimeleri bulmaya çabalarlarken bir eli önünde anlamsızca hareket ediyordu. "Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı, yüz yüze, tamam mı?"

Onun için durum buydu. Başka bir şey yoktu.

Kelimeler dilimin ucunda, dışarı çıkmak için umutsuzca bekliyorlardı. Aklımı boşaltıp anlamlı bir cümle kurabilmem biraz vakit aldı. "Benimle konuşmaya öyle kötü ihtiyacın vardı ki, kapımı kırdın."

Hiçbir şey söylemedi.

"Jimmy, bu sana normal bir arkadaşlık gibi görünüyor mu?"

"Biliyorum, sıçtım," dedi, sesi sertti.

"Ne yaptın?" İçimi korku kapladı. Solgun renginin dışında normal görünüyordu, gözbebekleri de normaldi. Lütfen Tanrım bir şey çekmiş olmasın.

"Sen."

"Ben mi?"

"Sen. Bugün. Sıçtım. Çok üzgünüm Lena, sadece... üzgünüm. Söylediklerim doğru değildi, biliyordum ama boktan sözler dudaklarımdan dökülmeye devam etti." İrkildi. "Üzgünüm."

"Dürüst olmam gerekirse Jimmy, kelimeler benim için şu an pek bir şey ifade etmiyor."

"O zaman ne yapacağım? Söyle bana. Bu işi nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Doğru hareket etmeyi."

"Ne yapmak istiyordun?"

"İşleri düzeltmek istiyordum ama daha da beter ettim." Bakışları huzursuzdu, dişleri sıkılmıştı. "Grupla işler çığırından çıktığında, düzeltmek için her zaman müzik vardı. Eğer müzik iyi gidiyorsa geri kalan her şey sorunsuz ilerliyordu. Ama burada seninle öyle bir şey yok. Boka sardığında ne yapacağımı bilmiyorum."

"Konuş benimle Jimmy. Aklını kaçırmış gibi bağırıp zalimleşemezsin. Sadece gelip olanlarla ilgili benimle konuşmalısın," dedim. "Bu kadar zor ve bu kadar kolay."

Cevap vermedi.

"Neden Dean'in elini tuttuğumu gördüğünde kendini kaybettin?"

"Bilmiyorum." Derinden bir homurtu çıkardı ve ge-

riye çekilerek suratıma baktı. "Sadece özür dileyebilmek için ne yapmam gerektiğini söyle. Ne istiyorsun? Ne istersen alırım."

"Bana bir şey almanı istemiyorum."

"Pekâlâ, ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedim, çünkü muhtemelen soyunmasını istemem imkân dahilinde değildi. Liv Anders'la ilgili hiçbir şey yapmamasını istemem de sanırım imkânsıza yakındı. "Kapımı onarabilirsin, bu iyi olurdu."

"Kapıyı tabii ki onaracağım ama bundan fazlasını istiyor olmalısın." Öylesine hoşgörüsüz görünüyordu ki... gözlerinde bir şeyler yapma gayreti okunuyordu. Sorun suydı ki, gerçekten istediğimi almama imkân yoktu. Bunu zaten açıklığa kavuşturmuştuk.

"Peki," dedim. "Hadi Barracuda ile benim en sevdiğim dondurmacıya gidelim."

Omuz silkti. "Elbette."

"Ama." İşaret parmağımı suratının önüne doğrulttum. "Ben kullanıyorum."

Ağzını açtı.

"Pazarlık yok. Bana kendini nasıl affettireceğini sordun ve ben de söylüyorum. Barracuda'yı kullanacağım ve sen de yolcu koltuğunda oturacaksın. Nasıl kullandığımla ilgili yorum yapmayacaksın ve keyif alıyormuş gibi görüneceksin."

Bana küçümser bir bakış attı. "Peki. Ama sadece dondurma almak için."

"Kesinlikle Jimmy."

"Akıllı olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Cülümsedim ve rüzgârdan korunmak için onu siper

olarak kullanarak yanına doğru sokuldum. Kocaman sert vücudu bir işe yaramalıydı. Hava buz gibiydi, dişlerim birbirine vuruyordu. "Kim, ben mi?"

Bir kaşını havaya kaldırıp fıstıklı dondurma dolu külahını yaladı. Gözlerimi dikip diline bakmadım. Bakışlarım genel olarak o doğrultuydu sadece, kesinlikle benim hatam değildi.

"Tuzlu okyanus havası canlandırıcı değil mi Jimmy?"

"Seninki eriyor."

"Ah." Parmaklarımdan aşağıya damlamadan önce üçlü karamel lezzetle ilgilendim. "Hmmm-mmm. En iyi dondurma. Buradaki dondurma yiyebileceğinin en iyisi dememiş miydim?"

"Evet dedin. Buraya gelirken geçirdiğimiz bir buçuk saatte defalarca."

"Hey, Seattle'a da götürebilirdim bizi." Paltomun içine daha da gömüldüm. "Minnettar olmalısın. Kolay kurtulmana izin verdim."

"Tabii."

"Eğleniyorsun, eğlenmiyor musun?"

Beni fazlasıyla yargılar bir bakış attı.

"İtiraf et."

Dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti.

"Artık arabada oturabilir miyiz? Donuyorum."

"Hayır, dondurmanı arabama damlatamazsın Lena. O tamamen deri koltuklu bir klasik, biraz saygı göster."

"Benim rahatımdan çok bir arabayı düşündüğüne inanamıyorum." Cep telefonum sessizce cebimde titredi. "Üç cevapsız çağrı."

Jimmy eğilerek benim alanımı işgal etti. Maalesef ki onun orada olmasından keyif alıyordum. "Dean'le birlikte bir şeyler mi yapacaktınız bu akşam?"

“Unuttum.” Ses ve sms’lerin arasında gezindim.
“Kahretsin.”

“Sonuncusunda biraz sinirlenmiş gibiydi.”

“Diyor yatak odamın kapısını kıran adam.” Dean’e kısa bir özür mesajı gönderdim.

“Memnun olacağını sanmıyorum. O mesaj pek de üzgünmüşün gibi görünmüyordu.”

“Eh yani, şamatacı halinle ortalığı epey karıştırdın malum. Ve seninle yaşadığımız o sahneden sonra Dean de biraz üzüldüğümü fark etmiştir.”

Okyanusun karanlığına doğru baktı. Kıyıya dalgalar vuruyordu. “Üzgün olduğumu söyledim.”

“Üzgün olmanı söylemen, işleri anında düzeltmiyor Jimmy. Hareketlerin sonuçları vardır, herkesten önce bunu senin bilmek gerekir.”

Bir an duraksadı. “Liv hakkında bir şey sormadın.”

Tüm bedenim gerildi, Liv hakkında bir şey düşünmemek için çokça çaba sarf ediyordum. Aslında onun hakkında bir şey sormak kelimenin tam anlamıyla intihardı. “Sormalı mıydım? Sanırım bunun beni ilgilendirmediğini fark ettim.”

“Onu bir otele götürdüm ve bir süre sohbet ettik. Seni kontrol etmek için aradım.” Çöp tenekesine doğru birkaç adım giderek dondurma külahını attı. Siyah yün montunun içinde geniş sırtı manzaranın önünde keskin bir gölge gibiydi.

“Öyle mi?” diye sordum, şaşırarak.

“Evet. Cevap vermedin.”

“Hayır, uyuyordum.”

Bana doğru döndü, rüzgâr saçlarını suratına vuruyordu. Bir eliyle saçlarını geride tuttu. “Gitmiş olabileceğine

dair endişelenmeye başladım. İşi bırakıp, daha önce yapacağın gibi beni terk ettiğini sandım.”

“Bunu önce seninle konuşmadan yapmazdım.”

“Emin değildim.” Bakışlarımdan kaçtı. “Bugün sana davranış şeklimden sonra, bir anda çekip gitmiş olabileceğini düşündüm.”

“Bu nedenle o kadar sinirlendin?”

Yanaklarını içine çekere başıyla onayladı. Bir anda elimdeki dondurmanın hiçbir tadı kalmadı. Ben de kalan dondurmamı çöpe atıp yapış yapış olan parmaklarımı yaladım. Jimmy bu esnada yüzünde hiçbir ifade olmadan beni izledi. Bu konuşma tam bir mayın tarlasıydı. Tek yapabileceğim, olabildiğince dürüst olmak ve ikimiz için de en iyisini yapmaktı.

“Kıskanmıştım,” diye itiraf ettim, her şeyi ortaya koyarak. “Seninle konuşmak istememin sebebi buydu, onunla birlikte gitmemeni rica edecektim. Sadece buna hazır değildim.”

Hiçbir şey söylemedi.

İnlememe engel oldum ama ucu ucuna. “Jimmy, şimdi de senin Dean ile beni el ele tutuşurken gördüğünde kıskandığını itiraf etme sıran. İlişkiler biraz vermek ve almakla ilgili, biliyorsun?”

Burnundan bir gülme sesi çıkardı. Ve sonra da suratını astı. Sonra etrafında döndü ve dudakları sanki nahoş bir şey tatmış gibi büzüştü. Daha önceki görmezden gelme taktiklerini düşününce kısmen kaçıp gitmesini bekliyordum.

“Ne zaman hazır olursan,” dedim.

“Ben...”

“Evet?”

İrkildi. "Sanırım eğer çıktıklarından birisinden hoşlanırsan neler olacağını düşünmemiştim."

"Benim başka adamlarla çıkmamın tek amacı buyken bile mi? Onlardan bir tanesinden senden daha fazla hoşlanmam."

Omuz silkti.

"Şimdi bunu aştın mı artık?"

"Evet." Kendi kendine güldü. "Tabii ki, sorun yok. Tekrar olmayacak."

Ah, şüphe, içimi yeniden doldurdu. Ama ona beni istediğinden daha fazla umursadığını itiraf ettiremezdim. Ona bir bok yaptıramazdım. "Pekâlâ bir daha deneyelim. Dean ile çıkmaktan gerçekten keyif aldım ve onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordum."

"Peki. İyi."

"Bir koşulum var."

Bana huzursuz bir bakış attı. "Nedir?"

"Tom ile tanış."

Meşhur çenesi havaya kalktı. "Yerine gelecek adam mı? Hayır. Siktir. Hayır! Bunu konuşmuştuk Lena, söz vermelisin."

"Bu her zaman geçici bir iş olacaktı. Birbirimizin damarına ne kadar bastığımızı düşünecek olursak, sanırım bir yedek planımızın olması akıllıca bir fikir olur, ben devam edemezsem diye." Omuzlarımı dikleştirip dik durdum.

"Bunu yapmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Jimmy..."

"Lena, bir dene sen."

Ve bir şeyi kalbin parçalanarak yapmanın zorluğunu fark etmekle alakalıydı bu. Fakat bazen, sadece yapman

gerekirdi. "Jimmy, senden rica etmiyorum. Sana söylüyorum. O adamla konuşacaksın."

Gözlerindeki şaşkınlığın keşke bir fotoğrafını çekebilseydim. Çenesi hareket etti, yüzü gerildi. "Siktir, pekâlâ."

Arabasının anahtarlarını ona uzattım, ay ışığında parlıyorlardı. "Bizi eve götürmek ister misin?"

Anahtarları elimden kaptı. İçimden bir ses bana bunun uzun ve acılı bir yolculuk olacağını söylüyordu.

On Üçüncü Bölüm

Bir sonraki gece Jimmy'nin tavrı daha iyiye gitmemişti. Vücut dilinde açık ve net bir şekilde kibar, uzun boylu, zayıf Tom Moorcomb'a karşı gösterdiği direnç görünüyordu. Oturduğu yerde biraz daha dönerse, zavallı adama arkasını dönmüş olacaktı.

"Tom çiftler terapisi veriyormuş Jimmy. Bu ilginç, değil mi?" dedim, sıkmaktan çenem ağrımıştı. Gerilimden kaynaklı bir baş ağrısı yavaşça ama emin adımlarla gözlerimin arkasından vurmaya başlamıştı. "Jimmy?"

Pislik herif kafasını telefonundan kaldırmadı bile. Küçük bir çocukla uğraşmak gibiydi, fazlasıyla huysuz bir küçük çocukla. Ne yazık ki, odanın diğer ucunda, kendisini tekmeleyemeyeceğim kadar uzakta oturuyordu. Tom'un karşısında kafasına bir yastık fırlatmak hiç hoş olmazdı. Belki de bu benim son seçeneğim olarak durabilirdi.

"Jimmy?"

Koyu renkli saçlarının altından bana baktı. "Ne?"

Kapı çaldı. Gerçekten onun için bir şanstı.

"Siz ikiniz konuşurken ben kapıya bakayım." Umursamaz pisliğe anlamlı bir bakış attım.

Sadece gözlerini kırptırdı.

Ben henüz daha kapıya ulaşmadan, Mal ve Ben içeri daldılar.

"Lena, merhabaaa." Mal öylesine enerji dol bir halde elimi sıktı ki omzumun çıkmasından korktum. "Takım elbisenin içinde son derece şık ve tam bir işkadını gibi görünüyorsun. Kalbim ve ruhum birisine verilmiş olmasaydı, senden memnuniyetle emirleri kabul ederdim."

"Teşekkürler." Lacivert takım elbiseyi Tom'un karşısında doğru bir izlenim bırakabilmek için almıştım. Jimmy yeni kıyafetime söyle bir tuhaf tuhaf bakmış ve benimki kadar cömert mal varlığı olan kızlara göğsü çift düğmeli modellerin pek de uygun olmadığını söylemişti. O zamandan beri huzursuz bir şekilde ceketin düğmeleriyle oynuyordum.

"Oturma odasında mıyız?" diye sordu Ben, söylediği yöne doğru şimdiden ilerlemeye başlayarak.

"Bekle, biz..."

"Selam." David, Evelyn ve Anne arkalarından takip etti. Evelyn ve Anne süslenmişlerdi, Evelyn kot pantolon ve daracık bir bluz, Anne ise ateşli bir yeşil örgü elbise giymişti. Ancak havalı tarzları aklımdaki bir dünya soruyu cevaplamıyordu.

"Hey," dedi Evelyn, yanağımdan öperken ve David de her zamanki rock yıldızı selamlamasıyla çenesini eğdi.

"Sabırsızlıkla bu geceyi bekliyorum," dedi Anne.

"Harika." Gülümsedim.

Beni durdurdu ve inceledi. "Kahretsin, neler oluyor hiçbir fikrin yok, değil mi? Evelyn."

"Ne var?" Evelyn şık çizimleri üzerinde döndü.

"Lena bunun hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Yüzü düştü. "Ne?"

"Hayır."

"Kahretsin."

"Evet."

"Lütfen," dedim, biraz umutsuz bir şekilde. "Neler oluyor? Neden buradasınız?"

"Jimmy bizi akşam yemeğine davet etti," dedi Evelyn.

"Öyle mi yaptı?"

Ve açık kapıdan içeriye bir garson ordusu ve bir aşçı girdi. Bir sürü siyah takım elbiseli adam arasında pofuduk şapkası hepsinin tepesine çıkan bir başka adam.

"Biz hazırlanalım," dedi içeri giren garsonların en yaşlısı.

"Tabii," diye mırıldandım, yeniden Anne'e ve Evelyn'e dönerek. "Beni oyuna getirdi."

"Bazen," dedi Evelyn, boynuma bir kolunu dolayarak. "Sadece Jimmy'nin gösterdiği yolu takip etmelisin."

"Aklını mı kaçırdın? Beni doğruca cehenneme sürükler."

"Belki. Ama senden hoşlanıyor, bu yüzden tahminimce seni güvenli ve tek parça olarak geri getirecektir."

Karşımda duran aklını kaçırmış kadına gözlerimi kısarak baktım. "Yerime geçecek adamla görüşme yapıyoruz. Tam olarak şu anda."

Yüzü düştü, yine.

"Oraya biz de girmeliyiz," dedi Anne.

"Pekâlâ Tom. Adın Tom'du değil mi?" Mal sesini çok iyi kontrol ediyordu. Jimmy'nin küçük mekânının mermer koridorlarında yankılanıyordu.

Bayanlar olarak üçümüz de oturma odasına doğru fırladık.

Davulcu zavallı, masum Tom'un yanında oturuyordu.

Kaşı kolu iki kişilik koltuğun arkasına doğru uzanmıştı.

"Evet, Bay Ericson. Öyle." Tom'un oldukça belirgin âdemelması bir aşağı bir yukarı hareket etti.

Ah Tanrı yardımcısı olsun, onu çiğ çiğ yiyeceklerdi. Jimmy'ye doğru ölümcül bir bakış attım; farkında olmadığı düşünülürse anlamsız, boşuna bir çabaydı.

"Tom, kendini bir rock'n'roll adamı olarak görüyor musun?" diye sordu Mal.

Tom gözle görülür bir şekilde duraksadığı anda kalbim durdu. "Ah, şey, aslında klasik müziği tercih ederim."

Ben bir kahkaha patlattı. Noel kartı gönderilecekler listemden çıkarıldı. "Ah evet, kesinlikle bize tam uyacak. İyi seçim Lena."

"Jimmy'nin eşlikçisi olması konusunda görüşmek için burada," dedim. "Ne tür müzik dinlediğinin konumuzla alakası yok."

"Tabii ki, tabii ki," dedi Mal, sakinleştirici bir ses tonuyla. "Sadece merak."

Evelyn, David'in oturduğu sandalyenin koluna tünerken Anne de Tom'un karşısındaki koltukta oturan Ben ve Jimmy'nin arasına sıkıştı. Tüm ekip buradaydı. Oturulabilecek her yerin dolu olmasıyla birlikte ben ayakta kalmayı tercih ettim.

"Şimdi, Jimmy boş vakitlerini spor yaparak geçirmekten hoşlanır," dedi Mal. "Koşu ve ağırlık kaldırma konusunda ne düşünüyorsunuz Tom?"

Görünüşünden ötürü Tom'un kitaptan daha ağır bir şey kaldırdığından ciddi anlamda şüphe etmiştim.

"Mal, bu kadar yeter." Araya girdim, birisinin yapması gerekiyordu.

"Sen şimdi onunla birlikte koşuyorsun Lena. Artık koşarken yanında birisinin olmasına alıştı. Bunu ona fazla

nı görüyorsun? Hepimiz Jim için en iyisini istiyoruz, değil mi?"

Söz konusu adam ağzının üzerine bir elini kapatmış, başını benden diğer tarafa çevirmişti. Lanet olası herifin bundan keyif alıyor olması ne kadar da güzeldi.

"Hâlâ kendi başına da koşuyor." Ellerim kalçalarımın dikildim.

"Belki. Tom, Lena aynı zamanda tüm boş vaktini Jimmy ile geçiriyor, birlikte televizyon seyrediyorlar ya da genellikle takılıyorlar. Bu bir sorun olur mu?"

Adam endişeli bir bakış attı. "Bu şekilde bir eşlikçi olmak bağıllık ister elbette. Ama... Lena'nın kendisine ait bir hayatı yok mu hiç?"

"Elbette kendi hayatım var," dedim hafifçe yüksek bir sesle.

"Jimmy onun hayatı, Tom. O adam Lena için her şey." Mal bacaklarını çaprazlayarak koltukta yayıldı. "En az onun kadarını yapmaya hazır mısın?"

Tom bembeyaz oldu.

"Lena aynı zamanda Jimmy ile dokunma konusundaki sınırlarını yıkmak üzerine de çalışıyordu. Bir çeşit kucaklaşma terapisi gibi diyebiliriz. Sanırım bir sonraki adım geceleri birlikte uyuyarak bu hassas süreçte ileri sarılma çalışmaları yapmak olacaktır. Bu senin için bir problem olur mu?"

Tom şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Pekâlâ." Ellerimi birbirine çarparak odanın dikkatini çektim. "Jimmy mutfakta konuşacağız. Şimdi."

Oturduğu yerden yavaşça kalktı, yüzü olabildiğince ciddiydi.

Davulcuya döndüm. "Mal, tek kelime daha edersen seni vururum."

Dehşet içinde geriye çekildi. “Şiddet içeren tehditler gerekli değil. Tom, çabuk, onu kontrol et, aklını kaçırıyor.”

Bir noktadan sonra Anne araya girdi ve günü kurtardı. Bunu da bacaklarını biraz daha fazla açarak oturmasıyla yaptı. Bu durum gerçekten inanılmazdı, söz konusu kadını ve onun cinselliği olduğunda herifin adeta aşırı duyarlı sensörleri vardı. Mal’in bakışları dizleri arasındaki genişleyen boşluğa odaklandı ve geri kalan her şey unutuldu. Eteğinin ardındaki gölge belli ki adamı gizemli bir şekilde yüksek seviyeden kendine doğru çağırıyordu. Ya da daha çok aleti civarında bir seviyeden, tam olarak hangisi olduğunu söylemek zordu.

“Ne diyordum ben?” diye söylendi Mal, yana doğru eğilip Anne’in eteğinin altından daha iyi bir görüş açısı yakalamaya çalışarak.

“Önemli bir şey değildi,” dedi Ben, telefonuyla oynarken.

“Tom’un bu iş için ne kadar uygun olduğu gibi bir şeylerdi.” Evelyn kolunu David’in boynuna doladı. “Lena’yi kaybetmek istediğimizden falan değil tabii.”

“Tabii, tabii.” Mal biraz daha eğildi.

Tom ve Mal’in oturduğu koltuğun kolçağı yoktu. Ve bu nedenle Mal nihayet, Anne’in bacakları arasını biraz daha görebilmek için fazlaca eğildiğinde koltuğun kenarından yere indi. David kendi kendine gülerken Evelyn sırtıttı. Koca Ben farkına bile varmadı, mesajlaşmayla öylesine meşguldü ki. Bu insanları, bana aklımı kaçırtmalarına rağmen seviyordum.

Anne sadece gülümsedi. “Ah, bebeğim, iyi misin?”

“Her şey yolunda.” Herif oturuşunu düzelterek yerde kaldı. “Ama sana banyoda bir şey söylemem gerekiyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Hemen şimdi.”

“İyi bir şey mi?” diye sordu Anne, gözlerinde arzu yüklü bir parıltı vardı.

“Evet, iyi bir şey. Göster-anlat türünde bir şey, sanırım hoşuna gidecek.”

“Peki.”

Mal elleri havada ayağa fırladı. “Yihu! Çabuk, hadi. Acele et kadın, kaybedecek vakit yok.”

Fazlaca kıkırdayarak Mal, Anne’i odadan çıkardı. Ah, genç âşıklar ve tüm o hisler.

“Önden buyur,” dedi Jimmy, yanımda sakince dururken. Bu, aniden tüm öfkemin yeniden köpürmesine neden oldu.

“Aşlına bakarsan hadi ofisine gidelim,” dedim. “Mutfakta akşam yemeği ekibinin meşgul olduğunu unutmuşum.”

“Elbette, Lena.”

Bir şeyler peşinde olduğunu tahmin etmeliydim. Yeri-me başka birisini işe alma fikrine bu kadar şiddetle karşı olan birisi için fazla özenle hazırlanmıştı. Uzun kollu siyah bir gömlek, siyah pantolon ve parıl parıl ayakkabılar. Saçları özenle geriye doğru taranmıştı. Genellikle evde takılmak, çoğunlukla kot pantolon ve tişörtler içinde oturmak anlamına geliyordu. Tüm işaretler ortadaydı. Ama bu durumu hâlâ kurtarabilirdim, Jimmy’yi parçaladıktan hemen sonra.

Tek sorun, artık çok geçti. Tom huzursuz bir şekilde hareket ederek ayağa kalkmıştı. “Gitsem iyi olacak. Belli ki ilgilenmeniz gereken misafirleriniz var.”

Öne doğru çıktım. “Ne? Hayır. Tom...”

“Çok yazık,” diyerek cevap verdi Jimmy. “Seninle tanıştığıma memnun oldum Tom. Görüşürüz.”

“Sessiz ol.” Ellerimi ileri doğru uzatmış halde Tom’a döndüm. “Lütfen Tom. Sadece... işverenimle konuşmam için bana birkaç dakika verebilirsen. Normalde böyle degiller.”

“Adama yalan söyleme,” dedi Jimmy. “Bu tam da benim ve arkadaşlarımla her zamanki tutumu.”

Gürledim. “Son darbeyi de vurman gerekiyordu, değil mi?”

“Dürüstlük en doğru politikadır.”

“Göt herifin tekisin.”

“Kullandığın dile dikkat et Lena,” dedi aksi aksi. “Lanet olası konuşmana dikkat et!”

Tom boğazını temizleyerek halihazırda son derece düzgün olan kravatını düzeltti. “Bay Ferris korkarım ki söz konusu pozisyondan başvurumu çekmek zorunda kalacağım. Ve Lena, iyi bir kıza benziyorsun ama işverenle aranızdaki bu ilişki hiç sağlıklı değil.”

“Hey,” dedi Jimmy, adama fazlasıyla tepeden bakarak. “Bu ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“İnan bana Tom, farkındayım,” dedim. Adam, gördüğünde bir enkazın yaklaşmakta olduğunu anlayabiliyordu belli ki.

Son bir baş hareketiyle çıkışını yaparak kolay bir kaçış umudumun son zerresini de yanında götürdü. Her zaman için boş bir hayaldi, bunu bilmem lazımdı. Jimmy söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değildi.

Aklıma gelmişken, fırsat bilip elimin tersiyle koluna vurdum.

“Bu ne içindi şimdi?” diyerek söylendi ve sanki gerçekten canını yakabilmişim gibi, kolunu ovuşturdu. Tam bir şımarık bebek.

“Hiç başlama bile.”

Kaşlarını daha da çattı. "Ofiste konuşuyor muyuz?"

"Hayır, neden zahmet edelim ki? Zaten adamı kaçırmayı başardın," dedim kollarımı göğsümün altında birleştirerek. "Aferin Jimmy."

"Onunla tanışmam gerektiğini söyledin. Ben de tanıştım."

"Ondan emir mi alıyorsun artık?" diye sordu Ben, telefonunu ilk kez bırakarak. "Bu ne zaman başladı?"

Jimmy, Ben'e bakmadı bile. "Kapa çeneni Ben."

"Evet, onunla tanıştın," dedim. "Ve onun ödünü patlattın. Muhtemelen hayatından on yıl falan götürdün."

"Onu yapan ben değildim. O Mal'di. Kahretsin, o herifi kimse kontrol edemez."

Parmağımla göğsüne bastırdım. "Mal'i o zavallı, hiç bir şeyden haberi olmayan adamın üzerine *sen* saldın. Bu acımasızcaydı Jimmy."

"O insanlar benim ailem Lena. Ne yani onları saklamalı, onlardan utanıyor gibi mi yapmalıyım? Herif kazık yutmuş, önyargılı pisliliğin tekiydi. Benimle iki saniyeden fazla dayanamazdı. Bu iş asla yürümezdi."

"Bu doğru değil. Daha adam gelmeden, sen kararını vermiştin bile."

Çenesini hareket ettirdi. "Bak, boş ver gitsin Lena. Herkes burada. Artık yemek yiyebilir miyiz?"

"Dean'le bir randevum var. Size afiyet olsun."

"Ne? Bana bundan bahsetmemiştin."

"Onunla yeniden çıkacağımı biliyordun."

Dudaklarının kenarlarında küçük çizgiler oluştu ve mutlu bir hikâye anlatmıyorlardı. "Ama bu gece değil. Bunu organize ettim."

"Evet, benim haberim olmadan. Çok üzgünüm, katılamayacağım."

Çenesini yukarı doğru kaldırdı ve bir an için hiçbir

şey söylemedi, sadece bana baktı. "Pek de üzgün görünüyorsun."

"Ee? Yani, sanırım şu an sana kızgın olmaya hakkım var," dedim, öfkem hâlâ damarlarımda fokurduyordu. "Ve sen benim ne düşündüğüme bu kadar az önem verirken, senin düşüncelerini önemsemem oldukça zor."

"Bu hiç adil değil," diye çıkıştı.

"Ah, gerçekten mi?"

"Çabalıyorum, biliyorsun."

"Bugün değil, bugün çabalamıyordun," dedim. "Bugün sadece canının istediğini yaptın ve benim ne hissettiğimi iplemedin bile."

Birisi bir ses çıkardı ve bir anda irkilerek arkama döndüm ve şaşkınlık içinde kaldım. Diğerlerini tamamen unutmuştum. Kenarda oturmuş, dramımızı seyreden üç kişilik seyirci kadromuzu tamamen unutmuştum. David şaşkına dönmüş görünüyordu, ağzı bir karış açıktı. Evelyn omzunu ovuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Bu arada basgitaristin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ha," dedi Ben.

Koridorun ilerisinde Mal ve Anne, zemin kat banyosundan kahkahalar atarak dışarı fırladılar. Dışarı çıktıklarında hâlâ daha üst başlarını toparlamaya çalışıyorlardı. Eğer kapıya doğru koşarak kaçabilecek olsaydım, bu harika bir dikkat dağıtıcı olurdu.

"Bu hızlıydı," dedi Jimmy, sesi iğneleyiciydi.

"Ama anlamlıydı," diye sızlandı Mal. "Kapa çeneni Jimbo. Sen özel birisiyle yakın ilişkiden ne anlarsın?"

"Belki de Jim, o bahsettiğinden bizim düşündüğümüzden daha fazla anlıyordur." David ağabeyine düşündürücü bir bakış attı.

Jimmy dişlerini sıktı. "Siktir git Davie. Lena benim için çalışıyor. Konu kapanmıştır."

Bu canımı yakmamıştı. Yakamazdı. Artık aptal kalbimin bile gerçeği kabul etmesi gerekiyordu. Bu, fazlasıyla acı gerçek suratıma o kadar çok defa çarpılmıştı ki, yaraların olduğu yerler son derece çirkin kabuklar bağlamıştı.

"Ah, anlıyorum," dedi Mal, hâlâ kot pantolonunu iliklerken. "İlginç. Bugün Katil'e yavru köpek eğitimi esnasında, henüz tanıştığı minyatür poodle'a bindirmeye çalıştığında söylediğim şeyin aynısını sana da söyleyeceğim. Eğer senin için bir şey ifade ediyorsa, kur yapmalısın. Sadece öylesine içine girmeyi deneyemezsin."

"Tanrı aşkına." Jimmy elleriyle suratını sıvazladı. Eğer söz konusu ben olmasaydım, durum eğlenceli bile olabilirdi.

"Bu arada, ben çıkıyorum," dedim, elimi sallayıp, geri geri yürürken. Tabii ki kalçamın köşedeki sehpaye çarpması ve yumuşak, çaktırmadan bir kaçışı imkânsız hale getirmesi gerekiyordu. "Siktir, ah. İyi geceler."

"İyi misin? Lena, hadi ama. Ek şu herifi." Güçlkle yutkundtu. "Danışmanla ilgili de endişelenme."

"Tom. Adı Tom'du."

"Bu akşam yemeğini kapıyla ilgili özür dilemeye uğraşmak için organize ettim."

Paltomu giydim. "Gerek yok. Onun için seni zaten affettim. Neden onun yerine Tom'la olan görüşmeni sabote ettiğin için özür dilemeye uğraşmıyorsun?"

Dudaklarını sıktı.

"Tabii. Pekâlâ, neden Liv'i aramıyorsun Jimmy? Eminim kendisini davet etmene çok memnun olacaktır. Ben şehir merkezinde Dean ile kısa süre içinde buluşacağım, bu nedenle gitmeliyim. İyi geceler." Merdivenlerden aşağıya koştum. O anda mümkün olan en kısa sürede oradan uzaklaşmalıydım. Evelyn ve gruptaki çocuklarla geçi-

cek bir akşamı kaçırıyor olmak üzücüydü. Tüm çılgınlığa rağmen, giderek daha fazla aile gibi olmaya başlamışlardı. Şu anda tam da ihtiyacım olan bu olabilirdi.

Çakma bir motosikletliler harındaydık ve sıcak ve kalabalıktı, aynı zamanda kesinlikle hiç eğlenmiyordum. Eğer bir kere daha kibar, deriyle kaplanmış, havalı bir adam bana kazara çarparsa suratına yumruğu indirecektim. Bu belli ki Dean'in kalabalığıydı. Buradaki herkesi tanıyor gibiydi. Tabii ki kendisine saygısı olan hiçbir motosikletli buraya adımını atmazdı. Buranın hikâyeden bir yer olduğunu anlamak için motosiklet kültürüne hâkim olmaya gerek yoktu. Gerçekten bir motosikletlinin giydiği çizmeye basmaktan çok zengin bir züppenin kolej modeli ayakkabılarına basma ihtimalim çok daha yüksekti.

Eminim Jimmy'nin akşam yemeği partisinde eğleniyorlardır.

Belki de Tom'u zorla kabul ettirmeliydim. Kahretsin, Jimmy Ferris söz konusu olduğunda, artık doğru ya da yanlışın ne olduğuna dair tek bir fikrim bile yoktu. Aslında eğer durup düşünecek olursam. Daha ilk günden beni aşan bir durum vardı, tehlikeli sularda yüzüyordum. Liv'i arayıp ona önerdiğim gibi davet etmiş midir diye merak ettim. Kıskançlık içimi kasıp kavurdu. Birisiyle çıkmak Jimmy için doğru bir hareket olacaktı, öyleydi. Bu konuda benim bir iç huzur ve ahenk bulamamam benim kendi problemimdi.

Bunu kabul etme zamanıydı, bebeğim.

Dean benden birkaç adım ötede, adamın birisiyle farklı ses kartları hakkında konuşuyordu. Onu kimse suçlayamazdı. Bu gece, resmi olarak vakit geçirilecek en kötü kişiydim. Cin ve toniğimin içindeki limonu pipe-

timele bir sola bir sağa iterek oynuyordum. İleri geri, ileri geri. Henüz bir yudum bile almamıştım, bu bana yanlış geliyordu. Sanki birisini aldatıyormuşum gibi, aptalcaydı ama doğrudu.

Ses sisteminden bangır bangır Stage Dive'ın sesi yükseldi ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. İçinde bulunduğum zor durumun bir kanıtı daha. Tüm dünyam Jimmy Ferris olmuştu ve bu benim kendi hatamdı. Yıllarca kız kardeşimin ve harika nişanlısının ihanetlerinin üstesinden gelmeye çalıştım ve bu esnada kendimi bırakmıştım. Yeniden plan yapmanın vakti gelmişti. Keşke sadece ne istediğimi bilseydim.

Belki de yeniden Pam'le konuşabilir, ona fotoğrafçılığa nasıl başladığını sorabilirdim. Deklanşöre peş peşe basmanın ve dünyayı bir lensin ardından görmenin bana göre bir çekiciliği vardı. Sıkılınca cep telefonu çıkarıp birkaç poz çektim. Barmenlerden birisinin hazırladığı kokteyli karıştırırken sallanan saçları. Bara doğru içki alabilmek için uzanan bir grup müşterinin elleri. Birbirine yakın durmuş, el ele tutuşan iki kadının bir parçası. Bu keyifliydi. Geceme renk katmıştı.

Barın arkasında sıralanmış şişelerin fotoğrafını çekebilmek için pozisyon aldım. Yanlarında duran televizyon dikkatimi çekti ve fotoğraf makinemi aşağıya indirdim. Ekranda bir yüz vardı; ürkütücü derecede tanıdık bir yüz. Kanım dondu.

"Ah, hayır."

Kadına çeki düzen vermişlerdi ama yine de o olduğuna emindim; Jimmy ve David'in annesi. Hastalıklı derecede solgun teni, abartılı bir makyajla kapatılmıştı. Dudakları yerine mercan rengi çizikler atılmış turuncu bir surat gözüktüyordu. Hâlâ çok zayıftı ve gözlerinde

her türlü pislik parıl parıl parlıyordu. Sürtük. Ardından Jimmy'nin bir dizi fotoğrafı ekranı kapladı, rehabilitasyona giderken ve bir başka fotoğrafta da bir şeyler çekmiş ve uçmuş olduğu açıktı. Yılanın ta kendisi, bir koltukta oturmuş, gözlerindeki nemli bakışlardan anlaşılacağı üzere kamera karşısında içini döküyordu. Ekranın altında bir metin kayıyordu, ki bu iyiydi, müzik yüzünden hiçbir şey duyamıyordum.

"Evsizim. Onlar malikânelerde yaşarken ben sokaklardayım. Şöhret ve para sahibi oldukları için bana sırtlarını döndüler. Geçmişlerindeki sade, sevgi dolu evden utanıyorlar. Öylesine acı verici bir ihanet ki. Kalbim kırık, başka ne diyebilirim, bilmiyorum."

Kocaman bir gözyaşı yavaş yavaş aşağıya süzülerek makyajında iz bıraktı. Aynı derecede süslenmiş sarışın spiker onu rahatlatmak için uzanarak elini tuttu. Midem kasıldı.

"Siktir," diye söylendim.

"Lena?" Dean koluma yapıştı. "Sorun nedir?"

"Gitmeliyim. Üzgünüm, gitmeliyim." Kolumu kurtarıp arkama bile bakmadım.

Arkamdan bir şeyler diyerek seslendi ama yavaşladım. Güle güle motorcu barı. Topuklularla yeteri kadar hızlı olamazdım, o nedenle çıkarmalıydım. Zıplayarak önce birini, sonra diğerini çıkardım ve bir kenara attım. Buz gibi beton ayak tabanlarımı acıttı, pislik ve çakıl taşları ayaklarıma battı. Tek önemli şey eve varmamdı.

Jimmy.

Lütfen iyi olsun. Bunu iyi karşılamış olamazdı, kimse bunu iyi karşılayamazdı, kendi kahrolası annenin seni sırtından bıçaklaması. Kadın tam bir şeytandı. Kalbim güm güm atıyor, alnımda ter damlacıkları birikiyordu.

İnsanlar yolumdan çekiliyordu, oldukça iyi bir şeydi.

“Lanet olası anahtarlar nerede?” diye söylendim, çantamın içini karıştırırken Mercedes’in kilitlerini anahtarın yaklaşmasıyla açacağı tamamen unutarak. Kahrolası teknolojiye minnettardım.

Kendimi arabaya atıp kapıyı arkamdan hızla kapattım. Motorun çalışmasıyla birlikte kalabalık gece trafiğine fırladım. Birisi önüme çıktı ve kornaya asıldım. Herif bana bir hareket çekti, sanki çok umurumdaydı. Gerçi eğer bu şekilde araba kullandığımı bir polis görseydi işim bitmişti.

Eve varmam sanki sonsuza dek sürmüştü ve nihayet vardığım zaman tüm ışıkların, adeta sisin ortasındaki bir fener gibi yandığını gördüm. Bir korku filmi gibiydi. Araç yoluna lastiklerim öte öte hızla girdim. Beyaz minibüsün arkasında eşyalarını toparlayan garsonlardan birisi şaşkın bir ifadeyle başını kaldırıp baktı.

Eve koştum. “Jimmy!”

Evelyn merdivenlerin başında belirdi. “Buradayız Lena.”

Yolda bir yerlerde ciğerlerimi patlatmış olmalıydım, çünkü nefes nefese kalmış olmaktan başka bir şey yapamıyordum. Oraya varmıştım, nasıl olursa olsun ve tek önemli olan buydu.

Herkes Jimmy’nin yatak odasının kapısı önünde dolanıyordu, Liv de dahil. Katılmamaya karar vermemden önce mi, sonra mı davet edilmişti? Önemi yoktu.

David’in yüzünden gerginliği ve acısı okunuyordu. “Lena, selam. Herkesle konuşmayı reddediyor, kendisini içeri kilitledi. Kadın gerçekten boktan bir numara çevirdi ona karşı, peşinden en kötüsüyle geldi.”

“Tahmin edebiliyorum.” Idaho’daki saldırısında da

Jimmy'yi hedef aldığını düşünecek olursak, bu anlamlıydı. "Bize bir dakika verebilir misiniz?"

Bir sürü tuhaf bakış. Mal ve Ben, David'e dönerek onun bir şey söylemesini beklediler.

"Lütfen," dedim.

Sonunda David başıyla onayladı ve grup yavaşça alt kata doğru yöneldi, Anne, Liv'i de peşinden götürdü. Liv'in kaç kere arkasına baktığının bir önemi yoktu, onunla göz göze gelmeyecektim. Adım adım ilerleyecektim. Hepsinin gitmesini bekledim, mermer zemin ayaklarımı donduruyordu. Sonra kapıyı çaldım. "Jimmy?"

Cevap yoktu.

"Jimmy, sadece benim. Kapıyı aç lütfen." Tekrar çaldım, sonra da kulpu tutup açmayı denedim. Tabii ki kilitliydi. "Jimmy."

Hiçbir ses yoktu.

Ellerimi pürüzsüz kapıya yapıştırdım. "Üzgün olduğumu biliyorum ve yalnız kalmak istiyorsun, fakat biz konuşana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni içeri almak zorundasın, iyi olduğunu görmem lazım. Lütfen kapıyı aç."

Koridor sessizlikle kaplandı.

"Jimmy?"

Tık yoktu.

"O ya da bu şekilde içeri gireceğim." Alnımı kapıya yasladım, içimi huzursuzluk kaplıyordu. En azından içerdiden bir gürültü, bir şeylerin kırılma sesi gelmiyordu, sadece korkutucu türden bir sessizlik. Aklının nerede olabileceği fikri ödümü patlatıyordu. Çaresizlik hissin-den nefret ediyordum. Geçen gece onu odama almadığımda geçirdiği histeri krizi şimdi anlamlı geliyordu. Ah... Tanrım, ne boktan bir haldeydik. Bok sadece onun asistanıydım.

"James Dylan Ferris, şu lanet olası kapıyı aç." Avuçlarımı hızla kapıya vurdum, umutla bekleyerek, gerçi onun gerçekten cevap vermesini beklemiyorum. İnatçı pislik. "Peki. Seni uyarmadığımı söyleme."

Eğer o yapabildiyse, ben de yapabilirdim.

"Beni dışarıda tutamazsın."

Ve cidden, bir kapıyı kırmak ne kadar zor olabilirdi ki? Filmlerde insanlar bunu sürekli yapıyorlardı. Son zamanlarda koşuyordum ve sırtımdan şu anda akan tere rağmen, uzun zamandır olduğumdan daha iyi durumdaydım. Bazen bir kız, yapması gereken neyse onu yapmalıydı. Ve benim yapmam gereken Jimmy'ye ulaşmaktı. Ailesine kapıyı açmamıştı, o yüzden şimdi onların yardımını istemek pek de anlamlı değildi. İlk önce kendim deneyecektim. Tek bildiğim, tekrar ağlıyor olabilirdi ve diğerlerinin onu bu halde görmeleri iyi olmazdı. Adam gururlu herifin tekiydi.

Birkaç adım geri gittim, omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı omuzladım. Tüm gücümle.

Bam!

Ve siktir, ah!

Kapı sarsıldı ve kolum omzundan dirseğime kadar acıdı. Çarpmanın etkisiyle dirseğimden elime kadar karıncalanma hissi yayıldı ve irkildim. Pekâlâ, demek göründüğünden daha zordu. O zaman farklı bir şey deneme zamanıydı.

Bacağımı kaldırıp kendimi hazırladım ve derin bir nefes aldım. Korkuya yer yoktu. Evet, bunu yapabilirdim ve yapacaktım da, çünkü ben bir kadındım, bu nedenle kükreyişimi duy!

Onun yerine inledim.

"Siktir!" Kığım yere çarptı, ki bu da acıtmıştı ve gözlerim yaşardı. "Ah!"

Kapı açıldı. "Lena?"

"Selam." Yaşlı gözlerim sağ olsun, Jimmy'nin görüntüsü karşımda bulanıktı.

"Ne bok yedin sen?"

"Kapını kırmaya çalışıyordum. Ama işe yaramadı." Sesim yüksek, acınası ya da ağlamaklı değildi. Sızlanmıyordum. Bunun yerine, acıyan ayak bileğimi iki elimle sımsıkı tutuyor, içimden bir çuval küfür sallıyordum. "Sanırım, bileğimi incitmiş olabilirim."

Merdivenlerden yukarı bir sürü ayak sesi duyuldu.

"O iyi mi?" Bu Ben'in sesi gibiydi.

"Biraz buz getirin," diyerek seslendi Jimmy, yanıma çömelmişti. "Lena, ne bok yediğini sanıyorsun? Kapıları tekmeleyecek kadar güçlü değilsin, Tanrı aşkına."

"Şey, bilmiyordum," diyerek hıçkırdım, suratımdan aşağıya süzülmeğe üzere olan utanç verici gözyaşlarına engel olmaya çalışarak gözlerimi defalarca kırptırdım. *Lanet olası piç kuruları*. Neyse ki, Jimmy herkesle aramda durdu. Bazen biraz olsun onurun kalsın istiyorsan saklanmak gerçekten en iyi seçenektir.

"Bakayım bir." Ellerimi uzaklaştırarak, nazikçe ayak bileğime dokundu. "Parmaklarını oynat."

Dediğini yaptım.

"Muhtemelen kırılmamış."

"Hayır."

Nazik parmaklarıyla ayak tabanıma dokundu. "Ayakların neden kirli?"

"Bardaki televizyonda röportajın haberi çıktı. Topuklularla koşmayı hiç denedin mi sen?"

"Tamam, sakın ol." Uyarmadan bir kolunu dizlerimin arkasına koydu. Diğer kolu sırtıma doğru hareket etti ve beni havaya kaldırdı. Vaay, herif güçlüydü. Dizlerinde bir cıvırtı ya da sırt ağrılarına dair bir söylenme işit-

medim. Tüm o çalıştığı ağırlıklar işe yarıyor olmalıydı. Gözyaşlarımdan kurtulmak için gözlerimi kırıştıtırırken, Jimmy beni odasına taşıdı ve yatağının üzerine yerleştirdi. Ayak bileğim belli ki alev alev yanan berbat bir şeyle yer değıştirmişti.

Daha önce hiç Jimmy'nin odasına girmemiştim. Siyah, muhtemelen Mısır pamuğı süper yumuşak siyah çarşafı kaplı kocaman bir yatağı vardı. Duvarlar yumuşak bir gri tonuna boyanmıştı ve birkaç parça koyu renkli mobilya dikkatlice etrafa yerleştirilmişti. Benim odamın yaşanmışlık hali karşısında şaşkına dönmüş olmasına şaşmamalıydı. Köşedeki yerde kırılan abajur dışında her yer düzenliydi. Kırılan abajura bakışımı gördü ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerindeki gölgeler izlemesi berbat bir şeydi.

Onu bu şekilde incittiğı için o kadına lanet olsun. Onlar daha küçükken yeterince zarar vermemiş miydi?

"Her zaman tavanda aynaların olacağını düşünmüştüm," dedim başımı geriye doğru kaldırıp aklını olan olaylardan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Hemen bununla ilgilenirim." Dev yatağında yanıma oturup ayağımı kucağına koydu. "Orada aklından ne bok geçiyordu, ha?"

"Karşılık. Sen otel odalarını talan edip, bir şeyleri tek-meliyorsun, şimdi de ben kapıları indiriyorum. Ortak bir şeylerimiz var, gördün mü? Güzel bir an olacak, gerçekten bir bağ kuracaktık."

"Lena," diyerek gürlledi.

"Sana ulaşmalıydım." Bu, çıplak gerçektir. Yine de bunu söylerken ona bakmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Son derece yavaşça ayak bileğimi esneterek bir o yana bir bu yana çevirdim. Ağrıdı ama kendinden-geçip-öldürecek bir ağrı değildi artık. Artık daha çok orta

şiddetteki bir işkenceyi andırıyordu. "Kahretsin, aah."

"Dave, bir doktor çağır," koridora doğru bağırdı. "Hemen burada olmaları gerek."

"Tamamdır," dedi David.

Ah, harika. Herkes zafer ânımı görebilmek için buradaydı. Kalan gözyaşlarımın kalıntılarını da yok edebilmek için gözlüklerimin altına işaret parmaklarımı sokarak gözlerimi sildim. Üst üste iki gece de bu hale gelmiştim. Hayatım hangi ara bu kadar rayından çıkmıştı? Paltomu çıkarıp şu an için rahat bir pozisyon almaya çalıştım.

"Al." Ben hızla içeri girip Jimmy'ye bir kurulama bezi içerisinde buz getirdi.

Jimmy buzları benim zafer yaramın üzerine koydu, buzun serinliği tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, şimdi akli selim bir gözle baktığımda Jimmy benim cesaretimden ve azmimden pek de etkilenmiş görünmüyordu. Ayağıma bakarak ekşittiği suratının etrafına koyu renkli saçları dökülüyordu. Alnı fazlasıyla kırıışmıştı. Adam ciddi şekilde mutsuzdu.

Şimdiye kadar herkes odaya doluşmuştu; dramım onları çekmişti. Liv de olan bitenle ilgili pek heyecanlanmış gibi değildi. Gerçi heyecanlanmak doğru kelime değildi, tıpkı kafası karışmışın da olmadığı gibi. Şaşkın ve canı sıkılmışın bir karışımı suratındaki ifadeyi daha iyi anlatabilirdi.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Ben, birkaç adım geride durarak.

"Hayır," dedi Jimmy, ayak parmaklarımdaki French ojelere bakarak, ücretini kendisinin ödediği manikür-cüye teşekkürlerimi iletiyordum. "Doktorun gelmesini bekleyeceğiz."

David, Evelyn'in omzuna bir kolunu attı. "Pekâlâ, doktor gelene kadar alt katta takılırız. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Jimmy başıyla onayladı, hâlâ buz paketini ayak bileğine bastırıyordu. Diğer eli sıkıca ayak tabanımı kavramıştı. Sanki bana dokunmak istediğinde kaçarmışım gibi; o tip akıllıca bir hareket için çok geçti artık.

İnsanlar odayı boşalttı.

"Jimmy?" Liv'in sesinde hafif bir titreme vardı.

"Sonra konuşuruz Liv."

Kızın elleri iki yanında huzursuzca hareket ediyordu. "Ben LA'ye geri dönsem muhtemelen daha iyi olacak. Provalar birkaç güne başlıyor."

"Tabii."

"Peki." Liv yüzüne sevimli bir tebessüm yerleştirdi. Kendisine tam puan, kadın harika bir oyuncuymuş meğer. "Güle güle."

"Aynen." Pislik herif kafasını kaldırıp kıza bakmadı bile. Sağlam ayağımla Jimmy'yi tekmelemek ve en azından kibar olmasını sağlamak fazlasıyla cazip bir hareketti. Ama bu hiçbir şeyi çözmezdi, aynı zamanda benim açımdan oldukça da iki yüzlü bir davranış olurdu. Jimmy'nin birileriyle çıkması gerektiğini biliyor olmama rağmen, onu başka bir kadınla görmek şu anda sızlayan ayağımın acısının çok daha ötesindeydi. Sadece Liv'in gözlerinde gördüğüm acı benim için tanıdıktı, empati kurmadan yapamadım.

Ben ve o acı, birçok defa en iyi arkadaşlar olmuştuk. Jimmy Ferris bir kızın kalbi ve zaman zaman da ayak bileği için cehennem gibiydi.

Liv gitti.

Birkaç dakika için sessizce oturduk, yavaş yavaş donan ayağım kucağında duruyordu.

“Jimmy?”

“Hımm?”

“Bana ne olduğunu anlatır mısın?”

Topuklarına dokunan parmakları gerildi. “Akşam yemeğinde oturuyorduk ve birden bire herkesin telefonları deliler gibi çalmaya başladı. Anlaşılan kadın sadece on beş bin dolar almış bu yaptığı için, daha çok istemeliydi. Adrian’ın avukatı konuyla ilgileniyor ama... boş vermesini söyledim.”

“Neden?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Onlara anlattığı her şey doğru. Doğum yaptığı zaman bir feragatname falan imzalamış değil, biliyorsun. Bu yüzden sanırım kendi payına düşeni almaya hakkı var.”

“Bok var. Onun bir boka hakkı yok.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Önüne düşen saçlarının arasından görebiliyordum sadece. Ben randevum için çıkarken saçları düzgünce geriye doğru yapıştırılmıştı. Şimdi, belli ki parmakları saçlarının arasında epey bir gezinmişti. Yüzünü görebilmek için uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırma arzusu içimde öylesine büyüktü ki.

“Röportajı gördün mü?” diye sordu. “Ne söylediğini?”

“Sadece siz ikinizin malikânelerde yaşarken onun bir evsiz olduğunu söylediği kısmı.”

“Demek en iyi kısmı kaçırmışsın.” Başını öyle öne eğmişti ki çenesi neredeyse göğsüne değecekti. “Ona defalarca avaz avaz bağırdım, bir şeyler fırlattım. Ama sadece bir kere vurdum.”

Boğazım acıyacak kadar düğümlendi. “Neden ona vurdun Jimmy?”

"Eve gelmiştim ve o evi boşaltıyordu, nihayet bizi terk etmeye hazırđı," dedi. "On dört yaşındaydım. Dave, Mal'in evindeydi, Tanrıya şükür. Keş arkadaşlarından birisi bahçede duran arabayı değerli her şeyimizle doldurmuştu. Pek bir şeyimiz olduğundan değıl ama televizyon, mikrodalga ve onun gibi boktan şeylerdi. Evden elinde Dave'in akustik gitarıyla çıktı. David o gitar için kıcını yırtarak çalışmış, ödeyebilmek için tüm yaz boyunca bahçeleri biçmişti. Ama öylesine uzun süredir bir gitar istiyordu ki, boktan bir gitar da olsa."

"Eminim istemiştir."

"Anneme onu geri bırakmasını söyledim, Dave'in kalbini kıracağıını söyledim ama o umursamadı. David'in şımarık olduğunu, biraz aklının başına geleceğini söyledi. Sanki o evde ikimizin de şımarık bir yaşam sürebilme ihtimalimiz varmış gibi; kıyafetlerimizde delikler vardı ve karnımız doyuyorsa şanslıydık." Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı ama gülmüyordu. "Bana elinin tersiyle vurdu ve yolundan çekilmemi söyledi. Bir yüzük takıyordu." Üstdudağının hemen üzerindeki küçücük yara izini işaret etti, kirli sakalının içinde kısmen kaybolmuştu. "Anladın mı?"

"Anladım."

"Ona tokat attım, gitarı elinden kaptım. On beş yaşma kadar pek iri değıldim ama yeterliydi." Avucuna baktı. "Yanağı kıpkırmızı oldu. Berbat görünüyordu ama hiçbir şey yapmadı. Sadece gitara bakıp durdu, artık onun elinde değıl benimkinde olmasına şaşırmıştı. Sonra arkadaş gelip onu arabaya doğıru çekiştirdi ve birlikte gittiler. Öylece annem bir anıdan ibaret olmuştu. Yani, sonunda geri geldi... ne yazık ki."

Başını kaldırıp bana baktı, rengi solgundu. "Söylediğı

her şey, hepsi doğru. Benimle ilgili kimsenin bir şey uydurmasına gerek yok."

"Bundan David'e hiç bahsettin mi?"

"Hayır, sadece onu üzerdi. O hâlâ kadının bir gün kendine geleceğini ve ayık kalacağını, bir anne olacağını düşünüyor. Eskiden de bir hayalperestti."

"Yaptığı onca şeyden sonra da mı?"

Cevap vermedi.

"Sen onu yıllarca korudun, değil mi?"

"Birisi yapmalıydı. Annem başladığı an, Dave'e gidip saklanmasını söyledim, onun görmesini istemezdim. Gerçi duymuş olmalıydı, çünkü bazen öyle çok bağıırıyordu ki... Annem sarhoş olduğunda acımasızdı. Genellikle bir şeyler çektiğinde kendinden geçer, bize sataşmazdı ama bir şişe viski için, tüm mahalle öğrenirdi." Ensesini tuttu, acısı yüzünden okunuyordu. "Beni tartaklardı. Aynıısını Dave'e yapmasına izin veremezdim. O her zaman hassas olanımızdı. Sorun değildi. Ayrıca, etrafta tökezleyip dururken epey de komik oluyordu."

"Babanız neden hiçbir şey yapmadı?"

"Babam evdeyken annem daha iyi olurdu, çoğunlukla. Ama babam sadece hiçbir şey olmuyormuş gibi yapardı. Tüm işaretler ortadaydı aslında; çöp kutumuz şişelerle dolup taşıyordu, tüm parayı uyuşturucu ve alkole harcadığı için buzdolabımız tam takırdı." Bana doğru döndü. "Babam onu seviyordu Lena. Öyle çok seviyordu ki onu bize tercih etti. Aşk sana bunu yapar, ağzına sıçar insanın."

"Her zaman değil. David ve Evelyn'e bak."

İçini çekti. "Şimdilik mutlular. Ama bir gün, içlerinden birisi Mal'in babası gibi olacak, annem gittiğinden beri babam nasılsa, onlardan birisi de öyle olacak."

“O yüzden hayatını yalnız ve mutsuz geçirmek daha mı iyi?”

“Kalbinin kırılmasından daha iyi. Başka birisinin kalbini kırmaktan daha iyi.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“İlk haplanışım annemin zulasından çaldıklarımlaydı. Benim için ona çektiğim kocaman bir siktirdi bu.” Kahkahası acı doluydu. “Eğer bana her zaman tıpkı kendisi gibi olduğumu söyleyecektiyse, o zaman ben de buna göre yaşayabilirdim. Bak nasıl da başarmışım. Tıpkı onun gibiyim Lena.”

“Hayır, değilsin. Sen şu an temizsin, bunu yendin.”

“Yıllardır yediğim boklar.” Bir an için gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra doğrudan ayağını incelemeye döndü, buz torbasını yeniden yerleştirdi. “Bana söylediği tüm o şeyler... hepsi doğrudu. Asla temiz olamayacağım, gerçekten olmayacak. İçimde her zaman bir bağımlı olacağım.”

“Jimmy, bu tamamen yanlış. Sen de bunu biliyorsun. Sen uğraştın ve temiz kaldın.” İnsanların söyleyebileceği şeylerle ilgili, seni kelimeleriyle nasıl yaralayabileceğine dair biraz tecrübem vardı. Yaraları uzunca bir süre geçmemişti.

Dudakları bir çizgi halini alarak sıkması nedeniyle bembeyaz oldu.

“Bundan hiç kimseye bahsettin mi?”

Başını kısa ama sert bir şekilde iki yana salladı. “Hayır.”

“Bana güvenebilirsin, biliyorsun? Sana sırtımı dönmem ya da senin için kötü bir şey düşünmem. bu asla olmayacak.”

“Tutamayacağın sözler verme.”

Başını hafifçe yana eğdim. "Sen az önce bana yalan mı dedin?"

Saçını nihayet geri itti, bakışları ürkekti. Adamın konuşmak için acelesi yoktu, çünkü beni uzun bir süre bekletti.

"Pekâlâ?" diyerek konuşmaya teşvik ettim.

"Bu kadınların kullandığı tuzaklardan biri. Ne söylersem söyleyeyim beni çiğ çiğ yiyeceksin değil mi?"

"Sadece senden birazcık inanç istiyorum." Onun benimle olduğu kadar dikkatli olarak gözlerimi ona diktim. "O kadın sana her ne dediyse tamamen ve kesinlikle zıvalık Jimmy. Bunu biliyorsun. Bu yüzden neden hâlâ bunun içinde kalmasına izin veriyorsun?"

Avuç içiyle ayak tabanımı yavaşça okşadı. "Bir şeyi kullanılmaz hale getirecek kadar kırsarsan, tamir etmeye gerek olmaz."

"Kendine söylediğin bu mu?"

"Gerçek bu."

"Hey, hayır. Gerçek bu değil." Ona uzanıp kolunu yakaladım. Gömleğinin üzerinden kaslarının gergin, tenninin ateş gibi olduğu hissediliyordu. Yirmi yıldan uzun süredir, tüm bu acı ve öfkeyi içinde taşıyordu, kendine karşı hissettiği nefreti. O henüz küçük ve savunmasızken ondan sorumlu olan ve onu sevmesi, önemsemesi gereken iki kişi de onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu kadar kendini koruyan birisi olmasına şaşmamalı, sürekli bir saldırı beklemeyi, kimseye güvenmemeyi öğrenmişti.

"Sen iyi bir insansın Jimmy. İyi bir adamsın."

"Lena." Elime bakıyordu.

"O senin bugün kim olduğunu bilmiyor. Ben biliyorum. Bu yüzden kime inanacaksın?"

Ağzı açıldı ve biraz daha bekledi.

Evet, benimle konuşuyordu ama benim daha fazlasına ihtiyacım vardı, beni içeri almasına ihtiyacım vardı. Taşdığı acı sona ermeliydi. Jimmy'nin hakettiği kadar pek az kişi geçmişlerinden kurtulmayı hak ediyordu. Çok uğraşmış ve hayatını tamamen tersine çevirmişti.

Çenesini hareket ettirdi ve belki, sadece belki bu defa...

Birisi kapıya vurdu, benim kırmakta fazlasıyla başarısız olduğum kapıya. Tabii ki vuracaklardı, lanet olası evren ve gerektirdikleri. Gerçi dürüst olmam gerekirse, Jimmy'nin o son adımı atıp bana güvenme ihtimali neydi ki?

Pek fazla değildi.

Hayır, bu şekilde düşünmeyi kaldıramazdım. Ona ulaşmayı başarmalıyım.

Derli toplu, koyu renk kısa saçları olan orta yaşlı bir kadın içeri girdi, elinde bir çanta tutuyordu. David arkasından takip etti, bakışları benimle ağabeyi arasında gidip geliyordu; bakışlarındaki merak açık bir şekilde görölüyordu. "Bu Courtney. Lena'nın ayağına bakmak için geldi."

"Bu hızlı oldu." Doktor. Kahretsin. Aptal ayak bileğim her şeyi berbat etmişti. Gelecekte ortalığı masum kapıları pataklayarak karıştırmamaya özen göstermeliydim. Ama eğer yapmasaydım, eğer sadece kapının dışında, kilitli olarak beklemekle yetinseydim, Jimmy bana bu kadarını anlatmazdı. Bir miktar yol aldığımıza emindim. Bunun tam olarak ne demek olduğu hakkındaysa, hiçbir fikrim yoktu.

Jimmy bacağımla kucaklarından kaldırarak kalktı. "Kapıyı tekmelemeye çalıştı."

Dr. Courtney bana ters ters baktı.

Omuz silktim. "Ona söylemem gereken bir şey vardı. O ise kapıyı açmıyordu."

Doktor sert bakışlarını anında Jimmy'ye çevirdi. Yaşasın kadın gücü!

"Benim suçum değildi," dedi dudak bükerek.

"Yıllar içinde bir sürü âşık kavgası neticesinde çağırdım ama bu tip bir şey ilk kez karşıma çıkıyor," dedi doktor.

"Ah, biz birlikte değiliz," dedim.

Doktor burnundan gülmeye benzer bir ses çıkardıktan sonra ayağımla ilgilenmeye başladı. Pek de nazik olmayan bir şekilde ayağımı sağa sola döndürdü ve o yana, bu yana oynattı. Gerektiği yerlerde irkildim ve inledim. Ağrı için herhangi bir ilaç almayı reddettim, evde olmalarını istemedim. Bu nedenle reçetesiz ibuprofen, şişmenin durması tedavi için verildi ve son moda uygun bottsusu bir şey de bir saat içinde gelecek şekilde ayarlandı. En azından bu birkaç gün için koşudan yırtmamı sağlayacaktı. Tüm gri bulutların içindeki umut ışığı...

Doktor, Jimmy'ye faturayı ileteceğini bildirerek gitti.

"Beni merdivenlerden aşağı ve yukarı taşıman gerekecek," dedim, sırtımama engel olmaya çalışarak. "Kıscası kölem olacaksın."

Jimmy içini çekerek iki tane dana kadar hapı yutabileyim diye bana bir bardak su uzattı. En azından annesini aklından çıkarmışım gibi görünüyordu. Kendime beden zarar vermediğim bir yöntemi tercih ederdim ama artık yapacak bir şey yok.

"Muhtemelen ihtiyacım olduğunda seni çağırabilmek için bir çana falan ihtiyacım olacak," dedim.

"Siktir oradan, hiç sanmıyorum."

"Evin içerisinde bağırıp durmamı mı istersin?"

"Bunu zaten yaptığını düşünürsek, pek büyük bir değişiklik olacağını sanmam," dedi. "Sanırım pek yakın bir

zamanda işi bırakamayacaksın. Ve bunu tamamen kendin yaptın.”

Ona pis bir bakış attım.

David içeri girip boğazını temizledi. “Hey. İkiniz de şu an için iyi görünüyorsunuz, o zaman biz kaçıyoruz.”

“Peki,” dedi Jimmy. “Akşam yemeği için üzgünüm...”

“Jim.” Kardeşi, Jimmy’nin omzunu yakalayıp sırtın sıvazlandığı bir kucaklaşma için onu kendine doğru çekti. Bir süre sonra Jimmy kasılmış bir halde birkaç kez David’in sırtına hafifçe vurdu. Ciddi anlamda ileriye doğru bir hareketi, açık olmak gerekirse.

Onaylayan bir sırtışla onları izlememe engel olamadım.

İki kardeş bir an için kısık sesle konuştular ve ben de dinlememek için elimden geleni yaptım. Sonra David bana doğru yaklaşarak elini beni kutsar gibi bir hareketle başıma koydu. “Kendini yorma Lena.”

“Öyle yapacağım.”

Sıcacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ona sahip çık.”

“Bunun için buradayım.”

“Diğerlerine seninle daha sonra konuşmalarını söyleyeceğim. İyi geceler.”

Jimmy ve benim romantik bir şeyler umuduyla yalnız bırakıldığımıza dair ciddi hislerim vardı, en azından grubun en genç Ferris’i tarafından. Arkadaşlarının ve ailesinin belli ki bizim hakkımızda fikirleri vardı. Ah pekâlâ. Stage Dive ekibi şu an için Jimmy ve benim fazlasıyla karmaşık ilişkimiz hakkında ne isterse düşünebilirdi. Bu benim kontrolüm dışındaydı.

Odanın diğer tarafında Jimmy duvara yaslanmış yarı açık gözlerle beni izliyordu. “Dean onu bırakıp kaçmanı nasıl karşıladı?”

"Bilmiyorum, muhtemelen pek iyi değildir." Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim bile ama büyük ihtimalle Dean ve benim aramızdakiler bitmişti. Jimmy'nin yatağında, ayağım yastıkların üzerinde sırtüstü uzandım. "Senin yatağın benimkinden daha rahat."

"Öyle mi?"

"Bir süre için burada kestireceğim." Yaralanmış insanlar şanslarını zorlama hakkına sahiptiler. Herkes bunu bilirdi. "Ayağıma takacağım şey geldiğinde beni uyandırırısın, köle."

Hiçbir şey demedi, sadece kendimi yatağının üzerinde rahat ettirmemi izledi.

"Bu yatak bazı Avrupa ülkelerinden bile daha büyük." Paltomu altımdan çekip çıkardım. Oldukça fazla kımıldanmayı gerektiren narin bir prosedürdü bu. Bluzum yukarı doğru tırmandı, tekrar göbeğimi kapatacak şekilde geri çektim. "Bir şey söyle, garip hissetmeme neden oluyorsun."

"Neden garip hissedesin Lena? Sadece yatağında yuvarlandığın için mi?"

"Yeniden oturup benimle konuşmaya devam edebilirsin." Oldukça arkadaşça bir tavırla yatakta yanımı işaret ederek onu çağırdım.

"Bir gece için yeterince konuştuk."

Ama ışığı kapatıp komodinde yanan ışığı bıraktı. Sonra yatağın diğer tarafına doğru yürüyüp oturdu. Ayakbikılarını çıkardıktan sonra sırtüstü uzandı, Tanrı bana yardım etsin. Ellerini karnının üzerinde birleştirip suratında her zamanki memnuniyetsiz ifadeyle tavanı seyretmeye başladı.

Jimmy benimle aynı yataktaydı.

Size yemin ederim içim titredi.

Bu doğum günü ve Noel hediyemin bir araya gelmiş halinden bile daha iyiydi, bileğim ağrısın ya da ağrımasın. Gördüğüm en güzel adam neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımda yatıyordu. Tek kelimeyle muhteşemdi. İnanılmayacak kadar çok. Profili, dudaklarının kıvrımı ve burnunun mükemmel çizgisi. Onu tarif edecek kelime yoktu. Benim yoktu. Kalbim iki kat hızlı atıyordu ama onu göz ardı edebilirdim.

"İyi misin?" diye sordum, sesim bir iniltiden biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Senden iyiyim."

Yeteri kadar konuştuğunu söylemişti. Bu nedenle sonsuz bilgeliğimle bu defa onu rahat bırakmaya karar verdim.

"Tavanında gerçekten aynalara ihtiyacın var," dedim.

Bana yan gözle bakarak sabırsız bir ifade takındı. "Bu tip fikirleri de nereden buluyorsun?"

Kahkaha attım.

"Yeter." Uzanarak gece lambasını kapattı. "Gözlerini kapat ve uyu. Bu lanet olası gün fazla uzundu."

"Ayağıma takacağım atel ne olacak?"

"Geldiği zaman ben kalkarım."

"Pekâlâ."

Bir süre için konuşmadık. Sonra nereden geldiği belli olmayan bir mırıldanma duyuldu. "Eve geldiğin için teşekkürler."

Boşta kalan elini arayıp, bulduğumda tuttum. Parmakları benimkilerin etrafına sımsıkı dolandı.

Karanlıkta gülümsedim. "Her zaman."

On Dördüncü Bölüm

"Aman Tanrım, bu sufle bir harika. Adeta ağzımın içinde bir cennet var. Cennet, Jimmy, beni duyuyor musun?" Çikolatanın kalan kısmını kaşığımdan yaladım ve daha fazlası için arayışa geçtim. Aptal kaşık boştu. İki defa kontrol etmekte fayda vardı.

"Seni duyuyorum." Bakışları kaşık boyunca gezinen dilimi takip etti ve güçlkle yutkundu.

Ha!

Söz konusu rock yıldızı masada karşımda oturmuş, kendi kahvaltısını çok önce bitirmişti. Bu kadar enerjik ve zinde oluşuna bakarsak, muhtemelen sabahın köründe uyanmıştı. Annesinin verdiği röportajın dün gece yayımlanmasından beri paparazziler evin etrafında dolaştıkları için bodrumdaki spor salonunda çalışıyordu. Dışarıda bir çift güvenlik görevlisi vardı, işleri kontrol altında tutuyorlardı. Bu yüzden çeşitli nedenlerle, kesinlikle koşu yoktu ama burkulan bileğimden ötürü benim zaten yatmam gerekiyordu.

Kendi daha mütevazı yatağında ne yazık ki.

Ayak bileğim için atel önceki gece geldikten sonra Jimmy beni odasından attı. Yani, kendi odama hoplayarak gitmeme yardımcı oldu. Her şekilde sonuç aynıydı, tek başıma uyuyordum.

Merdivenlerden aşağıya inmeme yardım etmesi için ona mesaj attığımda, Jimmy çoktan düşunu almış ve düz siyah bir tişört ile kot pantolonunu giymişti. Ve şimdi ben dün akşamki büyük yemek partisinden arta kalanları tadıyordum. Kahvaltıda gevreği boş ver, tatlı kesinlikle nefisti. Günlerce bu artan yemekleri yiyecektik, ev yapımı mantarlı ve pancettalı makarna, egzotik bir çeşit balık yemeği ve hayatım boyunca tattığım en harika vişneli sufle.

En. İyi. Kahvaltı.

"Bu suflenin bebeklerini doğurmak istiyorum."

"Harika," dedi Jimmy, şevkle masum tatlıya saldırışımı izlerken. Suratındaki ifadeyi çözememek beni endişelendiriyordu. Bakışları tedbirliydi ama orada başka bir şey daha vardı, daha fazlası. Sabahın bu saatinde karşılığını verebileceğimden emin olmadığım bir yoğunluk.

"Konuşmalıyız," dedi.

Tüm lisanlar içinde daha fazla kaçınılmaya çalışılan başka bir kelime var mıydı? Bir yanlış yaptığımı sanmıyordum ama yine de...

Ki bu da yeterliydi. "Pekâlâ. Ne var?"

"Dean ile tekrar çıkıp çıkmayacağın konusunda karar verdin mi?"

Bu o kadar da kötü değildi. Gümüş kaşığı dudaklarıma çarparak bu soruyu bir süre düşündüm. İlk randevumuz iyi gitmişti ama sonra dün gece kaçarcasına çıkmam

gerekmişti. Bir de tabii, Jimmy ile dondurma yemeğe gittiğim için unuttuğum randevumuz vardı. Beni yeniden görmek istemesi ihtimali oldukça azdı.

“Sanırım, hayır,” dedim. “O harika birisi ama... belki de farklı koşullarda, bilirsin? Başka bir yaşamda falan.”

“Her neyse. Listendeki beşinci madde ile ilgili konuşmalıyız. Dördüncü madde anlaşılacağı üzere pek işe yaramıyor, o yüzden senin birileriyle çıkman konusunu boş verelim.”

“Himm.” Kaşığı hâlâ üzücü bir şekilde boş olan tabağıma bıraktım. “Listemde bir beşinci madde yoktu. Sadece dört madde vardı: başkalarıyla çık, hatalarına odaklan, umutsuz olma ve kendi hayatını yaşa vb.

“Evet, beşinci maddeyi ben uydurdum. Bulduğun o liste tamamen ve kesinlikle boktan bir tanesi.”

“Ben de aynı kanıya varmak üzereyim.”

Onda farklı bir şeyler vardı. Üzerinde farklı bir gerilim yüklüydü. Öne doğru oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, ayağı yere vurarak bir ritim tutturmuştu. Fazlasıyla hevesli kalbimin ritmine uyan sabit sesi duyabiliyordum. Karşımda oturanın aksine benim heyecanım yediğim sufleden kaynaklıymış gibi yapalım.

“Ee?” diyerek konuşmaya devam etmesi için teşvik ettim. “Bu gizemli beşinci maddenin ne olduğunu bana anlatacak mısın?”

“Sevişeceğiz.”

Her şey durdu.

Jimmy, son derece sakın bir şekilde gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Bu gerçek olamazdı.

Hayır. Bu doğru değildi.

"Hadi oradan!" Kahkahayı basarak sandalyemde arkama yaslandım. "Tanrım, bir an için beni kandırdın."

"Ben ciddiylim."

"Eminim öylesindir." Gözlerimi devirdim, hâlâ gülüyordum.

"Düşünsene bir. Tüm o birleriyle çıkma çabaları ikimizi de canından bezdirdi. Ve gerçekten dürüst olacaksam, son zamanlarda ben de cinsel açıdan oldukça gerginim. Sana fazla detay veriyor olmak istemem ama Lena, en son ne zaman çavuşu bu kadar çok tokatladım biliyor musun... Hiçbir zaman."

Kahkaha attım.

Ve biraz daha kahkaha attım.

Ve sonra kahkaha atmayı kestim, çünkü Jimmy'nin ifadesi değişmedi. Tek bir kaşı bile oynamadı. Orada öyle oturmuş, sakın mavi gözleriyle beni süzüyordu, dudakları samimi bir ifadeyle kapanmış, bir çizgi halini almıştı.

"Bu bir şaka," dedim boğazımdaki düğüm elverdiğince.

"Hayır. Şaka değil. Bu durumdan kurtulabilmek için sevişmeyi deneyelim diyorum."

"Şaka değil mi?" Ama şaka olmalıydı. Tanrım, nefes alamıyordum. Hava, acilen havaya ihtiyacım vardı.

Jimmy kendi sandalyesini ayaklarını yere sürterek geri itti. Masanın etrafından dolandı ve ellerini kollarımın altından geçirerek beni kaldırdı. "Nefes al Lena. Maviye dönüyorsun."

Komutuyla ciğerlerim harekete geçerek oksijenle doldu. Yapmaları gereken şeyi yaparak. Güçlü bir el omurgam boyunca bir yukarı bir aşağı gezindi, tüm bedenimle arkamda duruyor, beni ısıtıyordu.

“İyi misin?” diye sordu, omzumun üzerinden eğilerek.

Başımla onayladım.

Geri çekilmedi. Elinin sırtımda dolaşması son bulmamdı. Tanrım, bu harika bir histi.

“Sen, şey... beni şaşırttın,” dedim.

“Hımm.”

“Sen cidden... istiyor...” Kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. Birbirlerine dolanarak ağzımdan çıkmaları imkânsız hale geldiler.

“Neden olmasın? Ben bunu bir kazan-kazan durumu olarak görüyorum. Ben cinsel gerginliğimi üzerimden atmış olacağım ve sen de bana karşı olan hislerinden kurtulmuş olacaksın. Sevişeceğiz ve aramızda bir çekim olmadığını göreceğiz, hayatımıza devam edeceğiz. Ya da daha iyisi, her şey normalde olduğu gibi birbirimizden uzaklaşacağız ve sadece arkadaş olmaktan memnun olacağız. Ne diyorsun?”

Jimmy’yle sevişip sevişmemek konusunda mı? Pek de uzun süre düşünmemi gerektiren bir şey değildi bu. “Elbette, neden olmasın?”

Doğrularak görüşümden çıktı. Gerçi varlığı asla şüphe götürmüyordu. Adam resmen manyetik bir alana sahipti, ısı ve bedeni beni kendine çekiyordu. Bana açılması ve sırlarını anlatması, bana güvenmesi, hepsi beni ona daha da yaklaştırıyordu. Ona doğru kendimi bırakma arzusu neredeyse kör edici şiddetteydi. Dikkatlice atkuyruğu şeklinde toplanmış saçımı açarak saçlarımın omuzlarıma dökülmesine neden oldu.

Bir tutam saç parmağının etrafına dolayarak başparmağını üzerinde gezdirdi. “Saçların hoşuma gidiyor.”

“Teşekkürler.”

Yavaşça, saçımı parmağının etrafından çözdü. Eli yavaşça belime, oradan da popomun üzerinden kayarak devam etti ve kırmızı elbisemin eteğine indi. Bir uzuvun yolculuğu asla bu kadar önemli olmamıştı. Sırtımdaki tüyle diken diken olmuştu ve sebebi serin hava değildi.

“Ve kırmızılar içinde hoşuma gidiyorsun,” dedi, dudaklarını kulaklarımın kenarına değdirerek.

“Öyle mi?” Eşofmanlar içinde olmadığım için mutluydum. Fazlasıyla seksi tıbbi atel ve ön tarafındaki parlak mavi üzerindeki beyaz bantlar yeterince kötüydü.

“Ah, evet.” Parmakları çıplak bacağımın arka tarafında kayarak içimin titremesine neden oldu. “Fazlasıyla.”

Jimmy Ferris oyun oynamazdı.

“Şu anda mı yapmak istiyorsun?” diye kekeledim.

“Neden olmasın?” Diğer eli önüme doğru hareket ederek göğsümün üzerinde gezindi. Sert bedenini benimkine bastırıp ereksiyonunu kalçama bastırarak her yanımın sızlamasına neden oldu. “Seni rahatsız etmiyorum, değil mi Lena?”

Nefesim kesildi, beynim bir cevap için çabaladı. “Hayır, başka bir planım yoktu.”

“İyi.” Bir parmak bacağımın başlangıç noktasından külotumun kenarını takip ederek kalça kemiğimin üzerinde ilerledi. Öylesine iyi hissettiriyordu ki içimde bir şeylerin pır pır ettiğini hissettim.

Onu bu kadar yakınımda hissetmek, sıcak bedeninin sırtıma dayanmış olması ve tıraş losyonunun belirgin ve sabunsu kokusu bir mutluluktan adeta. En çılgın rüyalarımın bile bunu hayal etmemiş, onunla gerçekten birlikte olma şansını yakalamamıştım. Temin ateş gibiydi. Ve

kalbim bacaklarımın arasında bir yerde atmaya başlamıştı. Tanrım, oraya dokunmasına ihtiyacım vardı.

"Muhtemelen sırtüstü yatsan daha güvenli olur," dedi.

Sözcükleri üzerimden süzülen anlamsız seslerdi. Ta ki uzanıp kolunu etrafımdan uzatarak kâseyi ve kaşığı uzaklaştıranaya kadar. Bana doğru döndü ve beni kaldırıp masanın üzerine yerleştirdi.

"Sırtüstü uzan," dedi. Gözlerindeki bakış gergindi, benim için hissettiği açlık okunuyordu. Muhteşemdi. Fazlasıyla kontrol altında ama yine de oradaydı. Hayatım boyunca bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Sırtüstü uzan Lena." Omzumdaki eli, tam olarak sert ahşaba yatana kadar beni geri yatmam için yönlendirdi.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Tek duyabildiğim aldığım hızlı nefeslerdi. Öylesine sesliydiler ki... Yüksek sestten ötürü komşular şikâyetçi olsa şaşırmazdım. "Jimmy?"

Cevap olarak elini eteğimin altına daldırdı ve rahat pamuklu külotumu çıkarmaya koyuldu. Patronumla mutfak masasında sevişme ihtimali pek aklımdan geçmediğinden muhtemelen oldukça yıpranmış bir külottu. Ve işte kaybolup gittiler, omzunun üzerinden.

"Sanırım yapıyoruz," dedim.

Bir sandalye çekip oturdu, ateşli gözleri sürekli üzerimdeydi. Çenesinde bir kas sürekli seğiriyordu. Neyse ki bu durumla ilgili tek gergin olan ben değildim.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum, her yanıma gerilmişti. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"İnsanlar masada ne yaparsa onu." Güçlü eller bacaklarımı iki yana açtı. "Yiyorum."

Bir anda midem kasıldı. "Ah, Tanrım."

Başı eteğimin altında kayboldu.

Jimmy Ferris gerçekten de oyun oynamıyordu.

Sıcak nefesi en gizli kadınsal bölgelere değdi. Pekâlâ bu kadar süslü kelime yeterli, vajinamdan bahsediyoruz. Sonra dilini aşağıdan yukarıya doğru gezdirerek, omurgamdan yukarı ürpermeme neden oldu. "Yüce Tanrım."

Elbisemin altında mırıldandı. Duyduğum en tatlı seslerdi.

Daha da yaklaşmak istercesine kımlıdandım. "Jimmy."

Dudakları ve dili kadınlığıma yapışmış, emiyordu. Kan, damarlarımda ışık hızında dolaşıyor, olduğu gibi kadınlığıma akın ediyordu. Bunu yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... özellikle de bu işe kendini bu kadar adanmış birisiyle. Dudakları beni tamamen kapladı, ateşli ve açlardı. Parmakları kalçalarımın batıyor, dili vajinamın dudakları arasında geziniyor, beni inletiyordu. Sırtım bir kere daha masaya ne zaman çarptı bilmiyordum. Biraz önce olduğunu sanıyordum. Soğuk beyaz tavana bakan göz kapaklarım içinde aynı şey geçerliydi, kapanmışlardı. Jimmy'nin yaptığı şey tüm dikkatimi kendi üzerine çekmişti, her ıslak ses ve şiddetli his beni deliye döndürüyordu. Kalçalarım ileri doğru atıldı, başım bir o yana bir bu yana gidiyordu. Çok fazla ve aynı zamanda yetersizdi. Hiç bitmesini istemiyordum.

Beni deli eden bu dokunuşların ona ait olduğunu bilmek, tüm aşkımı ve arzumu güçlü bir şekilde ortaya çıkardı. Öylesine çok şey hissediyordum ki, adeta patlamaya hazır gibiydim. Hissettiklerimin hepsi dilimin ucuna kadar geldi, ona her şeyi vermek. Bu ne kadar inanılmaz bir şekilde aptalca olurdu? Sert bir şekilde, ağzımda metalik bir tat bırakarak dilimi ısırdım.

Beni adeta muhtaç, aç kalmış bir adam gibi yedi.
Beni sanki en sevdiği yemekmişim gibi yedi.

Belli belirsiz bir bağlantı belki ama görünüşe göre şarkıcıların dilleri üzerinde mükemmel bir kontrol kabiliyeti vardı ve dilleri oldukça güçlüydü. Bunun için Tanrı onları kutsasın, defalarca kez. Aslına bakarsanız, adam oral seks konusunda benim en çılgın hayallerimin de ötesindeydi. Dilini kadınlığımın dudakları arasında gezdirip derinlere daldırarak tadıma baktı. Sonra dilinin ucuyla klitorisime kadar çıkıp ben çılgın atana kadar dilini oynattı. Olağanüstüydü. Kasıklarımındaki kaslar kasıldı. Aşağıdan yukarıya, klitorisime doğru uzun, güçlü bir şekilde beni yaladıktan sonra tatlı, emmeyi andıran öpücükler kondurdu. Başım dönüyor, aşırı yüklenmeden ötürü duyularım sersemliyordu. Kadınlığım asla bu kadar şımartılmamıştı.

Ve tam da o anda, benim zarif, kocaman tıbbi botum uçarak kafasının yanına indi ve aynı anda haykırdık. Acıyla.

"Siktir." Kıyafetimin altından başını ovuşturarak çıktı. "İyi misin?"

"Evet. Sadece gerçekten sert bir kafan var."

Başını iki yana salladı.

"Lütfen durma." Acının önemi yoktu, sadece boşalmak önemliydi. "Lütfen?"

"Bir dakika." Dikkatlice yaralı bacağıma omzunun üzerine attı. "Oldu işte. İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim," dedim, nefes nefese.

"Emin misin?"

"Jimmy!"

Piç kurusu sırtıyordu. "Peki Lena. O kadar heyecanlanma. Şimdi... nerede kalmıştık?"

"Bu ayağımdaki bota benzer şeyle kafana yeniden vurmamı ister misin?" Umutsuzluk sesimi germiştı, öldürücü fikirler aklımda içinde dolanıyordu. Ter içinde kalmış, azgın bir haldeydim ve Jimmy'nin beni ve orgazmımı ciddiye almaya başlaması gerekiyordu. Hemen. "Gerçekten? Cidden mi Jimmy, bana söylemeye çalıştığın bu mu?"

Kendi kendine güldü.

Ve sonra neyse ki eteğimi yukarı doğru itip yeniden işe koyuldu. Fazlasıyla-yetenekli dudakları beni daha önce duyulmamış doruklara çıkardı. Havanın az, yıldızların dokunulabilir olduğu doruklar. Bu harika bir oral seksten fazlasıydı. Öylesine uçmuştum ki, içimi dolduran sıcak, tatlı hislerin o da farkında olmalıydı. Beni böylesine çılgına çevirmesinin, aklıma kaçırmama neden olmasının gücü öylesine yoğundu ki...

O da bunu hissetmiyor olamazdı.

Dilinin ucu açıklığımı baştan aşağı yalarken iç kaslarımda kasılmasına neden oldu. Her şey yok oldu. Her santimetrem kasıldı, bacaklarım titredi. Popom masanın pürüzsüz yüzeyine sürtündü. Öylesine imkânsız bir şekilde ıslanmama neden oldu ki, bacaklarımda arası sızlıyordu. Nefes almaktan çok boşalmaya ihtiyacım vardı. Zeki ve çevik dili klitorisime odaklandığında, her şey neredeyse bitiyordu. Uzun, derin bir hamle daha fazla dayanmama engel olarak boşalmama neden oldu. Serbest düşüş bir harikaydı. Dünya bir an için yok oldu ve kulaklarım uğuldadı. Kısacası vücudumun dışında bir deneyim gibiydi. Sessiz bir çılgınlıkla ağzım açıldı. Ne büyük bir zevk. ne büyük bir mutluluk...

Dünyaya geri dönmem biraz zaman aldı. Döndüğüm-

deyse Jimmy doğrulmuş, bir prezervatif paketinin köşesini dişleri arasına sıkıştırmış, yırtmakla meşguldü. Hazırlıklı gelmişti.

“İyi miyiz?” diye sordu.

Nefesim... onu bir yerlerde kaybetmiştim. Fark etmezdi. Sadece oracıkta yatacak ve vajinam artçı sarsıntılarla sarsılırken parıldamaya devam edecektim. Mükemmel.

“Lena?” Dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme öylesine kendini beğenmiş bir ifadeydi ki... Gamzesi hafifçe kendini gösteriyordu bile. Ama dürüst olmak gerekirse, öylesine eşsiz bir iş çıkarmıştı ki... İfadesi kesinlikle fazlasıyla hak edilmişti.

Başımınla onaylayarak hayatta olduğuma dair bir kanıt gösterdim. Aklım hâlâ cennetten aşağıya, yer yüzüne doğru olan yolculuğuna devam ediyordu. Tanrım. Seks daha önce hiç bu kadar ilahi bir şey olmamıştı. Tek yaptığıysa dilini ve dudaklarını çalıştırmaktı, daha fazlasından canlı çıkamayabilirdim.

Gerçi kesinlikle mutlu bir ölüm olurdu.

Elleri prezervatifi aletine geçirmekle meşgul olurken, bakışlarını bana doğru indirdi. Ben daha dirseklerimin üzerinde doğrulup bir göz atamadan, o kendisini bacaklarımın arasına, girişime yerleştirmişti bile. Penisinin başının yaptığı hafif basınç yeniden bedenime zevk dalgalarının yayılmasına neden oldu. Kocaman eliyle hafifçe karnımı okşadıktan sonra kalçamı kavradı. Bakışlarındaki yoğun arzuya rağmen, tüm güvensizliğim hızla geri gelmişti. Üzerimde dururken o kadar büyük ve güzeldi ki...

“Muhteşemsin,” diye fısıldadı, kesik kesik bir sesle.

Konuşamadım, boğazıma taştan bir yumru oturmuş

gibiydi. Bu yüzden sadece başımla onayladım. İhtiyacı olan tüm onayı şimdiye kadar almış olmalıydı. Karşısındaki büyük ölçüde kendimden geçmiş, ıslak ve arzu dolu bir halde duruyordum.

“Bunu yapmayalı bir süre oldu.” Suratının yanından aşağıya bir damla ter süzüldü. Omuzları şiddetle kalkıp iniyordu; kontrol için harcadığı çaba her halinden belli oluyordu. “Senin için güzel olmasını istiyorum.”

Yemin ederim, sesindeki güvensizlik kalbimin durmasına neden oldu. Bazen tahmin ettiğimden çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

“Jimmy. İçimde olmana ihtiyacım var.”

Bakışlarında bir şeyler rahatladı ve başını salladı. “Evet. Var.”

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım.

Sonra çenemi kapadım. Yetenekli eller bacaklarımı birbirinden ayırdı ve Jimmy içime girmeye başladı. Ve daha derine. Kadınlığının dudakları onun boyutuna uyum sağlayabilmek için onun etrafına sarıldı. Yavaşça ama emin hareketlerle, uzun, dolgun sertliği varlığından bile habersiz olduğum noktaları doldurdu. Doğruyu söylemek gerekirse pek de rahat bir durum değildi. Benim de son seferimin üzerinden birkaç ay geçmişti ama bu durum biraz saçmaydı.

Kımıldandım ve daha iyi bir pozisyon alabilmek için bacağımla ona doladım. Cidden olağanüstü orgazmdan sonra yeterince ıslanmış olmalıydım. “Ne kadar büyük-sün?”

“Tamamını içine alabilirsin.” Dili dolgun altdudağının üzerinde gezinirken bakışları birleştiğimiz noktadan hiç ayrılmadı.

"Bu, benim sorumu cevaplanıyor."

Bana hızlıca bir bakış attı. "Sanki oturup aletimi ölçüyorum da."

"Bu hâlâ bir cevap değil."

"Ah, siktir! Sevişirken kavga etmesek olmaz mı? Lütfen?"

"İyi." İnip kalkan göğsümün üzerinden onu izlemeyi bırakıp gözlerimi tavana diktim. Oral seks konusundaki aşırı gelişmiş yeteneklerine rağmen, aşağı bölümde pek uyumlu değilmışiz gibi görünüyordu. Ne kadar üzücü. Yıllar sonra durup bunu düşündüğümde en azından denediğimizi bilecektim.

Başparmağıyla hâlâ aşırı hassas klitorisimin üzerinde gezinerek sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu.

"Dikkatli ol," diyerek soludum.

Başıyla onayladı ama bana bakmadı. Görünüşe göre birleşmiş genital organlarımız fazlasıyla etkileyiciydi. Bir kere daha içime kaymadan önce geri çekildi. Sonra tekrar dışarı çıktı, bu defa kendini daha fazla geri çekmişti... ve yeniden içime girdi. Bunu her yapışında daha iyi hissettiriyordu ve mükemmel bir özenle tekrar tekrar yapmaya devam etti. Adam adeta bir makine gibi hareket ediyordu; duygu yok, yüzü kaskatı ve bakışları işine odaklanmış. Sadece kalçalarımda aşağı yukarı kayan ve kavradığı yerlerde izlerini bırakan elleri bu görünüşüne ihanet ediyordu. Ellerine hakim olamıyor, tüm bedenimi keşfetmek istiyormuş gibiydi. Ağırılığıyla dizlerime bastırarak bizi birbirimize olabildiğince yaklaştırdı. Beklenildiği üzere, sonunda tüm arzu ettiğim yerlerde tatlı bir sızı oluşarak ta derinlerde bir gerilim yavaş yavaş kendini belli etmeye başladı. Aynı gecede bırakın iki kereyi, bir

kere bir orgazm olduğum nadirdi. Sadece bu olmazdı. Ama artık onun içimde olması bir zevkti, acı vermiyordu.

"Jimmy..." Özellikle harika bir noktaya çarptığındaysa nefesim kesildi.

Başını kaldırmadı. "Evet?"

"Onu yeniden yap." Göğüslerim dolgunlaşmış, sertleşmiş meme uçlarım sutyenimin içinde acı verici şekilde sıkışmışlardı. Kötü iç çamaşırları. Sutyenlerimi yakmalıydım.

"Ne... bunu mu?" Muhteşem aleti söyleneni yapmış, tam olarak aynı noktaya saldırmış, beni adeta tutuşturmuştu.

"Tanrım." Gözlerim kaymış, zevkten başımın arkasına dönmüştü. "Evet, evet, evet."

"Sanırım aletimi sevdin." Şeytani bir tavırla gülerek, hızını artırıp mutlu noktamın üzerine hedef aldı ve aklımı yitirmeme neden oldu.

"Sarurım aletine bayılıyorum," dedim nefes nefese, popom masaya sürtünürken.

"Ah, içinde olmak harika."

Tek kelimeyle sanat denilebilecek bir şekilde içime girip çıkmaya devam etti. Bedenlerimiz birbirini harikula-de bir şekilde anlıyordu. Onun hissi ve dolgunluğu beni içeriden işaretleyerek bir bütün hissetmemi sağlıyordu. Aklımı kaybetmiş bir hal alana kadar her bir kasım gerildi. Ben takdirle inlerken, Jimmy hızlı ve sert bir şekilde içime giriyordu.

Siktir, herif bu işi biliyordu.

Onun gibi birisini hiç tanımamıştım. Gözlerimi kapalı tutmamın hiç yolu yoktu, onu izlemeliydim. Cildi terle kaplı ve gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde mutlak bir dik-

katle içime girip çıkıyordu. Öylesine tanrısal ve ihtişamlıydı ki, ürkütücüydü. Bu bir rüya olmalıydı. Gözlerini açtığında görünen kapkara gözbebekleri, tüm o açık maviliği yutmuş gibiydi. Bana baktığında aklını ve kalbini bana açmıştı.

O da bunu hissetti. Hissettiğini biliyordum. Öylesine büyük, öylesine etki altına alıcıydı ki, nasıl hissetmemiş olabilirdi?

Bu defa boşaldığımda kendimi tamamen kaybettim. Tüm bedenim kontrolsüz bir zevkin etkisi altında kendinden geçti. Kulağa çılgınca gelebilir ama bu gerçektir. Beni sadece onun için kendinden geçen bir nevi seks yaratığına çevirmişti. Ve sonuç görkemliydi.

Bir bağırıtı duydum, sonra sıcak bir ağırlık üzerime yerleşti.

Her ikimiz de nefes nefeseydik. Ses odada yankılanıyor, odayı kalbimin deli gibi atışlarıyla birlikte dolduruyordu.

Yavaşça yeniden gözlerimi açtım. Dünya bedenimin aksi yöndeki tüm içsel kanıtına rağmen, hâlâ yerinde duruyordu. Endorfinler tüm varlığımı keyif dalgasıyla sardı. Jimmy'yle sevişmek nasılda bütünüyle fevkalade ve etkili bir şeydi. Bana beş dakika verin ve kesinlikle bir tura daha hazır olurdum. Ancak şu anda, bir molayı hak etmişti.

"Hey." Güzel siyah saçlarını okşadım.

Anında doğrulmaya başladı. Üzerimden kalkarak prezervatifi çıkarmaya koyuldu. Çıkardıktan sonra ucundan düğümledi ve aletini kot pantolonuna geri yerleştirdi, fermuarını çekti ve düğmesini ilikledi. Sıcaklığını anında özledim.

"Jimmy?"

Bana bakmadı.

Bacaklarımın arası harika bir şekilde ıslaktı. Seksin yoğun kokusu lezzetli bir şekilde havada alınıyordu. Suratımda tatmin olmuş, aptal bir gülümseme olduğuna tüm paramı koyabilirdim. Bundan bırakın utanmayı, umursayamıyordum bile. Jimmy benim fazla iyi hissetmeme neden olmuştu.

"Jimmy?"

"Evet?" Kullanılmış prezervatifi çöpe atıp kollarını lavabonun yanına dayayarak mutfak camından dışarı baktı.

"İyi misin?"

"Elbette. Evet, sorun yok."

"İyi."

Omzunun üzerinden bana baktı, kaşları endişeli bir çizgi halini almıştı. "Sen nasılsın?"

"İyi. Teşekkür ederim." Tanrım, tüm bunlar biraz fazlaca kibardı. Az sonra kızarmış ekmek ve çay eşliğinde havadan bahsedebiliydik.

Omuzları geniş ve gergin, uzun süre bir şey söylemeden bekledi. Beni yine kendinden uzak tutuyordu. Duvarlarını örmüştü. Sessizce beni izlerken aramıza mesafenin girişini hissedebiliyordum. Önce santimler, sonra metreler, ta ki aramıza okyanuslar girene kadar...

Daha fazla dayanamadım, sessizlik beni öldürüyordu. "Sorun ne?"

"Bana öyle bakmamalısın."

Tabii. Al işte.

Bedenim anında soğudu, tüm rahatlamış ve sevgi dolu hava uçup gitmişti. Masanın üzerinde, yeniden bir duş alma ihtiyacıyla ve karman çorman olmuş saçlarımla

yatiyordum. Seks yaratığı kaybolup gitmiş, azledilmişti. Doğrulmadan önce elbisemi düzelterek aşağıya doğru indirip mest olmuş özel bölgelerimi kapattım. Her yerim meydanda, sırtüstü yatarken yapmayı kesinlikle arzu ettiğim bir konuşma değildi bu. Gururum vardı.

“Seni olabilecek her şekilde becermek istiyorum,” dedi. “Ama bana o şekilde bakamazsın.”

“Anlıyorum.”

“Ben, şey... Benim hava almaya ihtiyacım var.” Tereddüt etmeden, arkasına bakmadan mutfak kapısına doğru yöneldi. Doğrudan soğuk rüzgârlı Portland sabahına, üzerine montunu bile almadan çıktı. Kıcı donacaktı. Ve açıkçası bu konu zerre kadar umurumda değildi o anda.

Gözlerim yandı, fakat ağlamayacaktım. Şoke olmak verebileceğim maksimum tepki olabilirdi. Ben sadece... böylesine muhteşem bir seksten sonra doğruca dışarıya çıkmış olmasına inanamıyordum. Ona yapışmadım, bir yüzük talep etmedim. Doğacak bebeklerimizle ilgili bir konuşma olmadı. Her tarafına tamamen öylesine seks etiketi yapıştırılmış bir hareketti.

“En azından kalkıp masadan inmeme yardım edebildin, seni göt herif,” diye bağırdım, duyamayacağı kadar uzakta olduğunu bilmeme rağmen. “Mal haklıydı, seks sonrası ilgi nedir bilmiyorsun.”

Gördüğüm en kötü sevişme sonrası.

On Beşinci Bölüm

Ertesi gün çocuklar yine stüdyodaydı. Hareketle dolu, uzun bir gündü, en azından ayağımdaki atelle olabileceği kadar hareketliydi. Evelyn etrafta koşturulması gereken işlerin büyük çoğunluğunu üstlendi. Jimmy, mutfak masası üzerindeki ateşli çiftleşmemizden sonraki gün olabildiğince gözlerden uzak kalmaya bariz bir şekilde özen gösterdi. Ben evin neresindeydiysen, o olabilecek en uzak noktadaydı, kahrolası sağ olsun.

Sanki sevişmemiz benim parlak fikrimdi.

Fakat bugün belli ki olanları atlatmış ve hayatına her zamanki gibi kaldığı yerden devam etmeye hazırdı. Evet, tabii, sanki davranış biçiminden sonra bunu yapmak o kadar kolay olacaktı gibi.

Sabah onu görmezden geldim. Öğleden sonra onu görmezden geldim.

Üst katta onu görmezden geldim ve alt katta da aynı şekilde.

Görünüşe göre bu durumdan pek memnun kalma-

mıştı, ki surat asmaya başladı. Merdivenler konusunda kesinlikle lanet olası yardımını istemedim. Ayağımdaki botla, sendeleyerek de olsa etrafta dolanabiliyordum, yavaşça ve güçlkle de olsa. Aptal Jimmy Ferris ve onun mükemmel ağız ve aleti. Kimin ona ihtiyacı vardı? Benim değil, ben kendime bakabilirdim.

Tanrı vibratörleri bu nedenle yaratmıştı, çok teşekkür ederim. Mastürbasyon çok daha güvenliydi. Parmaklarım asla başıma bu gibi dertler açmıyorlardı.

Evet, son yirmi beş saat içinde bir yerde soğuk savaş başlamıştı. Reddedilmiş bir kadın ya da Jimmy'nin aletiyle olan bağlantısı kesilmiş bir kadın. Her ikisi de bana uyardı. Eğer ona dikkat ediyor olsaydım, tüm sabah bana tuhaf bakışlar attığını görürdüm. Ama radarımda olmadığı için, bakışları da fark edilmedi. Çoğunlukla. Evet, onunla işim öylesine bitmişti ki, bir kere daha bana doğru yaklaştığını gözümün ucuyla bile fark etmedim.

"Lena."

Cevap vermedim.

"Al."

Burnuma bir paket dayanmıştı.

Evelyn ve ben, stüdyonun dışı için getirttiğim tatlı, rahat koltuklarda oturmuş iş yapıyorduk. Parlak bir turkuaz renkteydi koltuklar, göt herif sağ olsun. Bir süre sonra merdivenlerde oturmak sıkıcı olmaya başlamıştı ve benim de Jimmy'nin kredi kartını kullanma imkânım vardı, o nedenle neden olmasın dedim... Onun henüz bilmediği bir başka alışverişi de dün öğleden sonra yapmıştım.

Ama şimdilik o konuya girmeyelim.

Annesiyle yapılan röportaj işleri anında karıştırmıştı. Kapıda kamp kurmuş, tüm gücüyle hazır olan paparazzi ve susmak bilmeyen telefonlar yüzünden birçok

anlamda en iyi günlerimizden biri değildi. Jimmy'nin mutsuz ve gergin bir şekilde etrafta dolanması için gayet mantıklı nedenleri vardı. Telefonu sessize almış, gelen son e-postalar üzerinde çalışmaya koyulmuştum. Bir süre önce kapıya cevap verme hatasında bulunmuş ve kameraların bombardımanına uğramıştım. Bağırarak sorular yöneltmiş, öylesine sert bir şekilde itip kakmışlardı ki beni, kalbim hızla çarpmaya başlamış ve kendimi kapana kısılmış hissetmiştim. Bir çift güvenlik görevlisi araya girerek onları uzaklaştırmış ve kapıyı kapatmama yardımcı olmuşlardı. O hatayı son yapışımdı. Yarım saat sonra berbat saçlı, şaşkın görünümlü halim tüm internete yayılmıştı. Bir saat sonra annem aramış ve iyi olup olmadığını öğrenmek istemişti. Ve iyiydim, sadece biraz Photoshop'a ihtiyacım vardı. Annemin dikkatini burkulan bileğimle dağıtmak için uygun bir zaman olduğuna karar vermiştim. Sadece bu hikâyede bir basamağa takılmıştım. Evet, yalan söylemek kötüydü. Ama yaşım kaç olursa olsun, anneme bir çocuğun kapısını tekmelemeye çalıştığımı anlatamazdım. Neyse ki bir süre için de olsa, kardeşimin düğününe katılmam konusunda sıkıştırmasını geciktirdi. Bu bir mutluluktu.

Her halükârda kayıt stüdyosunda iyi bir iş çıkardıklarından şüpheliydim. Herkesin dikkati dağınık gibiydi, ya fazlasıyla neşeli ya da ciddi anlamda sessiz davranıyorlardı. Mal bir süre kendisini davullarında kaybetti ve herkes onu bu işle baş başa bıraktı. Ama Jimmy'nin iyiliği için etrafta olmaları güzel bir şeydi. Eğer bir önceki gün onurumu kırıp beni mutfakta bırakmış olmasaydı ben de ona destek ve güç kaynağı olabilirdim. Onun iyiliği için, olanları düşününce, tatlı ve nazik olmak istediğim tek şeydi. Fakat sonra içimden çıkmasının üzerinden henüz

iki dakika bile geçmeden beni terk edişini hatırlıyordum. Henüz özür bile dilememişti. Bu nedenle onu henüz affedemezdim.

Günün bir kısmını Pam'ın fotoğraf makinesiyle stüdyoda Jimmy hariç herkesin fotoğraflarını çekerek geçirmiştim. Herkes fotoğraflara bayılmış, Pam de bana bir sürü cesaret verici ve yardımcı ipuçları vermişti. Bazılarının bir sonraki albümün görsellerinde kullanılabileceğini bile söylemişti.

Jimmy'yle bozuştığımız kimsenin gözünden kaçmamıştı, özellikle de Evelyn'inkinden. Benimle Jimmy hakkında konuşmaya çalışmıştı. Ona kederli bir tebesüm etmiş ve yaklaşan turnenin detaylarını konuşmaya devam etmiştim. Jimmy ile benim aramda olan ya da olmayan her ne ise, bu bizi ilgilendirirdi.

Soğuk savaş protokolü doğrultusunda onunla hâlâ konuşmuyordum.

"Lena, hadi ama... al şunu," dedi.

Ellerim iPad'ime yapışmış halde kaldılar.

İçini çekti. "Evelyn, şu siktiğimin paketini almasını söyler misin ona?"

"Jimmy, beni Lena ile arandaki bu kavgaya çekmeye çalışmadığını biliyorum, çünkü bu yanlış olurdu." Çelik gibi gülümsemeyle Evelyn bacak bacak üzerine attı. "Değil mi?"

Bir çuval küfür.

"Ah, beni seç! Ben memnuniyetle dahil olurum." Mal her zamanki çılgın tavrıyla gri süet koltuğun arkası üzerinden atlayarak yanıma oturdu. "Lena ile hangi konuda iletişime geçmemi istiyorsun Jim?"

"Unut gitsin," diye homurdandı.

Paket geri çekilmişti. Siyah kurdele ve parlak beyaz

paket kâğıdı ayaklarımın üzerine dökülmeye başladı. Bunu biliyordum, çünkü tıpkı olmam gereken bir yetişkin gibi davranıyor ve hâlâ kafamı kaldırıp Jimmy'ye bakmayı reddediyordum. Gözüme bir fotoğraf makinesi sokuldu ama sıradan bir fotoğraf makinesi değildi.

"Al," dedi tekrardan.

"Jimmy, 'al,' dedi," diye tekrarladı Mal yanımda oturduğu yerden.

Gözlerim yuvalarından uğradı. "Bu Pam'ın makinesinin aynısı."

"Lena, 'bu Pam'ın makinesinin aynısı,' dedi," dedi Mal.

Jimmy onu duymazdan geldi. "Evet, Nikon D4. Eğer bu konuda ciddiysen ihtiyacın olanın bu olduğunu söyledi."

Mal alçak sesle bir ıslık çaldı. "Şık hareket Jim. Etkilendim. Kur yapma konusunda iyi iş çıkarıyorsun."

Ağzım açık kalmış bir halde ona doğru baktım. Tüm aksesuarlarıyla birlikte bu tip bir bebeğin neye mal olduğunu Google bana göstermişti. Google neredeyse ağlamama neden olacaktı. "Ama binlerce ve binlerce dolarlık bir şey. Bu gerçekten pahalı bir fotoğraf makinesi."

Bir omzu yukarı doğru hareket etti. "O senin için."

"Bunu kabul edemem."

"Pam, eğer turneye bizimle gelirsen arada sırada onunla takılabileceğini söyledi. Stajyerlik gibi bir şey olur."

Olasılıklarla heyecana kapılmıştım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Bir başka kendine özgü acı çeker gibi iç geçirmesinin ardından Jimmy, fotoğraf makinesini Mal'e verdi. Sonra, kollarımın altından tutarak beni nazikçe çekip ayağa kaldırdı. "Bak, bana kızgın olmayı bırakman gerekiyor."

"O zaman özür dile. Birisinin hislerini incittiğinde yaptığın budur Jimmy. Özür dilersin."

"Az önce yaptım."

"Hayır, az önce beni satın almaya çalıştın. Bu oldukça farklı. Üzgün olduğunu söylemek ve bunun bir özür anlamına gelmesi," dedim. "Bu ise rüşvet."

"Bu işi daha çabuk hallediyor."

Ellerimi güçlkle iki yanımda tuttum. "Bunu kabul edemem. Beni satın almana izin veremem."

"Ama fotoğraf makinesini istiyorsun?"

"Elbette fotoğraf makinesini istiyorum," dedim. "Ama bunun konumuzla alakası yok."

"Hayır Lena. Bu tam olarak konumuz."

Etrafımızda fısıltılar yükselmeye başladı, çünkü tabii ki dikkati üzerimize çekmiştik. Birbirlerinin hayatlarının bu kadar içinde olan bu insanların yaşam şekli sağlıklı olamazdı. Jimmy'nin vücudunun kasılmasından ötürü, aynı zamanda izlendiğimizin de farkındaydım. Uzun kollu Henley tişörtünün altında omuzları dikleşmişti.

"Bana güven. Bununla ilgili hiçbir şey benim için kolay değil." Gözleri iki yanımda gidip geldi. Gördüğü karşısında çenesinin sert hatları gerildi. "Herkes bizi izliyor ve ben bunu yapıyorum."

Evelyn ayağa kalktı. "Hadi millet. Başka yere, onları yalnız bırakalım."

"Ben Stage Dive'ın bateristiyim." Mal çılgıncasına pahalı fotoğraf makinesini koltukta yanına koydu. "Bana emirler yağdıramazsın çocuk gelin."

"Bunun, bana hâlâ bu isimle hitap etmenin komik olduğunu düşünmen çok şirin." Evelyn, kot pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı. "Jimmy ve Lena'ya baş başa vakit vermeyi reddettiğin için seni azarlasın diye Anne'i mi aramalıyım?"

"Yapmaya cesaret edemezsin."

Evelyn parmağını ekranın üzerinde hareket ettirdi.
"Ah, sanırım ederim."

David ve Ben kıs kıs güldüler ama kendilerine söyleneni yaparak kayıt stüdyosuna geri döndüler. Belli ki bu kızla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorlardı.

Bir saniye sonra Mal da peşlerinden gitti. "Siz kızların hepinizin arkadaş olmasını hiç sevmiyorum. Bu iyi bir şey değil."

"Ve sen bunu, bu akşam kız arkadaşını gördüğünde, ona anlatmalısın. Ne diyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Son bir el sallayışla Evelyn de kayıt odasına ya da oraya her ne deniyorsa doğru Mal'i takip etti.

Fark etmezdi.

Jimmy ve ben burun buruna durmuş, birbirimizi seyreliyorduk.

"Onu senin için aldım," dedi. "Kabul etmezsen, atacağım. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Buna şantaj denir."

"Öyle. Hadi beni dava et."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Üzgün olduğunu söyle."

İnledi. "Lena."

"Benimle seviştin ve sonra berbattın ve duygularımı incittin. Bu küçük bir şey değil. Tüm olanları düşünersen, aslında oldukça büyük bir şey." Parmağım güçlü bileğinin etrafında sıkılaştı. "Ve gerçekleştirmiş olduğun iki orgazm bu durumu telafi etmiyor. Özür dile ve bunu içten yap."

"Sadece... beklemediğim gibiydi."

"Seks mi?"

"Evet," dedi.

“Ne bekliyordun?”

“Bilmiyorum.” Alnı kırtış kırtış oldu. “Daha az iyi bir şey.”

“Sadece iyi miydi? Ben harika olduğunu düşünmüştüm.”

Eliyle yüzünü sıvazladı. “Siktir. Peki, evet, harikaydı. İçine girmek mükemmeldi ve başka bir şey düşünemiyorum, oldu mu?”

Gülümsememe hakim olamadım. “Pekâlâ, en azından bir parçamı onurlandırdın.”

“Bu beni bağışladığın anlamına mı geliyor?”

“Hayır, yakınından bile geçmiyor.”

“Kahretsin Lena.” Kollarını etrafıma dolayıp beni sımsıkı kendine doğru çekti. Suratım göğsüne adeta yapışmıştı. Sert, inatçı göğsü... Bu sarılma esnasında bir ara nefes almayı kestiğinden oldukça emin olduğum göğsü. Kalın çelik gibi kolları etrafımda adeta donmuştu.

“Jimmy, gerçekten benimle kucaklaşıyor musun?”

Homurdandı.

“Peki, oldukça iyi gidiyorsun.” Çenemi göğsüne yasladım ve ona doğru baktım. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Artık beni görmezden gelmeyi keseceksin ve şey olmaya... biz olmaya geri dönebiliriz?”

“Tamam.”

Bir anda nefesini bıraktı. “İyi. Bu iyi.”

Kollarımı onun etrafına olabildiğince sıkı sardım. O benim siyah kot pantolonlu Romeo’mdü ve bu hikâyenin sonu da en az orijinali kadar trajik bir ölüm görme şansına sahipti. Ve yine de, Jimmy için hissettiğim tüm sevgim kalbimden taşarak içimi sıcak, tuhaf bir hisle kapladı. Elbette daha önce de “âşık” olmuştum. Ama buradaki farklıydı, onu seviyordum, her parçasını ve bu defa kolay

atlatma şansım yoktu. Her parçam onu istiyordu, onu hücresele seviyede arzuluyordum. Bu boyuttaki hislerden kaçış yoktu. İyisi ve kötüsüyle, karanlığı ve ışığıyla, iyi yanları ve kötü yanlarıyla...

Onu her şeyle seviyordum ve bu durum beni tek kelimeyle umutsuz bırakıyordu.

Çünkü eğer bunu bilseydi, eğer gerçeğin büyüklüğünden bir an için şüphelenseydi, bunun sadece geçici bir şey olmadığını bilseydi... Şey, o zaman kıcıma tekme-yi öyle hızlı yemiş olurdum ki, üç sokak ötede kığım ancak yeri görürdü. Bu nedenle onu sessizce sevdim.

Karşılığında o da başımı okşadı.

"Bunu hallettiğimize memnunum," dedi, kolları iki yanına düşerken.

Onu daha sıkı sardım.

"Artık geri dönmeliyim. Çocuklar bekliyordur. Ama Lena, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"Fotoğraf makinesi sende kalsın. Lütfen. Senin olmasını istiyorum."

"Ama o çok pahalı."

"Sadece paradan bahsediyoruz Lena. Rahatla. Daha fazlasına sahibim."

"Pekâlâ, karşı koymakta giderek zorlanıyorum."

"O zaman karşı koyma."

Derin bir iç çektim; beni yargılamayın ama son derece hafifçe göğüslerimi ona sürtmeye engel olamadım. "Peki ama sadece böylesine cömert bir hediyeyi kabul etmek kabalık olacağı için."

"Gerçekten bir şey değil. Benimki kadar parayla, sadece birkaç kuruş."

Suratını inceledim; kesinlikle her zamanki umursamaz, sakın tavrı geri dönmüştü. "Ah."

“Tamam mı?” Ayaklarını sürüdü, aramızdaki bağ aniden şiddetlenmişti. “İyi miyiz?”

“Yirmi bin,” dedi Ben’in derin, kalın sesi arkamda bir yerden.

“Senin paranı yeniden almayacağım,” diye cevap verdi Mal. “Bu çok kolay.”

“Pekâlâ, kırk bin dolarına Noel’e kadar bozuşmuş olacaklar diyorum.”

“Neden sürekli gerçek aşka karşı iddiaya giriyorsun Benny? Bununla sorunun ne?”

“Tamamen boktan,” diye söylendi Ben.

“Ben,” dedi Jimmy. “Lanet olası ağzını topla.”

“Pardon.” Ben’den bir takım homurtular yükseldi. “Bizi duyabildiğinizi fark etmemiştim.”

“Tabii ki sizi duyabiliyoruz, seni ahmak. Sağır değiliz. Bu kadarı yeter.” Jimmy geri çekilerek nazikçe, fakat kendinden emin bir şekilde beni kendisinden uzaklaştırdı. Onu yakalamaya hazır ellerimin hiç şansı yoktu. Fazlasıyla güçlüydü, lanet olsun. “İşe geri dönme vakti.”

“Bekle.” Kollarımı kendi etrafıma doladım, böylece daha az yalnız hissediyorlardı. “Dediğin doğru muydu? Benim turnede belki Pam’in stajyeri olmamla ilgili?”

“Evet. O teklif etti, o yüzden gidip onunla konuş. Doğal bir yeteneğin olduğunu söyledi ve onun da bir çift elin daha yardımına ihtiyacı varmış.”

“Ama sanıyordum ki... Senin asistanın olarak çalışmaya devam etmemi istediğini sanıyordum?”

Dudaklarını bir yana kıvırdı, neredeyse düşünceli gibiydi. “Eninde sonunda muhtemelen bundan bıkacağının farkındayım. Sıkılacaksın. Pam için çalışırsan, benim için çalışmaya devam edebilir ve başka şeyler de yapabilirsin.”

"Öyleyse bu ikinci bir iş gibi olacak?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Bunu biraz düşüneceğim ve Pam'le konuşacağım."

"Öyle yap ve sonra da bu şansı kullan. Senin için harika bir deneyim olacaktır."

"Bunu düşüneceğim."

"Peki ya seks konusu ne olacak?" diye sordu.

"Ne olmuş o konuya?"

"Tekrar yapmak istiyorum. Seninle." Sesi oldukça kısıldı. "Ne diyorsun?"

"Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemeden suratına baktı. Huzursuz bir şekilde parmakları sırtında kıpırdandı. Sonunda, "İkimiz de birbirimizi henüz sistemimizden atamadık, değil mi? O zaman orijinal plan hâlâ devam ediyor," dedi.

Kalbim durdu. "İkimiz de, ha?"

"Evet." Durdu ve içini çekti. "Bu doğru, değil mi?"

"Sanırım öyle. Bunu duymak güzel."

"O yüzden sanırım bunu yapmalıyız, farklı pozisyonlar denemeliyiz ve biraz takılmalıyız. Belki de bir şeyleri düzeltmeyi beceririz, asla bilemezsin."

"Gerçekten makas, kelebek ya da herhangi başka bir kamasutra pozisyonunu denememizin aramızdakileri çözeceğine mi inanıyorsun?"

Gözleri parladı. "Lena... ah, kahretsin."

"Ne?"

Bir el hareketiyle, dikkatimi aşağılara çekti. Ha, pantolonunun içinde kesinlikle bir şeyler oluyordu.

"Onu kontrol edememen benim sorunum değil. Bana bağlı falan değil ne de olsa o."

İnledi. "Pekâlâ, ikimizin tekrar sevişmesi kesinlikle en azından bir şeyi düzeltecek."

“Doğru.” Vay canına, fermuarının ardında gerçekten kocaman bir kabarıklık vardı. Ve böylece külotumu kaybettim. Buz gibi düşünceler... Sıkıcı düşünceler... “Ama son defasında benimle yaptığın iyi sekse pek de iyi bir tepki vermedin.”

“O bir daha olmayacak. Söz veriyorum.”

“Öyle mi, ha?”

“Kesinlikle.” Bana daha da yaklaştı. “İzci sözü falan işte.”

“Bana pek izci çocuk tipiymişsin gibi gelmedi.”

“Değildim. Ama yine de çok pis düğüm atabilirim.”

Ağzım açıldı ama evet... hiçbir şey çıkmadı. Ah, bakışlarının ardında dolaşan yaramaz fikirleri görebiliyordum. O fikirleri tüm detaylarıyla duymak için ölüp bitiyordum.

Sırıttı. “Bu senin söyleyecek söz bulamayışını ilk kez görüşüm.”

“Kapa çeneni!” Suratım alev alev olmuştu. Birçok defa boğazımı temizledim. “Her neyse, bu vesileyle beni becermekten keyif almandan ötürü şahsen kendimi ne kadar kötü hissettiğimi söylemek istedim. Yo, Jimmy gerçekten. Burada vajinam adına içtenlikle özür diliyorum.”

“Evet, peki.” Suratını öte yana çevirerek gülüşünü baskılamaya çalıştı. “Şimdi bu durumdan biraz fazla zevk alıyor gibisin.”

“İmkânsız.”

“Ve Liv’e benim için yolladığın çiçeklerden haberim var.”

“Öyle mi?” Heyecanlı halim bir anda yerini sakinliğe bıraktı.

“Beni aradı, çiçekler için oldukça sevinmiş gibiydi. Kaç para harcadın tam olarak?”

Güçlükle bir kahkaha attım. "Paranın sorun olmadığını söylemiştin, sende fazlası vardı."

Omuzlarımı yakaladı. Dudaklarının sımsıkı kapalı olması, yakın gelecekte sergileyeceği huysuzluğun habercisiydi.

"Hey, bir başka insanın kendisini iyi hissedebilmesi için güzel bir şey yaptım. Sadece bunu senin paranla yapmış olabilirim. Ama Jimmy, o giderken ona karşı hiç kibar değildin ve ben de kötü... biliyorsun, onu buraya sen davet ettin ve sonra..."

Sadece bana öylece baktı.

"Benim haklı, senin hatalı olduğun kısma geri dönebilir miyiz? şahsen o kısım çok daha eğlenceliydi."

Arkamdan, merdivenden gelen ayak sesleri duyuldu. Birileri beni bu durumdan kurtaracaktı, yuppi!

Ama Jimmy beni boğazlayışına birisinin şahit olup olmamasına aldırmmıyor gibiydi. Onun yerine elini atkuyruğuma dolayarak başımı hafifçe arkaya eğene kadar çekti.

" i ekler umurumda değil," dedi, bana doğru eğilip yanağını alnıma dayarken. Ah, kahretsin... bu harika hissettiriyordu. Bedenim mutlu titreşimlerle zayıf düştü. Herkesin ortasında şapır şupur  p lmek gibiydi; hafif utanç verici ama yine de  d l almış gibi hissettiren. Beni gerçekten öptüğünü düşünsene, muhtemelen oracıkta kendimden geçerdim.

"Yaptığın iyi bir fikirdi," dedi. "Doğru bir şey yapmışsın. Teşekk rl r."

"Bir şey değil."

"Sandalyeler de sorun değil, eğer endişe ediyorsan."

Gülümsedim ve parmak eklemlerini hafifçe yanağımda gezdirirken olabildiğince hareketsiz kaldım. Tekrar onun bana dokunması öylesine güzeldi ki, bu kadar yakın olabilmek.

Bakışlarını kaldırdı, doğrudan arkamda dikilen kimse onun üzerine odaklandılar. "Selam Dean."

"Jim," Dean cevap verdi, sert bir ses tonuyla.

Donup kaldım. Bana dokunduğu anda, arkamda birisi olduğunu tamamen unutmuştum, üzerimdeki etkisi böylesine güçlüydü. Ve Jimmy de kalkmış beni, Dean'e bir şey ispatlamak için kullanıyordu; ona kazananın kendisi olduğunu ya da onun gibi boktan erkeksi bir saçmalık işte.

"Lena," dedi Dean.

Her iki elimle Jimmy'yi karnından iterek kendimden uzaklaştırdım. "Merhaba Dean."

İfadesi donuk, bakışları karanlıktı. "Ayağına ne oldu?"

"Kapımı tekmeleyerek açmaya çalıştı," dedi Jimmy, yardımcı olmaya çalışan o küçük kalbine minnettardım. Hiç şüphe yok ki suratında kendini beğenmişlikten eser yoktu, bu tamamen benim hayal gücümdü.

Dean stüdyoya doğru yöneldi. "İşe koyulsam iyi olacak."

Kapı sessizce kapandı.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordum, sesim aldatıcı şekilde sakindi.

"Ne?" diye sordu Jimmy, masumca inkâr edebilmek amacıyla omuzları hemen havaya kalkmıştı.

"Sadece Dean'i sinir etmek için bunu bilerek yaptın."

"Dur bir dakika, sana dokunmamı istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

"Ona, onunla artık görüşemeyeceğimizi söylememiş olacağımı mı düşündün?"

Gözlerini devirerek bana sıkılmış bir bakış attı. "Sadece onunla uğraşıyordum."

"Hayır, kıskanç bir pislik olmakla meşguldün." Ola-

bildiğimce sakince belirttim. "Ve bu yaptığın benim açımdan küçük düşürücüydü ve Dean açısından da oldukça boktan bir durumdu. Adam senin için yıllardır çalışıyor. Daha iyisini hak ediyor."

Elimi yakaladı. "Yine mi bana kızsın?"

"Ah, hemen de anladın, değil mi?"

"Lena, hadi ama..."

Elimi tutuşundan kurtardım. "Düzelt şunu."

"Ne? Nasıl?"

"Sana bir ipucu vereyim. Bana başka bir şey alma. Çözümü kendin düşün."

Şahsi e-posta adresim bir anda her türlü mesajla dolup taşmıştı. Özellikle de "şey selam, ünlü birisini tanıyor-muşsun. Bir ara takılalım mı?" tipindeki sevgi sözcükleriyle... Sanırım yirmili yaşların hüküm sürdüğü sosyal medyada haydan gelen huya gidiyordu. Çoğu arkadaşım, kız kardeşim ve eski sevgilim nişanlandıklarını açıkladıklarında ortalıktan kaybolmamı pek de fark etmiş gibi değildi. Ferris kardeşlerle olan bağlantımdan ötürü oluşan bu ani ilgi olmadan da yapabilirdim.

"Selam."

Dizüstü bilgisayarımdan kafamı kaldırdığımda David Ferris'i ofisin kapısından içeri girerken gördüm. Beni bulmasını beklediğim son kişiydi.

"Merhaba David."

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu, ciddi bir ses tonuyla.

"Elbette."

İçeri doğru iki adım atıp odaya göz gezdirdi. Sadece bir masa ve birkaç sandalye, çeşitli müzik ödüllерinin durduğu birkaç raf vardı. Tüm evdeki en sade oda muh-

temelen burasıydı, en kullanışlı olanı da. Ve büyük ihtimalle David daha önce hiç bu odaya girmemişti.

"Jimmy kayıt odasında meşgul ama kısa süre içinde bitireceğiz," dedi, dudaklarına tuhaf bir tebessüm yerleştirerek.

"Tamam. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Onunla ilgili seninle konuşmak istedim."

Gardımı alma ihtiyacı hissettim. Her zamanki durumdu; birbirlerinin hayatlarıyla hepsi fazlasıyla iç içeydiler. Çenemi kapalı tuttum.

"İkinizin barışmasına memnun oldum. Ama Lena, o işleri berbat edip durmaya devam edecek. Elinde değil."

"Bununla ilgili konuşmamamız gerek..."

"Lisedeyken bir bakışıyla istediği her kızı elde edebilirdi. Yemin ederim, tek yapması gereken buydu ve kızlar koşarak gelirdi."

Eminim öyleydi.

"O zamandan beri hep böyle oldu. Aynı kişiye geri dönen birisi asla olmadı. Hiçbirisi onun o kadar ilgisini çekmeyi başaramadı."

Ellerimi kucağıma gömüp bakışlarımı başka yöne çevirdim. Bu anlattıklarıyla David nereye varacaktı bilmiyordum ama gidişattan ben pek memnun değildim. Ayrıca Jimmy ve benim aramızda olanlar ne kadar karmaşık olsa da bunu onun arkasından kardeşiyle konuşmayacaktım. "Bunu duydum. David bu konuşma konusunda rahat değilim."

"Senden gerçekten hoşlanıyor. Sen odaya girdiğinde, onun gözü başka bir şey görmez oluyor Lena. Çaktırmadan seni izleyip, söylediğin her kelimeyi dinliyor. Bunun farkında mısın bilmiyorum..."

Gözlerimi kırptım. "Ah, hayır. Değildim."

"Jimmy her zaman zor birisiydi, başkalarına karşı kapalıydı."

"Öyle değil. Sadece karmaşık." Düşünmeden onun savunmasına geçmiştim. David'in söyledikleri tam da ahmak eski sevgilimin beni suçladığı şeylerdi. Bunun gibi sözler doğrudan içimdeki kırmızı düğmeye basarak ateşlenmeyi bekleyen öfkemi harekete geçiriyordu.

"Lena," dedi David. "Sadece açıklamama izin ver. Lütfen."

Başımla onayladım.

Bakışlarını parıldayan ödüllerin üzerinde gezdirdi. Gerçekten oldukça çekici bir adamdı ama benim onda tek görebildiğim Jimmy ile olan benzerlikleri, paylaştıkları genleriydi. Ya da belki aşk böyle bir şeydi, gittiğin her yerde kalbinin arzuladığı şeyin izini arıyordun. Belki de bundan sonra hep onu görmeye çalışacaktım.

"Grubu kurmanın onun fikri olduğunu biliyor muydun?" diye sordu David.

"Hayır, bilmiyordum."

David yüzünde yarım bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, benim fikrimmiş gibi göstermeye bayılıyor ama değildi. Jimmy demişti ki madem gitarla falan bu kadar fazla vakit geçiriyoruz, o zaman bundan para kazanalım bari. Ama onun için gerçekten önemli olan bu değildi."

İstemesem de sandalyemde doğruldum, öğrenmek için sabırsızlanıyordum. "Neydi o zaman?"

"Aile Lena. Hepimizin bir arada olmasını istiyordu. Sanırım... yani biliyorum, daha o zamanlarda bile sorunlar yaşamaya başlamıştı. Halihazırda içki ve ot içiyordu. Arada sırada değil, oldukça fazla şekilde. Sonra grup büyüdükçe, sorunları da büyüdü." Çenesini düşünceli bir şekilde bir sağa bir sola oynattı. "Sanki başarıyı hak et-

mediğini düşünüyormuş gibiydi, bu yüzden daha büyük başarılar geldikçe, o daha hızlı kaçmaya başladı.”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü şu anda senden kaçıyor. Senden ödü patlıyor Lena.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

“Sürekli bir gözü sende ama sonra sen ne zaman onun alanına gersen, o huzursuzlanıp geriliyor. Sanki sen onun yeni uyuşturucususun. Tek fark sen onun için gerçekten iyisin.” Alnını kırıştırarak gözlerini kısıtı. “Sorun şu ki, seninle nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yok. Evelyn’le benim ya da Mal ve Anne’nin sahip olduğumuz gibi bir aşkı hak etmediğini düşünüyor.”

“Bu bilgiyle ne yapacağım konusunda emin değilim,” dedim, ağrıyan sabitlenmiş ayağımı daha rahat bir pozisyon için hareket ettirirken. Düşüncelerim her yerdeydi. Uzun bir gün olmuştu. “Ne demeye çalışıyorsun burada David? Benden ne istiyorsun?”

“Ah, bilemiyorum.” Bir kakhaha attı. “Sanırım, senden sabırlı olmanı ve ondan vazgeçmemeni istiyorum.”

Bakakaldım.

“Onun kalbini kırma Lena. Siktir, bir kalbi olduğunun bile tam olarak farkında değil ama bir kalbi var. Ve aslına bakarsan oldukça iyi bir kalbi var. Sadece ona, elindekiyle ne yapabileceğini çözmesi için bir şans ver, lütfen?”

“David...”

Elini kaldırarak sözümü kesti, tabii söyleyecek bir şeyim olduğunu varsayarsak. “Sadece düşün.”

“Benim de senin düşünmeni istediğim bir şey var,” dedim. “Lütfen.”

“Nedir o?”

Derin bir nefes alarak kelimelerimi dikkatle seçtim.

"Idaho'da annen ortaya çıktıktan ve sen o sözleri sarf ettikten sonra... Jimmy çok üzüldü. Ciddi şekilde."

Bakışları koyuldu. "Lena."

"Seni annenden, bildiğinden çok daha fazla korudu. Söyleyemem..." Ellerim kucagımda birleşmiş bir halde omuz silktim. "Daha fazlasını söylemek bana düşmez. Ama o kadın söz konusu olduğunda, senin kendisinin tarafında olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Ve dahası, o bunu hak ediyor."

David yere baktıktan sonra yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Ve olacağım."

"Teşekkürler."

Kaşlarının altından bana düşünceli bir bakış attı. "Sanırım ikimiz de onu seviyoruz, değil mi?"

Dudaklarım onaylamak için aralandı ama sözcükleri iki dudağımın arasından çıkaramadım. Kelimeler kaybolmuştu.

Gülümseyerek odadan çıktı.

Uzun bir süre orada oturup ardından bakarak düşündüm.

On Altıncı Bölüm

Parmak ucunda içeri girdiğinde gece yarısıydı. Neredeyse kendi kendime gülümseyecektim, Jimmy'nin ışıklar söndükten sonra gizlice benim odama girmesi fikri fazlasıyla eğlenceliydi. Tekrar on altı yaşındaymışım gibiydi.

"Lena?" diye fısıldadı, yatağıma uzanırken. "Uyanık mısın?"

Kavgadan, barışıp yeniden kavga ettikten ve David ile konuştuktan sonra bitap düşmüştüm. Duygusal olarak bir süre öylece bırakılmaya ihtiyacım vardı, bu nedenle uyuyormuş gibi yaptım. Birazcık daha cevap vermezsem ne yapacağını görmek istiyordum.

Stüdyoda işleri bittikten sonra Ben'le koşuya çıkmıştı. Bir tabak yemek hazırlayıp odama çıkmıştım. Size şunu söyleyeyim, elinizde bir tabakla merdivenleri çıkmak, benim durumumda pek de kolay değildi. Muhtemelen en parlak fikrim değildi. Ama hâlâ alt katta insanlar vardı ve dürüst olmak gerekirse biraz sessizliğe, kendi başı-

ma olmaya, iyi yemeğe ve fotoğraf makineme ihtiyacım vardı.

Biraz sakinleşmek iyi gelmişti. Her şey fazlasıyla yoğunlu son zamanlarda.

Jimmy battaniyenin altına girdiğinde yatak ağırlığıyla hareket etti. Ben sırtüstü yatmış, ayağımı yastığın üzerine koymuştum. Bir süre için sadece yanımda yatmaktan memnunmuş gibiydi. Kulak kabarttım, aldığı her nefesi, çarşafların her hışırtısını dinliyordum. Ne yapıyordu burada? Kesin seks istiyordu, emindim. Karanlıkta suratımı asıp beklemeye başladım, ancak beklediğim şey hiç gelmedi. Bu adamı asla anlayamamam bu senenin olayıydı sanırım.

“Dean’dan özür diledim,” dedi sessizce.

“Özür mü diledin?”

“Evet.”

“İyi. Sevindim.” Sonra parmakları arayış içerisinde harekete geçti. Kalçamın üzerinden tırmanıp, durdular ve gecelik yerine giydiğim tişörtün eteklerini çekti. Tişörtün ucundaki küçük deliklerden birine parmağını geçirdi.

“Bu benim eski tişörtüm, değil mi?” Daha da yaklaştı. Bana doğru uzanıp komodinde duran ışığı açtığında şilte yeniden hareket etti. Gözlerimin önünde küçük ışıltılar dans etti. Görüşüm düzeldiğinde Jimmy üzerimden bana bakıyordu, gözlüklerim olmadığı için hafif bulanıktı. “Lanet olası tişörtü senin aldığını biliyordum.”

“Benim çamaşırlarımın arasına nasıl karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Berbat bir yalancısın.”

Gülüşüme engel olmaya çalıştım. Tişörtü geri vere-

ceğimi bir an olsun düşünüyorsa, çok fena yanılıyordu. "Bu söylediğin hiç de hoş bir şey değil."

"Hoş olmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sesi her çeşit seksî imayı içererek. "Hoş olabilirim."

"Olabileceğini biliyorum."

"Dean'i gördüğümde düşünmeden hareket ettim. Haklıydın, kıskanmıştım." Hâlâ tişörtün eteğiyle oynarken sessizce küfretti. Başparmağı tişörtün altına doğru kayarak karnımın üzerinde çıplak tenimi okşadı. En tatlı, en iç gıcıklayıcı histi. Seks istiyordu, tam da düşündüğüm gibi ve ne utanç vericiydi ki umurumda bile değildi. Bu kadar kolay olduğum için annem beni azarlamalıydı.

Bir an için nefes almayı kestim. Söz konusu Jimmy olduğunda ben, bu denli aptaldım.

"Konuş benimle," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Ne hakkında?" diye sordum aynı derece yumuşak bir tonla.

"Herhangi bir şey."

Ne demeliydim? Yüzümü ona doğru çevirdim. Baş yanımdaki yastıkta duruyordu, ne çok yakın ne de çok uzak. Dokunmak ya da konuşmak için ideal uzaklıktaydı. Her gece son gördüğüm şeyin o olması ne kadar harika olurdu. Her zaman ona uyanmak, yan yana yatmak...

"Sana yeniden oral seks yapmamı ister misin?" Daha fazla parmak karnımın üzerinde gezinerek aşağılardaki kahrolası her noktayı uyandırıyor. Bu biraz daha devam ederse külotumun hali yüz karası olacaktı. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, görmekten çok hissettiğim bir hareket oldu bu. "Lena? Dean konusunda bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır, değilim. Yine de keşke öyle bir şey yapma ih-

tiyacı duymamış olsaydın. Sürekli kavga etmeye bir son vermeliyiz, bu beni bitik düşürüyor.”

Eli kalçamı kavradı. “Demek istediğin, sürekli işleri berbat etmeyi bırakmalıyım.”

“Demek istediğim her ikimiz de, birbirimizin yaptığı her şeyi kıcıımızdan anlamayı bırakmalı, aşırı hassasiyet göstermemenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Hımm.” Elinin ayası kalçamın üzerinde kayarak yatakla arama girdi ve popomu avuçladı. Öylesine ustaca yapılmış bir hareketti ki... “Kıcının daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey biliyorum.”

“Boyutlarını düşününce bundan ciddi anlamda şüphe ediyorum.”

Pis pis güldü.

“Ciddiyim Jimmy. Bu günlerden birinde birbirimizi kasten öldürmeden önce bir çeşit huzur ve uyum içinde yaşamayı öğrenmeliyiz.” Ona doğru uzanarak saçına dokundum. Her zamanki gibi gerildi. Ama sonra yeniden rahatlayarak bana izin verdi. Vahşi bir hayvana yaklaşmak gibiydi, asla dişlerini ne zaman göstereceğini bilemiyordunuz. Parmaklarıyla popomun bir kısmım sımsıkı kavramaya devam etti.

“Her ikimizin de tepesi çabuk atıyor,” dedi. “Ama söylemem gerekiyor, çok kindarsın.”

“Beni mutfak masasının üzerinde külotsuz bir vaziyette bıraktın. Ayağım bu aptal şeyin içindeyken oradan inmek kolay değildi.”

“Üzgünüm. O yaptığım tam götlüktü.” Hiç tereddüt etmeden söylemişti bunları. Belki de onun için hâlâ umut vardı.

“Teşekkürler, affedildin. Ee, şimdi ne olacak?” diye sordum. “Odanda sıkıldın da mı geldin?”

“Onun gibi bir şey.” Kocaman gölgesi üzerime doğru hareket etti.

“Ya da özellikle istediğin bir şey mi vardı?” Elimi ensesinden aşağıya doğru kaydırarak oradaki kaslarını kontrol ettim. Cildi çok güzel, çok yumuşak ve sıcaktı. Belki de gerçekten nazikçe sorarsam tişörtünü çıkarırdı, ha? Hayır, kötü el! Beni tüm bu istemeyen düşüncelere sürüklüyordu.

“Seninle konuşmadan uyumak istemedim,” dedi. “Başımızı kaşıyacak vaktimiz olmadı bugün. Sonra da sen erken yattın.”

“Beni mi özledin?”

Sesli bir nefes bırakıp ters bir şekilde başıyla onayladı.

“Bu iyi. Bir kız özlenmekten hoşlanır.” Başparmağı-mı çenesindeki kirli sakalların üzerinde kaydırdım. Parmağımı dişlerinin arasına alarak hafifçe dişleyip beni şaşırttı. Jimmy asla oyuncu yönüyle hayal edemediğim birisiydi. Dişleri parmağımı bırakmadı. Elimi oynatıp parmağımı kurtarmaya çalıştım.

“Sen bir hayvansın.” Kahkaha attım, nihayet baş-parmağımı kurtarmıştım. Bu zırvalık bu kadar yeterdi, sevişmek istiyordum. Beynim farklı şeyler istese de, bedenim gerilmişti, kasıklarım yanıyordu. Doğrudum ve Jimmy geri çekilerek aramızdaki mesafeyi korudu.

“Öp beni,” dedim.

Kalçamı sıktı. “Bacaklarını aç ve seni yiyip bitirmeme izin ver.”

“Önce beni öpmeni istiyorum.”

“Tatlı amını öpeceğim.” Bir kere daha sıktı, bu defa kalçamdan kaymıştı eli. “Hadi Lena, aç bacaklarını.”

Ve bu fikri sevmiştim, gerçekten Tanrı biliyor ya sev-

miştim, unk sevmemek için tam bir beyinsiz olmak lazımdı. Ama ortada başka bir şey vardı. Komodinin üzerinde duran gzlklerime ulaşmak için çabaladım.

“Sorun nedir?” diye sordu.

“Beni hiç pmedin.”

Jimmy güldü. Saçları darmadağın, uzun bir günün sonunda son derece güzel bir halde dağılmıştı. “Sadece bir kere seviştik.”

“oğu kişi bundan önce pşr. Bu bir nevi gelenektir. Biliyorsun, bu öğleden sonra Dean’e erkekçe gövde gsterini yaparken bile beni pmedin. Sadece yanağını alnıma dayadın.”

“Tişört senin üzerinde harika görünüyor,” dedi, sertleşmiş meme ularıma gerekli imayı yaparak. Ki fark etmesi güzel olmasına rağmen, konumuzla alakası yoktu.

“Bunu yapmıyorsun, değil mi?” Ben hariç oraya, bu raya, her yere bakışını izledim. “Dokunmak, eğer ağırdan alırsam sorun yok gibi. Ama gerçekten öpüşmek kesinlikle bir sorun.”

Başını iki yana sallayarak elini bacaklarımdın arasından çekti. “Lena...”

“Hakkını yememem lazım, bir kızın doğrudan eteğinin altına dalmak, dudaklarından kaçınmak için oldukça etkili bir zm. Tam puan Jimmy, dahice bir plan.”

Herif içtenlikle şaşşal görünüyordu.

“Bu fazla kişisel, değil mi?”

Burnundan bir gülme sesi çıkardı. “Bu lanet olası ılğınca, nasıl fazla kişisel olabilir ki? Aşağıları yalamaktan memnunum, o zaman yüzünden neden ekineyim ki?”

“Bilmiyorum, sen söyle.”

Dudaklarının sımsıkı kapalı olmasına bakılırsa, söylememeye karar vermişti.

"Beni öpmeni istiyorum Jimmy. Bunu çok uzun zamandır istiyorum. Öp beni?"

Kaşları çatıldı, öpmek yerine suratını buruşturdu.

"Gel buraya, her şey yolunda." Tişörtünün önünü yalayıp onu kendime doğru çektim. "Sadece benim."

Birkaç santim yaklaştı. "Sadece o kadar hoşuma gitmiyor. Büyük bir olay değil, herkes farklı şeylerden hoşlanır, bilirsin?"

"Biliyorum." Onu biraz daha yakınımaya çektim. "Sadece dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmem lazım."

"Başka kızlar asla umursamadı. Onları arzu içinde kıvranır halde bırakmadım hiç, her zaman boşaldıklarından emin oldum."

"Bu iyi." Ve biraz daha yakın.

"Sadece... bilirsin, birisinin suratının ortasında olmak istemedim, o kadar yaklaşmak. Bundan hoşlanmıyorum. Daha önce kızları öptüm, fakat hiç gerçekten hoşlanmadım bundan."

"Peki." Yavaşça burunlarımız birbirine hafifçe çarpma kadar çektim onu. Şunu söylememe izin verin, son derece mutsuz bir haldeydi. "Sadece azıcık öpüşeceğiz. Büyük bir sorun yok."

"Hayır, biliyorum." Dudak büktü.

"Ve eğer gerçekten hoşuna gitmezse, duracağım."

Tereddüt içinde başını aşağı yukarı salladı.

Tatlı bir şekilde, yumuşakça dudaklarımı, onun dudaklarının köşesine dokundurdum. Bu süre boyunca ikimizin de gözleri açıktı. Dudaklarını yaladı ve nefesini bıraktı. Kendini yataktan dışarı atıp kaçmak için ani bir hareket yapmayınca, tekrar denedim. Güzel altdudağının üzerine tek bir öpücük. İrkildi, fakat uzaklaşmadı.

Başımı hafifçe eğdim, aynı noktayı tekrar öperken, bu defa farklı bir açıyla daha fazla temas sağladım.

“Bu nasıldı?” diye sordum, nefesinin dudaklarımı ısıtışını hissederek.

Omuz silkti. “Fena değil. Rahatsız olmadım.”

“Bir kere daha denemek ister misin?”

“Pekâlâ, bir tane daha.”

“Bu defa benim için birazcık dudaklarını aralar mısın?”

Dudakları hafifçe aralandı ve kaskatı bir şekilde durarak kontrolü benim almamı bekledi. Yüzündeki tereddüt ifadesi yerini meraka bıraktı, gözleri yavaşça kapandı.

“Teşekkürler.” Dudaklarımı onunkilerin üzerinde nazikçe gezdirdim. “Öyle güzel dudakların var ki Jimmy ve çok sıcak, yumuşak.”

Boğazından bir ses çıkardı. Sanırım bu iyiydi.

“Seni öpmek için yanıp tutuşuyordum.”

Burunlarımız çarpıştığında gülümsedim, çenemin açısını değiştirerek daha fazlası için döndüm. Dudaklarımı biraz aralayarak üstdudağını tekrar tekrar öptüm. Nefesini suratımda, sakallarını tenimde hissettim. Doğrudan içine dalmak, onun her noktasını tanımak istiyordum. Onu korumak, onu el üstünde tutmak, onu cesaretlendirmek ve onu sevmek istiyordum. Son derece yavaşça o da bana doğru uzandı, daha da yakınlaştı, benimle yarı yolda buluştu. Altdudağını dilimle yokladığımda nefesi kesildi, gözleri aniden açıldı.

“Dilimi kullanmamamı mı tercih edersin?” diye sordum.

“Dilde sorun yok.” Bakışları sersemlemiş, gözbebekleri genişlemişti.

“Dudaklarını biraz daha geniş açar mısın benim için?”

Başıyla onaylayarak söylediğim gibi yaptı. Eli bacağımdan yukarı kayarak güçlü parmakları kalçama daldı. Bu defa ben ona doğru eğildiğimde o da bana doğru uzandı. İşte bu, başarı! Tatlı bir coşku damarlarımda dolaştı. Bunu istiyordu. Başımı eğdim ve nazikçe dudaklarını benimkilerle kaplayarak dilimle dişlerinin kenarından keşfe daldım. Derin bir nefes verdi ve ben aldım.

Çekinerek dili benimkine doğru uzandı. Hızlı bir dokunuş sonrası yeniden kaybolmuştu. Dilimi dişlerinin üzerinde kaydırmaya devam ederek dudaklarıyla oynayıp onu daha fazlası için cesaretlendirmeye çalıştım. Anlatamayacağım kadar güzeldi tadı. Ve sonra tekrar dili benimkine dokundu, benimkine sürtünerek inlememe neden oldu. Jimmy kendini kaptırdıkça öpüşmemiz derinleşti, sertleşti, zamanla dillerimiz tekrar tekrar birbirine dolandı. Nihayet öpücüğü sona erdirdiğinde ikimiz de öylece durmuş, nefes nefese birbirimize bakıyorduk.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Bakışları öpüşmekten şişmiş dudaklarımdan ayrılmadı. Dikkatlice kendi dudaklarına dokundu. “Seninle çok kötü değildi.”

“Öyle mi?”

“Bir kere daha.” Bir eli enseme doğru dolanıp beni kendine doğru çekti ve Jimmy dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Dudaklarımız, dişlerimiz ve dillerimiz kontrol için savaştı ama bu en tatlı savaştı. Sonunda ikimiz de kazandık.

Tereddüt etmeden tişörtümün eteğine uzanarak bacağımdan yukarı çekti ve tişörtü bir kenara attı. Sonra elleri göğüslerimle buluştu, onları tümüyle kapladı. “Bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum.”

"Ah, demek öyle?" dedim nefes nefese.

"Ah, aynen. Göğüslerin harika. Bir süredir onları ellerimin arasına almak için sabırsızlanıyordum." Başparmağı meme uçlarımla üzerinde gezinerek onları sertleştirdi. Göğüslerim dolgunlaşmış ve ağırlaşmışlardı, aşağılarda olanlar ise apayrı bir şeydi. Bu kadar ıslanmama neden olması utanç vericiydi. Vücuduma bakmaktan nasıl keyif aldığını görmek inanılmaz derecede özgüven artırıcı bir uyarandı. Kalçalarımla kıvrımları ve karnımın yuvarlağı üzerinde parmakları gezindi: Yemek yemeyi karnımın dümdüz olması imkânsız olacak kadar çok seviyordum. Bakışlarında hiçbir tereddüt yoktu, sadece takdir vardı. Ona bu kadar yakın olmak, ellerinin üzerimde olması diğer her şeyin aklımdan uçup gitmesine neden oluyordu. Sadece şu an önemliydi.

Meme uçlarımla hafifçe çimdiklediğinde nefesim kesildi.

"Duyarlı mı?" diye sordu.

"Evet."

"Durmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır!"

"Siktir, öyle ateşlisin ki," diye mırıldandı. "Hiçbir fikrin yok."

"Beni o gözle gördüğünü fark etmemiştim."

"Seni fark etmemem mümkün değildi. Ve inan bana, buna uğraştım. Ama Adrian'ın ofisinde. Dar, beyaz bir gömlek giymiştin ve beni parçalamaya hazırmış gibi bakıyordun bana. Senden bir ısırık alamamak beni neredeyse öldürdü."

"İlk karşılaştığımızda ne giyiyordum hatırlıyor musun?"

“Şey, evet. Önemli bir şey değil.”

Bundan pek emin değildim. Ya da belki bu sadece benim umutlarımı yükseltmemden ibaretti.

Kahkaha attı, son derece seksi ve muzır bir kahkahaydı. “Ve koşarken... siktir. Bir daha sporcu sutyeni satın alma sakın. Her sabah onları bir aşağı bir yukarı zıplar-ken seyredemezsem üzüntümden ölürüm.”

“O kadar da kötü değiller.”

“Hayır,” dedi. “O kadar iyiler.”

“Başka neyin farkına vardınız Bay Ferris?”

Tebessümü öylesine şeytaniydi ki... Bayıldım. Ve bu süre zarfında elleri göğüslerimle oynamaya, parmaklarıyla masaj yapmaya, aklımı kaçırtmaya devam ediyordu. Öylesine heyecanlanmışım ki akciğerlerim ayak uydurmakta güçlük çekiyorlardı. Göğüslerim ve vajinam arasında esrik bir bağlantı olmalıydı. Eğer buna devam ederse boşalabilirdim.

“Ne?” diye sordum, nefes nefese kalmış bir halde. “Bu bakışın anlamı ne?”

“Merdivenlerden yukarı çıkarken... kışın. Geride durup ellerimi kışına yapıştırmamak beni öldürüyor.”

Dudaklarım aralandı. “O yüzden hep benim önden çıkmama izin veriyorsun. Seni piç kurusu, sadece kibarlık ettiğini düşünmüştüm.”

“Biliyorum,” dedi. “Sırtüstü uzan.”

Yatağa uzandım, her yanımda heyecanla titreyordu. Kocaman elleri hâlâ göğüslerimi kaplamıştı, parmakları sertleşmiş meme uçlarımla oynuyordu. Tanrım, harika hissettiriyordu. Tüm bedenim olabilecek en tatlı şekilde sızlıyordu. Ona bu kadar yakın olmak, bana dokunuşunu hissetmek başlı başına bir ödüldü. Jimmy her yakını-

ma geldiğinde, ılık saçtığıma oldukça emindim. Adamın böyle bir etkisi vardı.

Elleri yanlarımdan aşağıya doğru kayarak iç çamaşırımı çekiştirirdi. Gözlerindeki ateşli ifade kadınlığının kasılmasına neden oldu.

“Soyunmana ihtiyacım var,” diye söylendi, külotumu bacaklarımdan aşağıya doğru çekiştirirken.

Ve evet, rüyalarımın adamının karşısında çınlıçplak olmak biraz endişe vericiydi. Mutfak masasında kıyafetlerimin büyük kısmı hâlâ üzerimdeydi. Fakat bu defa, hiçbir şey yoktu, külotum bile. Her şey Jimmy’nin görmesi için önündeydi. Dünyaca ünlü, kusursuz, rock tanrısı bana doğru bakıyordu. Mideme ağırlar giriyordu. Ama gözlerinde duraksamama neden olacak hiçbir şey yoktu. Saf bir arzu dalgası tüm yüz hatlarını ele geçirmişti. Bu durum ani bir sıcaklığın içimi kaplamasına neden oldu. Gerçekten işe koyulmamız gerekiyordu. Şimdi.

“Jimmy?”

“Hımm?” Dikkatlice yaralı bacağımı yana doğru kaydırırken bir yandan da yastığı çekti. Aralarına yerleşebileceği kadar geniş bir şekilde bacaklarımı açtı.

“Sen de üzerindeki kileri çıkar,” dedim. “Ben de seni görmek istiyorum.”

Yataktan aşağıya inerken üzerindeki tişörtü ve kot pantolonunu yırtarcasına çıkarmaya başlamıştı bile. Sadece kot pantolonunun cebinden bir prezervatif çıkarıp yatakta yanıma atmak için yavaşladı.

İç çamaşırını giymiyordu.

Ne bir boxer ne de başka türlü bir iç çamaşırıyla gizlenmişti. Kahretsin. Benim sonum olacaktı. Nefesim kesildi ve kalbim fazlasıyla hızlı atmaya başladı. Sadece

tek kat bir kıyafetin altında tamamen çıplak olduğunu bilerek nasıl lanet olası iş yapacaktım ben? Söz konusu o olduğunda aklımın nasıl çalıştığını biliyordum, tek kelimeyle müstehcen. Her hareket edişinde aletin hatlarını görebilecek miyim diye bakmaktan kendimi asla alıkoymayacaktım.

Lanetlenmişim.

"Sorun nedir?" diye sordu, yatağa geri çıkıp bacaklarımın arasına çömelirken.

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Dolgun ve sertleşmiş aleti bana doğru uzanmıştı ve Yüce Tanrım, onu öylesine istiyordum ki... Orada ve o anda onun için eridim bittim. Onu içime almak ve orada tutmak için yanıp tutuşuyordum. Bu adamı yaratırken cennette birisi gerçekten vakit harcamıştı. Daha önce hiçbir penis için özellikle zarif kelimesini düşünmemiştim. Ama Jimmy'ninki son derece orantılı ve çok hafifçe sola yatık görünüyordu. Olması gerekenden kesinlikle bir ya da iki beden daha büyüktü; her şeyin mutlaka bokunu çıkarması gerekiyordu, tipik Jimmy! Aletin başında bir damla renksiz bir sıvı belirerek ağzımı sulandırdı. Prezervatifi aletine takarken mest olmuş bir şekilde izledim.

"Lena, odaklan. Suratını neden asıyorsun?"

Aletine gözlerimi dikmiş, büyülenmişçesine bakıyordum. Bir lateks içine hapsedilmiş halde bile güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Eğer becerebilseydim bir şiir yazardım, belki de bir haiku.

"Lena?"

Çaresizce hipnotize olmuş gibiydim. Penis-çarpması.

Jimmy bıyık altından bir küfür sallayarak, elleri ve dizleri üzerinde, tam üstümde durdu. "Hey, gözlerim burada, yukarıda."

"N-ne?" Anlaşılan, şahsi kontrolüm ve Jimmy'nin kalkmış aleti huzur içinde aynı ortamda bulunamıyorlardı.

"Dalıp gittin," dedi Jimmy suçlayan bir ses tonuyla, aşağıya, bana doğru bakarken saçları suratına dökülüyordu.

"Benim suçum değil. Çınlıplak kaldın."

"Bu hoşuna gitti demek, ha?"

"Evet."

Yarım bir gülümsemeyle dizlerinin üzerinde tekrar doğruldu.

"Gitme." Onu tutmak isteyen ellerim, Jimmy'ye doğru uzanarak bileğini yakaladı. "Lütfen? Buraya gel, seni üzerimde istiyorum."

"Benimle misyoner pozisyonunu mu istiyorsun?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu, parmakları insanların uğruna ölebileceği kadar görkemli kaslarının üzerinde duruyordu. "Gerçekten mi, bu mu senin seks fantezin?"

"Evet. Ve bir dahaki sefere de üzerinde sadece cinsel organlarımızın birbirinin içine girebileceği yerde bir delik bulunan çarşaflardan deneriz, çünkü bence onlar da inanılmaz seksi." Hatta bir elimle bir daire yaptığım ve diğer elimin işaret parmağını bu dairenin içine sokup çıkardığım bir uygulama bile yaptım. "Bilmem anlatabildim mi?"

Gözlerindeki ifade bunu pek de komik bulmamış gibiydi. "Seks esnasında komiklik yapmayacağımıza ya da kavga etmeyeceğimize dair bir kurala ihtiyacımız var."

"Peki. Üzgünüm. Bu benim suçumdur."

Biraz daha kafasını iki yana salladı. "Düzüştüğümüz kısma geri dönebilir miyiz artık?"

"Evet. ben sadece... buraya gel. Lütfen." Daha yakına gelmesini işaret ederek kollarımı salladım.

"Sadece bu seferlik," dedi. "Artık kimsenin misyoner pozisyonunu kullanmaması gerekiyor. Sıkıcı sayılıyor."

"Haklısın, biliyorum. Seks pozisyonları repertuarımda oldukça geri kaldım ve beni şımartarak bana karşı oldukça nazik davranıyorsun."

Isısı bütün bedenimi kapladı. Sağlam bacağıma hemen kalçasının üzerine doğru attım ve kollarımı boynuna dolayarak kaçması ihtimaline karşı tedbir aldım. Kocaman ağır ateşli bedeni beni yatağa doğru bastırıyordu ve adeta seks cennetindeydim.

"Seni eziyorsam söyle," dedi.

"Ezmiyorsun."

Ağırlığının bir kısmını kollarına verdi, memelerim göğüslerine bastırıyordu. Göğüs kaslarından karın kaslarına doğru inen hafif tüyler bile duyuşsal bir zevk salıyordu bedenime; tenimi gıcıkıyor, beni ateşlendiriyordu. Sertliği tüm ağırlığınca vajinamın girişinde hazır bir şekilde bekliyordu: Çılgıncasına Jimmy'ye sürtünmemek için kendimi zor tutuyordum. Burkulmuş bileğime daha fazla zarar vermeden kalçalarımı daha fazla temas için ayarlamaya uğraştım. Alnı kırışmış ve kaşları çatılmış bir halde bana doğru bakıyordu. Gözlerindeki ifadeye meraklı bile denebilirdi. Sanki nasıl olmuştu da altında duruyordum, hatırlayamıyormuş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Duraksadı, sanki başka bir şey daha söyleyecekti ama söylemedi. Onun yerine başını eğdi ve dudaklarını tereddütle benimkilere bastırdı. Bir kere, iki kere, üç kere. Ne kadar tatlıydı. Dili altdudağımın üzerinde gezindiğinde iç çekmeme engel olamadım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Oldukça.” Ağzımı açtığımda, bunu bir davet olarak algılayarak öpüşünü derinleştirip adeta içimi eritti. Öpüşmek söz konusu olduğunda sonradan açıldığını söyleyebilirdim. Ancak adam kaybettiği zamanı telafi edeceğine dair her türlü işareti gösteriyordu. Doğuştan yetenekliydi. Birbirimizin dudaklarını adeta yiyip bitirdik. Sevimliydi diyemezdim ama her ânı fazlasıyla ateşliydi. Dillerimiz birbirine karışıyor, dişlerimiz çarpıyordu ve nefes almak için ara vermiyorduk bile. Nefes almak korkaklar içindi. Gözlüklerimi çıkarmaya uğraşarak kırılmadan önce onları bir kenara bıraktım.

Aleti kadınlığımın dudaklarına sürtünüyor, beni daha da ateşlerken tüm sinir uçlarımla titreşmesine neden oluyordu. Aşağı tarafta her nokta sızlıyor ve onun için fazlasıyla hazır. Onun hissi, kokusu... Jimmy’nin her yanı beni arzudan deliye döndürüyordu. Daha önce fazlasıyla ateşli sevimlerim olmuştu. Fakat kalbinizin de işin içinde olduğu ateşli seks bambaşka bir şeydi. Aşk işin içine girdi mi, sevimlerim tamamen başka bir şeye dönüşüyordu.

Bir noktadan sonra ağırlığını bir koluna vermiş. Diğeri aramıza ulaşabilmek için serbest bırakmıştı. Aletini yavaşça içime kaydırmadan önce başıyla açıklığıma bastırdı.

“Ah Tanrım,” diyerek iç geçirdim dudaklarımı Jimmy’nin dudaklarından ayırmadan.

Kalçalarını aletini daha da derinlere itecek şekilde hareket ettirdi. Mükemmellik. Tek kelimeyle, lanet olası mükemmellik; Jimmy’yle sevimlerim işte buydu. Lek bir pürüzsüz hareketle beni ele geçirmiş, doldurmuş ve her

noktamı ateşe vermişti. Varlığını hissettirecek kadar büyük olmasına bayılmıştım. O, içimde ve üzerimdeyken seksin ne ile alakalı olduğunu anladım, sevişmenin ne olduğunu anladım. Çünkü her yanımla onu içine almak ve bizi bir bütün haline getirmek için hazırды. Belki de David, benim Jimmy'nin yeni uyuşturucusu olduğum konusunda haklıydı. O, benim için kesinlikle öyleydi.

O sarhoşluğu arayan, yükselen, ateşli tek bir varlık halini almıştı. Çılgıncaydı ama gerçek buydu.

Jimmy tekrar tekrar aletini içime daldırdı. Parmaklarım terli tenine battıkça, ben daha da çok kendimi kaybediyordum. Parmakları saçlarımla arasına girip hafifçe çekiyor, dudakları benimkileri arıyordu. Bu, her ikimizin de gücü ele geçirmek için uğraştığı ve kazandığı bir savaştı. Kalın uzunluğu içime giderek daha hızlı, daha sert girip çıkıyordu. Boğazımdan gerçekten acınası bir inleme yükseldi.

Umursayamayacak halde değildim. Sadece boşalabilseydim...

Dudakları çenemin üzerinden geçti, kirli sakalı boynuma sürtüyordu. Dişleri tenimi hafifçe ısıyor, içim kısılıyordu. Jimmy inleyerek daha da hızlandı. Büyük ihtimalle bu iş bittiğinde her yanımla çürümüş olacaktı ama Tanrım, her anına değerdı.

Uzun bir süre geçti, ne kadar geçtiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Mutfak masası üzerindeki gösteri kısa bir özetten ibaretmiş... yatakta sırtüstü, Jimmy tüm hikâyeyi anlatıyordu.

Çılgıncasına düzüşme halindeydik.

Elleri kalçalarımı kendisine bastırarak, sağlam bacağımla etrafına dolanarak sınırsız tutuyordu. Bakışla-

rındaki yoğunluk beni tutsak etmiş, ona her şeyi, beni ne kadar etkilediğini göstermem için bana meydan okuyordu. O anda bedenimin tüm kontrolü ondaydı, bende değil. Yüzünün hatları adeta taştan bir heykel gibiydi, konsantrasyonunu sergileyen bir maske. Tek yapabildiğim sımsıkı tutunup, onu olabildiğince yakınımda tutmaktı. Kalçası benimkine hızla çarparak aletini derinliklerime doğru iterek beni daha da yükseltti.

“Jimmy,” diye inledim.

İçimdeki her şey titredi ve gerildi, her kas sarsılıyordu ve henüz boşalmaya bile başlamamıştım. Aleti derinlere girdiğinde bedeni klitorisime sürtündü ve bam! Havai fişekler. Bir gökyüzü dolusu havai fişek. Bedenim kocaman bir patlamadan ibaretti. En içteki kaslarım aletin etrafında kasıldı, tırnaklarım sırtına battı. Eğer boğazıma bir düğüm oturmamış olsaydı, evi avaz avaz inletmiş olacağıma emindim.

Kendime geldiğimde Jimmy dikkatlice üzerimden iniyordu.

“Hey,” diye fısıldadım.

Güm. Kocaman bedeni beni olduğum yerde zıplatarak yatağa indi. Ter baştan ayağa bütün vücudumu kaplamıştı ve bir çeşit görkemli uyuşukluk damarlarımda dolanıyordu. Nefesimin yerine gelmesi sonsuza dek sürmüş gibiydi.

“Jimmy?”

Karnının üzerinde yatıyordu. nefesini bulabilmek için göğsü hızla inip kalkıyordu. Bunu ona ben yapmıştım, ben ve vajinam. Yaşasın. Arada bir kasıklarım da ya da karnımın alt tarafında bir kas kasılıyordu, orgazmımın son kalıntıları. Bacaklarım adeta jöleye dönmüştü; zayıt ve titrek.

“İyi misin?” diye sordum, ona doğru uzanıp dokunmaya cesaret ederek. Parmaklarım kaslı kollarından aşağıya eline kadar gezindi.

“Evet,” dedi, parmaklarını benimkilerin arasına kaydırarak.

Sırtüstü dönerek prezervatiften kurtuldu. Daha sonra atılmak üzere güvenle bir kâğıt mendilin içine bırakılmıştı.

“Koşuya çıkmak yerine neden bunu yapmıyoruz?” diye sordum.

Gülümsedi.

“Sanırım, bu şekilde kalori yakmayı tercih ederim.”

“İkimiz de,” dedi, parmaklarımı hafifçe sıkarak.

“Peki.” Derin bir nefes alarak vücudunun ısısına doğru sokuldum. Sevişmemizden sonra odanın kokusu inanılmazdı. Mükemmel bir dünyada bu kokuyu şişeler ve her zaman yanımda taşırdım.

“Burada seninle uyusam, sorun olur mu?”

“Hayır. Bu hoşuma gider.” Battaniyeyi çekip, ışığı kapattım. Öylesine güzel ve normal hissettirdi ki... Son derece doğru. Tüm süre boyunca elimi tuttu.

“Yorgunum,” diye mırıldandı.

“Uyu,” dedim.

Başıyla onayladı.

Ve birlikte uyuduk. En harika rüyaları gördüm.

"Lena, kendine bir uğraş bul." Jimmy bana sataştı.

"Öyle yapıyorum," dedim, spor odasında bankın üzerine oturmuş fotoğraf makinemle uğraşıyordum.

Kum torbasını yumrukladı, bam, bam, bam. Böylesine bir güce sahip olduğunu görünce, bazı yerlerimin bu sabah sızlıyor olmasına şaşmamalıydı. *Konumuzla pek alakası yok ama Tanrım, ne manzara!* Sadece siyah bir eşofman altı ve spor ayakkabı giyyordu. Parlak ışıklandırmanın altında cildi tanrısal bir parıltıyla ışıldıyor, tüm muhteşem kaslarını gözler önüne seriyordu. Yüz hatları öylesine belirgin, dudaklarının azimli çizgisi... onu senelerce seyredebilir ve yine de asla sıkılmazdım.

"Beni kum torbasını yumruklarken seyretmek bir uğraş değil." Elleri hareketsiz kaldı ve derin nefesler alıyordu.

"Fotoğraf da çekiyorum." Yepyeni fotoğraf makinemi kaldırarak deklanşöre basıp birkaç çekim yaptım. "Fotoğrafını çekmeme aldırıyorsun, değil mi?"

“Hayır.”

“Harika. Benim için tüm kıyafetlerini çıkarabilir misin, lütfen? Birkaç çıplak poz da almak istiyorum.”

Bana bir bakış attı.

“Yemin ederim, tamamen sanatsal amaçlı.”

“Hiç sanmıyorum.” Eldivenlerinin cırtlarını açtı. Tam olarak boks eldivenleri gibi değillerdi, daha az dolgunlardı.

“Vaktine degecektir.” Beni aşmış olması gereken bir hareketle kazağımın V yakasıyla oynadım.

“Nasıl?” Gözleri ilgiyle koyulaştı.

Ah, bu adamın üzerinde küçük de olsa cinsel bir güce sahip olmanın verdiği heyecan... Sadece bu düşünce bile içimin gıcıklanmasına neden oluyor, hormonlarım etrafta deliler gibi dolanıyordu. “Bir sürü şekilde. Bilmelisin ki motive edildiğimde oldukça yaratıcıyım. Sadece bana güvenmelisin.”

Son derece sakın ve olağan bir tavırla bana doğru yürüdü. Fakat gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. “Benimle oyun mu oynuyorsun Lena?”

“Hayır.” Fotoğraf makinemi indirdim. “Dün gece kontrolü benim almama izin verdin. Çok da kötü değildi, değil mi?”

“Beni öptüğünde mi?”

“Evet.”

Suratını benimkine yaklaştırdı. “Üzerine uzanmamı istediğinde mi?”

“Evet, o da.”

“Terlememden hoşlanmadığını sanmıştım,” dedi benimle dalga geçerek. “Aslına bakarsan, tam olarak, böyle dediğini ve gidip duş almamı söylediğini hatırlıyorum.”

“Onu bana karşı kullanma. O anda sana karşı koymaya çalışıyordum, hayatta kalma iç güdülerini,” diyerek umutsuzca inledim, onun tadına bakabilmek için ağzım sulanıyordu.

Sonra odanın diğer ucunda cep telefonum çalmaya başladı. Jimmy koşup telefonu kaparak ekranı kontrol etti. “Alyce kim?”

“Kız kardeşim.” Elimi önemsiz olduğunu belirten bir ifadeyle salladım. Yaklaşık son bir senedir neredeyse hiç konuşmamıştık, her ne istiyorduysa bekleyebilirdi. Benim, Jimmy’yi öpmem ise bekleyemezdi. “Bırak gitsin. Onu daha sonra ararım.”

Sinsi bir tebessümle parmağını ekrana dokundurdu ve telefonu kulağına götürdü. “Alo?”

Mümkün değildi. Suratım düştü.

“Evet, ben Jimmy Ferris, onun patronuyum.” Duraksadı, dinliyordu. “Doğru. Stage Dive grubundanım.” Bir duraksamanın daha ardından bana doğru atılan kendini beğenmiş bir sırıtış geldi. “Teşekkürler, bir hayran olduğumu bilmiyordum.” Yeniden dinledi. “Lena bana senden bahsetti, evet. Aslında, erkek arkadaşını nasıl becerdiğini ve ikinizin şimdi evleniyor olduğunuzdan biraz bahsetti. Nasıl gidiyor?”

“Jimmy. Hayır.” Siktir. Siktir. Siktir. Fotoğraf makinesini bir kenara bırakarak, kıcımı kaldırıp odanın diğer tarafına zıplamamı gerektiren narin prosese başladım. “Seni ilgilendirmez.”

Piç kurusu bir adım geri gitti ve sonra bir adım daha, aramızdaki mesafeyi artırıyordu. Artık suratında oldukça ciddi bir ifade vardı ve dudakları etkilenmediğini belli eden, ince bir çizgi halini almıştı. Belli ki karşı taraf her

ne anlatıyorduydu, Jimmy'nin duydukları hoşuna gitmiyordu.

Homurdandı. "Sanmıyorum. Sorun şu ki Alyce, günün sonunda ablanın erkeğini çaldın. Nihayet ondan özür dilemek için aramıyorsan, konuşacak ne var gerçekten bilemiyorum. Gerçek aşk ya da her ne boksuydu, benim pek de umurumda değil. Yanlış yaptın. Bunu neden biliyorum, bilmek ister misin? Çünkü ben de erkek kardeşime benzer bir şey yaptım. İnsanın kendine güveni olmadığından yaptığı sikik hareketler bunlar ama biliyor musun Alyce? Benim en azından bir sikim var. Senin bahanen neydi?"

Elimle boğazını keseceğimi belli eden bir işaret yaptım; hâlâ ayağımdaki bu aptal şeyin ve paniğin el verdiği kadar hızlı ona doğru zıplıyordum. Tam ona ulaşabileceğim bir mesafeye vardığımda Jimmy kolunu belime dolayarak kendisine uzanmama engel oldu. Uzandım ve uğraştım ama orta halli boyum benim aleyhimde çalışıyordu.

"Yardımcı olmuyorsun," diye tısladım. "Kes şunu."

"Evet, sanırım ben Lena'nın koruyucusuyum. Ya da belki de bu boktan durum hakkında yorum yapmaya cesaret eden tek kişiyim."

"Bana telefonu ver." Daha da yaklaşabilmek için üzerine doğru tırmanmaya hazırdım ama parmaklarım terli omuzları üzerinde kaydı. Seksi vücudunun canı cehennem!

Kardeşimin sesi oldukça alçak ve uzaktan geliyordu. Ne söylediğini tam olarak anlayamıyordum. Fakat konuşma tarzı netti; son derece sinirli ve duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. Mükemmel hanımefendinin bu

konuşmadan zerre kadar hoşlanmadığına iddiaya girebilirdiniz. Bir yanım az da olsa bu durumdan hoşlandı ama daha büyük kısmım Jimmy'yi üstüne vazife olmayan şeylere burnunu soktuğu için parçalara ayırmak istiyordu. Olan her şeye rağmen kız kardeşimle bir savaşa girişmeye ihtiyacım yoktu. Ve eğer Jimmy bu boku yemeye devam ederse, Alyce ile aramızdaki şey tam olarak savaş olacaktı.

"Ver şunu bana."

Beni duymazdan geldi.

"Jimmy!" Sinir katsayım giderek artıyordu ve kendime engel olamayarak suratına bir tokat attım. *Biliyorum yapmamalıydım ama yaptım.* Anında bir tepki aldım. Bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra popoma sıkı bir şaplak attı. Bağırdım, popomun söz konusu tarafı alev almış gibiydi.

"Bunu bir daha yapma Lena," dedi.

"Telefonu bana ver." Koluna yapışarak lanet olası fazla uzun uzvunu kendime doğru çekmeye çalıştım.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi telefona doğru, inanmadığı belli olan bir ses tonuyla. "Hangi akla hizmetle, sen ablanın eski sevgilisiyle evlenirken o gelecek ve nedimelerinden birisi olacak ki? Neden senin kıcını kurtarsın, ha? Seni yarı yolda bırakan bu arkadaşının erkeğini de mi becerdin?"

Cep telefonundan fazlaca sinirli bir bağırış yükseldi.

"Ne yapmamı istiyor?" diye sordum, şaşkın bir halde. Jimmy'yi yanlış duymuş olmalıydım. Alyce, benden bu kadar adice ve korkunç bir şey istiyor olamazdı. Tam olarak Jimmy'nin söylediği gibi benden çaldığı adamla, eski sevgilimle evlenirken, mihrapta durup dikilmemi. "İmkânsız."

Öfkeyle kanım kaynadı. Adeta kulaklarımdan çıkan buharı hissedebiliyordum.

“Seni Tanrının cezası düşüncesiz, duyarsız, şımarık, lanet olası öküz!” Sevgili kız kardeşimin rahatlıkla duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım.

Jimmy’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Sana inanamıyorum Alyce.”

Jimmy telefonu bana uzattı.

Kulağıma doğru tuttum. “Gerçekten yardımına koşup, siktiğimin nedimelerinden birisi olmamı mı bekliyorsun? Orayı terk ettim. Herkes sizin nişanınız için öylesine heyecanlıydı ki sorun yaratmamak için elimden geleni yaptım. Ama hangi cüretle yaptığının benim için bu kadar önemsiz olduğunu düşünebilirsin. Benim kız kardeşim olman gerekiyor! Bunun senin için bir anlamı yok mu?”

“Lena,” dedi kız kardeşim, sesi kulağa belirgin bir şekilde şaşkın gibi geliyordu. “Şey...”

“Asla üzgün olduğumu bile söylemedin. Tanrım, Alyce, eğer sadece bir kere yanlış yaptığını kabul etseydin, bu konuyu çoktan unutmuş olurdum, biliyor musun? Seni affetmiş olurdum.” Jimmy’ye doğru yaslanarak gücünden destek aldım. “Ama sen, o sanki senin Tanrı vergisi hakkınmış gibi davrandın ve önüne çıkan herkesi sikip attın.”

“O-onu seviyorum.”

“Ee? Ben de onu sevmiştim. Ve bu canımı yaktı. Gerçekten canımı yaktı, bana yaptığın. İkinizin de bana yaptığını.”

Jimmy’nin bir eli sırtımda, bir aşağı bir yukarı okşuyor, diğer kolu da beni sımsıkı tutuyordu. Yanağımı göğ-

süne yaslayarak onun nefes alışım hissettim, kalp atışını dinledim.

“Üzgünüm,” dedi sonunda, pes ederek. “Ben... haklısın. Sana karşı yaptığımız şey yanlıştı ve özür dilerim. Bunu sana o zaman söylemeliydim.”

Nihayet. Bir anda ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Omuzlarım çöktü ve yanağımdan birkaç damla yaşın süzülmesine dair de içimde kötü bir his vardı. “Teşekkür ederim.”

“Lütfen, düğün için geri gelir misin? Artık Tiffany beni yarı yolda bıraktığına göre senin nedimem olmanı istiyorum. Ama eğer hayır dersen bunu anlarım. Senin burada olmaman bana çok yanlış geliyor. Sen hâlâ benim ablamsın.”

Ah, Tanrım. Bu yapabileceğim bir şey miydi bilmiyordum. Aptal sevinçli olay sadece üç gün sonraydı. Jimmy sadece orada olduğunu belli eden bir hareketle beni daha da sarmaladı. Yardımı oldu.

“Bilemiyorum Alyce. Bırak da bunu düşüneyim.”

“Peki, anlıyorum. Teşekkürler Lena.” Telefonu kapattı.

Kolumu beline dolamış, yüzümü göğsüne gömmüş, öylece durup birkaç dakika kendime gelmeye çalıştım. “Bu beklenmedikti.”

“Hımm.”

“Bir daha telefonuma cevap verme.”

“Bir daha beni tokatlama.”

“Üzgünüm.” Çenemi göğsüne dayayıp kusursuz yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Ellerini omzuma koydu ve suratı asıldı. Belki de artık beni iterek uzaklaştıracak, kendi alanını geri alacak ve bu dokunma saçmalığına son verecekti. Ama yapmadı.

"Popom sızlıyor," dedim, sadece konuşmak için.

"İyi. Kardeşinin düğününe gidecek misin, gitmeyecek misin?"

"Gerçekten bilmiyorum. İçtenmiş gibiydi ama..."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, her türlü güçlü, kocaman ve öldürücü derecede yakışıklı görünüyordu. Alyce konusunda beni bu şekilde koruması içimi ısıtmıştı.

"Eğer gidersem benimle gelir misin?" diye sorma cesaretini gösterdim.

Yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Ailevi konularda pek de iyi değilim."

"Evet, belki de haklısın."

"Eğer beni kavalien olarak götürürsen, tüm ailenle tanışmak zorunda kalırım ve ilişkimizin doğasını düşünerssek bu durum biraz garip olabilir."

Gözlerimi kıstım. "Ve ilişkimizin doğası nedir Jimmy?"

"Ben senin patronun ve ara sıra yattığın adamım," dedi, bana kaygısız bir göz kırparak.

"Öyle misin?" dedim, sesimi tamamen duygusuz tutarak.

"Şey, evet. Bu arada yatmaktan bahsetmişken, duyduğum kadarıyla düğün seksinin oldukça ateşli olması gerekiyor, belki de..."

"Sorun değil Jimmy, geçici ilişkimizi daha da karmaşık hale getirmenin anlamı yok. Şimdi izin verirsen."

"Tanrım, Lena, ne dedim şimdi?"

"Yapacak işim var!" Dışarı çıkarken ona bir elimle kırsacık el salladım. Muhtemelen hak ettiğinden fazlasıydı. Jimmy beni izliyordu. Odanın diğer tarafından bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Her ne kadar keyif verici

de olsa, başka zaman bunun için daha uygun olabilirdi. Tüm genişlemiş ailesi ve birkaç kişinin daha çevremizde olmadığı bir zaman mesela.

Reece ile geçirdiğim berbat randevunun gecesinde Evelyn'in organize edeceğini söylediği kızlar gecesi nihayet gelip çatmıştı. Tek sorun, Jimmy'nin annesinin televizyona çıkışının neden olduğu kıyım sonucu her yanımızı sallamaya bir gece kulübüne gitmemiz gerçekten pek mümkün değildi. Ülkedeki her kamera sanki Ferris kardeşlerin üzerine, özellikle de Jimmy'e doğrultulmuş gibiydi. Bu nedenle hepimiz David ve Evelyn'in evinde takılıyorduk. Müzik çalıyor ve insanlar içki içiyordu, neredeyse Jimmy ve ben hariç herkes. Bunun kendini dışlanmış hissettirip hissettirmediğini merak ettim. Kendine has bir tavırla beyaz bir koltukta yayılmıştı, Mal onun yanında bir şeyle ilgili çene çalıyordu. Anne, bateristin dizinde oturuyor, elindeki Corona şişesinden demleniyordu ve Mal'in saçıyla oynuyordu. Öylece takılırken onlardan tarafa baktım. David ve Ben'in yakınlarında bir yerde, gitarlarıyla oynadıklarına şüphe yoktu.

Nihayet aptal tıbbi botumdan kurtulmuş olmaktan mutluydum. Bileğim hâlâ biraz sızlıyordu. Ama yaşayacaktım.

"Pişt."

Ne oluy...?

"Pişt Lena." Evelyn'in en yakın arkadaşı göğüs dekoltemden içeri bir fındık attı. Oldukça tatlı bir kızdı ama bana fındık atması gereksizdi.

Fındığı bulup çıkardım ve ağzıma attım. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı Lauren?"

Evelyn ve Anne'in kız kardeşi Lizzy de balkon camı-

nın yakınındaki yerime doğru yanaştı. Dairenin Pearl Bölgesi'ne bakan gerçekten çok güzel bir manzarası vardı. Tabii bir de Jimmy'ye.

"Seninle ve Jimmy'le ilgili bilgi alma umuduyla geldik," dedi Evelyn.

"Saçmalık," diye güldü Lauren. "Onu becerdiği belli oluyor. Parıl parıl parlayacak kadar belli."

Meraklı sorgu müfettişlerimi uzak tutmaya çalışarak uzun siyah saçlarımı omzumdan aşağı ittim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Cidden onun kapısını kırmaya çalışırken mi incittin bileğini?" diye sordu Lizzy, beni baştan aşağıya süzerken.

"Şey, evet. Böyle oldu."

Yüzünde rüyadaymışçasına bir ifade belirdi. "Bence bu gerçekten son derece romantik."

"Bence çok komik," dedi Evelyn. "Tabii ki senin canının acıdığı kısım hariç."

"Tabii ki." Gülümsedim.

"Neler oluyor Lena?" Evelyn cam kapıya doğru yaslanarak meraklı gözlerini bana dikti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gözlerini kıstı. "Lütfen, Jimmy'nin sana bakışı."

"Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki şeyi... sen icat etmişsin... Ne, bana yardımcı ol..." Arkadaşına döndü.

"Oral seksi," diyerek yardımcı oldu Lauren.

"Evet." Evelyn kollarını göğsünde birleştirdi. "Jimmy sana, sanki oral seksi sen keşfetmişsin gibi bakıyor ve sen bana hâlâ masum numarası mı yapıyorsun? Bu işe yaramayacak. Sen ve o, fazlasıyla bir ilişki içindesiniz."

Hiçbir şey çaktırmadım.

“Hayır, Evelyn. Buna cesaret edemem.”

Yan gözle bana baktı. “Neden sana inanmıyorum?”

Lizzy kahkaha attı. “Peki, ben gidip kız kardeşimi erkek arkadaşından birkaç dakikalığına ayırmaya uğraşacağım. Sonra görüşürüz hanımlar.”

“Sonra görüşürüz,” dedim, ortalığı kolağan etmek için omzumun üzerinden bir bakarak. Jimmy gözlerini dikmiş bana bakıyordu, ifadesi sıkıntılıydı. Şimdi Mal, Lizzy ve Anne ile konuşurken, onun dikkatini dağıtacak bir şey yoktu. Benimse her hareketimi izleyen Evelyn ve Lauren başımdaydı.

“Bu kız hapı yutmuş,” dedi Lauren.

“Evet,” diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti Evelyn. “Ama ben, Jimmy’nin de pek farklı olmadığından şüpheleniyorum.”

Her ikisini de görmezden geldim. Sayılır. “Benim hayatımda olan ya da olmayan romantik dramla ilgilenmek yerine, kaltak anneleri konusunu merak etsek, ne dersiniz? Yeni bir haber var mı?”

Evelyn irkildi. “En son David, onun parayı alıp ortadan kaybolduğunu duymuş.”

“Jimmy bu durum kendisini etkilemiyormuş gibi davranıyor ama etkiliyor olmalı,” dedim, kalbimin arzuladığı şeyin camdaki yansımaya bakmaya devam ederek.

Koyu renkli saçları geriye doğru taranmıştı ve siyah bir gömlekle mavi kot pantolon, pırıl pırıl siyah botlar giyiyordu. Gömleğinin kollarını katlamış, dövmelerini gözler önüne sermişti. Dövmelelerinin hikâyelerini ve onun için ne anlam ifade ettiklerini hâlâ biliyordum. Benim geçici bir seks arkadaşı olmamdan ötürü aramızda

muhtemelen her zaman yarım kalmış bir şeylerin olacak olması üzücüydü.

“Lena?” Evelyn daha da yaklaşarak sesini alçalttı. “İyi misin?”

“Evet. Elbette.” Elimden gelen en parlak gülümsememle baktım.

Gülümsememe karşılık vermedi.

Ben de gülümsemeyi bıraktım, muhtemelen pek de ikna edici değildi. “Sadece şu an çok fazla şey oluyor.”

“Hâlâ işi bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

Lauren erkek arkadaşının, Evelyn’in ağabeyi Nate’in yanına gitmişti. Yalnızdık. Evelyn, ben ve tüm endişelerim ve tereddütlerim partide bu köşede dikilmiş, hayatımın geçip gitmesini izliyorduk.

“Bir süre önce kız kardeşim ve eski sevgilim arasında boktan bir şeyler oldu. Arkamdan iş çevirip birlikte olmaya başladılar ve şimdi de evleniyorlar,” dedim, hepsini ortaya dökerek. İçimden bir ses bunu kaldıracabileceğini, hatta ona açılmamı istediğini söylüyordu. Jimmy’yi her ne kadar sevsem de bir kızın bazı şeyleri konuşmak için bazen kendi cinsinden bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Evelyn’in dudakları anladığını ifade eden bir şekilde kıvrıldı. “Siktir.”

“Evet, oldukça berbat. Sanırım özgüvenim ciddi bir yara aldı, bilirsin?”

“Eminim.” Gözlerinde düşünceli bir ifadeyle saç örgüsünü çekiştirirdi. “Kız kardeşin ve sen, şimdi nasıl anlaşıyorsunuz?”

“Üzgün olduğunu söylüyor. Benim düşüne katılmak için eve dönmemi ve onu yarı yolda bırakan nedimesinin yerine geçmemi istiyor.”

“Ha.” Evelyn sesli bir nefes bıraktı. “Bu oldukça büyük bir istek.”

“Evet, öyle.” Durum ciddi şekilde komik olmamasına rağmen güldüm.

“Gidecek misin?”

“Henüz karar vermedim. Jimmy’yi bırakmak ya da bu duruma maruz kalmak istemiyorum ama düğünler oldukça önemli şeyler. Eğer gidersem, zor bir şey yapıyor olacağım. Ve tüm ailem orada olacak. Yaklaşık son bir yıldır uzak durdum ve hepsi en azından yüzümü göstermem konusunda baskı yapıyor. Gerçi cidden nedime olmam kahrolası söz konusu bile olamaz.”

İlk anda hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. “Lena, bu düğün senin canını yakacak mı? Yoksa sadece bulunacağın, birkaç kadeh bir şeyler içeceğin, doğru insanlara gülümseyeceğin ve yapabildiğin an da oradan cehennem olup gideceğin, boktan bir ortam mı olacak?”

“Sanırım ikincisi.” İç çektim. “Sanırım eğer gidersem sonunda daha iyi hissedeceğim. Bana tüm bu olanlara bir son verme şansı tanıyacak.”

“O zaman git. Jimmy birkaç gün idare edecektir.”

Doğru ama benim ondan uzakta umutsuz ve morali bozuk olma ihtimalim oldukça yüksekti. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Benim ve onun oturmuş öpüştüğü bir hayat onun istediği şey değildi. En azından sürekli olacak şekilde.

Ben onun istediği şey değildim. Bunu defalarca söylemişti, farklı farklı şekillerde. Ancak kalbim sanki bunu nihayet şimdi idrak ediyormuş, onu özgür bırakıyormuş gibiydi. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona erecekti. Onu sevmekten vazgeçemezdim ve o bir şeylere başlamayı reddediyordu. Bu acı gerçikti.

Şu anın ve burada olanların tadını çıkarmalıydım. Alabiliyorken, ne alabiliyorsam almalıydım.

Sonunda işler bozulacak ve ben gidecektim, tıpkı en başta planladığım gibi.

"Teşekkürler Evelyn."

Gülümsedi. "Sen bizden birisin Lena. Ne zaman istersen."

"Hey." Tanıdık tok bir ses doğrudan arkamdan gelecek yerimde zıplamama neden oldu.

Yerinden kalktığını bile fark etmemiştim. "Selam Jimmy."

"Lena, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Pekâlâ."

Evelyn'in bakışında şüpheli bir ifade belirdi. "Mut-fakta yapacak bir şeyim var. Şimdi."

"Tabii." Başımı iki yana salladım. Kadın ancak bir bal-yoz kadar inceydi.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Burada değil. Hadi gel." Jimmy bir elini belime koyarak beni banyoya doğru yönlendirdi.

İstedığı gibi yaptım. Ama eğer bugünkü boktan yorumundan sonra onunla sevişeceğimi sanıyorduyorsa, ne yazık ki yanıliyordu.

Kapıyı kapattı. Güzel bir banyoydu. Parlak gri taş yüzeyler, büyük ve güzel aydınlatılmış bir ayna ile bir sürü krom kaplama.

"Neler oluyor?" diye sordum ondan bir adım uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Kız kardeşinin düğününü falan düşünüyordum."

Suratımı ekşittim. "Ve?"

"Ve biraz araştırma yaptım." Saçını geriye doğru itti,

gömleğinin önünü düzeltti. Eğer onu tanımasam, gergin olduğunu söyleyebilirdim. Sadece Jimmy gergin olmazdı, hele de benimle ilgili. "Büyüdüğün kasabada kalacak doğru düzgün bir yer yoktu, o yüzden sana motelde bir oda ayırttım. Ama oraya gidiş dönüş için first class uçak bileti aldım ve benim kullandığım Mercedes'in aynısından kiraladım, böylece kullanırken rahat edersin. Araba senin için havaalanında bekliyor olacak. Ama eğer arzu edersen hemen bir şoför de ayarlayabilirim. Hangisini isteyeceğinden emin değildim."

Gözlüklerimi iterek düzelttim, aklım başımdan gitmişti. "Bunların hepsini sen mi organize ettin?"

"Evet. Ve moteldeki kız, küçük bir restoranları olduğunu da söyledi ama internetten kontrol ettim ve bana boktan bir yermiş gibi göründü. Gıda zehirlenmesi falan geçirmeni istemiyorum, bu yüzden oraya yemek gönderebilecek bir restoran ayarlayacağım. Doğru düzgün çarşaf da göndertiyorum. Moteldeki kız oradakilerin sadece poly-koton olduğunu söyledi." Tiksintiyle kıvrılmış dudağı bu konuda ne hissettiğini açıkça belli ediyordu. Mısır pamuğu dışında bir şeyin üzerinde uyumak sanki benim sonum olacaktı. Kahretsin, herif çok tatlıydı.

"Ve Sam'den güvenlik ayarlamasını istedim, hâlâ bazı paparazzilerin etrafta dolaştığını düşünürsek. Tedbirli olmakta fayda var. Seni rahatsız etmeyecekler, söz veriyorum."

"Jimmy, kardeşimin düğününe korumayla gide-mem."

"Emin misin?"

"Evet." Gülümsedim.

"Peki. Aynı zamanda bir elbiseye ya da onun gibi bir

şeylere ihtiyacın olacağını da düşündüm ve stilistim bu konu üzerinde çalışıyor,” diye belirtti. “Seni tarif ettim ve ölçülerini yolladım. Endişe etme, denemen için birkaç şey yollayacak.”

“Öyle mi?”

“Kendin seçebilmen için birkaç farklı stil. Ayakkabıları ve onun gibi şeyler unutmamasını da söyledim.”

“Her şeyi düşünmüşsün.” Başımı hafifçe yana doğru eğdim. “Ama benim ölçülerimi nasıl bildin?”

Durdu. “Lena, ellerimi tüm bedeninde birkaç kere gezdirdim. Vücudunu biliyorum. Yakın zamanda unuttak da değilim.”

“Ah.”

“Yemin ederim, tahminde bulunmuyorum,” dedi gözlerinde samimiyet vardı. “Eğer gitmemeye karar verirsen, sorun değil. Problem yok. Ama her ihtimale karşı her şey hazır olsun istedim.”

“Tüm bunları sen mi yaptın? Benim için?”

Bir omzunu yukarı aşağı oynattı.

“Hem de sadece bu öğleden sonrada?”

“Evelyn yardım etti,” diye itiraf etti. “Muhtemelen bir süredir aileni görmediğini biliyorum. Zeki birisi bir kere sinde bana ailenin önemli olduğunu söylemişti.”

Banyo tezgâhına doğru yaslanarak beni izledi. “Seni incitmek istemedim. Tüm bu çabamın başımı dertten kurtarmak için verdiğim rüşvet gibi görüldüğünü biliyorum ama değil. Bunları yine de yapardım. Senin için en iyisini istiyorum sadece, çünkü bunu hak ediyorsun.”

Gözlerim rahatsız edici şekilde sulandı. Tekrar tekrar gözlerimi kırptırıp son derece hafif bir şekilde burnumu çektim.

İnledi. "Lena, ağlama. Bu iyi değil."

"Ağlamıyorum. Buna yeltenmezdim."

"Seni umursamadığımı düşünüyorsun. Ama umursuyorum. Hâlâ seninle gelmemi istiyorsan, ona da tamam." İrkildi. "Demek istediğim, bunu ben de isterim. Sen nasıl istersen, tamam mı?"

"Peki." Hayretler içinde ona baktım, tereddüt ettim, kalbim ve aklım söylediklerini idrak etmeye çalışarak, "Teşekkürler Jimmy," dedim.

Kımıldamadan sadece dikkatle beni izledi. Onun yerine ben, doğrudan kollarına doğru hareket ettim. Tereddüt etmeden beni göğsüne bastırdı.

"Benden nefret etme Lena," diye fısıldadı. "Aptalca şeyler yaptığımda bana kızmak istiyorsan, sorun yok. Ama benden asla nefret etme. Buna katlanamam, senden olmaz."

Elimi yanağına koydum, sesindeki acı, gözle görülür kırılganlığı içime işledi. "Hey. Senden asla nefret edemem."

"Söz ver."

"Söz veriyorum." Ve bu doğrudu. Beni lanet olası her an sinirlendiriyor ve kızdırıyordu. Yine de ondan nefret etmemin hiç imkânı yoktu. Yüzünü ellerim arasına aldım. Benim için öyle değerliydi ki... yine de sesi öylesine yalnızdı; kaybolmuş ve korkmuş bir çocuk gibi. "Bu asla olmayacak."

Jimmy gözlerini kapatıp rahat bir nefes aldı. Kirli sakallı yanağını elime sürterek nazikçe avucumun içini gıcıklayıp içimi titretti. Parmaklarımın ucuna yükseldim ve o da dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Dili dudaklarımın arasından kayarak benimkini aradı. Tanrım, bu

işi fazlasıyla çabuk öğrenmişti. Tadı, vücudunun o tanıdık hissi, hepsi mükemmeldi.

Çok tanıdıktı.

Beni yavaşça ve ıslak öptü; sadece kelimenin tam anlamıyla duyusal saldırı olarak adlandırılacak bir şekilde. Dudakları benimkileri olabilecek en güzel yolla ele geçirdi. Adeta aç gözlü bir tavırla öpüyordu. Elleri üzerimde gezindi, yüzümü ve boynumu okşadı, her yanıma dokundu. Tenim parmaklarının dokunuşuyla hayat buluyordu. Başka hiçbir adam kendimi bu kadar arzulanır, bu denli tapılası hissettirmemişti. Başka hiçbir adamın beni böylesine kendisine çekmediğine de eminim; beden ve ruhen.

"Beni affediyor musun?" diye sordu, boynumdan aşağıya sıcak öpücükler kondurarak.

"Evet. Ama bunu tekrar yapma. Ve beni öpmeyi kesme."

"Anlaştık. Bırak da gerektiği gibi özür dileyeyim. Seni bacalarının arasından öpmeme izin ver." Güçlü elleri popomu kavrayarak beni sertleşen aletine doğru bastırdı. "Seni yalamak istiyorum Lena."

"O işi yapmayı seviyorsun, değil mi?" diye sordum, biraz hayranlıkla. Eski arkadaşlarım bu deneyimden pek de haz etmiyorlardı.

"Siktir, evet. Senin suratıma karşı kıvranmana bayılıyorum, kadınlığını suratımın her yanına sürtmene."

"Tanrım." Sertleşmiş uzun aleti karnıma bastırıyor, beni arzuyla kıvrandırıyor. Ama kanımın hızlı akmasına neden olan şey kelimeleriydi.

"Kokun, tadın... seni yemenin her yanına bayılıyorum," diyerek nefes aldı.

"Devam etme." Ağzını ellerimle kapatarak bacakla-

rımı sınırsız bir arada tuttum. Külotumun hali tam bir yüzkarasıydı. Henüz belimden aşağıma dokunmadan beni sırlıslıkla ve muhtaç bir hale getirmişti. Adam başlı başına, kontrolden çıkmış cinsel bir saldırı gibiydi. Ya da ben öyleydim, ayırt etmesi zordu. Her şekilde durdurulması gerekiyordu. “Birisi bizi duyabilir.”

Elimden kurtularak gamzelerini ortaya çıkardı. “Kim-senin bir şey duyduğu yok. Buradaki ses yalıtımı bir harika. Dave ve Evelyn’in partiler esnasında başka nasıl dü-züşüklerini sanıyorsun? Kalın duvarlar. Endişe etme.”

“Her ihtimale karşı.”

Gözleri kısıldı. “Benim için ıslandın mı Lena? Tatlı amın benim dilim için hazır mı? Lanet olası açım. Bu gece benim için bir defadan fazla boşalacaksın.”

Suratım pancar gibi kızarmıştı ve bacaklarımın arası adeta zonkluyordu.

“Biliyordum. Benim pis konuşmama bayılıyorsun,” dedi, köprücük kemiğıme küçük ısırıklar bırakıp sonra da yerlerini yalarken. Kocaman bir hayvandı.

“Hayır, bayılmıyorum. Bunu uyduruyorsun.”

“Neredeyse heyecandan titriyorsun. Buna bayılıyor-sun.” Kahkahası şeytaniydi; tenimin üzerindeki nefesi-yse sıcaktı. “Ah, Lena. Sana söylemem gereken öyle tahrik edici şeyler var ki...”

Yüzümü boynuna gömüp saklanarak ben de ona bir iki ısırık attım. Tanrım, teni öylesine lezzetliydi ki. Tuz ve Jimmy’nin ılık tadı. Ve kokusu daha da harikaydı. Parmakları kalçalarımın batarak beni olduğum yerde tuttu. Her an hazır olan sertleşmiş aleti varlığını fazlasıyla belli ediyor, karnıma batıyordu. Eğer daha fazla sertleşecek olursa Jimmy’nin canı yanabilirdi.

“Söyle bana Lena. Ne kadar ıslaksın?”

Bunu bana söyletmesi için cesedimi çiğnemesi gerekiyordu. Ya da hafif bir erotik boğuşma. Muhtemelen ikincisi yeterli olurdu. Ama unutmayalım, bu oyunu iki kişi oynayabilirdi ve onunla oynamak son derece keyifliydi. Şu anda kontrol onda olabilirdi ama kontrolün benim elime geçmesi an meselesiydi.

“Öyle sertsin ki Jimmy.”

“Demek öyleyim?” diye sordu hafifçe saçımı çekerek. Saç diplerimdeki tüm sinirleri ateşlemesine yetmişti.

Nefesim kesildi.

“Çıkardığın seslere bayılıyorum,” dedi. “Tatlı kıcını ısırdığımda nasıl bir ses çıkaracağını merak ediyorum. Kıcın gerçekten muhteşem Lena. Tabii ki bunu yaparken parmağımı da harika amma daldırıyor olacağım. Onun da kendisini yalnız hissetmesini istemem.”

“Ah, ne kadar da düşüncelisin.” Elimi ikimizin arasına kaydırarak kocaman aletini tuttum. “Bunu yalamamı ister misin Jimmy? Tabii ki bunu ağzıma almaktan da memnun olurum.”

“Demek öyle?”

“Bunu henüz yapmadık.”

Alnını benimkine yasladı. “Hayır, yapmadık. Ve senin güzel bir ağzın var.”

Ellerimi karnına dayadım ve onu iterek bir adım geri attım. Kolları etrafıma dolandı.

“Şimdi mi?” diye sordu.

“Daha romantik ne olabilir ki?” Sırıttım.

Yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı. “Romantizmden bir bok anlamam ben. Ama senin yapacağın bir oral sekse hayır demek için aptal olmam lazım. Ama emin misin?”

“Evet.”

Kalın, yumuşacık beyaz havlular askıda asılıydı. Bir tanesini alıp katladım ve ayaklarının önüne attım.

Bakışları benimle havlu arasında gidip geldi. “Eminsin, emin misin?”

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözbebekleri sanki iki katına çıkmıştı. “Lena.”

“Evet?” Elim bacaklarından, sıkı kaslarından yukarıya doğru tırmandı. Kemerini, düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim.

“Söyleyeceğimi unuttum...”

“Boş ver. Pantolonun altında çıplak olmana bayılıyorum.” Aletini elime aldım. Tanrım, öylesine sıcaktı, harika şekilde sıcaktı. Teni kadifemsi bir yumuşaklığa sahipti, geniş başı giderek bordoya dönen bir renk halini almıştı. Avucumun içini harika bir şekilde dolduruyordu.

Elleri iki yanında yumruk oldu.

“Ve Jimmy, aletine geçekten bayılıyorum.”

“Tanrım.”

“Söylediğimde ciddiym, gerçekten bayılıyorum.” Başparmağımla hafifçe onu taciz ederek penisinin ortasındaki deliğin üzerinde gezindim. Üst bacağındaki kaslar gerildi. “Ama sana bir bütün olarak çok daha fazla bayılıyorum.”

Gerildi. “Teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.” Gülümsedim. “Bunun için gözlüklerimi çıkarayım mı, kalsın mı?”

“Kalsın,” diye cevap verdi anında.

“Peki, ama camlarına boşalmak yok, bu hiç hoş değil. Anlaşıldı mı?”

Çenesinde bir kas seğirdi.

“Pekâlâ o zaman.”

Dilimi penisinin başında gezdirerek tuzlu tadını aldım. Mmmmm. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Normalde spermin pek de dünyamı ateşe verdiğini söyleyemezdim ama bu adamın bedeninin benim için yaptığı her şey tadına varılmaya değerci.

Onun için hissettiğim sevginin delilik seviyesi bu noktadaydı.

Onun da kendini en az bana hissettirdiği kadar arzulandır ve tapılası hissetmesini istiyordum. Gözlerindeki şüpheyi silmek ve ona sadece zevk verebilmek istiyordum.

Onu ağzıma aldım, dilimi aletin alt tarafında kaydırmadan önce emdim. Hassas noktasına gereken tüm özeni göstermiştim. Oldukça bolca küfredene, kalçasını öne doğru itene kadar dilimin ucuyla masaj yaptım. Boşta kalan elimle hayalarını avuçlayarak nazıkçe masaj yaptım; teni öylesine yumuşak ve hassastı ki... Sertleşmiş eti çenemi esnetti, ağzımın içini doldurdu ve erkeksi kokusu her yanıma sardı. Onu olabildiğince derine kadar ağzıma alarak bir yandan da dilimle, dişlerimle ve dudaklarımla üzerinde çalışmaya devam ettim. Geri kalanını da elimle sıvazlayarak tüm uzunluğunu değerlendirdim. Dişlerime dikkat ederek geriye çekildikten sonra hızla tekrar ağzıma aldım onu.

“Siktir, Lena.” Ağır hayaları gerilerek vücuduna doğru yaklaştı. “Lanet olası çok iyi hissettiriyorsun.”

Ve sorgulamamı gerektiren bir kelime kullandı. Aleti ağzımdan hafif bir pop sesiyle çıktı.

“İyi mi?” diye sordum, şişmiş dudaklarımla köşelerini yukarı doğru kıvrarak gülümsedim.

Düşmüş göz kapakları ardından beni izledi. “Çok iyi.”

Dudaklarımı aletin başının etrafına bir kere daha sararak kuvvetlice emdim. Tepki olarak kalçaları hızla öne doğru atıldı. Artık onu bitirmenin zamanı gelmişti. Karın kasları gerildi, bacakları kasıldı. Var gücümle onu emdim, yanaklarımı olabildiğince içime çekerek onu ta derinlere kadar ağzıma aldım.

"Siktir! Lena." Çeşitli homurdanma ve gürleme sesleri yükseldi. Adeta vahşi bir hayvan gibiydi.

Sıcak, acı, tuzlu menisi ağzımı ve boğazımı doldurdu. Hızla yutup, bana verdiğinin tamamını aldım. Tükürmek aklımın köşesinden bile geçmedi... Bu Jimmy'ydi. Ben nazikçe devam edip aletini sıvazlayıp, hayalarını avucumun içinde tutarken, o da boşalmaya devam etti. Tüm bedeni çökmüş ve Jimmy nefes nefese kalmıştı. Buradaki işim bitmişti. Adam büyük ölçüde yok edilmişti.

"Kalkmama yardım et," dedim, kot pantolonunu çekiştirerek. Gözleri yavaşça aralandı ve elini bana doğru uzattı. Elini tutarak beni ayağa kaldırmak için gerekli çekme kuvvetini uygulamasına müsaade ettim. "Teşekkürler."

Bir kol uzanıp boynumun etrafına dolanarak beni kendisine doğru çekti. Tüm bedeni titriyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Biraz duygusal hissediyorsun, ha?" Başını hafifçe okşadım. "Sorun değil. Duygusal bir oral seksti."

Homurdandı.

Kucaklamamı sıkılaştırdım. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"Temizim Lena," dedi, suratı boynuma gömülü vaziyetteydi. "Test yaptırdım ve her şey negatif, tamam mı?"

"Ah, evet, yutkundum. Onu düşünmemiştim bile."

Etrafıma dolanmış elik gibi kol kımıldamadı bile.
"Yutman hoşuma gitti."

Ilık, ıslak dudaklar boynuma sürtündü. Ondan bu kadar şefkat alışkın olmadığım ama hoşuma giden bir şeydi. Neşeyle başım döndü ve olabilecek en rahatsız edici kelimeler içimden yükselerek boğazımda takıldılar. Ama orada durmadılar ve düşüncesizce, aptal bir hamleyle dudaklarımın arasından döküldüler. Durdurmayaya çalıştım, çünkü yapmamam gerektiğini biliyordum, gerçekten biliyordum. Ama beynim dehşet ve korkuyla izlerken, kelimeler karşılıksız aşk acısı çeken ruhumdan fırladılar.

"Seni seviyorum, Jimmy."

Sessizlik.

Tam bir ölüm sessizliği.

Adam kollarımın arasında donup kalmıştı, nefes alıştı bile durmuştu.

"Demek istediğim, lafı edilecek bir şey falan değil." Ah şu ağzım, onu yavaşça ve işkenceyle öldürmek istiyordum. İyi bir yerdeydik, ânı yaşıyorduk ve benim gidip içine etmem, daha fazlası için baskı yapmam gerekiyordu. "Hiçbir şey söylemen gerekmiyor. Aslına bakarsan söylememelisin de, söylemesen daha iyi olur ve tam olarak olduğumuz gibi devam ederiz ve bu hiç olmamış gibi yaparız, tamam mı? Çünkü biz harikayız ve ben hiçbir şeyin değişmesini gerçekten istemiyorum."

Eller kollarımı kavradı ve beni güçlölkle ondan uzaklaştırdı. Tüm içgüdülerim kaç ve saklan diye haykırıyordu. Ne olursa olsun, yüzüne bakmamalıydım. Çünkü yüzü solgun ve gergindi ve gözlerinde belirgin bir dehşet vardı. "Beni seviyor musun?"

“Jimmy...”

Bana sanki bir yabancıymışım gibi bakıyordu, tanımadığı ve istemediği birisi gibi.

“Lena, yapamam... ben...”

“Hayır, biliyorum.” Tam da o anda olabilecek her şekilde ölmüştüm. Cığerlerim henüz durumun farkında değildi sadece.

Aşağıdan bir yerden havlama ve ağlama sesleri geldi. Küçük tırnaklar siyah külotlu çorabımı tırmaıyor, tamir olmayacak şekilde parçalıyordu. Katil, tezgâhın altında bir yerde uyuyor olmalıydı ve Jimmy’nin bağırsıyla uyanmıştı.

“Hey, Katil.” Küçük siyah-beyaz canavarı yerden aldım. Sıkışan kalbim için mükemmel bir dikkat dağıttıydı. “Orada olduğunu görmedim. Nerede saklanıyordun?”

“Dışarı çıksak iyi olur.” Jimmy büyük bir dikkatle karşı duvarı inceliyordu. Sanırım her şey benimle ve alalak bullak olmuş, gözler önüne serilmiş duygularıyla yüzleşmekten iyiydi. Ne utanç vericiydi.

“Evet. Sanırım.” Banyodan dışarıya çıkarken o da peşimdeydi, tıpkı ben onu duygusal oral seks tuzağına sürüklerken olduğu gibi. Kadınlar en kötüsüydü. Katil’in ıslak burnu çeneme dokundu.

“Oğlum,” Mal köpeği neşeyle karşıladı. Koltukta oturmuş hâlâ Anne ve Lizzy’yle sohbet ediyordu. “Ben de nerede olduğunu merak ediyordum.”

“Onu banyoda uyuklarken buldum.” Tüylü bebeği babasına iade ettim.

Mal’in yeşil gözleri kısıldı. “Dudakların normalden fazla şiş ve rujun da silinmiş. Siz ikiniz banyoda ilk çocuğumun önünde ne yapıyordunuz?”

"Hiçbir şey," dedim, merdivenlere doğru gerileyerek. Bu ihtiyacım olan son boktan şeydi.

Mal, köpek yavrusunu suratının önüne kaldırarak "Katil, anlat babana, kötü insanlar nerene dokundular?"

"Biz hiçbir şey yapmadık." Jimmy'ye döndüm ama o hâlâ şoke olmuş haldeydi, işe yaramaz pislik.

"Sarsıntıya uğramış! Şu haline bak." Mal, yavru köpeği herkesin görebilmesi için kaldırdı. Üzerine çektiği dikkatle daha da neşelenmiş olan Katil kuyruğunu salladı ve iki kere yüksek sesle havladı.

"Buraya, ver onu bana." Anne köpeği dikkatle Mal'in elinden aldı. "Sarsıntıya falan uğramış değil. Sadece görmesi gerekenden fazlasını görmüş olabilir. Ama biz meşgulken bizim odamızda da uyumadı değil hani."

"Ailesinin evli olmaması damgasıyla büyüyor olması yeterince kötü değil mi?" Mal üzgünce başını iki yana salladı. "Zavallı oğlum benim, normal bir hayat için asla şansı olmadı."

"Hımm," dedi Anne, köpek yavrusunu kız kardeşi-ne vererek. Bu gidişle Katil'in patileri daha seneler boyu yere değmezdi. Kendisi en çok şımartılan köpek olmalı, zengin ve ünlülerin yaşamları... Ve evet, şımartılmış yavru için endişelenmek, dönüp de Jimmy komadan çıkmış mı diye bakmaktan daha güvenliydi.

Anne ayağa kalktı ve sarışın davulcunun önünde bir dizi üzerine çöktü. "Benimle evlenir misin?"

Bir anda herkes sessizleşti.

"Komik şeyler yapan kişi benim," dedi Mal, kaşları çatılarak. "Sen değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum." Uzanıp Mal'in elini sımsıkı tuttu. "Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum Malcolm Ericson. Ne diyorsun?"

Mal'in ağızı açıldı ve hepimiz nefeslerimizi tutmuş bekledik. Ama hiçbir şey demedi.

Sonunda Anne yeniden konuştu. "Artık korkmuyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum ve eğer bunu hâlâ yapmak istiyorsun, o zaman ben de istiyorum, tüm kalbimle."

"Noel için Vegas'a uçup Santa Elvis tarafından evlendirilebilir miyiz?" diye sordu Mal, gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

Anne'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bunu gerçekten isterim."

Mal'in, Anne'in üzerine atılması ve mutlu çiftin yerde yuvarlanmaya başlamasıyla kıyamet koptu. Herkes alkışladı ve çılgılık atmaya başladı ve Tanrı bilir başka neler yapıyorlardı. Katil tüm bu karmaşaya ciğerlerini patlatırcasına havladı. Sadece Jimmy ve ben birbirimizden uzakta duruyorduk, ikimiz de hâlâ itirafımın şokunu atlatamamıştık. Onlar için mutlu olmak istiyordum. Gerçekten ama orada ağızımda hâlâ Jimmy'nin tadı ve kırık kalbimin içimi yırtan parçalarıyla öylece duruyordum.

Koluma bir el dokundu. "Hadi gidelim."

Sevilen güzel yüzüne en kederli gülümsememle baktım. "Tamam."

Tüm o karmaşanın ve kutlamanın arasında oradan çıkarak asansöre binip zemin kata indik. İkimiz de tek keleme etmedik. Dışarıda ısırın cinsten soğuk bir yağmur çiseliyordu. Jimmy benim için Mercedes'in yolcu kapısını açarken paltomun içine daha da gömüldüm. Mutlu bir çift el ele tutuşmuş halde yoldan karşıya geçti. Yağmur damlacıkları gözlük camlarıma vurdukça şehrin ışıkları bulanıklaştı.

Kışın yaklaşmakta olduğu, soğuğun sanki bir daha

asla ısınamayacakmışsınız gibi içinize işlediği günleri bilirsiniz. İşte bugün onlardan biriydi.

"Lena," dedi Jimmy, arabanın kapısını hâlâ açık tutarken.

"Üzgünüm." Mercedes'in deri kokulu lüksü içine gömüldüm ve Jimmy dikkatle kapıyı arkamdan kapadı.

Bir an sonra o da şoför koltuğuna oturmuş, yüzünden yağmurun kalıntılarını siliyordu. İkimiz de konuşmadık. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Evine dönüş yolculuğu olaysız geçti; ışıklar ve binalar yanımdan fazla hızlıca geçiyordu. Kısa sürede sarayının kasvetli gri duvarları karşımızda bitmişti. Havaya rağmen birkaç cesur fotoğrafçı evin önünde oyalanıyor, iki güvenlik görevlisi tarafından engelleniyorlardı.

Arka tarafa sürdük, doğrudan garaja. Büyük garaj kapısı arkamızdan kapanarak bizi içeri hapsetti. O kadar uzun bir süre aptalca şoke olmuş şekilde oturmuştum ki Jimmy kapımı açıp elini bana doğru uzattı.

"Teşekkürler." Elini tutmadan arabadan indim. "Ben iyiyim."

İyi olmaktan çok uzaktım. Karşılıksız aşk, kaltağın tekiydi.

Merdivenlerden çıktık, zemin katı geçip birinci kata ulaştık. Yatak odam soldan ikinci kapıydı. Girişin önünde durduğunda ışığı açıp, kısıtım. Loş ışık için uygun bir geceydi.

"Lena." Yutkundü, gözleri kararmıştı. "İçeri gelmeme izin ver."

"Yapamam."

"Ama..."

"Yapamam," diye tekrar ettim. "Durmamız gerekiyor."

“Hayır, gerekmiyor.”

“Gerekıyor,” dedim. “Bu benim için yürümüyor. Engel olamıyorum. Senin için bir şeyler hissetmiyormuşum gibi yapamam. Böyle birisi değilim.”

“Hayır, biz iyiyiz. Yemin ederim iyiyiz.” Elleri, kollarımda, sırtımda dolaşüyor, beni kendine doğru çekiyordu. Onu istiyordum, her yanını istiyordum, öylesine umutsuzca istiyordum ki... Dokunuşu karşı koymama engel oluyordu. “Her şey yolunda.”

“Jimmy...”

“Şiişt, her şey yolunda. Sadece benim.” Dudaklarını benimkilere bastırdı ve tadı ağzıma yayıldı. Tanrım. Hiçbir şey daha lezzetli değildi, hiçbir şey olamazdı. Ve deneseydim bile kendimi tutamazdım. Yüzümü hafifçe eğdim, dudaklarımı aralayıp dudaklarını dilimle takip ettim. Boğazından saf aklıkla bir ses yükseldi ve elleri kalçalarımı yakaladı, parmakları etime batıyordu.

Sabah yerlerinde izler olacaktı.

Ellerimi boynuna dolayıp sımsıkı tutundum. Ta ki paltomu omuzlarımdan aşağı indirmeye çalışana kadar tutundum, sonra bıraktım. Eğer o hayatımın aşkıydıysa, o zaman böyle bir vedayı hak ediyorduk. Sarf edilen kelimeleri geri almak artık mümkün değildi. Bunu biliyordum. Bunu tüm benliğimde hissediyordum. Bu vedaydı.

Kıyafetlerimizden kurtulup yatağa doğru sendeledik. Yolun yarısına geldiğimizde Jimmy’nin eli bacaklarımdan yukarı çıkmış, eteğimi kalçamın üzerine itmişti. Neyse ki jartiyer giymiştim. Dudaklarımız her yerdeydi, dillerimiz birbirine dolanıyor, birbirleriyle oynuyorlardı. Külotumu yırtıp beni en yakın duvara yasladı ve aşağıya indi.

Kadınlığının üzerinde dudaklarının ilk dokunuşunu, dilinin saldırısını, dudaklarının hareketlerini hissetmek beni kendimden geçirmişti. Bedenimdeki tüm kan onun emrine amadeydi. Kendimi suratına doğru bastırdım ve iniltiyle karşılık verdi. Benim için açtı. Keşke sadece bu yeterli olsaydı.

"Ah, Tanrım, Jimmy." Ellerim saçlarını buldu ve onun da dili klitorisimi buldu ve siktir... öylesine güzeldi ki. Gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Dikkatle, bacağımy omzunun üzerine kaldırarak beni kendisi için daha da açık hale getirdi. Doruğa ulaşabilmem için hızla ve sert hareketlerle uğraşıyordu, tüm bedenim titredi. Yaşadığım tüm duygusal karmaşaya rağmen, daha önceki oral seksten ötürü kısmen hazırdım. Ve Tanrı'ya şükür vajinaların kalp kırıklıkları ve acıyla işi yoktu. Bunun bir ânını bile kaçırmak istemiyordum, son kez birlikte oluşumuzun.

İki kalın parmak içime kaydı, kıvrıldı ve içimdeki en etkili noktanın üzerine bastırdı. Vücudumu tanıdığını söylemişti ve yalan söylemiyordu. Çıglık atarak boşaldım, enfes bir heyecanla adeta kör oldum. Parmaklarımı saçlarına dolayarak hızla asıldım. Ama şikâyet etmedi. Kemiklerim sarsıldı ve beynim resmen durdu ve bu güzeldi. Parlak bir an boyunca tüm dünya anlamını buldu. Tam orada, olmam gereken yerdeydim. Sonra gerçek ve keder hızla yüzüme çarptı. Gözleri kapalıydı, dudakları kasık kemiğimin üzerine yumuşak öpücükler konduruyordu. Neredeyse kutsama benzeri bir hareketti. Alnını karnıma yaslayarak, sanki az önce dünyası altüst olan kendisiymiş gibi bir an için soluklandı.

İpeksi saçları parmaklarımın arasından kaydı. "Hey, iyi misin?"

“Evet.”

Jimmy Ferris oyalanmazdı.

Ayağa kalktı, fermuarını indirdi ve bana uzandı. Henüz orgazmımın titremeleri geçmemişti, ki bu Jimmy’yi durdurmadı. Beni kollarına aldı, bacaklarımı beline doladı. Keşke ona bu şekilde hayat boyunca tutunabilecek kadar güçlü olabilseydim. Sert aletin kalın başı açıklığıma dayandı ve yavaşça içime kaydı. Beni asla hiç kimsenin yapamadığı şekilde doldurdu ve bunun boyutla hiçbir ilgisi yoktu.

“Siktir, öyle güzelsin ki Lena.”

“Tanrım. Jimmy.”

“Sana ihtiyacım var.”

Kulak mememi dişlediğinde tatlı sızı içime işleyerek nefesimi kesti. Yüzümü öpücüklerle boğdu, ateşli öpücükleri benimde ilerleyerek adeta ona ait olduğumu ispatlıyorlardı. Aptal kalbim hızla ve heyecanla atıyor, yoğun duygularla dolup taşıyordu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu sımsıkı tutarak içime hızla girip çıkmasına, her hücremi kendisine ait olarak damgalamasına izin verdim. İçimde ona ait olmayan tek bir nokta yoktu, bunu istesem de, istemesem de.

Doğru olanın ne olduğuna aldırmadan kalbim içinde bir şey kalmayana kadar her şeyini ona verdi.

Ama bazen aşk böyle değil miydi? Şiddetli bir şekilde boşaldı, aleti içimde hareket etti, dişleri boynuma geçti. İkimiz de duvara doğru kendimizi bıraktık, nefesini yakalamaya çalışırken başını omzuma yasladı.

Beni yatağa taşıyarak yatağın benim olan tarafına yığıldı. Yanıma dönerek yüzümü ona çevirdim. Bitap düşmüş görünüyordu, kolunu kaldıracak hali yok gibiydi.

Gayet makuldü, ben de binlerce saat uyumak istiyordum şahsen. Koyu renk saçları yüzüne düşerek gözlerini ben-den saklıyorlardı. Işığın parlaklığı baş döndürücüydü. Daha fazla kısmalıydım. Kahretsin, kapatmalıydım.

“Bunu yapmaya devam edemem,” dedim.

Cevap vermedi.

“Sadece iş ilişkisine geri dönmek zorundayız. En iyisi bu.” Daha iyi anlatacak kelimelerim yoktu.

Bir titreme tüm bedeninden geçti ve bana sırtını dönecek şekilde yan yattı.

Tanıdığım en güzel adam gece yarısı yatağımdan sessizce çıktı ve ben de gitmesine izin verdim.

On Sekizinci Bölüm

Fazla uyumuştum. Uyandığım zaman kahkaha ve bağırış çağırış tüm evi sarmıştı.

Stage Dive dünyasında bir başka iş günü.

Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki adımı bilmiyordum. Tom'u kaçırdığına göre, onun için yerime geçecek yeni bir eşlikçi/asistan bulmalıydım. Pam'le olacak stajı hâlâ yapıp yapmayacağımı zaman gösterecekti. Belki de bir sanat okuluna ya da öyle bir şeye kayıt yaptırıp, başka bir yolla fotoğrafçılık öğrenmeliydim. Hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şeyi bulmuş olabilirdim. Tutkuyla yapabileceğim bir şeyi. Bu siktiri boktan durumun tek olumlu sonucuydu bu.

"Hey," dedim, mutfığa girerken, saçım hâlâ aldığım duştan ötürü ıslaktı.

Çocuklar masanın etrafında toplanmış, kahve ve çeşitli enerji içeceklerini kafalarına dikiyorlardı. Anlaşılan Mal, Vegas'a hazırdı; düğün konuşması üzerinde çalışıyordu. Sandalyenin birisinin tepesinde duruyordu ve

diğerleri ona top haline getirilmiş kâğıt tomarları atıyorlardı. Dean köşede durmuş bana belli belirsiz bir tebesümle bakıyordu. Hatta Taylor ve Pam bile buradaydı, kolları birbirlerine dolanmış duruyorlardı. Mutlu çiftlerin ve sonsuz aşkın diğer bir kanıtı daha.

Bir dahaki sefere akıllıca olanı yapacaktım ve beni, en az benim onu istediğim kadar isteyen birisine âşık olmaya bakacaktım. Bir dahaki sefere.

"Lena benimle aynı fikirde. Değil mi Lena?" Mal, ben tam odaya girerken seslendi.

"Elbette Mal."

"Az önce neye hemfikir olduğunu bilemezsin," dedi Ben, kahve fincanının üzerinden bana sırıtarak.

"Kapa çeneni Ben," dedi çılgın davulcu. "Her Vegas düğününün burlesk dansçılarına ihtiyacı vardır, Lena bunu anlıyor. Siz aptallardan daha açık görüşlü."

"Anne, seni diri diri ateşe atacak," dedi Ben.

Başımı iki yana sallayıp yoluma devam ettim. Bu tartışmanın içine daha fazla çekilmeye hiç niyetim yoktu.

Jimmy'nin her zamanki gibi tamamen siyah giyinmiş, tezgâhın köşesine yaslanmış olduğunu gözümün ucuyla fark ettim. Belki de doğrudan ona bakmazsam, bu işten hâlâ en azından kırılmadan kalmış bir parçayla sıyrılabilirdim. Her şeyin bir sırası vardı, önce kahve. Kahve demliğine doğru ilerleyerek bir fincanı ağzına kadar doldurdum. Şeker ve sütü unutun, birisinin canı yanmadan önce birisi kan dolaşıma kafein yüklemesi yapmalıydı.

"Dave, lanet olası botlarını masadan indir," diye söylendi Jimmy.

"Bu sabah evlere şenliksin Jim," dedi David. "Bu iyi ruh haline neden olacak bir durum mu var?"

Ağabeyi cevap vermedi.

Biraz kahve içeyim derken dilimi yaktım. Ama önemi yoktu, bu küçük bir acıydı, hiçbir şeydi aslında.

“O söyleşiyle ilgili zırvanın hazır olmasına ve turnenin ilk ayağının planlarına ihtiyacım var Lena. Şimdi.” Jimmy fincanını lavaboya hızla boşalttı. Fincanın kırılmadığına şaşırdım. “Gelecekte vaktinde kalkıp iş için hazır olmayı dene, olur mu?”

Elimde kahveyle yavaşça ona doğru döndüm.

Doğrudan gözlerini bana dikmişti. “Daha fazla oyun yok. Değil mi Lena?”

Elimdeki fincan titremeye başladı. Mesajı birçok açıdan öyle açıktı ki... Demek buraya kadardı, beklenmedik olduğunu söyleyemeyeceğim. Aslında neredeyse bir rahatlama getirmişti, tüm şikâyetlerimizi ortaya koymak. Gerçi kibar olmak adına en azından menisinin artık içimde olmadığı zamana kadar bekleyebilirdi.

“Doğru,” diyerek ona katıldım, sesim donuktu, tuhaftı. Kendim gibi çıkmamıştı.

Soğuk, soluk gözlerinin ardında gölgeler vardı ve yüz hatları her zamankinden daha sert, daha huysuz görünüyordu. Ben de azıcık bir uyku uyuyabilmişim ama görünen o ki Jimmy hiç uyuyamamıştı. Her sert hattı gergin, patlamanın eşiğinde gibiydi.

Masanın etrafındaki tüm sohbet kesildi. Mal bile sandalyesinden aşağıya inmişti.

“Eğer kız kardeşinin düğünü için bir kavalyye ihtiyacın varsa başkasını bulman gerekecek. Ben LA’ye Liv’i görmeye gidiyorum.” Eliyle arkasındaki tezgâha sımsıkı yapışmıştı, kollarındaki kaslar kasılıyordu. “Meşgul olacağım.”

Başım la onayladım. Gözyaşı pınarlarını büyük bir şev için hazırlanıyordu, hissedebiliyordum.

“Ve geri geldiğinde kendine ait bir yer için bakınmaya başlasan iyi olur.”

Nefesim kesildi, midem kasıldı. Resmen bir tekme yemişim gibi hissettim ve bir iki kaburgamı kırmıştı. İçeriden ve dışarıdan öyle canım yanmıştı ki... Gerçekten benim aptallığımdı, bu boktan son ta en baştan belliydi. Jimmy Ferris gibi bir adama âşık olmaktan bir anda vazgeçemezsiniz.

“Sürekli canımı sıkmana ihtiyacım yok,” dedi. “Turneye çıkana kadar dokuz-beş çalışıyorsun ve sonra ihtiyaca göre. Anlaşıldı mı?”

David yavaşça ayağa kalktı. “Jim...”

“Buna karışma. Bu benimle onun arasında.” Tekrar bana döndü, dudakları dümdüz bir çizgi halini almıştı, düşmanca tavrı apaçık ortadaydı. “Anladın mı Lena?”

Ben sessizce küfretti.

“Anlaşıldı. Başka bir şey var mı Bay Ferris?” diye sordum, kahve fincanımı düşürmeden önce kenara bırakarak.

Sesi adeta bir kılıç gibi kesti. “Sevimli zırvallıklarının hepsini kes. Sadece iş. Fikrini istemiyorum ve siktiğimin tavsiyelerine de şüphesiz ihtiyacım yok.”

Boğazım zımpara kağıdı gibiydi.

“Bundan sonra sadece işini yap, o kadar.”

“Jimmy.” David ellerini masaya vurdu. Jimmy ve benim üzerinde seviştığımız masaya. Düzüştüğümüz. Her ne haltsa.

“Kes şunu,” dedi David, yüzü öfkeyle sertleşmişti. “Onunla bu şekilde konuşma.”

“Lena senin derdin değil Dave. Hiçbir zaman olmadı.”

Uyuşmuş bir şekilde orada dikildim ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. “Kov beni.”

“Ne?”

Odadaki her göz bana dönmüştü ama ben sadece Jimmy’ye bakıyordum. Seyirci istiyordu madem, bir tane kazanmıştı. Bu oyunu daha fazla oynamayacaktım. İnsanlar istediklerini düşünebilirlerdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu noktada haklıydı. Onu sevdiğimi söylediğim zaman düşünüşe geçmiştik. Artık yere vurmanın zamanıydı.

“Kov beni,” dedim. “Ancak bu şekilde biter.”

Jimmy’nin burun delikleri hareket etti.

“Bu her zaman böyle bitecekti.”

Gözleri ateş saçıyordu.

“Hadi.”

“İstedğin bu değil,” dedi, ilk kez suratından bir tereddüt gölgesi geçti.

“İstedığime sahip olamam Jimmy. Asla olamazdım. Tek yapman gereken beni kovmak ve hayatından çıkıp giderim. Bir daha bunu asla düşünmek zorunda kalmazsın. İstedğin bu, değil mi?”

Sevginin ve nefretin aynı olduğunu her kim söylemişse, neden bahsettiğini biliyormuş. Çünkü Jimmy’nin bana bakışı daha zayıf bir kadını olduğu yere gömerdi. Dün gece beni seviyordu, en azından bedenimi. Şimdi, durduğum yerde sadece küller olmalıydı.

“Ben giderim ve her şey eskisi gibi kolay olur, karmaşadan uzak,” dedim. “Dünyadan saklanmana geri dönebilirsin. Seni durdurmak için burada olmayacağım.”

“Kapa çeneni.”

“Kov beni Jimmy.” Gülümsemem en az hissettiğim kadar acı olmalıydı. “Uzaklaştır beni.”

Birisi bir şey söyledi ama ne olduğunu duymadım. Sadece o ve ben vardım.

“Yapmak istediğini biliyorsun,” dedim. “Ben burada olmasaydım, her şey çok daha basit olurdu.”

“Çeneni kapa, Lena.”

“Hadi,” diye zorladım, öne doğru eğilerek. “Şimdi gibisi yoktur, değil mi? Yap şunu.”

Çenesinde bir kas seğirdi.

“YAP ŞUNU.”

Çenesiyle onayladı.

Yapmıştı.

Nefesim hızla bedenimi terk etti ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Gözyaşlarım yine de süzüldü, şerefsiz piçler. Kahrolası dramdan mı bahsetmiştiniz? Yeter.

“Eğer gidersem yeniden kendini kaybetmeyeceğine söz vermiştin. Bunu asla unutma,” dedim, sesim titreyerek, kelimeler artık çok daha güç çıkıyordu.

Bir başka baş hareketi.

“Bekle bir dakika,” dedi Mal, bize doğru gelerek. “Jim, abi. Hadi ama... Lena bu. Onu kovamazsın!”

“Lena, bekle.” David bana doğru elini uzattı.

“Sorun değil,” dedim, yüzümü silerek grubu geçmeye çalışıyordum.

Diğerlerini görmek istemiyordum ama tabii ki bakışlarım o tarafa doğru kaydığında acınası sahneyi tüm çirkinliğiyle gördüm. Bir sürü şoke olmuş surat ve Dean’in yüzünde ciddi anlamda utanmış bir ifade. Önemli olduğundan da değil, hiçbirisini bir daha asla görmeyecektim. Hayatımın bu kısmı sona ermişti.

Arkamda, mutfakta bir tartışma başladı, birçok öfkeli ve inanamaz ses yükseldi. Yavaşlamadım, arkamı dönmedim.

Sevginin doğasıyla ilgili söyleyebileceğim çok şey vardı muhtemelen. Tam olarak ne yaptığım ya da Jimmy

için ne ifade ettiğim asla bilinmeyecekti, belki kendisi bile bilemeyecekti. Aşk gerçekten hayatın gizemlerinden biriydi. Sizin canınıza okuyabilirdi ve yine de şaşırtıcı ve bilinmez kalabilirdi, inanılmaz bir şeydi. Sanırım her şey ona nasıl baktığınızla alakalıydı. O anda, ben eve giden uzun ve yalnız yola bakıyordum. Büyüdüğüm eve giden. Onunla paylaştığım ev yok olmuştu.

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı ve kontrol-süzce dökülmelerin izin verdim.

Bazı şeyler dolu dolu yaşanmalıydı. İçinden atmalı, üstesinden gelmeli ve devam etmeliydin.

Beni özleyeceğini düşünmek istiyordum ama işin doğrusu ben gittiğimde Jimmy iyi olacaktı. Benim yerimi dolduracak bir başkası olacaktı, e-postalarını cevaplayıp onu düzene sokacak birisi. Muhtemelen de benden daha iyi bir iş çıkaracaktı.

Son.

Ön kapıda kocaman, saten beyaz bir fiyonk gururla duruyordu. Tanrım, Alyce ve bana-bakın zırvallıkları. Benim yokluğumda belli ki bu düğün devasa boyutlara gelmiş. Belki de tüm bunlar geride kalana kadar bir otel odasına tıkilip kalmalıydım.

Hayır. Bu korkak birisinin konuşmasıydı.

Ben bundan daha sıkı biriydim.

Ne de olsa bu hafta, hayat-değiştiren, kalp-kıran cinsten bir olayı atlatmıştım. Kardeşimin ve eski sevgilimin düğününü atlatmak pek de büyük bir şey olmayacaktı. İçeriden kızların kulak tırmalayıcı neşeli bağışları duyuluyordu. Nikâhtan bir önceki geceydi, sanırım geriye kalan üç nedimesi de buradaydı. Bir anda Britney Spears parçası gümbür gümbür çalmaya başladı.

Evet, hayır, tamam, bunu yapamayacaktım.

Hiç şansı yoktu.

Bitkin bedenim ve ruhum zaten ülkenin lanet olası diğer ucundan buraya kadar sürünmüştü. Bir sürü eşyama kutular içinde, Evelyn adına yazılmış bir mesajla, bana göndermesini rica ederek geride bırakmıştım. Tek önemli olan evinden mantıklı ve tek parça halinde defolup gitmekti.

Pam, tüm itirazlarıma rağmen beni havaalanına bırakmıştı; taksi tutabilirdim. Öyle tatlı bir kadındı ki, onun yanında staj yapamayacak olmam çok yazıktı. Evdeki lerin ve grubun geri kalanı neyse ki alt katta kalmıştı. Jimmy ve benim dram yüklü ayrılışımızdan sonra onlardan herhangi birisiyle yüzleşmeye katlanabileceğimi sanmıyordum. 10.000 dolarlık Nikon da eskiden benim komodinim olan mobilya parçasının üzerinde kaldı.

Jimmy onunla istediğini yapabiliirdi. O aleti yanımda getirmemin hiçbir yolu yoktu.

Varlığım ona ait her anı kalıntısını hızla geride bırakmak üzerine kuruluydu. Sesini, terlediğindeki kokusunu unutacaktım. Bir daha asla yaptığımız bin türlü saçma sapan sohbeti ve ettiğimiz saçma sapan kavgaları düşünmeyecektim. Kırık kalbimi bantlamış ve yapıştırmıştım. Ve tüm o şeyler kaybolmuştu.

Kaybolmalıydı ki onu geçmişte bırakıp geleceğe doğru bakacaktım.

Ancak büyüdüğüm evin içinde kopan bu yeni kıyametle başa çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Britney Spears. Bana güç ver. Geriye dön emrini aldım, taksim gittiği için dolu valizimi iki yüz metre geri taşımaya hazırlanıyordum. Bildiğim kadarıyla Toni hâlâ Burns Bed and Breakfast'ta çalışıyordu. Eğer ona bir yirmi dolar verir-

sem, birkaç gün nerelerde olduğumu gizli tutacaktır.

Ama hayır, kaçış planımın tam ortasında babam duruyordu. Zaman büyük değişiklikler yapmamıştı, hâlâ her zamanki gibi olabildiğince sağlam ve iri yarı görünüyordu. Belki saçları biraz daha grileşmişti. Her iki elinde de ağzına kadar Kwong Çin Restoranı paketleriyle dolu iki torba vardı. Benim fikrime göre, büyüdüğüm kasabada sipariş verilebilecek en iyi yemek.

“Lena?” Gecenin gri ve mor renkli ışığı altında gözlerini birkaç kez kırıştıtarak bana baktı. Kalbimin üzerindeki ağırlık biraz hafifledi.

“Selam Baba.”

Yüzünde şoke olmuş bir ifadeyle bana baştan aşağıya baktı. “Kızım eve gelmiş!”

“Evet. Geri geldim.” Ah. Anında suratım darmadağın oldu ve musluklar açıldı. Duygularımın lanet olası sakinleşmesi gerekiyordu.

Babam kocaman iki büyük adım atarak elleri siparişlerle doluyken mümkün olabilecek en iyi şekilde beni kucakladı. Ballı Tavuk’un enfes kokusu burnuma dolarak ağzımı sulandırdı ve midem guruldadı. Anlaşılan hayatı boka sardığımda zayıflayan kızlardan biri olmayı beklemek çok fazla olurdu.

Babama sarılarak rahatladım.

“Seni evde görmek harika tatlım,” dedi.

“Evde olmak güzel.” Ve öyleydi de.

Bir an için sadece şaşkınlıkla gülümseyerek birbirimizi baktık. Bazı şeyleri kaybetmenin mümkün olmadığını görmek güzeldi. Benimle babam arasındaki bağ, bunlardan birisiydi.

“Kardeşinin yaptığı kötü bir şeydi,” dedi. “Annen ve ben ona haddini bildirdik.”

“Öyle mi?” Ha, her zaman Alyce’in Harika Çocuk olduğunu ve yanlış yapamayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım.

“Elbette öyle yaptık. Gerçi sen o ahmak Brandon için her zaman ele avuca sığmaz birisiydin. Seni asla mutlu edemezdi.” Babam bana gözlüklerinin üzerinden baktı. “Ve sen hâlâ mutlu değilsin. Sorun nedir tatlım?”

“Yeniden kalbim kırıldı.” Kendi kendime gülüp omuz silktim. “Ne aptalım, ha?”

“Daha çok, o herif aptalmış. Benim kızım bir kraliçe. Bunu göremeyen hiçbir çocuk yanına yaklaşmayı hak etmiyor demektir.” Bu adam başkan olmalıydı. Kahrolası en güzel şeyleri söylüyordu.

“Teşekkürler baba.”

Bana bakarak daha fazla açıklama bekledi.

“Gerçekten uzun bir hikâye,” dedim.

Evden kulak patlatıcı, özellikle yüksek sesli bir çığlık yükseldi, bunun aşırı keyiften kaynaklandığını tahmin ediyordum. İrkildim.

“Uzun bir gece olacak,” diyerek içini çekti babam. “İçeriye girip selam faslını aradan çıkardıktan sonra bodruma inip benim bira dolabımla birlikte saklanmaya ne dersin?”

“Kulağa harika bir plan gibi geliyor.”

“Annen seni özledi Lena.” Elini anahtarlar için palto-sunun cebine daldırdı. Ellerindeki lezzetli paketleri düşününce, yapması imkânsız bir hareketti.

“Bana yardım et.” Ellerindeki torbalardan birisini aldım. “Ben de onu özledim. Bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacım vardı sadece, kendimi bulmalıydım falan.”

“Ve ne buldun?”

“Söz konusu doğru adamı seçmek olduğunda hâlâ bir

boka yaramadığımı buldum. Ama biliyor musun baba?"

"Ne oldu Lena?" diye sordu bir tebessümle.

"Kendi başıma iyiyim."

Doğru anahtarı bulmaya çalışırken elindeki anahtarlar şingirdedi. "Elbette öylesin, her zaman kızlarımın en güçlüsü sendin. Biliyor musun, kız kardeşin her zaman seni kıskanırdı?"

"Hadi oradan." Kahkaha attım. Bu tamamen saçmalıktı. "Parlayan, mükemmel Alyce mi?"

"Daha çok parlayan, hazır cevap Lena. Her zaman zekice bir cevabın vardı ve herkesle konuşabilirdin." Babam gülümseyerek ön kapıyı açtı.

Işık ve gürültü, biz sürü kızın şaşkınlıkla adımı haykırışlarıyla birlikte üzerimize hücum etti.

"Selam." Elimi kaldırıp parmaklarımı salladım.

Alyce bana gergin bir gülümsemeyle baktı. Fidan gibi zayıf ve bir yetmişlik boyu, kızıl kahverengi parlak saçlarıyla karşımdaydı. "Selam Lena."

"Selam," diye tekrarlardım, sohbet konusundaki başarıyı ortaya koyarak.

Babam sıkışarak yanımdan geçip yiyecekleri mutfığa götürdü. Alyce'in nedimleri kocaman meraklı gözlerle bizi izliyorlardı; lanet olası dedikodular. Hiç şüphe yoktu ki dönüş haberim dakikalar içinde kasabanın her yanına mesaj atılacaktı.

"Geri geldiğin için teşekkür ederim," dedi kız kardeşim, çekingen ve utangaç bir tavırla. Bakışları her yerde dolanıyor, benim üzerimde çok uzun kalmıyordu.

"Sorun değil."

Sonra ufak tefek annem mutfaktan uçarcasına çıktı ve üzerime atılarak beni kucakladı. Dolgun göğüslerimizi rock'n'roll yıldızlarını kış üstü oturtacak bir "ah!" nida-

sıyla arpıştılar. Gözlüklerim kesinlikle yamulmuştu.

“Vakti gelmişti,” diye fısıldadı. “Tekrar hoş geldin babilim.”

“Teşekkürler anne.” Kollarım ağrıyana kadar onu kucakladım. Eve gelmekle doğru bir iş yapmıştım. Şimdiden daha iyi, daha hafiflemiş hissediyordum. Burada yeniden tek bir parça haline gelebilirdim. Rock yıldızlarını ve kaliteli takım elbiseleri ve diğer her şeyi unutabiliirdim.

Annem, babam ve ben, tabaklarımızı Acı-Tatlı Domuz ve diğerleriyle doldurup alt kata çekildik. Vahşi nedimeler sürüsü zemin katta istedikleri kadar bağırsıp kendilerini kaybedebilirlerdi. Annemin bile bir molaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kısa süre içinde babamı oy birliğı ile saf dışı bırakarak maçı, televizyondaki siyah-beyaz eski bir filmi açmak üzere kapattık. Güzeldi; evde olmak, ailemle olmak, hepsi. Çok güzeldi.

“Lena, bir bira daha?” diye sordu babam köşede oturduğu yerden.

“Anladığım kadarıyla bu sana da bir tane getirmemi isteme yolun?”

“Ben yaşlı bir adamım. Babana iyi bakmalısın.”

“El-bet-te.”

Annem kıkırdadı. Tanrı bilir ben gelmeden önce kaç kadeh beyaz şarap içmişti. Onu kınayamazdım, Alyce’in evlilik planları belli ki giderek kötüleşmişti.

Bodrum kat babamın iniydi. Dev ekran bir televizyon, rahat koltuklar ve tabii ki daha önce bahsi geçen, köşedeki bira dolabı. Duvarlarda Amerikan futbol üniformalarının fotoğrafları sıralanmıştı. Bazen babamın oğlu olmadığı için pişmanlık duyup duymadığını merak

ediyordum ama asla ne böyle bir şey söylemiş ne de ima etmişti. Ebeveynlerim iyi insanlardı. Bedensel olarak ya da başka türlü sahip olduğum tüm sorunlar benimle alakalıydı. Ve evde olmak her ne kadar harika olsa da, uzun vadede buraya ait değildim.

Geçmiş i unutup kendi şeyimi yapacaktım, artık o şey her neydiyse ve mutlu olacaktım. Karar verilmişti.

Babamın birasını aldım ama ikinci bir şişe için bir an tereddüt ettim. Benim bir içki problemim yoktu. İçki içmemek Jimmy'yi desteklemek için yaptığım bir şeydi.

"Siktir et," diye mırıldandım, dolaptan soğuk bir bira daha kaparak. Ailemle aray ı kapatıp sorun olmadan bir içkinin keyfine varabilirdim. Jimmy Ferris beni herhangi bir şekilde yönetmiyordu. Hiçbir zaman yönetmemiş ti ve asla yönetmeyecekti. Gerçi o hiçbir zaman benim içki içmemem gibi bir ihtiyaç duymamış tı, bu benim bağı lılık göstergem olmuş tu ve bakın bu bana nelere mal olmuş tu?

Her neyse. Artık eskiye dönmenin ve rahatlamanın vakti gelmişti. Bir bira içecektim.

"Bu senin yanında çalış tığ ın adam değil mi?" diye sordu annem.

Döndüm ve Hollywood'dan tüm renkleriyle yapılan canlı yayın karşı mdaydı. Jimmy ve Liv bir kırmızı hah organizasyonunda. Koyu renk saçları geriye taranmış tı ve siyah takım elbisesiyle öylesine iyi görünüyordu ki... Kalbime saplanan bir bıçaktı bu. Tüm bedenim şoka girdi. Bira şişesi parmakları mın arasından kayarak fayans zemine çarptı. Cam parçacıkları ve bira köpükleri her yana saçıldı. Ekrana yeniden baktığı mda Jimmy yoktu, reklam sonra ermiş, haberler devam etmişti. Tatlı siyah-beyaz filmimiz kaldığı yerden devam ediyordu.

Annem ve babam sandalyelerinden fırlamış bana doğru hızla geliyorlardı.

“Üzgünüm,” dedim, yarattığım faciaya işe yaramaz bir halde bakarak. Beynim donmuştu. Belli ki Jimmy hiç zaman kaybetmemişti. Kalbimi parçalamış, beni kapının önüne koymuş ve rock’n’roll’un kötü çocuğu olmaya kaldığı yerden devam etmişti.

“Siktir et onu,” diye fısıldadım.

Kardeşim hızla merdivenlerden aşağıya geldi. “Neydi o?”

“Ablan bir kaza atlattı,” dedi annem, kurutma makinesinin yanındaki yığından bir havlu kaparak.

“Bir hata yaptım,” diye ona katıldım. “Gerçekten kocaman bir tane.”

Babam gözlüklerinin ardından bana baykuşu andıran bir bakış attı. “Ah, tatlım.”

Gözyaşlarım akmaya başladı ve uzun, uzunca bir süre durmadı. Sarurım sonunda tek bir damla gözyaşım kalmamıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Dante'nin düğünleri cehennemin katlarından birisi yapmak istediğine ama unuttuğuna oldukça eminim.

Etrafımda insanlar kaynaşp dans ederken ben Long Oak Lodge'un büyük balo salonunun bir köşesinde yalnız başıma oturuyordum. Salonun her yeri beyaz ve gülmüş renklerle bezenmişti. Balonlar, kuşaklar, çiçekler, aklınıza ne gelirse... Bunaltıcı miktardaki çiçekler bana Lori'nin cenazesini, kuşaklar ise Jimmy'nin ipek kravatlarını hatırlattı. Söz konusu bağımlılığı olduğunda tüm dünyanın tetikleyici olduğunu söylemişti. Şimdi tam olarak ne demek istediğini anlıyordum. Benim uyuşturucum bir doksan boyunda ve gözlerinizi alamayacağınız kadar muhteşemdi. Beni daha önce hiç yaşamadığım gibi uçurmuş, damarlarımda coşkuyla dolaşmıştı. Sonra hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni dibe vurmuştu.

Parti kızı köşemde bir miktar kendime acıma olayı vashediğimi söyleyebilirdiniz.

Limonatamdan parıltılı düğün pipetimle bir fırt daha çektim.

Eğlenceli zamanlar. Kalbi kırık insanlar gerçekten yalnız başlarına bırakılmalılardı. Başkalarının arasında olmaya uygun değildik.

Sahne bir müzik grubu rock ve pop türünün klasik aşk şarkılarını söylerken, süs lambaları ve mumlar oldukça karamsar bir ışık yayıyorlardı. Eski bir arkadaştan, göğüs kısmının dar gelmesi dışında oldukça hoş, diz hizasında gümüş gri saten ve dantelli bir elbise ödünç almıştım. Brandon bir kere yakınuma gelmişti ve ona dışlerimi göstermiştim. Yo, gerçekten yapmıştım. Ne kadar hızla benden uzaklaştığını görmek, aslına bakarsanız oldukça komikti. Bir daha benimle konuşmaya çalışmadı. Anlaşılan bana boktan şeyler söyleyen insanları affetmek konusunda bir sorunum vardı.

Artık neredeyse gece yarısı olmak üzereydi ve nihayet parti hafiflemeye başlamıştı. Alyce ve Brandon dans pistinin ortasında yavaş bir parçada dans ediyor, birbirlerine aşk dolu bakışlar atıyorlardı. Sanırım kuşkulu başlangıçlarına rağmen, mutluluk için şansları vardı ve onlar için her şeyin en iyisini diliyordum. Annem ve babam hemen yanlarında dans ediyorlar, ara sıra birbirlerine küçük öpücükler veriyorlardı. Herkes harika zaman geçiriyor gibiydi.

Bob Amca Lambada yaparak önümden geçtiğinde ona iki başparmağımı göstererek harika olduğunu işaret ettim.

“Bu harika. İşte böyle Bob Amca,” dedim, sesimde alaydan eser olmadan, çünkü ben böyle harikaydım.

Gözlüklerimi hafifçe aşağıya kaydırıp burnumun üzerini ovuşturdum. Tepemdeki son derece karmaşık topuz sağ olsun, gözlerimin arkasından saatlerdir bastıran bir baş ağrısı kendisini hissettiriyordu. Muhteşem görünü-

yordu ama öyle gergindi ki... Ve kafamdaki bütün firketeleri çıkarmanın ne kadar süreceğini düşünmek bile istemiyordum.

Siyah takım elbiseli çocuğu ilk anda fark etmedim. Kendim için üzölmekle biraz fazla meşguldüm. Dans pistinde sayıları giderek azalan çiftlerin arasından süzülen bir gölgeydi sadece. Fakat mikrofon için bir itiş kakış yaşanınca tüm dikkatimi üzerine çekti.

“Geri çekil,” dedi, huysuz bir ses, tüm hoparlörlerde yankılandı. Tuhaf bir şekilde tanıdık bir sestti.

Etrafta bir sessizlik oldu. Sonra ses dalgaları üzerinden fısıltılar yükselmeye başladı.

“Evet, bunun bir düğün olduğunu anlıyorum,” dedi, açık ve kibar bir şekilde. “Mutlu çift için harika bir şarkım var.”

“Hayır. Bu olamaz.” Öne doğru oturarak tüm o mumların ve tavandan sarkan balonların arasından görmeye çalışarak gözlerimi kısıtım. “Bu mümkün değil.”

Hafif bir ses yeniden kendini duyurmaya çalıştı. Kalabalık huzursuzlanıyor, dans pistinde insanlar hareket ediyorlardı. Bu düğün basma olayının pek de iyi organize edilmiş olduğunu sanmıyordum.

“Pekâlâ, ne çalmayı biliyorsunuz?” diye sordu takım elbiseli garip adam. “Evet, peki, o olsun.”

Bir şarkının ilk notaları çaldı, birkaç gitar telinin tıngırtısı. Bu melodiyi biliyordum. Maroon 5’in *She Will Be Loved* parçasıydı. Pop şarkılarını düşününce oldukça iyi bir tanesiydi, şahsen benim favorilerimden biri.

Sonra şarkı söylemek için mikrofonu ele geçiren ağzını açtı. “*Beauty queen of only...*”

Dizlerim titredi ve tüm şüphelerim doğrulandı.

Burada ne bok yiyordu bu?

Kablosuz mikrofonun rahatlığıyla Jimmy sahneden aşağıya atlayıp kalabalığın arasında dolaşmaya başladı. Belki de bu sadece tuhaf bir rastlantıydı ve Jimmy artık küçük etkinliklerde de şarkı söylemeye karar vermişti. Helyum dolu balonların arasından geçerken başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Hâlâ şarkıya devam ediyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Göğsüme yayılan tuhaf bir sıcaklık söz konusuydu. Sadece bir çeşit kalp krizi geçirdiğimi düşünebiliyordum. Sözler hiç uygun değildi. Hem de hiç. Belirtmeliyim ki gülümsemem titremiyordu, sadece küçücük bir duygusal çalkantı olabiliirdi. Aynı zamanda bana sadece üç kere sahip olmuştu, “defalarca” değil ve kapısını tekmeleyerek açmaya çalıştığımda kış üstü yere düşmüştüm, beni yakalamış falan değildi. Tüm bunlar beni, herifin lanet olası, pop söyleyen bir yalancı olduğuna inanmaya zorluyordu.

Jimmy Ferris kalabalığın arasında dolanıyor, hâlâ arayışına devam ediyordu. Sesi öylesine davetkâr ve yumuşaktı ki... şimdiye kadar duyduğum en tatlı şeydi. O yanlarından geçerken bir sürü kadın kızarıp biraz hava almaya çalıştılar; yaşlarının hiç önemi yoktu. Jimmy’nin şeytani yakışıklılığı karşısında kendi annem bile kendinden geçmeye hazırdı.

Dans pistinin köşesine geldiğinde başını uzattı. Sonunda nihayet hedefini bulmuştu. Daha fazla şarkıyı söylemeye uğraşmıyor, doğrudan bana bakıyordu. Kalabalıktan bir hayal kırıklığı uğultusu yükseldi.

“Lena?” sesi ses sistemi üzerinden salonun her köşesine ulaştı. “Köşede oturmuş ne halt ediyorsun?”

Kalbim gümbürdüyordu. Kızmış bir şekilde öyle-

ce oturuyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir cevabım yoktu.

Grup müziği çalmaya devam ederken Jimmy mikrofonu yanından geçen bir garsona verdi. Benim masama doğru adımları ölçülü, sakindi. Bunun için onu vurmak istiyordum. O, bana doğru yavaşça ilerlerken, benim olduğum yerde tükenmek üzere olduğumun elbette ki farkında olmalıydı. Herif bu durum için, üzerine özel dikilmiş takım elbiselerinden birisini giymişti. Sanırım böylesine bir çaba göstermiş olduğu için minnettar olmalıydım. Ne yazık ki, kendimi kaybetme halinde olduğum için biraz fazla meşguldüm.

"Hey," dedi nihayet yakınımaya geldiğinde.

Onu selamlamak için elimi kaldırdım.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Ha, konuşabiliyordum, işte. Elbisemin eteğini elimle düzeltip ucuyla oynadım. Ne halt yemeye gergindim ki? Gergin olması gereken oydu. Siktir, pis herifin korkudan ödü patlıyor olması gerekiyordu.

"Sanırım burada ne aradığımı merak ediyorsundur?"

Derin bir nefes aldım. "Evet, sadece birazcık."

"Ben, şey..." Bakışları huzursuzca yüzümde dolandı.

"Ne? Sen ne?" diye patladım sonunda, tüm sabrımı kaybederek. Daha sonra ellerimi altıma alarak oturdum, çünkü bu durum fazlasıyla tuhaftı. Parmaklarım ona tutunmak için çırpınıyorlardı; amaçları ona zarar vermek mi, yoksa onu sarılmak mı henüz bilemiyordum. Ama onu toplum içinde öldürmek benim açımdan kötü olabiliirdi. Çok fazla şahit vardı.

En yakındaki sandalyeyi çekip oturdu. Oturduğum sandalyede birkaç santim geriye giderek aramıza biraz daha mesafe koyma ihtiyacı hissettim. Bu gerçekten

oydu. Yüzünün o çok tanıdık hatları ve tedbirli bakışları içimin sızlamasına neden olmuştu. Bakmadan duramıyordum, adeta yıllardır kaybolmuşum gibi onun görünüşünü içime çektim.

"Sen gittikten sonra biraz düşündüm," dedi, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak. "Olanlar hakkında."

Beynimin içindeki yalan makinesi yüksek sesle alarm vermeye başladı. "Hayır, düşünmedin. Liv Anders'la bir partiye gittin, bana yalan söyleme."

"Ama..."

"Hayır."

"Lena, hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Lütfen, bırak da açıklayayım." Fazlasıyla kederli yüzünü avucuyla sıvazladı. "Söylediğin şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ben sadece... Eğer benim için o şekilde hissediyorduysan, o zaman benim işleri bok etmem ve senin beni geri dönmemesine terk etmen yüksek ihtimaldi."

"İşleri bok ettin ve ben seni terk ettim."

"Evet, öyle yaptın."

Gözlerimi kocaman açtım. "Ee, yani?"

"Yani, geri gelmene ihtiyacım var. Yanlış bir tepki verdim. Geri dön ve yürütmenin bir yolunu buluruz."

"Jimmy, yolunu bulacağımızı düşündüğün şey tam olarak nedir?"

Alnı kırıktı. Mükemmel yüzündeki ifade öylesine içtendi ve aynı zamanda öylesine her şeyden habersizdi ki... "Yani, benim için o şekilde hissetmeni dert etmiyorum. Sorun değil. Benimle geri gel ve yeniden benim için çalış ve sevişmeye devam edebiliriz. Hatta eğer istediğin buysa, başkalarıyla da görüşmeyiz, olur mu?"

"Hayır, olmaz." Gülümsemeye çalıştım, sanki patla-

mayı her ikimiz için de yumuşatmanın bir yolu varmış gibi. Ellerim kucağımda huzursuzca birbirine kenetlenmişti. "Gitmen gerekiyor Jimmy."

"Ne?"

Ona bakmak canımı yakıyordu. Onu sevmek daha da çok acıtıyordu. "Gitmen gerekiyor. Geri dönmüyorum. Bu olmayacak."

"Lena." Bileğimi yakalayıp sınıksız tuttu. "Bunu kastetmiyorsun, beni seviyorsun sen."

"Evet, gerçekten seviyorum biliyor musun..." Boğazım yanıyor, gözlerim kaşınıyordu.

"O zaman neden geri gelmiyorsun?" diye sordu, sıkı tutuşunu bırakmadan.

"Kendime olan saygımdan, kendimi koruma isteğimden, her ikisi birden. Ve çünkü senin benim sana karşı hislerime katılanın benim için yeterli olmadığından. Yakınından bile geçmiyor. Senin, evinde yaşayan yatak arkadaşın olmayacağım Jimmy, başkalarıyla görüşelim ya da görüşmeyelim. Teklifin tamamen ruhsuzca."

Gözleri karardı. "Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Pekâlâ, etmedi."

"Burada, sana istediğini vermeye çalışıyorum Lena."

"Hayır, sen, bana kendi istediğini vermeye çalışıyorsun. İlişkiler bu şekilde yürümez. Hiçbir şey öğrenmemişsin," dedim çenem kasılıp hissettiklerimin etkisiyle titremeye başladı.

"Tanrı aşkına, o zaman ne istiyorsun, ha?" diye patladı.

"Senin beni sevmeni istiyorum." Bileğimi sıkıp parmaklarından kurtulmak için hareket ettim. Bu defa izin verdi.

Siniri yüzüne yansıdı. "Başka bir şey iste... herhangi bir şey."

İşimiz bitmişti. Yavaşça doğruldum, ayağa kalktım.

Jimmy yukarı doğru, bana baktı, çenesinin kararlı bir duruşu vardı. "Yapamam."

"O zaman buraya gelmemeliydin. Beni rahat bırakmalıydın."

Ayağa fırlayarak sandalyesini hızla geri itti. "Bekle."

"Ne?"

"O, bana asla kimsenin beni sevmeyeceğini söyledi."

O, tabii ki kaltak annesi oluyordu. Başımı üzgün bir ifadeyle iki yana salladım. "Yanılıyordu."

Dolan gözlerimin önünde oda bulanıklaştı. Aşkın canı cehennemeydi. Tanrım, bu bok artık çok fazlaydı. Bir kızın aynı çocuk tarafından kalbi kaç defa kırılabilirdi ki... ama ciddiymdim, bitmişti. Annemde mendil var mıydı bakmalıyım.

Aynı zamanda, müzik grubu neden hâlâ aynı aptal şarkıyı çalıyordu ki? An itibarıyla, resmi olarak bu şarkıdan nefret ediyordum. Hedefime doğru azimle yürümeye devam ettim, asla pes etme. Babam beni eve bırakırdı. Bir kızın güvenebileceği tek adam, babasıydı.

"Lena."

Durdum. İnsanlar bakıyordu ama hiçbirinin önemi yoktu.

"Üzgünüm, " dedi, sesi hemen arkamdan geliyordu.

"Jimmy..."

"Sadece dinle. Lütfen. Sadece bunu söylememe izin ver."

Başımınla onayladım.

"Benimle geri gelmene ihtiyacım var, lütfen." Ne-fesi kulağımı ısıttı. Bedeninin ısısı sırtıma vuruyordu.

“Orada olmamana dayanamıyorum, ne düşündüğünü bilememeye, ne yaptığını, sana bir şeyler anlatmamaya ve seninle bir şeyleri paylaşmamaya. Sadece... hiçbir şey aynı değil. Sensiz uyanmaktan nefret ediyorum ve nasıl olduğunu sürekli merak ediyorum, ihtiyacın olan her şeye sahip misin diye endişeleniyorum. Bak, gerçek şu ki, aklım hep sende Lena. Sen benim en yakın arkadaşım-sın. Benim kızımsın.”

Gözlerimi kapatıp sadece sözcüklerini dinledim.

“Kimse daha önce senin benim için yaptıklarını yapmadı. Lütfen, sadece... sadece benimle geri gel ve kal. Sonsuza kadar.”

Bu defa omuzlarım titremeye, dizlerim güçsüzleşmeye başladı. Lanet olası rock yıldızları. Gerçekten. Güçlü eller omuzlarımdan aşağıya kayıp beni etrafımda döndürdü.

“İşleri berbat ettiğim için üzgünüm. Sadece hiçbir şey değişmeden kalırsak, o zaman her şeyin iyi olacağını ve hiçbir zaman gitmeyeceğini düşünmüştüm. Ama sana ihtiyacın olan şeyi vermedim ve her şey boka sardı.” Güzel gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. “Üzgünüm. Başka hiç kimseyi istemiyorum. Sen benim için her şeysin Lena. Hiç kimse için böyle hissetmedim daha önce. Bunu bilmene ihtiyacım var. Bunu anlamalısın, tamam mı?

Sabitlenmiş bir şekilde ona bakakaldım.

“Bir şey söyle,” diye beni teşvik etti.

“Jimmy, bu sevgi.”

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, eğer kalbim, ruhum ve gelecekteki mutluluğum ipin ucunda olmasaydı komik bile olabilirdi. Hayal etmiyordum, tüm o şeyleri söylemişti. Mutlu son için bir şans

vardı, olmalıydı. Çünkü birisi için bu kadar çok hissedip, sonra da yeniden arkayı dönüp gidemezdin. Bu şekilde olmazdı.

“Sevgi,” dedi, kelimeyi test ediyormuşçasına, üzerine olup olmadığına bakıyormuş gibi. Elleri boynumun iki yanında duruyor, başparmakları çenemi okşuyordu. “Siktir. Peki. Pekâlâ.”

Bekledim.

Gözleri inanılmaz derecede kocaman açılmış gibiydi. “Evet, haklısın. Seni seviyorum.”

“Emin misin?” diye sormak zorunda kaldım.

Yavaşça başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Evet. Eminim. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum ama...”

Uzanıp çilinginasına pahalı beyaz gömleğine iki elimle yapışıp suratımı göğsüne gömdüm. Bu çok fazlaydı. Kolları etrafıma dolanarak beni sımsıkı tuttu. Dürüst olmak gerekirse, bir yanıma bana yaşattıkları için onu tekmelemek istiyordu.

“Özür dilerim,” dedi, yüzünü saçlarıma gömerek. “Seni incittiğim için ölesiye üzgünüm. Seni seviyorum, Lena. Çok fazla.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim burnumu çekerek, uygun davranış şansını çoktan kaybetmiştim.

O da ben de titriyorduk ve nasıl hâlâ sarılmış ayakta duruyorduk bilmiyordum. Müzik grubu tahmin edin hangi grubun klasik bir aşk şarkısını çalarken, biz birbirimize tutunmuş dans pistinde sallanıyorduk.

“Tanrım,” diye söylendi. “Buradan gitmeliyiz. Bu herif bir bok beceremiyor.”

Bu noktadan sonra kendimi kaybedip kahkahalara boğuldum.

Hayat. Ne yapabilirdiniz ki?

Jimmy dudaklarını benimkilere yapıştırdığında tüm eğlencenin üzerini saf bir açlık örtmüştü. Tanrım, onu özlemiştim. Sadece birkaç gün olmuş olabilirdi ama adeta sonsuzluk gibi hissettirmişti. Onun tadı, teninin kokusu, onu hissetmek... Onunla ilgili her bir şey ve hem iyi hem kötü her şey... Dili dudaklarımın arasından geçerek ağızıma daldı ve gözlerim zevkten resmen kaydı. Cennet. Yalnızmışız ve yüz kadar konuk tarafından dikizlenmiyormuşuz gibi oynastık. Dudaklarım uyuşana ve başım oksijensizlikten dönmeye başlayana kadar onu bir güzel öptüm.

“Beni gerçekten seviyorsun, öyle mi?” diye tekrar sordum, Jimmy alnını bana yaslamışken.

Homurdandı.

“Söyle.”

Nadir gülümsemelerinden biri yüzüne yayıldı. “Seni seviyorum, Lena.”

“Lanet olası zamanı gelmişti Jimmy.” Sırıttım.

Kahkahayı bastıktan sonra beni biraz daha öptü.

Ve bu, kardeşim benim ahmak eski sevgilimle evlenirken, benim dünyadaki en yakışıklı adam olan Stage Dive’ın vokalisti Jimmy Ferris’le eve gidişimin hikâyesiydi.

Sonsöz

Mal ve Anne'in nişanı olması gereken parti tuhaf bir hedonistik müzik alemine dönüşmüştü. Müzik aletleri, armağanlar, sebzeli pizzalar ve içkiler oraya buraya ve her yere saçılmıştı. Mutlu çift bir süre önce David ve Evelyn'in misafir odalarından birine girerek gözden kaybolmuşlardı. Lizzy kanepede yatmış kahkahalarla duruma gülerken köpek yavrusu Katil, Ben'i evin içinde bir o yana bir bu yana kovalıyordu.

Etrafta koşan ikilinin boyutlarına bakınca oldukça komik bir durumdu.

Jimmy, eski, kederli bir Bill Withers şarkısı olan *Ain't No Sunshine*'ı söylerken bir yandan da David'le birlikte gitar çalıyordu. Ben karşılarında yerde oturmuş Nikon'la onun fotoğraflarını çekiyordum. Erkek arkadaşım, en etkileyici objeydi. Ve Jimmy mırıldanmaya başladığında Tanrı yardımcım olmalıydı, çünkü ona karşı koymam imkânsızdı.

Nihayet kardeşine gitar çalmayı öğrenmek konusunda açılmıştı. David tamamen destek olmuş, ona pratik yapmasında yardımcı oluyordu. Jimmy'nin ritim gitar çalarak kardeşine turne esnasında destek olması hakkındaki konuşuyorlardı bir süredir. Grup içinde daha fazla

şey sunabildiği için yeri konusunda kendine daha fazla güveniyor gibi görünüyordu.

"Her şey iyi mi?" diye sordu Evelyn, yerde yanımda takıldığı yerden.

"Çok iyi. Peki sende?"

Gülümsedi. "Güzel, sorduğun için teşekkürler."

Balkon kapılarının orada Nate ve Lauren birbirlerinde kaybolmuş, yavaşça dans ediyorlardı. Ah, aşk. Öylesine güzel ve baktandı ki... Dünya şatafatlı bir yerdi.

"Sırada senin ve Jimmy'nin düğününü mü planlayacağız?" Evelyn birasından bir yudum aldı.

"Yo, sanmıyorum. Böyle iyiyiz biz."

"Biz neyiz?" diye sordu Jimmy, şarkıyı bitirirken. Eli ni bana doğru uzattı ve ben de emekleyerek ona doğru ilerledim. Ne zarafet.

"Evelyn bana sıradaki düğünün bizimki olup olmadığını sordu." Dikkatlice fotoğraf makinemi sehpayaya koyduktan sonra kucığına oturdum. Beni orada istemesi, her zaman kucığında; hem bir görevdi hem de ayrıcalık. Yani, çoğunlukla ayrıcalık.

"İster misin?" diye sordu, başını yana doğru eğerek.

"Günün birinde."

"Kulağa hoş geliyor."

"Jimmy." Ona doğru yaklaşarak kulağına fısıldadım.

"Sanırım az önce boşaldım."

Bir eli saçımın arasına girerken diğer eli kalçamı kavradı. "Bak sen?"

"Ben bir gün gelecek büyük bir bağlılıktan söz ettim ve sen de bundan memnunsun. Bu günlerde senden ne istersem alabilirmişim gibime geliyor. Beni biraz fazla heyecanlandırıyor bu durum."

Başını çevirdi ve beni nazikçe dudaklarımdan öptü.

"Heyecanlı olmaktan hoşlanıyorum. İşleri ilginç kılıyor."

"Bunu aklımda tutacağım."

Altdudağımlı dişledi.

Sırıtarak ısrarcı dişlerinden kurtulmak için geri çekildim.

"Vahşi şey." Kahkaha patlattım.

"Evet. Öyleyim. Sorun mu var?"

Parmaklarım saçlarının arasına kaydı. "Hayır. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Seni seviyorum, Lena," dedi. Bu günlerde bunu sürekli söylüyordu bana. Asla şüphe etmem gerekmiyordu. Geri dönmemizi takiben eşyalarım doğrudan onun odasına yerleştirilmişti ve Jimmy birlikte olduğumuzun duyulması konusunda kararlıydı. Bu haberi Liv Anders'a açıklarken kulak misafiri olmaya uğraşmadım. Ona güveniyordum. Kız kardeşimin düğününe vaktinde yetişebilmek için LA'den ayrılmasının ardından, Liv de pek şaşırılmamıştı.

Sempatimi kazanmıştı. Onu sevmenin ve kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum.

Ancak onu geri vermek niyetinde değildim.

Bol miktarda kahkaha ve yavru köpek havlaması sonucunda nihayet Mal ve Anne yatak odasından dışarı çıktılar. Anne'in suratı kızarmış ve Mal, taşlarla süslenmiş, beyaz saten, Elvis stili ceketini hâlâ giymekle meşguldü. O ceketini neden giyme ihtiyacı duyduğuna aklım hâlâ ermiyordu. Belli ki Vegas düğünü fikri fazlasıyla benimsenilmişti.

"Kral yaşıyor!" diye çığlık attı, elleri başının üzerinde. "Pekâlâ, Benny dostum."

Basgitarist koltuğa çöktü ve Katil hâlâ ayağının dibinde zıplayıp, hopluyordu. "Hey."

"Artık sevgili Lena da ulu Jim'i evcilleştirdiğine göre, sen aramızda kalan tek bekârsın."

Ben kahkahayı bastı. "Ve bu şekilde kalacağıma bahse girebilirsin."

"Ah, hadi ama." Evelyn koltukta David'in yanına oturarak kolunu onun boynuna doladı. "Bu odadaki delicesine mutlu çiftlere bir baksana. Biraz olsun heves etmiyor musun artık durulmaya?"

"Hayır," diyerek cevap verdi adam basitçe.

"Bize anlatmak istediğin özel birisi yok mu Benny?" diye üstüne gitti Mal, meraklı bakışlarla Ben'e bakarken.

"Hayır." Ben, kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirdi. "Kendi istediğimi yapıp keyif alıyorum. Neden kendini sınırlasın ki insan?"

Kadınlar yuhaladılar onu. Bir tek Lizzy oturduğu koltuktan aniden kalktı.

"Gitmeliyim. Yarın büyük bir gün." Kız, Anne'in boynuna bir kolunu doladı ve sıktı. "Tekrar tebrikler."

"Teşekkürler. Tekrar," diyerek bir kahkaha attı Anne. "Yarın kahvaltı için görüşüyoruz, değil mi?"

"Tabii ki." Odaya dönüp el salladı. "Herkes iyi geceler!"

"Bir dakika, seninle birlikte biz de taksiye bine lim," dedi Lauren, kendisini şehvetli olduğu belli olan Nate'den ayırarak. Her ikisi de birkaç kadeh bir şeyler içmişlerdi, araba kullanamazlardı. Anne, Mal'in yanına taşındığı zaman kız kardeşi, Anne'in eski dairesine yerleşmişti. Mal'in bir senelik kirayı toptan ödemiş olduğu düşünülürse, bunu çöpe atmak anlamsız olurdu. Lizzy küçük yurt odasından kurtulduğu ve kira ödemek zorunda kalmadan daha büyük bir eve geçtiği için sadece mutluydu.

“İyi geceler,” dedim, kapıdan çıkmakta olan üçlüye.

Ben yüzünde bir somurtmayla ayrılan grubu izliyordum. Meraklandırıcı.

Fakat Jimmy’nin burnunu boynuma dayamasıyla dikkatim hızla dağıldı. “Senin de beni sevdiğini söylemedin Lena.”

“Seni seviyorum, Jimmy.” Gülümsedim ve onu dudaklarından öptüm.

Aşkı keşfettiğinden beri Jimmy bir şekilde duyguların uzmanı haline gelmişti. İtiraf etmeliyim ki bunun faydalarına sonuna kadar varıyordum; cinsel ve duygusal olarak. Annesinin açmış olduğu yaralar yavaş yavaş iyileşiyordu. Erkek kardeşiyle ilişkisi de eskiye göre giderek daha iyi hale geliyordu. Kendisine yeni bir terapist bulmama izin verdi; güvenmeyi ve her konuda açılmayı öğrenmeye başlıyordu. Aslına bakarsanız, sanırım ikimiz de öğreniyorduk ve bu iyi bir şeydi. Her zaman kolay olmuyordu ama ikimiz de azimliydik, çünkü buna değerdi. Birlikte olmaya kesin kararlıydık.

“Beni eve götürür müsün?” diye sordum.

Jimmy her iki gamzesini de göstererek gülümsedi. Bu hali her zaman heyecanla içimin pır pır etmesine ve kadınlığımın erimesine neden oluyordu. Kalbime olanları tarif bile edemiyordum.

“Sen ne istersen, Lena.”

Teşekkürler

Bir başka teslim tarihi çılgınlığına katlandıkları için aileme ve eşime teşekkür ediyorum. Ben baskı altında çalışırken onların sevgisi ve zarafeti hayret vericiydi. İçten destekleri ve mikrodalgada ısıtılmış yemek yeme arzuları olmasaydı asla başaramazdım.

St. Martin's Press ve Pan Macmillan Avustralya ve İngiltere'deki herkese kocaman bir teşekkür borçluyum. Benden desteğini asla esirgemeyen, harika editörüm Rose Hilliard, Haylee ve Cathrine'e özellikle teşekkürler. Jane Rotrosen Agency'deki sevgili yazar temsilcim Amy Tannenbaum'a, bana olan bitmek bilmeyen inancı ve mükemmel öğütleri için teşekkür ederim. Aynı zamanda Rock Star PR & Literary Services'ten Chasity Jenkins'e arkadaşlığı ve yardımları için ve By Hang Le'ye muhteşem çizimleri ve sevgisi için teşekkür ediyorum.

Groupies'deki hanımlar, size özel bir teşekkür gönderiyorum: Harikasınız!

Kitap bloggerı olmak sevgi, özveri işi. Kitap okumaya, yorumlamaya ve okurları yeni çıkanlardan, son dakika olaylarından haberdar etmeye gönül vermiş birisine, gösterdiği çaba için ne kadar teşekkür etsek azdır. (Her zamanki gibi önemli birilerini unutacağıma eminim, bu nedenle şimdiden özür diliyorum...) *Natu- sha is a Book*

Junkie, The Rock Stars of Romance, Maryse's Book Blog, Smut Book Club, Totally Booked Blog, Aestas Book Blog, Give Me Books, Love N. Books, Angie's Dreamy Reads, Globug and Hootie Need a Book, The Autumn Review, About That Story, The BookPushers, Wicked Little Pixie, Heroes and Heartbreakers, Hopeless Romantic, Smexy Books, Under the Covers Book Blog, Book Thingo, Shh Moms Reading, Hook Me Up Book Blog, Ana's Attic Book Blog, Kaetrin, Nelle, Jodie and Jess from Indie Author's Down Under, Sassy Mum, the ladies from Fictionally Yours, Melbourne, Angie, Mel and the Triple M Bookclub, The Book Bellas, Random Hot Guy of the Day, VcRnA LoVeS bOoKs, Valley of the Book Doll, Up All Night Book Blog, Lit Slave, Three Chicks and Their Books, Love Between the Sheets, Rude Girl, Joyfully Reviewed, Night Owl Reviews, Crystal, Cath, Dear Author, Twinsie Talk Book Reviews, A Love Affair with Books, Harlequin Junkie, Sahara, Kati, Martini Times Romance, booktopia, Rosemary's Romance Books, ve daha birçokları... Eğer kitaplarımdan birini okudunuz ve yorumladınızsa, size de teşekkür ederim.

Aşkın Müziği ve Aşkın Ritmi romanlarının New York Times çoksatan yazarı Kylie Scott, Aşkın Şarkısı'nda Stage Dive'in seksi ve kendini beğenmiş vokalistiyle size uykusuz bir gece geçirecek!

Stage Dive'in vokalisti Jimmy her istediğini, her istediği anda elde etmeye alışmıştı; bu ister içki, ister uyuşturucu, ister kadın olsun. Fakat sonu gelmeyen taşkınlıkları hem kendisi hem de grup için bir felakete dönüştüğünde Jimmy ipleri yeniden eline almak zorunda bırakılmış ve onu beladan uzak tutacak yeni asistanı Lena'yla karşı karşıya kalmıştı.

Lena, seksi rock yıldızının zirvalıklarına boyun eğmeye niyetli değildi ve aralarındaki çekime rağmen ilişkilerini tamamen profesyonel seviyede tutmaya kararlıydı.

Fakat Jimmy sonunda Lena'yı fazla zorlayarak kaçırmayı başardığında, belki de başına gelen en iyi şeyi kaybetmiş olacaktı...

"Sürükleyici, seksi ve duygusal." –DEAR AUTHOR

"Harikulade ve leziz. Kesinlikle bu yıl okuduğum en iyi kitaplardan biri!" –THE BOOK PUSHERS

Çeviren: Tuğçe Nida Sevin

YABANCI

8 786055 014562

23 TL

www.yabanci yayinlari.com
facebook.com/yabanci yayinlari
twitter.com/yabanci yayinlar
info@yabanci yayinlar.com